

РУНИЧЕСКА СВЕТАЛИНА

Продължение на „Рунически знаци“

Джоан
Харис

ПРОЗОРЕЦ

ДЖОАН ХАРИС РУНИЧЕСКА СВЕТЛИНА

Превод: Ангел Ангелов

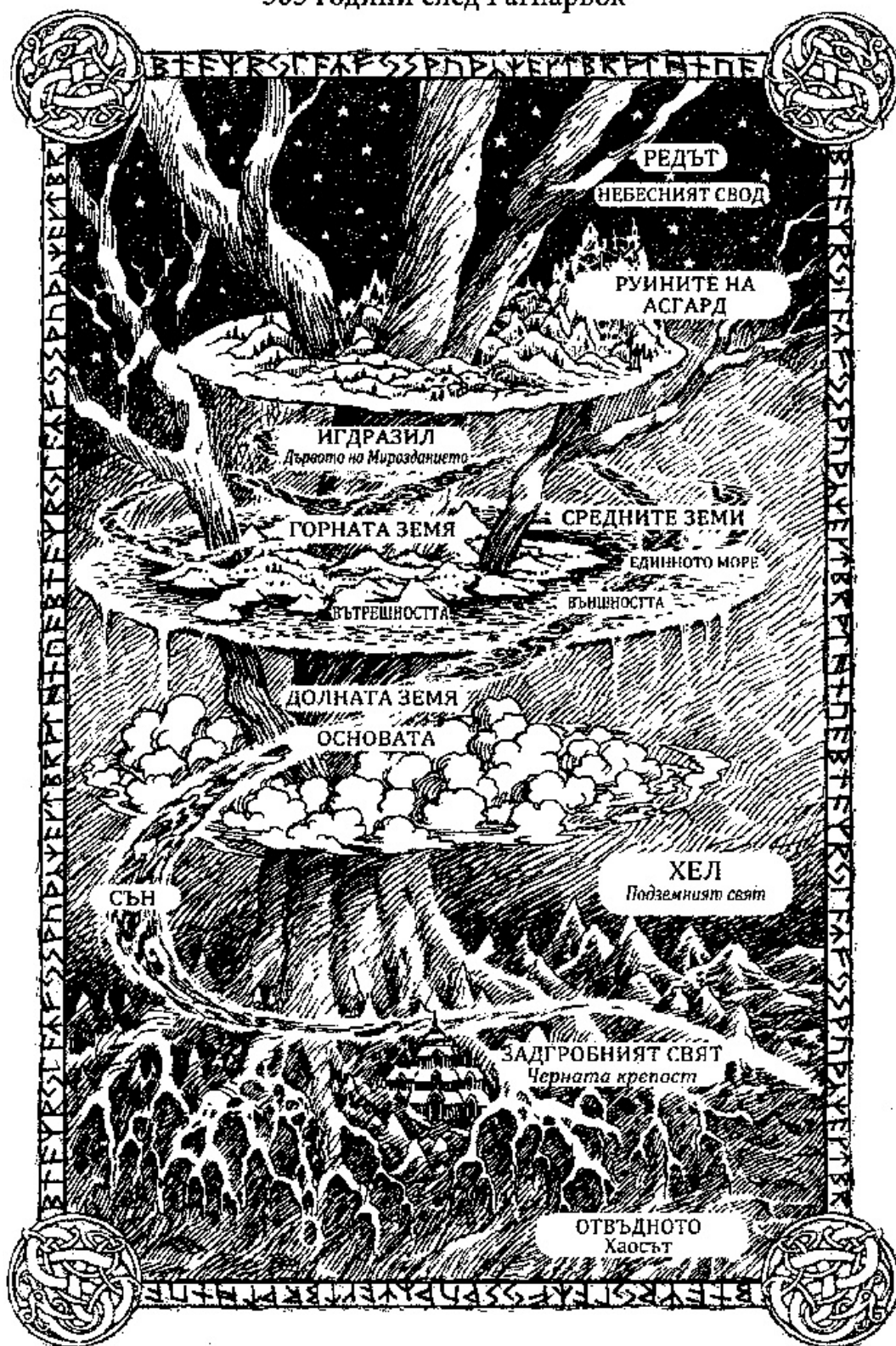
chitanka.info

Скандинавските богове и богини от „Рунически знаци“ се завръщат! На сцената се появява и храбра нова героиня — Маги, момиче, което е на същата възраст като Мади, но е отрасло на другия край на света, на място, наречено именно Краят на света и известно като седалището на Ордена. Сега, когато Орденият е унищожен, Хаосът запълва празнината, която той е оставил след себе си... и си пробива път към останалия свят.

Оракулът изрича смразяващо пророчество. Две сестри се изправят една срещу друга. Остават само дванайсет дни за предотвратяването на Апокалипсиса и всеобщата гибел изглежда неизбежна.

На Анушка — продължавай да блестиш.

Карта на Деветте свята 503 години след Рагнарьок

Карта на Средните земи

ПРЕДГОВОР

Надявам се, че сте чели „Рунически знаци“. В такъв случай можете да прескочите това въведение, защото вече знаете какво се е случило. Ако ли не, има само няколко неща, които трябва да знаете, преди да започнете.

Намираме се на място, наречено Вътрешността — част от един от Деветте свята, съществуващи сред клоните на Игдразил, Дървото на Мирозданието.

Световите на няколко пъти са стигали до своя край и почти със сигурност това ще стане отново.

Силите на Реда и на Хаоса поддържат тези светове в несигурно равновесие.

Тук боговете и демоните (които са *почти*, но не съвсем едно и също) съществуват в смуцаващо голямо количество, макар че се държат доста зле едни спрямо други, което и обяснява онова със „Свършека на света“ (виж по-горе).

Първоначално имало две племена от богове — Аезир и Ванир. След години на гражданска война те решили да се обединят (под водачеството на Один, предводителя на Аезир), за да се борят с общите си врагове и за да запазят Реда в световите. Один придобил магически руни (за да не кажем, че просто ги откраднал), които използвал, за да запази властта на боговете (и собствената си). С помощта на своя кръвен брат Локи, който изменил на Хаоса, той създал Асгард, цитаделата на боговете, където племената Аезир и Ванир живеели, царували, впусkali се в приключения, влюбвали се, правели множество глупави грешки, държали се излишно грубо едни с други и си въртели жестоки номера (поне Локи го правел). В крайна сметка се получило глупаво недоразумение с Локи (според него самия, а не според останалите), което довело до поредица от събития, увенчани с Рагнарьок — титаничната битка срещу техните врагове (тоест всички останали), при която всички богове трябвало да умрат, сражавайки се срещу силите на Хаоса.

В „Рунически знаци“ Рагнарьок е останал в миналото и оттогава са изминали петстотин години. Светът се е променил. Запознаваме се с Мади Смит, четиринайсетгодишно затворено момиче, което живее в Малбри — село в северната част на Вътрешността. Мади има рунически знак (или *клеймо*) върху дланта си. Той ѝ дава необикновени сили и едновременно с това я превръща в аутсайдер, отживелица от Лошите древни времена преди Свършека на света и преди появата на Ордена — религиозна група, създадена в Края на света и поставила си за цел да унищожи всички неща, свързани с Хаоса, включително магията. Феерията, старите богове, приказките и всичко друго, което би могло да породи у хората от Вътрешността някакви опасни идеи — или още по-лошо (законите да ни опазят), някакви *мечти*.

Но Мади има един добър приятел, Едноокия от Пустошта, който се оказва един от старите богове — Один, водачът на Аезир, за когото се смятало, че е паднал в битката при Рагнарьок, но всъщност е оцелял, макар и с намалели сили, като сянка на предишното си Аз. Той става приятел на Мади, откривайки в нея възможен съюзник, и решава да ползва помощта ѝ за свои лични цели, но нещата не се развиват точно така, както е очаквал.

Мади се сприятелява и с един гоблин отстъпник (със зловещото име Захар-в-Чувал) и тръгва на свое собствено приключение, което довежда до редица непредвидими последствия и в крайна сметка се стига до последния, гибелен сблъсък на бреговете на река Сън, където силите на Реда се събират, за да пометат *всичките* Девет свята.

Разбира се, численото превъзходство не е на страната на боговете, но благодарение на някои неочаквани съюзници, включително Йормунганд, Световната змия, и Хел, господарката на Подземния свят, Редът е напълно унищожен.

Один пада.

Светът свършва (отново).

И Мади се оказва Модри, едно от децата близнаци на Тор, за което се смята, че е изгубено по време на битката при Рагнарьок.

Спасените аезири, бидейки лишени от тела, са принудени да приемат Облика на най-близкия подходящ жив приемник — в този случай двама човеци, гоблин и дебела свиня.

Оставихме боговете на брега на Сън, разгневени, съсипани, скърбящи и изправени пред задачата да поправят процепа между световите, което скоро може да доведе до това целият Хел да се развилнее...

И така, много неща останаха недовършени. Умряха някои добри хора, които трябваше да оцелеят. Някои много лоши хора, които *трябваше* да умрат, някак си успяха да оцелеят.

Това едва ли е край, който бихте нарекли „щастлив“...

Но това *наистина* беше най-добрият край, който можех да създам по онова време.

А сега, продължавайте да четете нататък...

ГЕРОИ

БОГОВЕ (АЕЗИР)

Тор, Гръмовержецът, син на Один, наречен още и Дориан Скатъргуд, бивш свинар, бунтовник и настоящ водач на племето Аезир.

Етел, Пророчица, негова майка, наричана още и Фриг, Етелбърта Парсън, Оракул и весела вдовица.

Сив, негова жена, богиня на изобилието, известна още като Дебелата Лизи, охранена свиня.

Тир, Воинът, известен още като Захар-в-Чувал, бивш гоблин, който неохотно се е превърнал в бог на войната.

Мади, която би трябвало да е родена като Моди, сина на Тор, но поради доста сложни причини вместо това се е оказала негова дъщеря.

Один, Генералът, все още мъртъв, но търсец решение на този проблем.

БОГОВЕ (ВАНИР)

Хеймдал, Златозъбият страж.

Скади, Ловджийката със снегоходки, дъщеря от Ледения народ, все още колебаеща се на чия страна да застане.

Идун, Лечителката, богиня на младостта.

Браги, Поетът, бог на виното и песните.

Фрейя, богиня на желанието.

Фрейр, Жътварят, неин брат близък.

Ньорд, съпругът на Скади, отчуждил се от нея, Старецът на морето.

ДРУГИ

Локи, кръвен брат на Один, известен като Хитреца, който не принадлежи на нито един от двата лагера, но е понасян, макар и с неохота — поне за момента — защото е спасил световите.

Йормунганд, чудовищният му син, още наричан Световната змия.
Сигин, покойната жена на Локи.

Хел, негова дъщеря, господарка на Подземния свят.

Фенрис, другият му син, Гълтачът и демон вълк.

Скъол и *Хаити*, наричани още Черепът и Големият К, приятели на Фенрис, демони вълци, Гълтачи на слънцето и луната и предани последователи на модата на Края на света.

Веселко — само не му казвайте, че е нисък.

Хюи и *Манди*, наречени още Хугин и Мунин, гарвани, които обичат да си похапват сладки неща.

Ангрбода, една от по-опасните любовници на Локи, наричана още Съблазнителката, Вещица от Желязната гора, майка на Хел, Фенрис и Йормунганд, произхожда от Хаоса.

Маги Риди, дъщеря от Ордена и не само това.

Адам Скатъргуд, млад мъж с мечта.

Лудата Нан Фей — силно амбициозна стара вещица.

Капитан Хаос — артист.

Слейпнир, кон с осем крака и предвестник на Апокалипсиса.

Мимир Мъдрият, още наричан Шепнещият, безтелесно същество, което е замислило да си отмъсти.

Старецът, виж по-горе.

Перт, предприемач, който търгува с чужда собственост.

Сурт, господар на Хаоса.

РУНИ ОТ ДРЕВНОТО ПИСМО

	Фе: богатство, добитък, имущество, успех.
	Ур: сила, Могъщият бик.
	Турис: руната на Тор, Трънливата.
	Ос: Пророческото племе, расата Аезир.
	Раедо: Странникът, Външността.
	Каен: Пожар, Хаос.
	Хагал: Градушка, Унищожителят, Задгробният.
	Наудр: Връзващият, беда, нужда, смърт.
	
Иза: Лед.	
	Ар: изобилие, плодородие.
	Ир: Защитникът, Основата.
	Сол: лято, слънце.
	Тир: Воинът.
	
Бяркан: видение, откровение, сън.	
	Мадр: човечество, Хората.
	Логр: вода, Единното море, Средните земи.

РУНИ ОТ НОВОТО ПИСМО

 Етел: Родината, майчинството.
 Аеск: Ясенът, Сътворение.
 Ак: Дъбът, сила,
 решителност.
 Даег:
 ден,
 Гръмотевицата.

Яр: Строителят, трудолюбие.
 Перт: игра, риск, случайност.
 Уин: изгода, печалба, изкушение,
 хазарт.
 Ех: Съпружество,
 вяръност, връзка.
 Еа:
 приливите,
 Вечността,
 Смъртта и

отвъд нея.

Габе: дар, жертвоприношение.

ПЪРВА КНИГА

КРАЯТ НА СВЕТА

*Реката Сън тече през Деветте свята, а
Смъртта е само един от тях.*

Стара поговорка

Беше пет минути след полунощ в Края на света, три години след Свършека на света, и както обикновено в катакомбите на Вселенския град не се виждаше и чуваше нищо, с изключение, разбира се, на плъховете и (ако вярвате в тях) духовете на мъртвите.

Маги Риди не се страхуваше нито от едните, нито от другите. Тя беше високо, слабо момиче с прави, тъмни вежди и очи със странен сиво-кехлибарен цвят. Носеше от онези бели шарфове, които жителите на Края на света наричаха „берга“, и алена туника, която се спускаше над гамашите и ботушите ѝ. Беше единствената останала пазителка на тези изоставени катакомби и плъховете бяха нейната плячка. Тя можеше безпогрешно да уцели плъх от триста крачки разстояние с арбалет или прашка. Животните вече я познаваха много добре и се криеха, когато тя излезете на лов.

Що се касае до духовете, Маги от почти три години обикаляше галериите всяка нощ и никога не беше зървала нито един. Наистина имаше истории за страховита битка тук, при която само за един ден са били унищожени десет хиляди от силите на Ордена. Но от тях и от противниците, с които се бяха сражавали, нямаше и помен. Нямаше дори духове, които да разкажат историята.

Естествено, навън историите изобилстваха, но Маги Риди не вярваше в тях и още по-малко вярваше на хората, които ги разказваха, и просто не им обръщаше внимание, точно както не обръщаше внимание и на духовете, като вместо това се доверяваше на очите си и се стараеше да не допуска плъховете в катакомбите.

Разбира се, Добрата книга предлагаше собствена версия на събитията. Според Книгата Откровение десетте хиляди са се изгубили в Блаженството — време, предсказано от раждането на Новата епоха, когато Безименният призовал верните нему на оръжие и те се освободили от смъртната си плът и били преродени в свършените си тела на бреговете на Първия свят.

Маги вярваше в Добрата книга. Както баща ѝ и братята ѝ преди нея, тя беше истински последовател на Ордена и ако беше момче,

досега и тя щеше да е познала Блаженството и щеше да е отведена в Небесния град, вместо да я оставят тук да се оправя с бъркотията в Края на света.

Маги се замисли, че част от проблема е, че макар много да се говори за Блаженството и за точното естество на насладите, които очакват правоверните, когато настъпи щастливият ден, никой не е съвсем наясно какво ще се случи с изоставената плът. Тя си беше представяла своеобразно небесно пролетно почистване, при което телата ще бъдат прибрани като по чудо, но когато накрая това се бе случило и десет хиляди членове на Ордена внезапно се бяха освободили от земните си тела (включително професорите, магистрите, учениците и Екзаминаторите, които се занимаваха с полева работа), последствията се бяха оказали катастрофални.

Бяха нужни шест месеца, за да се отърват от трупове. Донякъде причината беше, че никой от Края на света не искаше да поеме отговорността за това. Разчистването, както и осигуряването на здравни услуги, беше работа на Ордена и то трябваше да бъде извършвано (и заплатено) от официални представители на Ордена.

Мрачната истина обаче беше, че *нямаше* представители на Ордена, нито официални, нито неофициални. И така телата се разлагаха и воняха, докато след още много срещи и комисии те бяха обявени за обществена опасност за здравето и бяха извозени с каруци и изгорени.

Това беше преди три години. Тогава Маги беше на четиринайсет и точно преди да избухне чумата, тя беше изпратена да остане при леля Рийни в Райдингс, докато майка ѝ претърсваше отвратителните трупове за останките на двама Екзаминатори, които бяха нейни синове.

Разбира се, официално Екзаминаторите на Ордена нямаха семейства. Първото нещо, което ученикът трябва да стори, преди да заеме мястото си на син на вярата, е да обърне гръб на родителите си, да се откаже от името си и да приеме номер. Бащата на Маги уважаваше това. Като брат на Екзаминатор, наскоро почетен с дара на Словото, добре знаеше, че не трябва да кара синовете си да се срамуват заради намесата му. Той беше по-малкият син на търговец на вълна и сам беше копнял да влезе в Ордена, но неговият баща можел да си позволи да загуби само единия от синовете си и така брат му Илайъс получил този шанс, докато Донал изучил семейния занаят.

Години по-късно, когато самият той беше станал баща, се бе преместил във Вселенския град и се беше заклел да даде на синовете си възможността, която му е била отказана, и когато дойде моментът — да се откаже напълно от тях, както беше правилно и редно според правилата на Ордена. Но майката на Маги не беше давала такъв обет. Мнозина бяха майките като нея, които не се подчиняваха на Закона и се промъкваха в сградите на Университета през нощта въпреки опасността да ги арестуват — а понякога и да им наложат по-лошо наказание от това — за да могат да осигурят прилично погребение на погубените си синове.

Сюзън Риди беше платила скъпо за това. По време на една от нощните си обиколки на телата хвана хеморагична треска и това сложи край на търсенията и на живота ѝ, макар и не преди да предаде заразата на съпруга си, медицинската сестра, бакалина, неговия братовчед, всичките му клиенти и един човек, дошъл да събере трупове.

Докато Маги се върне у дома, от чумата бяха умрели хиляда души. Краят на света беше под карантина. Телата бяха прочистени и Университетът на неизменните истини беше просто празна черупка. Богатството му беше плякосано, библиотеките — изоставени, а огромните му зали и амфитеатри бяха пълни само с прах.

Навярно можеше да остане при леля си. Предишният ѝ живот бе изчезнал. Но Рийни имаше свои деца и ходеше да дои кравите в съседната ферма. А и Маги не беше свикнала с порядките на хората в Райдингс, които ѝ се струваха почти непристойни със селските си привички и пренебрежителното отношение към ходенето на църква и светите дни и които ѝ се присмиваха заради начина, по който се обличаше, на акцента ѝ от Края на света и на онова, което наричаха „градски навици“.

И така, без семейство, без дом и без приятели, Маги се върна в Края на света. Намери си работа в една кръчма близо до стария Университет, където ѝ осигуряваха храна, подслон и едно пени на ден, за да си покрива разходите. Тя не харесваше клиентите, които често бяха груби и пиеха твърде много, но кръчмата се наричаше „Приобщаването“, което в началото я бе накарало да си помисли, че по някакъв начин е свързана с Ордена. Съдържателката беше госпожа Блекмор, престорено морална жена с *берга* на вдовица и малки,

кръгли, пронизващи и алчни очи. По време на чумата беше натрупала състояние от продажба на амулети на лековерните. Съпругът ѝ беше умрял, *помагайки на болните*, или поне така твърдеше въпросната госпожа Блекмор. Всъщност самият той беше прихванал треската, докато плякосваше трупове. Сега вдовицата му беше изградила предприятието си върху репутацията на съпруга си светец, като разказваше истории за храбростта му, предупреждаваше наляво-надясно за Пророческото племе, следеше за рунически знаци и подобни неща и надутото проповядваше въздържание, докато продаваше най-лошата, вкиснала и разреждана с вода бира в целия Край на света.

И докато Маги свикваше с новия ред и новия си живот във Вселенския град, тя разбра, че голямата чума не е най-страшното нещо, случило се тук. В отсъствието на Ордена в града беше избухнала нова чума — чумата на алчността и беззаконието, които се бяха настанили в цялата южна част на Вътрешността.

Едноокият Один би разбрал това. Редът и Хаосът идваха на приливи и отливи и надигането на едното от двете неизбежно водеше до упадък на другото. Не че Пророческото племе се беше издигнало много, но си оставаше фактът, че десет хиляди членове на Ордена бяха унищожени в един-единствен ден и Хаосът се бе втурнал да запълва празнините, оставени от тях.

Ала тази победа едва ли бе донесла голяма утеха на Один. Без съмнение Ордена вече го нямаше, но за трите кратки години, последвали войната, Краят на света се бе превърнал в окаяно място. Без контрола на Ордена той беше завладян от жестокостта, анархията и алчността, до които често водят парите. Вече ги нямаше важните фигури, облечени в черни роби, бързивите групи ученици, тихите кафенета, параклисите и книгите.

Сега вместо тълпите да се забавляват с Очиствания, улиците бяха залети от чуждестранни търговци, надпреварващи се да предлагат стоките си. В дните на Ордена пристанището на Края на света беше контролирано много строго. Чуждестранните търговци бяха облагани с високи данъци, а нелегалните стоки бяха изземвани и унищожавани. Само уважаваните търговци имаха право да продават и те продаваха почитани и необходими стоки. Пиянството беше забранено, както и уличниците и танцърките, и макар да съществуваше черен пазар (за луксозни и екзотични стоки), такива нежелани посетители като

циганите, амбулантните търговци, хайманите и жителите на Външността беше по-вероятно да бъдат оковани в пранги, подложени на Екзаминация, изгонени или дори обесени, отколкото да бъдат посрещнати с добре дошли на Катедралния площад.

Но сега портите бяха отворени. Вече не връщаха корабите и щом мълвата за това се разнесе, истинска напаст от чуждоземни търговци нахлу в пристанището на Края на света.

Тези търговци продаваха всичко, което човек може да си представи — коприни и кожи, сладкиши и пайове, маймуни, сливи и пурпурни багрила, морски раковини, отрови и роби варвари от другата страна на Единното море, истински и фалшиви скъпоценни камъни, твърд алкохол, странни джунджурии, любовни магии, портокали и стъклария, изсушените органи на диви зверове. И постепенно тези търговци бяха завладели града и докарваха с екзотичното си присъствие тълпи от купувачи, зяпачи, комарджии и крадци. Освен това с тях дойдоха и всякакви престъпления, болести, наркотици и насилие. Те печелеха и губеха цели състояния на комар и продаваха в робство онези, които не можеха да си платят дълговете. Живееха като крале или военачалници, кичеха се с бижута, носеха мечове, имаха робини и съблазняваха младите и лековерните с обещания за лесно забогатяване.

За Маги, която едва изкарваше достатъчно пари, за да оцелее, и която работеше часове наред в мръсната кръчма, изглеждаше така, сякаш светът, който познава, се е превърнал в Пандемониум. Дори и Университетът бе завладян от новопристигналите. Празните трапезарии бяха превърнати в танцувалия зали, а колежа — в публични домове, кръчми и игрални зали.

В началото имаше известна съпротива — най-вече от местните жители на Края на света, които се страхуваха, че един ден Орденът може да се върне. Но колкото повече време минаваше, толкова по-малко и не толкова ревностни ставаха последователите им. Никой не се беше появил, за да поеме контрол над положението. Орденът не се беше върнал, нито пък чумата. Няколко човека твърдяха, че са виждали духове около изоставените сгради, но зловещите коридори на Вселенския град се оказаха далеч не толкова зловещи, когато бяха изпълнени с множество танцьорки и музиканти, и бавно, но сигурно заразата започна да се разпространява навътре, като завладяваше

църквите, читалните и залите. Дори и Великият квадрат сега беше превърнат във форум, където половината обитатели на Края на света — или поне така изглеждаше — идваха да лудуват в нощите на Седмия ден.

Тук имаше танцуващи мечки на вериги и пищни угощения, при които се ядеше от гърбовете на голи улици, пушачи на екзотични треви, фалшиви магьосници, гадатели и луди пророци, които проповядваха словата на изчезнали демони и победени богове. Там, където винаги бе преобладавала скромността, сега се появяваха нови моди. Някои жени дори излизаха на улиците с непокрита глава и голи рамене. Сякаш светът, който Маги познаваше, бе изчезнал за три години и като че ли никой друг, освен нея не го бе грижа за това.

Тя беше запазила вярата си. Покриваше главата си с *берга*, както повеляваше Добрата книга. Не ядеше месо на светите дни и винаги се миеше, преди да си каже молитвите. Макар че Ордена вече го нямаше, тя спазваше дните за пости и следваше законите му, защото в този нов, неморален свят старите обичаи я караха да се чувства в безопасност.

Разбира се, тя никога не се беше сблъсквала с чумата, нито пък в действителност беше ставала свидетел на Блаженството. Беше се върнала у дома от Райдингс, за да разбере, че е сираче без никакви пари и сама в град, който не можеше да познае. За да намери утеха, младата ѝ, романтична душа се беше затворила и тя беше успяла да убеди себе си (поне донякъде), че е герой от Старите дни — самотен оцелял от Бедствието.

Най-малкото дете — и единствена дъщеря — в петчленно семейство, Маги от край време беше най-умната. Макар никога да не беше ходила на училище, тя тайно се беше научила да чете и през годините благодарение на неделните проповеди на Джим Парсън и на тайно прочетените откъси от книгите на братята ѝ с мъка бе успяла да натрупа повече познания, отколкото някой изобщо би могъл да предположи — разкази за демоните от Пророческото племе, за Аезир и Ванир, за техните войни и накрая за това как бяха откраднали руните от Древното писмо и си бяха построили цитадела, от която да управляват Деветте свята. Тя знаеше как те са ликували и как са изработили оръжия и магически предмети, как са се отправяли в търсене на приключения, как са водили война срещу Ледения народ и

са били предадени от един от своите — Хитреца, а накрая са били победени от Безименния заради арогантността си.

Това било Бедствието, или Рагнарьок, както го наричали тогава. Но Бедствието не унищожило Пророческото племе. Вместо това то ги принудило да се изпокрият — отслабени, но все още опасни като опустошителен огън, който пълзи под земята. И Добрата книга беше обещала, че скоро ще настъпи окончателното Очистване и Идеалният ред ще триумфира завинаги над Хаоса...

Разбира се, в дните на Ордена на *всички* истории се гледаше като на нещо опасно — дори и на онези от Добрата книга — и единствено на посветените членове бе позволено да влизат в огромните библиотеки на Вселенския град. Но сега Маги беше свободна да прави каквото си пожелае. Макар че по-голямата част от златото на Ордена беше плякосано — включително и странните символи с форма на кръст, които Екзаминаторите носеха на шията си — много от книгите бяха останали и именно тях тя търсеше с все по-голяма страст. Знаеше, че това е опасно, но въпреки това беше изпълнена с все по-нарастваща носталгия по полузабравените светове, скрити в тях.

Някои бяха научни и алхимични книги, в които се посочваха различните свойства на металите и солите. Някои бяха книги по география отпреди Новата епоха. Много бяха на езици, на които тя не можеше да чете, или в тях имаше думи, които не разбираше. Някои бяха илюстрирани с малки, направени на ръка рисунки на животни и птици. Други бяха непристойни и съдържаха любовна поезия или изображения на голи жени. Някои представляваха дълги списъци на древни крале. Оскверняването на Университета от търговците все повече се задълбочаваше и Маги знаеше, че е само въпрос на време някой предприемчив човек да се захване да разпродава книгите от библиотеките или да ги използва за горене в огнището си. Затова тя вземаше колкото може повече от тях и ги отнасяше на безопасно място — един коридор под Църквата на приобщаването, който наскоро бе открила.

Засега тази малка църква в сърцето на Университета беше останала почти непокътната. Някои от стъклата на прозорците ѝ бяха откъснати, но аналогът върху огромния дъбов амвон все още си стоеше и върху него се намираше най-голямата книга, която Маги някога бе виждала. Твърде голяма, за да бъде открадната досега, тя беше почти с

размера на детска люлка, подвързана в кожа и злато и натежала от загадъчната тежест на думите в нея. Маги копнееше да погледне вътре, но тя вероятно бе заключена със златна закопчалка и устоя на всичките ѝ усилия да я отвори.

Но от онова, което намери под аналоя в онзи ден, дъхът ѝ секна. Защото под една от дъските на огромния резбован амвон Маги откри тайна врата, оставена полуотворена по време на Блаженството — първия от многото скрити входове към катакомбите на Вселенския град.

От този ден насетне Маги прекарваше по-голямата част от нощите си в катакомбите. Плячкосването на Университета вече беше започнало и тя знаеше, че не след дълго някога изоставените сгради ще се изпълнят с хора и няма да са само нейно владение.

Но катакомбите бяха друга работа. Коридорите под Университета се простираха на мили разстояние във всички посоки — алеи от студен камък, подобни на лабиринт тунели, ветровита пещери, изоставени складове, пълни с кости и прах. Над главата ѝ грабителите ставаха все по-самонадеяни, но никой не се осмеляваше да слиза под земята и никой не можеше да попречи на набезите ѝ, докато тя навлизаше все по-дълбоко под града.

За нея това се превърна в нещо повече от игра. За три години тя направи няколкостотин карти, в които бе указано местоположението на повече от хиляда стаи, пещери, крипти, тунели, кладенци, стълбища, скрити врати, пътища, входове, изходи, проходи, в които можеше само да се пълзи, и задънени места.

Някои от тези галерии бяха чисти, други бяха покрити с прах, който стигаше почти до коленете. Повечето от тях бяха голи и неизползвани, но веднъж тя намери една висока гробница, построена изцяло от човешки кости. Черепи бяха наредени в декоративни орнаменти по напречните греди, а колоните бяха направени от дълги, сухи наръчи от бедрени и лакътни кости, замазани с косми, хрущяли, мазнини и пръст. Друг път откри стая, пълна с консервирани меса и зеленчуци и няколко каси вино. Освен това срещаше множество плъхове, но преди всичко намираше безжизнен камък, отекващи празни помещения и замръзнали артерии — мъртвото сърце на Вселенския град.

Но по време на един от нощните си набези Маги се спъна в разклатен камък, под който беше забит дълъг златен ключ. Тя го взе и го сложи на врата си. Беше красива вещ, макар и може би твърде натруфена, за да има някакво практическо приложение. Ала не след дълго ѝ дойде наум да го пробва в златната ключалка, която заключваше огромната, подвързана с кожа книга, която бе открила върху аналоя в Църквата на приобщаването...

И така дъщерята на търговец на вълна от Райдингс намери и прочете Книгата Слова.

Страниците бяха големи и се прелистваха трудно, а хартията беше едновременно твърда и странно крехка, затова Маги трябваше да полага големи усилия да не я натроши. Но изписаните на ръка букви бяха изящни, а рисунките представляваха миниатюрни сцени от Затворените книги, портрети на герои, готвещи се за нападение, змии, дракони, демони и отдавна изчезналото Пророческо племе, които често разказваха загадъчни, ужасни и изпълнени с обещания истории.

Тъй като се опасяваше от вандали или крадци, Маги бе завлякла съкровището си (не без затруднения) до мястото под амвона и оттам го бе пренесла в своята тайна библиотека. Там тя държеше всичките си откраднати книги и почтително бе подпряла Добрата книга в стената. И макар че текстът беше много стар и често ѝ беше трудно да схване смисъла му, тя почувства силата на древното писмо и често през нощта допълзваше до библиотеката и на светлината на свещта прокарваше пръсти по цветния текст, шепнеше си странните и прекрасни слова и сънуваше.

Като дете тя беше учена да се пази от сънищата. Но докато Маги растеше и се опитваше някак да преживява в мизерията на Вселенския град, тя откри, че сънищата ѝ доставят все по-голямо удоволствие. Родителите и роднините ѝ ги нямаше вече. Приятелите, които имаше, се бяха пръснали. Сега единственото, с което разполагаше, бяха сънищата, изпълнени с картини от Книгата. Тя сънуваше за битки и демони, за Пророческото племе и за боговете, за Небесната цитадела, за Черната крепост и за Хаоса отвъд нея. Но преди всичко сънуваше Последните дни, Бедствието и последното Очистване на всички Светове, когато чумата, престъпленията, гладът и смъртта ще бъдат прогонени завинаги и тримата велики Ездачи с мечове от пламък ще

препуснат по Средните земи, ще посекаат грешниците и ще въздигнат правоверните от праха.

*И тогава ще дойде Огнен кон...
И името на неговия Ездач е Клане.
И тогава ще дойде Морски кон...
И името на неговия Ездач е Предателство.
И тогава ще дойде Въздушен кон...
И името на неговия Ездач е Лудост.*

Това определено беше най-любимият сън на Маги. Тя знаеше каква опасна игра играе (защото демоните могат да влязат в света през сънищата), но въпреки това не можеше да се откаже от тях. И така, в мрака на Вселенския град, заобиколена от забравени книги, унасяна в сън от шепота на вятъра в тунелите и от далечния звук на музика над главата ѝ, тя сънуваше за Словото, за Блаженството и за Бедствието, което предстоеше. Най-вече мечтаеше за Ездачите на Последните Дни, които с времето все повече се приближаваха, и откри, че ако си затвори очите, можеше почти да ги *види* — особено един от тях с младо, загоряло от слънцето лице, със светла коса, вързана на опашка с кожена лента, и със син цвят на очите, който толкова се различаваше от синевата на морето — мъгливо синьо като планините, които се мержелееха в далечината, и студено като върховете в далечния Север.

Беше странен и красив сън. Странен, защото Маги някак си *знаеше*, че е истински и че това мъртво и почти забравено място е мястото, на което му е предопределено да дойде. Още по-странното беше, че понякога тя усещаше, че самите сънища сякаш го зоват на свой собствен език — таен език като онзи от книгите, превърнали се в новия смисъл на живота ѝ.

И така, докато повечето хора правеха всичко възможно да не сънуват, Маги стана ловец на сънища. И колкото повече сънуваше, толкова по-реални ставаха те за нея и толкова повече разбираше, че Свършекът на света ще започне тук, между развалините на Вселенския град, и че тя също ще изиграе своята роля в него.

Точно тази мисъл, а не книгите или плъховете, бе причината Маги Риди да идва тук всяка нощ, да върви по пустите коридори, да

чете странни и забравени текстове, да отваря разядени от ръжда ключалки и да мечтае за онзи славен ден, в който всичко онова, за което бе копняла, внезапно ще се сбъдне.

Някой ден това щеше да се случи. Някой ден щеше да настъпи нейното време.

Изпълнена с вяра, Маги чакаше между откраднатите си книги, изучаваше ги и сънуваше, без да подозира, че на шестстотин мили разстояние, в далечния замръзнал Север, в селище, полускрито сред планини и сняг, две вечно бдителни очи най-сетне са се обърнали по посока на гласа ѝ и че след три години чакане сънищата ѝ най-сетне са започнали да се сбъдват.

Тор беше изпълнен с желание за битка. Само по себе си това не беше необичайно. Гръмовержецът не беше известен с търпението си, особено преди закуска, а и трябваше да му се признае, че му се бе наложило да се справя с доста неща през последните три години.

Първото беше пристигането на сина му Моди — един от близнаците, отдавна предсказани от Оракула, но поради ненадеждността на оракулите по принцип в действителност се бе оказало, че има дъщеря на име Мади. После тя беше спасила оцелелите Аезир (с помощта не на друг, а на Локи, Хитреца) от Черната крепост на Хаоса, което бе довело ако не до *действителния* Свършек на световите, то поне до нещо много наподобяващо на него, нещо, което бе унищожило врага, бе коствало живота на Генерала, бе завършило с катаклизма на сблъсъка между Реда и Хаоса и бе предизвикало преливането на река Сън от коритото ѝ и наводняването на Средните светове.

Разбира се, тя нямаше намерение да направи това. От опит Тор знаеше, че жените никога нямат намерение да направят каквото и да било, затова поне в Древните времена те не участваха в делата на боговете. Гръмовержецът горчиво си помисли, че щом допуснеш някоя жена в живота си, още преди да си разбрал какво се случва, вече седиш в ледена пещера със сплътсена брада и загубил целия си чар, а жена ти на всеки десет минути ти досажда за ново тяло, сякаш не ти стига това, че трябва да се грижиш Световите да са безопасни за хората.

„Проклети жени — промърмори Тор, — един син би свършил работата както трябва...“

Разбира се, всичко беше приключило с победа за боговете. Четирима от тях бяха избягали от Черната крепост, Локи дори беше стигнал по-далеч, като се бе измъкнал от самото царство на Смъртта. Но макар да беше вярно, че Орденът е разгромен, победата никога досега не е била толкова горчива.

Оракулът, който им беше обещал нови светове, се бе оказал врагът. Один беше мъртъв, аезирите бяха разделени, ванирите бяха

обидени и враждебно настроени — всички бяха с отслабени сили и колебливи. Без Генерала те отново бяха скарани — ванирите, които бяха под командването на Хеймдал, стояха предимно в крепостта си под Спящите (с изключение на Скади, която никой не беше виждал от Свършека на света и за която се предполагаше, че се е върнала у дома при Ледения народ).

Аезирите също бяха разединени. Издигането до божество невинаги беше нещо, с което лесно може да се свикне, дори и когато ставаше дума за такива окаяни божества като тях, с повредените им рунически знаци и недовършените им Облици. На бреговете на река Сън с всичката тази магия, която се сипеше наоколо като сняг, и с безплътните аезири, които отчаяно се бореха за живота си, нямаше възможност за разговори и обяснения. Четири нищо неподозиращи странноприемници внезапно се бяха оказали обсебени повече или по-малко от различни Облици на божественото.

Етел и Дориан бяха приели промяната на драго сърце и затова се справяха с положението доста по-добре от Захар, чиято роля като Тир Смелото сърце все още бе изпитание за него, или от Сив, чиито оплаквания от прераждането ѝ в тяло на охранена свиня бяха изпитание за *всички останали*.

Вследствие на това бяха разпръснати в къщата на енорийския свещеник в Малбри, която все още принадлежеше на Етел, в свинарника във Фарнли Тайъс, който беше домът на Тор и Сив, в ковачницата, която Тир беше обявил за своя (вероятно защото беше най-близо до странноприемницата), и в къщата на ковача, която принадлежеше на Мади след смъртта на баща ѝ.

По-голямата сестра на Мади, Мей, която при други обстоятелства можеше и щеше да се интересува от къщата, се беше омъжила извън Малбри за роднина на Торвъл Бишъп и сега живееше от другата страна на реката, в малкото селце Фарнли Тайъс, което беше възможно най-далеч от Мади и където Мей можеше да се преструва, че двете нямат нищо общо.

В началото хората от Малбри приеха неохотно пришълците. Но Мади все пак беше една от тях, а Дориан Скатъргуд, макар и своего рода черна овца, беше син на много уважавано семейство. Жалко само, че устата на новата му жена беше толкова злобно стисната. Дор или Тор, както се наричаше сега, беше привлекателен мъж и някои

очакваха от него да се събере със заможната вдовица на енорийския свещеник, макар че със сигурност дори Етел Парсън беше станала доста странна след приключението си под Хълма Червен кон.

От друга страна, хората си казваха, че да си странен не е противозаконно и макар да не харесваха пришълците, ги търпяха, стига да стоят настрани и да не им създават неприятности.

В началото имаше някои заяждания с тях — от един червенокос млад мъж с райдингски акцент и непочтително държание — но за щастие посещението му беше кратко и повече не се повтори. Локи, който можеше да се сдържи да не създава неприятности точно толкова, колкото и да не диша, беше издържал цели три седмици в Малбри, преди да се върне при Хълма Червен кон, макар и под страх от осакатяване (Тор дори не би си направил труда първо да го предупреди, въпреки че, както изтъкна Мади, той *наистина* току-що бе спасил Деветте свята). Беше останал там, наблюдаваше долината от подземната си крепост и правеше списък на странните и необичайни неща, които понякога се появяваха от склона на хълма.

Гръмовецът си рече ядосан, че точно в момента трябва да се справя и с по-неприятни неща от Локи. Колкото и лош и без съмнение луд до последната капка на демонската си кръв да беше той, поне докато беше наоколо, нещо се случваше. А Тор беше отегчен, толкова ужасно отегчен, че би се зарадвал дори и на компанията на Хитреца.

Причината за сегашното му раздразнение седеше пред огледалото на тоалетката си, решише знаменитата си руса коса и се подготвяше да спори с него.

Тор я наблюдаваше и разсеяно се чудеше как гърбът на една жена може да предава такава широка гама от отрицателни чувства. Не че той беше виновен, по какъвто и да е начин за онова, което се бе случило преди три години. Човек би си помислил, че тя поне донякъде ще бъде благодарна за някои неща — за бягството ѝ от крепостта, за освобождаването ѝ от мъченията, за възплътването на Облика ѝ в жив гостоприемник.

Но Светлокосата Сив беше ядосана от Свършека на света насам и не даваше никакъв признак, че ще размисли.

— Добре ли си? — най-сетне попита Тор.

— Добре съм — отвърна Сив с глас, който намекваше, че е всичко друго, но не и добре.

„Точно това е проблемът с жените — помисли си Тор, — казват едно нещо, а си мислят друго.“

— Какво не е наред? — попита той.

— *Казах*, че съм добре. — Гребенът късаше прочутите къдрици и обсипваше тоалетката с пърхот като прах.

Всички богове бяха направили каквото могат, но дори в пълния си Облик — или онова, което минаваше за него с тази повредена руна — Сив продължаваше да носи някои от несъвършенствата на тялото на своя гостоприемник.

Можеше да е и много по-зле. Като се изключеа няколкото излишни килограма и склонността ѝ да грухти, когато е раздразнена, Сив почти навсякъде можеше да мине за човешко същество. Вярно, че малко неща в сегашния ѝ Облик напомняха, че някога е била безсмъртна красавица, но пък нямаше и никаква следа от това, че дължи съществуването си на охранената свиня, наречена Дебелата Лизи.

Сив обаче беше напълно наясно с това и си го изкарваше на всички останали.

Обстоятелството, че Тор се беше справил по-успешно, не подобряваше положението. Вярно, че той все още поразително приличаше на Дориан Скатъргуд, мъжа, в чието тяло се беше преродил, но тенът и височината му бяха като на Гръмовержеца и съзнанието на Дориан рядко влизаше в конфликт с неговото. Сив така и не спря да му завижда за това и след като издърпа един немирн косъм изпод брадичката си, тя го стрелна с отровен поглед, който обаче не попадна в целта, защото Тор гледаше в друга посока.

Цветята зад него внезапно покафеняха и умряха, но тъй като нито Тор, нито Дориан обръщаха внимание на такива неща, това също остана незабелязано.

Сив притисна корема си с ръце и се погледна в профил в огледалото. За момент изражението ѝ се смекчи.

— Забелязваш ли нещо различно? — попита тя.

— Различно? — повтори Гръмовержецът.

Той знаеше, че такива въпроси винаги са подвеждащи, защото могат да се отнасят за нова шапка, различна рокля, специална прическа или хилядите други неща, за които само една жена може да я е грижа.

— Нещо за... роклята? — подкани го Сив.

— Да, нова е — с облекчение отвърна Тор. — Веднага го забелязах.

— Това е най-старата ми рокля — натърти Сив и отново присви очи. — Не съм я носила от много отдавна. Не ми *ставаше*.

— Ами, може би трябва да започнеш диета, скъпа.

— В името на боговете, Тор! — изгрухтя Сив. — Да не си спял? Отслабнала съм с *шест* килограма!

Но Тор очевидно беше открил нещо отвън, което изискваше цялото му внимание. Фактът, че беше шест сутринта, навън цареше пълен мрак и се сипеше сняг, не му помогна особено да спечели благоразположението на Сив, чиято двойна брадичка вече трепереше гневно, а сините ѝ очи блестяха като магнезиеви сигнални ракети.

— Какво си заяпал там? — сопна се богинята на милосърдието и изобилието.

— Нещо не е наред — каза Гръмовержецът.

Сив се готвеше да направи някоя язвителна забележка, когато и тя го забеляза — следа в небето над Хълма Червен кон, чиято светлина се разпръсваше на фона на облаците по начин, който и двамата разпознаха.

— Това е Локи — отбеляза Тор. — Има си неприятности.

— Зарежи го — посъветва го Сив.

Естествено, двамата с Хитреца никога не се бяха разбирали особено и макар тя да приемаше, че Локи не е *пряко* отговорен за прехвърлянето на нейния Облик в тялото на охранена свиня, беше вярно и че тази ситуация го забавляваше прекалено много. Тя си помисли, че ако той има неприятности, то може да се оправя сам. Светлокосата Сив имаше по-непосредствени грижи.

Но сега се появи нова следа, този път тъмночервена, а не виолетова. И двете следи бяха много ярки, като фойерверки в облачното небе.

Тор ги погледна намръщено за момент, след което се отправи към вратата, като спря само за да си вземе тежкото кожено наметало, което висеше там.

— Трябва да вървя, Сив. Това е моят син.

— *Какъв* син? — изгрухтя Сив.

— Точно така, натяквай ми — промърмори под нос Тор. — Не ми ли стига, че жена ми е свиня, а трябва и синът ми да е момиче? — След това добави по-високо: — Трябва да тръгвам. Нещо става. Те използват сияние.

Това означаваше битка, както добре знаеше Тор. А на място като това, в сърцето на Планинските земи, богът на гръмотевицата нямаше кой знае какво да прави, освен да умира от скука — или да влезе в битка.

В последните години боговете се занимаваха и с двете — в началото се биеха само помежду си, но с времето осъзнаха, че има по-сериозен враг, когото трябва да вземат предвид. Името му беше Хаос и той представляваше точно това.

Преди три години на бреговете на Сън портите на Подземния свят бяха разбити за период от точно тринайсет секунди. През това време, докато Хаосът вилнееше, неизвестен брой от неговите обитатели бяха преминали от Проклятието към Сън. Предполагаше се, че повечето от тях са загинали — Сън беше враждебно място толкова близо до извора си — но най-издръжливите очевидно бяха оцелели и от време на време се появяваха в съзнанието на хората и оттам в Средните земи.

Битката с тези същества беше единственото развлечение на Тор. Тъй като по характер не беше склонен към много разсъждения, той доста се наслаждаваше на войната и след като Ордент беше унищожен напълно, тези създания от Хаоса бяха единственият му достоен противник. Дори и с недовършен рунически знак и без Мьолнир — чука, който някога го бе направил почти непобедим — Гръмовецът все още беше сила, с която всеки трябва да се съобразява.

Той се опита да скрие нетърпението си, но Сив бързо забеляза блясъка в очите му и усилието да избягва погледа ѝ, когато му каза с измамно подкупващ тон:

— Значи ще отидеш, нали, скъпи?

— Ами, това е работата ми — отвърна той с престорена въздишка.

— И ме оставяш тук сама? — попита Сив. — С всички тези... *същества* на свобода отвън?

— Бъди разумна — прикани я Гръмовержецът. — Висока, едра жена като теб — сигурен съм, че можеш да се грижиш за себе си.

По-късно Тор трябваше да признае, че изборът му на думи не е бил никак удачен. Като вик, който поражда лавина, той бе предизвикал реакция в неговата любима, която в началото се характеризираше с определени звуци, последвани от смяна на цвета на лицето ѝ и от гневна експлозия от сияние, която стопи снега около къщата почти на петстотин метра разстояние и изпари семейство мишки, живеещи под дюшемето.

— *Едра?* — като ехо повтори Светлокосата Сив. — Кого, в името на Хел, наричаш *едър*?

Има случаи, в които дори и богът на гръмотевицата знае кога трябва да премине към стратегическо отстъпление. Тор хвърли поглед през рамо и промърмори:

— Тъъ... извинявай, любима. Трябва да бягам.

И след като набързо сложи наметалото си, той се измъкна навън под силния сняг.

На върха на Хълма Червен кон за Локи бяха настанали трудни времена. Разбира се, Хълмът беше чудесно укрепление, но имаше огромен недостатък. В него се криеше един от входовете към Подземния свят и Феерията. Гоблини, демони, а понякога и по-страшни същества бяха привлечени към това място от стотици мили наоколо.

Локи обикновено се справяше с това. Тъй като самият той беше наполовина демон, изпитваше известна симпатия към гоблините — дребните му братовчеди под Хълма. Тъй като беше наполовина бог, той обикновено се справяше с троловете и останалите неприятности дори и в сегашния си човешки Облик и с все още обърнат рунически знак. Но когато ставаше дума за ефимерите, които си пробиваха път в пространството между Световете и се събираха при Хълма Червен кон, Локи реши, че вече му е дошло до гуша. Беше спасил Световете веднъж. Не беше негова работа да ги спасява отново.

Разбира се, самата врата беше източник на сила. Но освен ако не искаше да играе Краля на хълма^[1] с всеки заблуден демон, който се изпречи на пътя му, рано или късно щеше да му се наложи да се откаже от местоположението си. Поне такива бяха мислите, които минаваха през ума му, докато стоеше в Окото на Хълма Червен кон и запращаше руни по чудовището, което се извисяваше над него.

Беше се появило от нищото, както и останалите. Мисловните мълнии на Локи само го бяха забавили. Стърчеше на метър и половина над главата му и се олюляваше със сънен поглед, а от острите му зъби капеше отрова, която се стичаше по лицето на Локи. Той вдигна ръка да се предпази и се зачуди какво толкова е сторил, че да заслужи да бъде измъчван по този начин.

Естествено, и преди беше срещал чудовища, но това беше нещо, което нямаше място в Средните земи — ефимера, създание от сънищата, родено от Сън и подчиняващо се само на логиката на сънищата. Локи знаеше, че не би трябвало да е тук. И въпреки това то беше, а и на всичкото отгоре не беше първото.

Приличаше на змия с женска глава, макар Локи да знаеше, че спокойно може да се появи пред него и като гигантски вълк, играчка клоун на пружина или рояк оси, или пък в каквато и да е друга форма, дадена му от сънуващия, чийто сън го беше създал.

В този случай беше змия.

Той мразеше змии.

В истинския си Облик, с непокътнато сияние, Локи щеше бързо да убие съществото. Това все още можеше да стане в Сън и, разбира се, в Асгард. Но Локи знаеше, че това не е сън, а Асгард бе паднал преди години и боговете бяха останали отчаяни и лишени от по-голямата част от силите си.

Той се отдръпна колкото се може по-далеч от нещото и протегна ръка към арбалета на колана си. През годините беше свикнал да носи обикновени оръжия и това се бе оказало полезно в няколко случая. Не и срещу ефимерите, естествено. „От друга страна, за всяко нещо си има първи път“, помисли си Хитрецът и насочи оръжието, готов да стреля.

— Какво е това? — изсъска змията, която изглеждаше развеселена.

Локи се опита да се усмихне самоуверено.

— Това е Тирфингр — отвърна той, — най-великият арбалет от Древните времена. Какво? Нали не мислиш, че боговете ще ме оставят тук сам, без защита? Тирфингр Унищожителят, така го наричаха. Подарък от самия бог на войната. Ако бях на твое място, щях да бягам, за да си спася живота.

Змията пренебрежително сви рамене.

— Предупреждавам те — каза Локи, — само един изстрел от това нещо и ще се превърнеш в пържен калмар.

Ефимерата изплю концентрирана хрчка отрова, която строши арбалета в ръката на Локи и прогори димяща дупка в земята. Капчици от отровата го изпръскаха и макар че носеше зимно палто, те прогориха вълчатата кожа на ръкавиците му и палтото му чак до плътта.

— Ох! Не беше нужно да правиш това!

— Познавам те, Хитрецо! — заяви змията.

Локи изруга и хвърли няколко малки, бързи руни към ефимерата, завъртайки ги във въздуха като ашици, макар и да не се надяваше, че

ще свършат работа. *Иза*, *Лед* и *Наудр*, Връзващият можеха да я забавят за малко, но колкото до това да я прогонят...

Локи запокити с цялата си сила *Хагал* към съществото. Беше добър удар, който отне доста от сиянието на Хитреца. Но мисловната мълния премина право през тялото на ефимерата, като освети по пътя си вътрешните ѝ органи в блед проблясък от цветове.

— Ссеега мой ред ли е? — поинтересува се змията.

— Кой те изпрати? — отчаян попита Локи. — Кой те сънува и защо ме преследваш?

— Идвам, когато съм призована, Хитрецо.

— Призована? От кого?

Ефимерата се усмихна и се приближи още малко. Лицето ѝ беше някак смътно познато, макар че тогава Локи не успя да се сети с какво точно — имаше нещо в златистосивите ѝ очи и добре оформената уста с два реда остри зъби.

— От *теб*. Ти ме освободи. От Черната крепост.

— О, това ли — въздъхна Локи.

Спасяването на боговете беше първото истински безкористно нещо, което той беше правил за повече от петстотин години, и то не му беше донесло нищо друго, освен неприятности.

— Това беше грешка — призна той. — Разбираш ли, имаше една Змия...

Ефимерата разтвори челюсти.

Локи отстъпи последна крачка назад и използва *Ир* като щит между себе си и съществото.

— Щом аз съм *те* освободил от Подземния свят — подхвана той, — то това не ме ли прави твой господар или нещо подобно?

Змията му хвърли изпълнен със съжаление поглед и се приближи още малко.

Локи избягна хипнотизиращите ѝ очи. Руните, които я държаха на разстояние, вече поддаваха. Хитрецът усети как въпреки волята му *Наудр* и *Иза* започват да се огъват и когато те рухнеха, *Ир* щеше да ги последва.

— Просто ми кажи какво искаш от мен.

— Ела по-близко, Хитрецо, и ще ти кажа.

— Знаеш ли, мисля, че предпочитам да остана тук.

В Окоето на Коня имаше мощно сияние — съчетание от древни руни още от времето на Рагнаръок. Дори и сега това сияние беше достатъчно, за да удължи действието на *Ир* още трийсет секунди, може би дори минута и повече. След това нямаше какво повече да се направи. Отстъплението беше напълно невъзможно. Локи беше притиснат в ъгъла. Дори да се въплътеше в своя Облик на горски пожар, същество, което можеше да се придвижва между световите, нямаше да се затрудни да го проследи вътре в Хълма. Собственото му сияние беше почти напълно изчерпано — в този момент да напусне защитата на Окоето на Коня би било равнозначно на самоубийство.

Той нямаше друг избор, освен да подаде сигнал за помощ.

Ос, руната на Аезир, пресечена със собствената руна на Локи, *Каен*, и хвърлена срещу облаците с всичката сила, която му бе останала, трябваше да уведоми боговете, че той е в смъртна опасност. Въпросът беше дали някого ще го е грижа за това? И дори и този някой да му се притечеше на помощ, дали щеше да стигне навреме?

— Кой те сънува? — обърна се той към змията. — И в името на боговете, защо се заяждаш с мен!

— Не го приемай лично — рече змията. — Приеми го като комплимент, че все още предизвикваш вниманието на Хаосса.

Иза вече му се изплъзваше, *Наудр* се беше разпаднала. Само *Ир* все още се държеше здраво, но през кръга, образуван от палеца и показалеца му, Локи виждаше как мисловният щит е загубил първоначалния си цвят и сега блещука като сапунен балон под лъчите на слънцето.

Той изпрати сигнала отново. Този път беше по-слаб, но Локи видя проблясъка му, който остави цветовете му на фона на снежното небе.

Няколко капки от отровата на змията вече бяха проникнали през мисловния щит и бяха направили малки дупки в снега там, където бяха паднали.

— Защо аз? — повтори Локи и призова последните останки от сиянието си. — Откога Хаосът ми има зъб?

Ефимерата разтвори челюстите си и от тях се разнесе силна воня на отрова и гниеща плът. По зъбите ѝ се стичаха капки, сякаш бяха сталактити. Тя се усмихваше.

— Доссстатъчно е да кажа, че времето ти ссвърши. Мясстото ти не е в Ассгард.

— Асгард? Какво за него? Той падна. От доста високо, доколкото си спомням.

— Асгард ще бъде построен отново — увери го змията.

— Изглеждаш много убедена в това — рече Локи, забелязал искрица надежда.

Искрица руническа светлина, ако трябваше да е точен, която се приближаваше бързо в снежната виелица, Ефимерата, подобно на много други от нейния вид от земите отвъд Смъртта, очевидно притежаваше оракулски способности, а Локи знаеше от опит, че онова, за което най-много жадува Оракулът (дори повече от това да убива богове), е възможността да слуша собствения си глас.

— Значи казваш, че Асгард ще бъде построен отново? — попита той, като държеше под око отслабващия мисловен щит.

— Защо те е грижа? Ти няма да имаш своя зала там.

— Аз нямах своя зала и в стария.

— Но добре ти посслужи за предателството на Хаосса.

— Почакай малко — каза Локи и падна на едно коляно, когато Ир се огъна. — Хаосът ли стои зад това, или не?

Ефимерата се усмихна. Усмивката ѝ беше любезна — или поне щеше да е любезна, ако не бяха острите зъби.

— Редът построи Асгард. Хаосът ще го построи отново. Нови руни, стари руини. Такъв е редът на Сссветовете, Хитрецо.

Локи трепна, когато капчици от отровата паднаха върху главата и раменете му.

— Навярно можем да сключим сделка — предложи той.

— Какво точно предлагаш?

— О, не знам. Богинята на желанието, слънцето и луната, ябълките на младостта — сещаш се, обичайните неща.

— Ти ссси отрепка, знаеш ли това? Би продал всеки, за да си ссспасиш кожата.

— Честно казано, доста си ценя кожата. Какво лошо има в това?

— Ссссс — просъска ефимерата и нападна.

Локи го очакваше и с внезапен прилив на енергия той се хвърли от Окоето на Коня. Претърколи се петдесет крачки надолу по

замръзналия склон на Хълма Червен кон и рязко се спря в една паднала скала, която някога е била част от замъка.

Падането му изкара въздуха и той мъчително се опитваше да си поеме дъх. Ефимерата, която го последва надолу толкова плавно и бързо, сякаш бе струйка вода, стичаща се от извора, сега надигна главата си със странно познати черти и оголи лъскавите си зъби, готова да убива.

— Предполагам, че отговорът ти на моето предложение е „не“...
— рече Локи.

Но точно когато съществото нападна, проблесна ослепителна светкавица, последвана от свистенето на два снаряда, които удариха змията и забавиха скоростта ѝ. Проблясък на руническа светлина прикова змията към склона на хълма, а разклонения и потоци от сиянието ѝ пробягаха, извивайки се по снега.

Ефимерата съскаше, мятеше се и се гърчеше възмутено, докато тялото ѝ започна да се разпада на елементите на съня, от който е била създадена.

Локи, който беше избягнал удара, сега хукна извън обсега на чудовището, като се пазеше от подобните на камшици пипала от руническа светлина, които лудешки вършееха ту в една, ту в друга посока. Когато вдигна поглед към върха на хълма, видя там да стои висока, стройна фигура, която държеше по една мисловна мълния в протегнатите си ръце.

Под нея, на осемстотин метра разстояние, той зърна позната следа — цветовете на Тор, които приличаха на облак от гневен червен прах по криволичеия път към Хълма.

— Мади, малко закъсня. — Локи скри облекчението си с дръзка усмивка.

— Далеч не толкова, колкото *ти*. — Тя заслиза по склона на Хълма, като внимаваше да не се подхлъзне на снега и не изпускаше от очи поразената ефимера. — Добре ли си?

— По дяволите! Това боли! — Локи вдигна ръкавите си, потрепери и натри шепа сняг върху изгорената си от отровата кожа.

— Трябва да отидеш при Идун да го погледне.

Локи не отвърна нищо, а само я погледна, мислейки си, не за пръв път, колко много се е променила тя, откакто се бяха срещнали за пръв път. За три години Мади се беше превърнала от сърдито,

несигурно четиринайсетгодишно момиче в поразителна млада жена със студени като гранит очи и тъмна коса, скрита под качулката ѝ от вълча кожа. Преди три години тя беше почти необучена, несигурна в силите си и отделена от племето си. Сега, с младостта си и с ненарушеното си сияние — една от загадъчните нови руни, *Аеск*, *Ясена* — тя беше по-силна от всеки Ванир и Аезир, сила, с която трябваше да се съобразяват, истинско дете на Новата епоха.

Ударената ефимера също я наблюдаваше. Докато угасваше и умираше, тя зяпаше Мади без страх и златистосивите ѝ очи се разшириха от нещо, наподобяващо разбиране.

Очите на Локи също се разшириха и той премести поглед от Мади към змията, когато накрая разбра защо съществото му се бе сторило толкова познато. Той отвори уста да заговори, после размисли, когато Мади се приближи до ефимерата с мисловна мълния в ръка, като гледаше да е на безопасно разстояние от създаването с лице на жена, което се извиваше и гърчеше на земята пред нея.

— Познавам ли те? — попита Мади.

Съществото с тяло на змия само я гледаше и Мади не можеше да се отърве от мисълта, че е виждала нещо подобно и преди, че по някакъв начин го познава или че то я познава...

Тя се обърна към Локи:

— То проговори ли?

— Не просто проговори, а изрече *пророчество*.

— Какво каза? — полюбопитства Мади.

— Че Асгард ще бъде построен отново. Говореше за руни и руини...

— Асгард? — повтори Мади.

Разбира се, тя беше единствената Аезир, която не си спомняше Небесната цитадела. Знаеше за нея само от разказите — Люлката на Боговете, така я наричаха — и имаше много истории за това как Асгард е блестял над облаците, свързан със Световете чрез Моста на дъгите, как е бил построен за тях с използването на руните от Древната епоха, как всеки бог имал там собствена зала, с изключение на Локи, което дори и сега глождеше Хитреца, като се имаше предвид, че именно той бе помогнал за строителството на Небесната цитадела и без него нямаше да има нито Асгард, нито зали, а вероятно и богове.

— Така каза — сви рамене Локи. — Не ме питай какво означава това.

Зачуди се дали да не ѝ спомене какво е забелязал в чертите на лицето на жената змия. Разбира се, нямаше представа какво означава това, но Мади очевидно не го беше доловила, затова той сметна да запази тази информация за по-нататъшна употреба.

Мади заговори на змията.

— Познавам ли те? — попита я отново тя. — Виждала ли съм те някога преди? Защо си дошла да преследваш Локи?

Умиращата ефимера разтвори челюсти.

— Ще сссе видим в Хел... — изсъска тя.

И изчезна в облак от искри, завръщайки се към онова, което я бе създало, като остави след себе си само зловоние и широка оголена лента от разтопен сняг.

— Е, каквото и да беше това, вече е мъртво.

Зад нея Локи не каза нищо. Тя се обърна, като почти очакваше да го намери припаднал или от изтощение, или от отровата на змията. Но Локи просто го нямаше — не беше до скалата, където се намираще съществото, не лежеше останал без дъх в снега, нито пък беше на върха на Хълма.

Преди да пристигне Тор, тя бе претърсила Хълма от подножието до върха, но от Хитреца нямаше и следа — нищо друго, освен захвърлената му ръкавица, разрития сняг там, където се беше опитал да избяга, и отпечатаците от стъпките му (само три), които не водеха наникъде, сякаш нещо го бе грабнало от небето или го бе завлякло към склона на Хълма, или може би го беше глътнало целия, без да остави и най-малкия проблясък руническа светлина, който да отбележи мястото, където той бе стоял.

[1] Детска игра, при която едно дете стои на по-високо място и пречи на останалите деца да го завладеят. — Бел.прев. ↑

— И дума да не става! — веднага отсече Хеймдал. — Няма да изпратя спасителна група за някого, който дори може и да не е изчезнал. Искам да кажа — кой в Световите би отвлъкъл Локи и защо? Вероятно се е уплашил и е изчезнал. Ще видиш. След няколко дни ще допълзи обратно с някакво неубедително извинение как му се е наложило да замине спешно, докато си се справяла с врага.

Не се случваше често Мади да бъде викана на среща на боговете. Като се изключеше времето, което обичайно беше нужно за това — поне един час, за да долетят до Спящите под формата на птици, и още един час, за да се върнат — тя знаеше, че Аезир и Ванир са принудени от обстоятелствата да са съюзници и нищо повече от това. Но почувства, че изчезването на Локи навярно ще бъде сметнато за спешен случай. Сигурно можеха да постигнат съгласие поне този път и заедно да посрещнат кризата.

— Той *не е* тичал — опита се да обясни тя. — Вече ти го казах, Хеймдал. Онова нещо беше мъртво. Обърнах се за една-две секунди и когато погледнах отново, Локи беше изчезнал. — Тя хвърли пронизващ поглед на ванира. — Знаем, че някои от вас имат разправии с Локи...

— *Разправии* — избухна Браги, Поетът.

— Благословена да си — любезно каза Идун.

Лечителната беше известна с дразнещата склонност да вижда хубавото във всеки, включително и в Локи — дори когато мнозинството смяташе, че в неговия случай няма нищо такова.

— Мисля, че това е малко несправедливо, Мади. Знам, че Локи може да бъде малко, въъ, *див*, но всички ние наистина сме загрижени за него...

— Не мога да понасям малкото копеле — прекъсна я Ньорд.

Старецът на морето така и не беше простил на Локи, задето бе довел Скади в Асгард. Скади беше войнствената бивша съпруга на Ньорд, която се беше оказала съвсем различна от свенливата, кротка жена, която Локи го бе подвел да очаква.

Идун го погледна укорително.

— Е, не би искал той да *пострада*...

— Бих искал да го видя мъртъв — процеди през златните си зъби Хеймдал.

Стражът също имаше пререкания с Локи — не на последно място заради факта, че по време на Рагнарьок двамата се бяха сражавали на различни страни.

— Е, щом държите да сте *отрицателно* настроени... — Идун се обърна към четиримата аезири. — Сигурна съм, че останалите не мислят по този начин...

— Не гледай мен — каза Светлокосата Сив. — До гуша ми дойдоха глупавите му шегички. *Да ти наля ли чаша с вино, Сив? Толкова приятно е да те гледам как душиш и грухтиш. Да идем да хапнем свинско в парка?* Честно казано, това е детинско.

Откъм богинята на милосърдието и изобилието долетя слабо прокашляне. От всички тях на Захар-в-Чувал му беше най-трудно да свикне с новата си самоличност на бог. Дори и в своя Облик на Тир Смелото сърце, бога на войната, пак беше запазил далеч повече гоблински черти, отколкото е уместно.

— Съжалявам. Малко кашлям — извини се той.

Сив му хвърли продължителен и суров поглед.

— Напълно съм съгласна — додаде Фрейя, докато си лакираше ноктите. — Ако нещо може да направи живота в това отвратително селце поне *малко* по-поносим, то това е да знаем, че Локи е някъде другаде.

— Но вие не можете просто да го изоставите — настоя Мадри. — Дължите му нещо за това, че спаси Световите...

— Живи да са боговете! — избухна Тор. — Ако чуя още веднъж цялата история как Локи е спасил Световите, кълна се, че ще извия нечий врат...

— Престанете всички — намеси се Етел. — Виковете няма да ни помогнат.

Боговете се бяха събрали в къщата на енорийския свещеник — единственото място, което можеше да осигури необходимите за целите им пространство и уединение — и ако Нат Парсън можеше да види десетимата в пълния им Облик, как седят около масичката му за кафе, пият чай от най-хубавия му порцеланов сервиз и обсъждат делата на демоните, при това не с някой друг, а със собствената му *съпруга*, той

вероятно щеше да падне мъртъв начаса. Не че един случаен наблюдател би открил много неща, които да напомнят за Етелбърта Парсън в спокойната и замислена жена, изказала се с такъв авторитет. И все пак те бяха повече, отколкото човек би предположил. Търпението на Етел, нейната вяност, доброта и здрав разум служеха добре на Фриг Пророчицата в сегашния ѝ Облик и боговете инстинктивно се обърнаха към нея, когато тя остави чашата си и се обърна към групата.

— Приятели — тихо подхвана тя, — много неща се промениха от Свършека на света. Преди три години времената бяха смутни. Сега имаме шанс да строим наново. И точно както Локи помогна да построим Небесната цитадела, твърде е вероятно той да ни е нужен, за да я изградим наново.

— Да я изградим наново? — повтори Хеймдал и сините му очи бяха като два ледени къса. — Откога съществува такава възможност?

Пророчицата му се усмихна. Руническият знак *Етел* върху ръката ѝ — една от руните на Новото писмо, загадъчна и изпълнена със сила — блестеше с мъждива синьо-бяла светлина.

— Скоро картите ще бъдат раздадени отново — рече тя. — Казвам онова, което трябва, и не мога да мълча.

— Защо говори така? — попита Захар.

— Шът — смъмри го Мадн, която беше разбрала, че това е пророчество.

Етел продължи със студен глас:

*Виждам могъщ Ясен, който стои до могъщ Дъб,
но Предателство и Клане, ведно с Лудост, по
небето яздят.*

*И когато Дъгата се счупи, Люлката ще падне.
Тогава ще рухнат Дъбът и Ясенът, и всичко друго.*

Тя замълча, сякаш чакаше да я озари вдъхновение. Боговете също стояха в очакване — Хеймдал с извърнати встрани очи, Ньорд, изпълнен с надежда, Тор с все по-намръщено лице, Фрейр Жътварят с усмивка, а Идун с широко отворените очи на дете, което слуша приказка.

— Мразя, когато се изразява така неразбираемо — най-сетне се обади Тор, като си почеса брадата. — И наричате това пророчество? Повече прилича на наръчник на лесничей.

Но Етел заговори отново, нареждайки с ясен и отмерен тон:

*Люлката падна преди векове, но Огънят и Хората
ще я
вдигнат отново,
с една целувка, само за дванайсет дни, на Края на
света, дар от гроба.
Но ключът към вратата е дете на омразата, дете
от
двете и от нито едно.
И нищо сънувано никога не ще бъде загубено, и нищо
няма да е загубено завинаги.*

Мади си помисли, че това звучи като някое от детските стихчета на Нан Фей. Мади не знаеше много такива. По времето на Ордена се говореше, че дори и привидно най-безобидните стихчета крият знания от Древните времена, но всички знаеха приспивната песничка за бебето високо в клоните на дървото, както, разбира се, и всички знаеха, че Небесната цитадела някога е била известна като Люлката на Огнения народ.

— Има ли още? — попита тя.

Но Пророчицата не каза нищо повече. Вместо това примигва и ги погледна, Обликът избледня и тя отново се превърна в обикновената жена на енорийския свещеник, на чието лице беше изписано объркано изражение.

— Нещо всички много сте се умълчали — отбеляза тя, оглеждайки кръга от богове около нея. — Аз ли казах нещо? Какво бях започнала да правя?

Те я погледнаха.

— А, да, чай. — Тя се усмихна и протегна ръка към порцелановия чайник. — Няма нищо по-полезно от чаша хубав чай, за да видиш нещата отново такива, каквито са. Хайде всички, да не съм ви майка?

Локи се събуди в мрак. Всичко го болеше — ръцете и краката му бяха вързани и докато напразно се опитваше да призове малко светлина, откри, че сиянието му е съсипано, както и тялото му, и бе принуден да заключи, че може би го е закъсал.

Изглежда, че се намираше в нещо като пещера. Разбра това от студа, ехото и камъчетата по твърдия под, които сякаш знаеха къде точно да се забият в тялото му, така че да го заболи най-много. Освен това различаваше ясно осезаемата миризма на пещера, каквато се усещаше и в дупки, и в изби — пълзящия мирис на прах, пръст, капки влага и разни слепи неща, които растат в пукнатините на камъка.

Не беше под Хълма Червен кон. Локи го познаваше твърде добре и щеше да усети, че е на своя територия. Не, това място беше непознато и който — или каквото — го беше довело тук, вероятно го бе довело от Горната земя. Той си спомни как стоеше на Хълма, разтриваше ръцете си със сняг и тогава...

Само проблясъци. Спомняше си светлина — не дневна светлина, а по-ярка и с червеникавобял блясък...

Спомни си, че беше ударен по тила толкова силно, че падна на колене...

Тогава един глас каза: „*Пипнахме го, мой човек...*“

След това нямаше нищо друго, освен мрак.

„*И така, може би отново съм мъртъв*“, помисли си той.

Но Хел по принцип не връзваше гостите си. А Локи беше вързан много добре, като ръцете и краката му бяха омотани заедно и въжето правеше примка и около врата му.

Каза си, че поне е сам. Да го оставят без охрана беше проява на небрежност (Локи умееше да се измъква от затворени места) и той се поободри. Тези въжета щяха да издържат само толкова време, колкото е нужно на отслабналото му сияние да се възстанови — след което щеше да се измъкне с цялата бързина, на която бе способен Обликът му на блуждаещ огън.

Опита се да застане в по-удобно положение и ехото се разбуди като гнездо от мърдащи змии, които се плъзгаха около него, а гласовете им се отразяваха в хиляди изгубени места и кухни в скалата.

Той се стресна и изруга. Ехото отново подхвана звука и скоро пещерата кънтеше от него, докато той рикошираше в камъните и влизаше все по-навътре в пещерите. Накрая от него не остана нищо друго, освен ниска вибрация, която Локи усещаше като натиск в тъпанчетата си и от която кожата му настръхна.

„Дотук с идеята за бягството“, помисли си той.

Нищо чудно, че не бяха оставили охрана — не можеше да помръдне в тази ехтяща подземна камера, без да изпрати сигнали на мили разстояние. Само боговете знаеха какво ще привлече звукът от Долната земя — плъхове, мечки, тролове или змии...

„Чудесно, няма що. Точно това ми трябваше“, каза си Локи.

След това се опита да остане неподвижен, но положението му не беше удобно. Гърбът го болеше, трепереше, а сега започваше да го безпокои и глад, който задраска с нокти по стомаха му.

„Защо аз? Какво съм направил?“, отчаяно се запита той.

Когато се замисли обаче, трябваше да признае, че през годините си бе създал няколко врагове, всеки от които бе напълно способен да се опита да си отмъсти. Една от тях беше Хел, от чието гостоприемство едва бе успял да се измъкне по време на последната им среща, и тя беше обещала, че рано или късно ще се постарее да го види мъртъв. Други бяха от Народа от тунелите, от които преди няколко века той беше измъкнал с измама някои уникални и доста ценни стоки и чиято дълга памет би направила чест и на слоновете. Разбира се, не биваше да пропуска и Скади, Ловджийката със снегоходки, която щеше да е извънредно щастлива да съдере кожата му от бой или пък да я нареже на лентички със своя рунически камшик. Всъщност никой от Ледения народ вероятно не би проявил милост към него, попадне ли в ръцете му. Същото се отнасяше и за повечето феерии, Морските хора и Хората от облаците. Без да споменаваме определени членове на племената Аезир, Ванир и, разбира се, Хаоса — които вероятно най-малко биха простили на предател от своите редици.

Локи въздъхна и стените на пещерата въздъхнаха унило в отговор. Както казваха в Райдингс — той беше безпомощен „като на

тепсия“.

Внезапно чу звук, който не беше предизвикан от местенето на тялото му по осеяния с камъчета под на пещерата — звук от стъпки на обути в ботуши крака. Само един човек ли беше? Не, бяха повече от един — трополяха, разделяха се и се гонеха през каменните стени, докато накрая се чу шум като от цяла група, приближаваща се от всички страни, така че дори и Локи да бе успял да се освободи, пак нямаше да знае накъде да побегне.

За лош късмет сиянието му все още беше угаснало. Единственото, което можеше да стори, бе да чака да види какво ще се случи.

Не му се наложи да чака дълго. Ослушваше се за звука от приближаващите се ботуши от около пет минути, когато видя светлина някъде вляво и се появи една тровава фигура, която изглеждаше повисока и зловеща заради подскачащите сенки. Зад нея Локи успя да зърне още две тъмни фигури. Първата носеше фенер, от който струеше мазна, червеникава светлина. Локи се пребори с желанието си да се свие, спокойно вдигна очи и проследи приближаването им, като се опитваше да не показва изненадата си.

Защото вместо слуги на Хаоса (или Народът от тунелите, или Леденият народ) похитителите му се оказаха просто трима младежи от хората — облечени в еднакви черни дрехи и по някаква причина всичките с превързани палци.

Онзи с лампата, изглежда, беше шефът. Той пристъпи към Локи без никаква следа от колебание — което го правеше или много самоуверен, или изключително глупав, или и двете — и внимателно го оглежда известно време на червеникавата светлина на фенера.

Локи го погледна с присвити очи. Беше сигурен, че никога преди не го е виждал. По някаква причина обаче този факт не му се видя никак обнадеждаващ.

Непознатият изглеждаше около шестнайсет-седемнайсетгодишен. Лицето му беше бледо и ъгловато зад завесата на провисналата му кестенява коса, а в златистосивите му очи блестеше проникателност, която май липсваше в погледите на другите двама. Другарите му много си приличаха. Локи предположи, че са братя. И двамата бяха космати и набити, с мазна кожа, предразположена към пъпки, и с ръце с дебели пръсти и косми по тях. Бяха обути в тежки

ботуши и носеха ризи с непозната за Хитреца кройка (той предположи, че е някоя от новите моди в Края на света), с бродирани черепи.

Единият от тях, по-едрият, хвърли подозрителен поглед към Локи.

— Мой човек, сигурен ли си, че е той? — попита той.

— Да не мислиш, че съм го объркал? — отвърна онзи с фенера.
— Разбира се, че е той.

Той пристъпи напред, рязко хвана ръката на Локи и скъса ръкава на ризата му, разкривайки обърнатата руна *Каен*.

Косматите братя отстъпиха назад.

— Всичко е наред. Няма как да се освободи. — Непознатият присви очи към пленения Хитрец. — Мислех, че в действителност ще си по-едър.

— Правиш грешка — каза Локи. — За когото и да ме мислиш, не съм той.

— Да бе — изкикоти се по-едрият и космат брат.

— Кажу ми, Големи К — подкани го по-ниският.

Онзи с фенера изръмжа и го накара да млъкне, след което се обърна към Локи.

— Не ме лъжи — тихо рече той и погледна Локи право в очите.
— Знам *много добре* кой си. Има ли име, питомно е. Затова те наричам „дете на Хаоса“. Именувам те „Пазител на огъня“.

— Това е доста неопределено... — присмя му се Локи.

— О, още не съм свършил — оголи зъби младият мъж. — Именувам те Небесният пътешественик, син на Фарбаути, Родител на змии, Баща на вълци...

— Баща на *вълци*? — намръщи се Локи.

Думите започнаха да действат (думите или Словото, Хитрецът не беше сигурен), макар че той нямаше никаква представа какво искат да сторят три момчета от хората с един от тайните текстове от Книга Заклинания.

Тримата не бяха членове на Ордена. Реши, че в това не може да има съмнение. Но самите думи бяха достатъчно мощни. *Има ли име, питомно е*. Не че имаха и най-малкия шанс наистина да укротят Блуждаещия огън. Но в сегашния си Облик той беше подвластен на всички слабости и несъвършенства на човешката си форма и трите момчета можеха да се окажат болезнено близо до успеха.

— Вижте сега — започна Локи в опит да печели време, — така наистина доникъде няма да стигнете. Но ако просто ми кажете какво искате, навярно ще можем да сключим сделка. Мога да ви осигуря всичко — злато, оръжия, руни, жени...

При тези думи по-косматият брат — онзи, наричан Големият К — вдигна поглед с известен интерес. Локи предположи, че и на тримата едва ли им върви с жените. Помисли, че това не е особено изненадващо. Уменията им в общуването едва ли бяха особено впечатляващи. Освен това някой от тях — а може би всички — намирисваше.

— Жени — подкупващо повтори той. — О, да. Знам начини, по които да ви направя неотразими за нежния пол. Мога да ви науча на магии, на които няма да повярвате — руни, с които да стопите леда в моминското сърце. Кълна се, че когато приключа с вас, ще се редят на опашка на половината път до Райдингс, за да ви видят. Червенокоси, блондинки, брюнетки или ако ви харесват екзотичните неща и не ви е грижа толкова за създаването на потомство, познавам някои демони, които ще ви издухат мозъка и ще го хапнат с лъжичка като сладолед...

— Бива го в говоренето, нали? — рече Големият К.

— Със сигурност е така — ухили се другарят му.

Бледият младеж не им обърна внимание. Той просто продължи с кантиката, докато другите двама го наблюдаваха нетърпеливо и се побутваха със сдържано вълнение, а Локи усети как онова, което бе останало от силата му, бавно започва да гасне в мрака.

— Именувам те Хитрецът, Баща на лъжите. Именувам те Полуроденият Хел, Именувам те Носещият огън, Архитект и разрушител на светове. Именувам те Архангел, Падналият, Отварящият забранени врати, строителят на Цитаделата. Именувам те Звездно куче, По-лекият от въздуха...

Ритуалните думи се търкаляха върху Локи като камъни върху погребална могила и той отново взе да се мята във въжетата, като така само безсмислено ожули и бездруго разранените си китки. Дори не знаеше всички тези имена, но не можеше да отрече силата им.

— Моля те — примоли се той, — само ми кажи името си. Кажи ми за кого работиш...

Силата на Словото отново го прикова и го накара да се гърчи от болка. Откъде, в името на Хел, идваше тя? Ордена вече не

съществувахе и последователите му бяха мъртви. Безименният беше бита карта. Освен това тези момчета не бяха Екзаминатори. Не притежаваха силата, необходима за изричането на Словото. Тогава кой осигуряваше сиянието? И как Локи можеше да преговаря, след като не знаеше с кого си има работа?

— Кажи им, че правят голяма грешка. Нараняват ме и моите хора ще... Оу!

Сега силата на Словото беше неописуема. Усещаше отвратителното ѝ пълзене, а не просто болка. Сякаш тя влизаше право в него и той закрещя на глас (или поне си помисли, че го прави), безпомощно, без да мисли, просто защото нямаше друг избор.

— Няма никакви твои хора — отсече младежът. — Единственото, с което разполагаш, са няколко уморени, стари богове и шепа глупаци. Просто сте жалки! Именувам те Блуждаеш огън, син на Лауфи...

— *Добре!* Съжалявам! Каквото и да мислите, че съм направил...

— Именувам те Локи, Владетел на *Каен*...

— Моля ви. — Локи дишаше тежко. — Ще направя всичко...

— Знам, че ще го направиш — усмихна се бледият младеж.

Необходима е известна сила на ума, за да принудиш един бог да даде обещание. Дори за Пророчицата това се бе оказало трудно и някога бе станало причината за смъртта на Балдер Красивия и за злощастната поредица от събития, последвала в седмиците след това и в крайна сметка довела до Рагнарьок. Дори и сега това не беше лесно, но без своя Облик и с отслабнало сияние Локи беше особено податлив и силата на Словото, заедно с могъщата комбинация от руните *Ур*, *Наудр*, *Иса* и някои други, които не бе успял да различи точно, бе достатъчна, за да изтръгнат от него съгласие, макар и враждебно.

Но когато един бог се закълне, клетвата му е обвързваща, както беше разбрала Хел преди четири години при Свършека на света на брега на Сън, и нарушаването ѝ имаше разрушителни последици. Най-общо казано, грозната истина беше следната — каквото и да го накараше да стори бледият младеж, той трябваше да го извърши или да се изправи пред космическите последствия.

— И така, какво искаш? — най-сетне попита той, когато си даде сметка, че е хванат в капан.

Както можеше да се очаква, се чувстваше неспокоен. Последния път, когато го бяха хванали по подобен начин, го беше сторил Тиаси, бащата на Скади, който след като в продължение на три седмици го бе убеждавал не особено нежно, накрая бе изтръгнал от Локи обещание да отвлече Идун Лечителката и да ѝ предаде на Ледения народ. Веднъж дадена, такава клетва не може да бъде нарушена, без това да доведе до много сериозни последствия, и бяха нужни цялата хитрост и сияние на Локи, за да избегне възмездията и отмъщението, които го очакваха.

— Каквото и да желаете, ще ви го дам. Само ми кажете какво е то. Разбрахме ли се?

Бледият младеж сви рамене.

— Чакаме — отвърна той.

— Чакате? Какво?

— Ще видиш.

На Локи отново му мина през ума, че зад всичко това вероятно стои Скади. Може би в крайна сметка тя не се беше прибрала у дома. Младите му похитители вероятно бяха нейни хора. Макар да приличаха на хората, в тримата имаше нещо диво — животински блясък в златистите им очи и твърде много зъби...

— И така, защо не ми разкриете кой е шефът?

— Съвсем скоро ще разбереш.

— Наблюдавайте го — обърна се към другарите си бледият младеж, който бе използвал Словото. — Ако се опита да мръдне, го ударете.

— Кого, мен ли? — хвърли му обиден поглед Локи. — Какво съм направил?

Големият К присви очи към Локи и ако това изобщо беше възможно, придоби още по-заплашителен вид отпреди. От него сякаш се носеше слаба гранясала миризма на гнило месо. Локи си каза, че личната хигиена не е сред приоритетите на този млад мъж.

— Ще го стегна в колана на моето сияние — рече Големият К.

„Сияние? Какво сияние?“, запита се Локи.

Повече от всякога му се искаше да има „очите на истината“, които да му покажат онова, което трябва да види. Но собственото му сияние беше твърде изтощено, а братята не излъчваха никакви цветове, нито имаше каквато и да е следа от рунически знаци, макар че сега, когато ги разгледа по-внимателно, той забеляза, че и двамата имат подобни татуировки — пламтящо слънце на ръката на Големия К и пълна луна на тази на другаря му. От едната страна на всяка от татуировките имаше символ, който Локи разпозна като Кръста на вълка. Това не беше точно руна, а знак за принадлежност към Хаоса в една от най-мрачните му и зловещи форми.

Техният водач се бе преместил в дъното на пещерата. Очевидно очакваше някого. Локи съзря възможност да се сдобие с повече

сведения и се обърна към по-малкия от похитителите, като му се усмихна с най-невинната си усмивка.

— Значи ти си Големият К... — започна той.

— Не, аз съм Черепът — поправи го младежът.

— Човече... — сбута го Големият К.

— Опа, съжалявам.

Локи не каза нищо, но вътрешно се усмихна. Сега поне знаеше имената им. Предположи, че са прякори, но всяко късче информация беше ценно. Докара най-наивното си изражение и се обърна отново към братята.

— Та какво се случи с палеца ти? — попита той и посочи превръзката на ръката на Големия К.

Изглеждаше твърде голямо съвпадение и тримата му похитители да са претърпели една и съща злополука и сега, когато се замисли над това, се запита дали това не е твърде странно и дали не му напомня за нещо отдавна забравено?

— Ние, тъъъ, все едно сме се заклели.

— Кръвни братя, човече — обясни Големият К.

— Така ли? — зачуди се Локи. — Тогава значи не сте истински братя? Искам да кажа, че двамата много си приличате. Какво означава „К“? Красавец? Космат? Канара? Вече казах „красавец“, нали? Това имах предвид. О, и май не разбрах как е името на приятеля ти.

— Не говорете с него — предупреди ги водачът им от далечния край на голямата пещера. — Тя не каза ли да не говорим с него?

— Тя? — разтревожено повтори Локи.

В съзнанието му отново се появи обезпокоителният образ на Скади с руническия си камшик.

— Мой човек — рече косматият младеж, — нали чу какво каза Фени — млъквай.

Локи се усмихна триумфално. „Фени, значи това е името ти“, помисли си той.

Както знаеше от опит, имената бяха силни думи, които не се даваха с лека ръка. Но това име не му беше познато и той отново присви очи към другия край на пещерата и се опита да различи дали нещо в лицето на младия мъж ще му подсказже повече за естеството (и мащаба) на неприятностите, в които се беше забъркал.

Нищо. Само светлината на фенера и сенките, които подскачаха като копия, захвърлени срещу каменните скали на пещерата. Тогава...

Само за части от секундата той видя нещо. Може би беше игра на светлината, но то върна блясъка в очите на Хитреца и нещо познато трепна в съзнанието му. Нещо, свързано с онези подобни татуировки. И нещо, скрито зад тази човешка форма — следа от цветове, които не бяха прикрити достатъчно добре, далечна нишка виолетово...

А, здравей. Ето го. Едва доловима следа във въздуха, толкова слаба, че в началото Локи я беше пропуснал. Сега, когато изтощеното му сияние започна да се възстановява, цветовете бавно се завръщаха, нишка след нишка, и обвиваха, силуета му с мимолетния си блясък.

Локи оформи с пръсти руната *Бяркан* и чрез нея се опита да види Фени по-отблизо, но ръцете му бяха вързани твърде стегнато и моментното му впечатление, че някой друг стои зад момчето, изчезна в смесицата от светлини и сенки.

— Ей, ти, спри с това! — предупреди го Големият К.

— Да спра с какво?

— *Знаеш* с какво.

Локи обезсърчено поклати глава. Каза си, че нищо не се получава. Нищо не можеше да направи. Освен ако...

„*Ще го стегна в колана на моето сияние*“ беше казало момчето.

Сега Локи се замисли над заплахата на Големия К. Ако успееше да го убеди да използва своето сияние — или онова, което минаваше за такова — то избликът от руническа светлина, който неизбежно щеше да последва, може би щеше да е достатъчен, за да разпознае следата му или поне да разбере колко силен е той. Разбира се, Локи нямаше никакво желание да бъде стегнат от каквото и да било, но понякога се налага да поемаш рискове.

Той изскърца със зъби.

— Вониш — заяви.

Големият К го погледна и попита:

— На мен ли говориш?

— Че на кого другиго? — отвърна Локи. — Не ми стига, че трябва да гледам двама ви, ами и ми се налага да ви мириша. Искам да кажа, вие, хора, не се ли миете?

— Мой човек, тоя *направо* е мъртвец — каза Черепът не без известно възхищение. — Никой не може да се държи така

неуважително с Братството. Не ме е грижа кой е баща му...

— Млъкни — извика Фени от другия край на пещерата.

Локи не му обърна внимание.

— Братство? Какво братство? Братството на кръвната клетва? И въобще какъв е този диалект? От северен Райдингс? От страната на овцете? Приличаш ми на човек, на когото може да му е излязъл късметът с овца...

— Да му е излязъл късметът с овца? — лицето на Големия К опасно почервения.

— Ами, ти наистина *приличаш* на...

Когато дойде, ударът беше точно толкова силен, колкото Локи се беше опасявал, че ще бъде. Той го уцели отстрани по главата и го блъсна странично в каменната стена. Проблемът обаче беше, че Големият К не използва сияние, а просто голямата си космата ръка и единствените цветове, които Локи видя, бяха цветните звезди, които затанцуваха пред очите му.

„В края на краищата планът ми не се оказа толкова добър.“

Той лежеше на едната си страна и дишаше тежко, като се опитваше да свърже оскъдните факти, с които разполагаше. *Фени. Черепът. Големият К. Братството. Онези сходни татуировки. Онези цветове.* Беше ги виждал и преди, знаеше, че е така. Само да можеше да си спомни къде...

Пламтящите зелени очи на Локи се разтвориха широко в мрака.

Кръстът на Вълка.

Бащата на вълците.

Не ме е грижа чий баща е той...

— О, не — прошепна той.

В този миг се разнесе плясък на криле и нещо едро влетя в пещерата. *„Някаква птица“*, помисли Локи и още веднъж се сети за Ловджийката. Но той знаеше, че Скади би избрала форма, отразяваща тази на природния свят. Може би ястреб или дива котка, или любимия й Облик — снежния вълк.

Това същество приличаше на някаква птица, но не и птица, каквато Локи някога бе виждал. То по-скоро приличаше на детска рисунка на нещо зърнато за миг насън. Крилете му бяха с ярък пурпурен цвят, а главата — аленочервена. Създанието кацна върху

една стърчаща скала. От огнената му опашка изскачаха искри и то хвърли пронизващ поглед към Локи.

Зад него дотича малка, кривокрака, агресивна фигура, която на ръст беше по-ниска от гоблин, но имаше квадратна, масивна глава като на някой от Народа от тунелите.

Фигурата погледна презрително Локи.

— О, това си точно *ти* — заяви тя.

Локи надигна глава от пода.

— Трябва ли да те познавам? — попита той.

— Кого го е грижа — сви рамене подобното на джудже същество. — Важното е да познаваш господарката ми. А тя иска да говори с теб.

Локи преглътна.

— Да поговори с мен? — Това звучеше злокобно. Той от опит знаеше, че *говоренето* често се превръща в нещо, което боли. — Коя е господарката ти?

— Не можеш ли да отгатнеш? — Женският глас беше измамно приятен и на Локи му бяха нужни няколко секунди, докато разбере, че той идва от огнената птица, която сега беше кацнала върху една скала над него. — Мислех те за по-умен, Локи.

Тя разтвори дългия си остър клон и се прозя напълно по човешки.

— Бедният ми любим — продължи птицата. — Грубо ли се държаха с теб моите момчета? Развържи го, Веселко. Ако се опита да избяга, му счупи краката.

Оказа се, че Веселко е джуджето. Името не беше много подходящо — Локи беше срещал й по-весели хора в Хел. Джуджето погледна кръвнишки Хитреца и направи гримаса, докато му срязваше въжетата, и това наведе Локи на мисълта, че със сигурност двамата са се срещали и преди.

Но сега нямаше време да разсъждава над това. Фени, Черепът и Големият К се приближиха заплашително към него и Локи разбра, че огнената птица е права. Щеше да е грешка да се опита да избяга.

— Благодаря ти — рече той и мъчително се изправи.

Огнената птица го гледаше, без да мига.

— Добре изглеждаш, Ангрбода — отбеляза Локи. — Перата винаги са ти отивали.

Птицата небрежно вдигна крило.

— Значи *наистина* ме позна — каза тя.

— О, Анджи. Как бих могъл да не те позная? — рече той.

— Нали знаеш, че ти си любовта на живота ми? И Фенрис... — Той се усмихна на младежа, който наричаше себе си Фени.

— В един момент той е малко вълче, което весело подскача през Желязната гора, гони катерички и изкормва птици, а в следващия вече е влязъл в пубертета и напуска Задгробния свят, за да отвлече татко заедно със силите на Хаоса. Как да не се почувстваш горд?

— Млъкни, тате — изръмжа Фенрис.

— Ясен както винаги — одобри Локи. — А малките ти приятели, Черепът и Големият К, да не би случайно да са Скьол и Хаити? Демони вълци с апетит към небесните тела?

— Да — ухилиха се косматите братя.

— Ние сме Гълтачи, мой човек.

Локи въздъхна.

— Добре — рече той. — И така, на какво дължа удоволствието? Не че не оценявам това малко семейно събиране, но нужно ли беше да изпращате змия да ме гони? Нямах ли и една пощенска картичка да свърши същата работа?

Огнената птица разпери пурпурните си криле и се спусна от мястото си на скалата. В мига, в който докосна земята, тя се промени, превръщайки се в стройна млада жена с пурпурна коса, облечена в прилепваща по тялото черна туника и обува във високи спортни ботуши. Изглеждаше седемнайсет-осемнайсетгодишна. Толкова по въпроса за външния ѝ вид. Локи случайно знаеше, че Анджи е стара като хълмовете (всъщност доста по-стара от тях) и че зад невинната ѝ външност бие древно и безжалостно сърце. Очите ѝ бяха силно подчертани с прах за почерняне на клепачите, а на лявата ѝ вежда имаше пурпурни пиърсинги. Едната ѝ ръка беше гола. Другата беше покрита с плетеница от татуировки — звезди, птици, концентрични шарки и нещо, което приличаше на рунически знак, като аметист върху кожата ѝ...

„Интересно“ — помисли си Локи. Тя никога преди не беше имала руна. А тази беше някак различна, не от Древното писмо, а по-ярка като някаква незаконородена руна. Може би бе нова руна? Възможно ли беше това?

— Красиво. — Той посочи знака. — Това ли е модерно в Хаоса напоследък?

— Не съвсем — отвърна Анджи. — И не аз изпратих онази ефимера. Всъщност всички ние бяхме тръгнали да те спасяваме, когато твоята забавна малка приятелка се намеси.

— Наистина ли? Колко трогателно — каза Локи. — Трябваше да се сетя, че сте на моя страна, още когато заповяда на Дребния да ми счупи краката.

Веселко леко изръмжа.

— Мой човек, не го наричай дребен — предупреди го Черепът.

Но Локи разсъждаваше бързо. Фактът, че те бяха неговото семейство, не означаваше, че той е в безопасност. Всъщност означаваше точно обратното. Това беше Ангрбода — известна като Анджи, Вещицата от Желязната гора, Съблазнителката, Майката на вълците — жестока като дива котка, лукава като змия и непредвидима като... ами, като Локи.

Сега, когато гледаше назад, Локи се зачуди как изобщо е могъл да постъпи толкова необмислено и да се забърка със Съблазнителката. Помисли си, че тя наистина е много привлекателна. Предположи, че това просто беше единственото му извинение. Обаче с Хаоса шега не бива. Петстотин години, три деца демони и два Апокалипсиса по-късно, идеята продължаваше да изглежда все така лоша и неговото отсъствие едва ли беше направило сърцето ѝ по-любвеобилно.

И все пак той все още не беше мъртъв, което вероятно означаваше едното от две неща — първо: трябваше ѝ жив; второ: плановите за екзекуцията му включваха нещо по-изтънчено от трима братя вълци и злопаметно джудже.

От двете възможности Локи далеч повече предпочиташе първата. Той се усмихна на Ангрбода.

— И така, преди всичко бих искал да кажа колко съм щастлив, че успяхте да стигнете дотук. Предполагам, че сте напуснали Черната крепост по време на малката суматоха, която предизвиках там, и сте успели да влезете в света през Сън.

Фенрис изръмжа тихо.

Веселко изглеждаше отвлечен.

— Тази малка *суматоха*, както я наричаш — подхвана Анджи, — за малко щеше да сложи край на всичко. Хаосът беше пропукал, Смъртта беше широко отворена, а Сън беше пълен с ефимери, които се опитваха да си пробият път до Горната земя. За щастие Йормунганд вече беше успял да излезе от Сън и да се върне в Единното море, от което той ни спаси, но не и благодарение на теб. — Тя стрелна Локи с презрителен поглед. — Да, измъкнахме се. Но едва успяхме. А що се касае до *твоя* принос към събитията — Локи, никога ли няма да пораснеш? Никога не съм виждала някой толкова безотговорен като теб.

— *Ти* поучаваш мен какво е *отговорност*? — примигна Локи.

— Онази пролука, която отвори — продължи Съблазнителката, — пролуката от Смъртта към Задгробния свят. За тринайсет секунди тази врата беше отворена и позволи на Хел да разбере какво има в другите Светове. А ти стоеше тук с онова изражение „*Кой? Аз ли?*“ и се преструваше, че това няма нищо общо с теб.

— Бъди честна — възрази Локи, — аз *наистина* бях мъртъв...

— Това, че си бил мъртъв, не е извинение. Беше ти даден втори шанс и от теб зависи да поправиш нещата. Старият Ред изчезна. Това означава, че *ти си* новият Ред, ти и останалите оцелели богове. Означава, че от *теб* зависи да възстановиш равновесието — да помогнеш Асгард да бъде построен отново, да спреш Хаоса и да донесеш стабилност в Средните земи. И какво правите ти и останалите вместо това? Криете се наскризи нищото, напивате се, биете се помежду си, фамилиарничите с *Хората*, докато през цялото това време онези ефимери си проправят път през тъканта на Световете...

— Я почакай малко — възмути се Локи. — Откога те е грижа за поддържането на Реда? Мислех, че те интересува Хаосът.

Ангрбода извърна поглед и започна да си играе с една къдрица от пурпурната си коса.

— Нека просто да кажем, че в този случай... Имам личен интерес.

— Интерес? Към какво?

— Към новия Асгард, разбира се — нетърпеливо отвърна Ангрбода. — Слушай, Локи. При тази скорост, с опустошения

Вселенски град и с ефимерите, които излизат от Хаоса и Деветте свята, изпълнени с толкова дупки, че приличат на сирене от Райдингс, нещата ще приключат след не повече от двайсет години. Но ако построите отново Асгард, ще имате шанс. Шанс да си възвърнете Облика. Да установите отново Реда. Да бъдете богове...

— Ти какво ще спечелиш? — поинтересува се Локи.

— Истината е — отговори тя, — че тук ми *харесва*. Създадох си ниша в Горната земя. А ако Хаосът стигне до Средните земи...

— Искаш да кажеш, че на Хаоса може и да не му се понрави обстоятелството, че си се преместила да живееш тук?

— Нещо такова — сви рамене Анджи.

— Да не говорим за новата руна — между другото, как я получи?

— Отива ми, не мислиш ли? — рече тя. — Това е Уин, руната на високите залози и големите печалби. Изиграй си картите правилно и може дори да се окаже, че някои от тези печалби ще са за *теб*.

— И така, какво искаш от мен? — попита Локи.

— Скъпи, искам да ти *помогна*, разбира се. Готова съм да ти предоставя всичките си ресурси. Ако ще строиш отново Асгард, ще ти е нужна цялата помощ, която можеш да получиш.

— Да построя отново Асгард? — повтори Локи. — Но *аз* не строя неща. Това не съм аз. Аз мамя, крада, лъжа, присвоявам си, саботирам, разстройвам и унищожавам. Но да *строя*? Анджи, попаднала си на грешния човек. Имаш нужда от Тор или Хеймдал...

— Имам нужда от теб — поклати глава тя. — Чувала съм, че има пророчество.

— Сигурно се шегуваш — рече Локи.

— Ни най-малко — заяви Съблазнителката. — Приемам тези неща много на сериозно. И ти ще трябва да последваш примера ми, когато врагът изпрати ефимерите си в скривалището ти...

— Ти си знаела, че Хаосът ме търси?

Ангрбода поклати глава.

— Не го е направил Хаосът — каза тя. — Някой от Средните земи е измъкнал това същество от Сън. Някой, който очевидно те иска мъртъв...

— Чудесно, няма що — отбеляза Локи.

— О, ние те държахме под око — успокои го Анджи. — Момчетата нямаше да позволят да пострадаш.

— Ами, тъъъ, благодаря... — смотолеви Локи. — Прости ми, че не съм изпълнен с доверие при мисълта, че между мен и смъртта стоят братята вълци и момчето Фени. Да не забравяме и Дребния тук... — той стрелна с поглед Веселко, който незабавно оголи застрашителните си жълтеникави, кучешки зъби.

— Не ме наричай дребен — скастри го джуджето.

Локи потисна желанието си да се разсмее.

— По-рано говореше за *ресурси*. Предполагам, че в ръкава си държиш повече козове от тази шайка комедианти... Защото в противен случай Тор и Хеймдал ще умрат от смях, след което ще си подмятат главата ми като топка...

— Виж сега, Локи, надявам се, че няма да ми създаваш затруднения — предупреди го Анджи. — Независимо дали ти харесва, или не, имаш си работа с нас — единственият избор, с който разполагаш, е дали искаш да направим това по лесния или по трудния начин. — Подчертаните й с грим очи се присвиха заплашително и до нея Фени предупредително изръмжа.

— И така, каква е сделката? — сви рамене Локи.

— Ами — отвърна Анджи, — доста е просто. Имам нещо, което Аезир мислят, че са загубили, и което ще им с нужно, когато се стигне до битка. Освен това мога да им предоставя и една нова руна. В замяна искам гаранции...

„Аха, започва се“ — помисли си Локи.

— Първо — амнистия за моите хора. Когато Аезир се върнат на власт, искам да съм сигурна, че ще ме оставят на мира. Второ: да ни бъдат върнати териториите, които ни се полагат по право — Желязната гора на Фенрис, Единното море на Йормунганд. А за мен? Място в Асгард. Моя собствена зала сред другите богове. — Ангрбода пристъпи напред и закачливо целуна Локи по носа, след което добави: — Това са моите условия, любими. Сега е твой ред. Какво ще кажеш?

Локи запази мълчание дълго време. Когато най-сетне заговори, в гласа му нямаше никаква веселост.

— Знаеш, че те никога няма да се съгласят с тези условия. Сделка с Вещицата от Желязната гора? Няма да повярват, че това не е клопка. В момента, в който им кажа, че съм говорил с теб, ще ме смачкат като хлебарка. А ако си мислиш, че ще ти е от полза да ме държиш като заложник... Е, ще имаш по-голям шанс, ако им занесеш главата ми — която, между другото, те тутакси ще отрежат, щом ме чуят да произнасям името ти...

Анджи повдигна вежда и пиърсингите проблеснаха на светлината.

— Винаги си толкова драматичен — отбеляза тя. — Твоите хора не могат да си позволят да откажат предложението ми. Искам да кажа, какво друго ви е останало, освен мен? Съсипани минали величия като Хеймдал и Фрейр. Наивни деца като Идун и Браги. Недисциплинирани новобранци като Тир. Освен това още не си чул най-хубавата част. Ако Аезир се съгласят с условията ми, ето какво мога да им предложа. Първо, съюз с моите хора. Разбира се, не мога да говоря от името на всички от Хаоса, но що се касае до малката ни група, по-добре е боговете да са ни съюзници, а и ние искаме те да са на наша страна. И за да демонстрираме добрата си воля, както и моята руна, сме готови да ви дадем Чука на Тор в мига, в който сключим договора.

— Чука на Тор? Мьолнир?

— Точно той — отвърна Анджи самодоволно.

— Как? Той беше изгубен по време на Рагнарьок. Погълнат от... А, разбирам — усмихна се той.

— Точно така, от Йормунганд — сви рамене Анджи. — Очевидно... храносмилането му е по-бавно, отколкото предполагахме.

— Ъъъ — погнуса се Локи.

Братята вълци се ухилиха.

— Той не може да се сдържи — обясни Фенрис. — Поглъщането на разни неща е семейна черта.

— И така, ние го намерихме — продължи Анджи. — И сме готови да го върнем на притежателя му — като жест на добра воля, ако щеш — веднага щом боговете ни дадат дума.

След тези думи Ангрбода се извърна встрани и заоглежда ноктите си, които бяха лакирани в пурпурно, докато Локи мислеше усилено и се опитваше да схване плана ѝ.

Прецени, че като цяло разбира случващото се. В Хаоса често имаше бунтове. Такава беше природата на неговите жители. Когато му беше изгодно, той самият се беше сражавал с техните врагове, което далеч не му беше помогнало да си спечели приятели сред своите хора. Сега, изглежда, Анджи правеше същото. Но тя и нейните изпаднали типове не искаха да рискуват с открит сблъсък. Далеч по-добре бе да маршируват под знамето на другото и след това, когато Небесната цитадела бъдеше построена наново и Редът бъдеше възстановен, те щяха да използват съюза си с боговете, за да ги защити от отмъщението на Хаоса, докато вършат онова, което им харесва, като виновни деца, търсещи свободата си, но въпреки това доволни да бъдат подслонени и хранени от родителите си, твърде меки, за да се решат да ги изгонят от дома.

Локи си помисли, че в това има смисъл. И въпреки това имаше някои неща, които го притесняваха. Първото беше, че те изглеждаха прекалено добре организирани. Хаосът е, ами, *хаотичен*. В Пандемониума няма генерали. И Ангрбода не беше изключение — тя се беше оказала точно толкова непостоянна, колкото беше и самият Локи. Но ето че беше тук и говореше за договори, клетви и стратегии за възстановяването на Реда и Асгард. Това изобщо не беше Анджи, която той познаваше. Ето защо Хитрецът заключи, че най-вероятно зад всичко това стои някой друг.

Той обаче знаеше много добре, че не бива да го споменава. Ако Чукът на Тор наистина беше в тях, трябваше да се държи внимателно. Чукът, Мьолнир, Дясната ръка на Тор, беше едно от най-големите съкровища на Древните времена, загубен завинаги (или поне така си мислеха) по време на големия катаклизъм, който Хората наричаха Бедствието, а Аезир — Рагнарьок.

Оттогава насам боговете едва оцеляваха. Дори опитът за спасителна акция на Мади беше довел само до частичен успех. Сега наброяваха тринайсет, в това число гоблин и охранена свиня, което

според него едва ли можеше да се нарече армия. Макар и груба, оценката на Ангрбода не беше напълно несправедлива. Аезир бяха изтощени, а Ванир едва ли бяха в по-добро състояние. А след като Скади си беше тръгнала и Мади беше единствената, чиито сили не бяха отслабнали драматично, не изглеждаше много вероятно боговете някога да възвърнат мощта си.

Но с Мьолнир може би имаха шанс. Могъщият чук, гравирен с руни, които го правеха неразрушим, беше достатъчно тежък, за да издълбае огромни пропасти в планинските склонове, но въпреки това можеше да се смали дотолкова, че да го пъхнеш под ризата си.

Такова оръжие не беше изковавано от Древните дни насам. Дори Народът от тунелите беше изгубил тези умения и Локи се разкъсват между подозрението си към Ангрбода и нейните мотиви и осъзнаването на простата истина, че с Мьолнир всичко е възможно — разбиването на Хаоса и възстановяването на Асгард. А със създаването на новата Небесна цитадела щяха да успеят да си възвърнат и първоначалния си Облик, а оттам и силата да властват над Снеговете...

— Добре, Анджи — каза той накрая и вдигна поглед към мястото над него, където Ангрбода седеше на един скален ръб и люлееше краката си, — ще опитам. Ще предам предложението ти на боговете, но нищо не обещавам.

Тя го погледна и присви подчертаните си с черно очи.

— Постарай се да бъдеш убедителен — предупреди го тя. — Искам да имам своя зала в Асгард. — Обърна се и се усмихна на Фенрис, който по време на целия разговор наблюдаваше Локи с открито недоверие. — И по-добре да няма предателства, защото иначе Фени и момчетата пак ще те посетят.

— Повярвай й, мой човек — смигна му Големият К.

— И за да си осигурия *пълната* ти подкрепа, изпращам Веселко да следи да не сбъркаш. — Анджи се усмихна на джуджето, което наблюдаваше Локи с неприязън, и добави: — Веселко ще ти хареса. Всъщност двамата ще станете неразделни. Той ще те чака, ще те следва, когато се прибиращ у дома, ще бъде твой постоянен придружител. И ако се опиташ да направиш нещо — някакъв номер, измама или двойна игра — ще си навлечеш големи неприятности.

— *Големи* неприятности? — подигравателно повтори Локи. — И какво ще ми направи? Ще ме ухапе по коляното?

— Какво искаш да кажеш? — озъби се Веселко. — Да не искаш да кажеш, че съм нисък?

— Кой, аз ли? — попита Локи.

Веселко дръпна нагоре ръкавите на жакета си и се показаха мускулести ръце, върху които беше изрисуван символът:

Юмруците на джуджето също бяха необичайно големи за толкова дребен човек и Локи едва успя да прочете думите „Фадир“ и „Модир“, татуирани върху кокалчетата му, преди джуджето да наведе глава и да го удари право в слънчевия сплит, да му изкара въздуха и да го събори на земята.

Веселко наведе уродливата си глава над лицето на Локи.

— Не ме наричай „нисък“ — предупреди го той. — Не обичам, когато някой ми казва така.

— Ясно — отвърна Локи.

— Сега се изправи.

Локи го направи с мъка. Този ден май прекарваше доста време на земята и започна да се чувства като жертва. Погледна джуджето с предпазливо уважение. Помисли си, че то можеше и да е ниско, но в това малко приятелче има доста сияние. Двойният рунически знак върху ръцете на Веселко светеше с опасен червеникав блясък.

От мястото, където седеше, Ангрбода се усмихна.

— Наричаме го Даег, Гръмотевицата. Доста силен удар има, а?

Локи трябваше да признае, че наистина е така.

Освен това фактът, че сега Анджи има достъп до цели две руни от Новото писмо, го впечатли още повече. Откъде беше успяла да открие сиянието, което би трябвало да принадлежи на новите богове? Обстоятелството, че Анджи разполагаше с такива неща, го караше да се чувства много неспокоен. И какво щяха да си помислят другите богове за това? Беше сигурно, че няма да е нищо хубаво. Всъщност

вероятно щяха да предположат, че по някакъв начин той самият е виновен за това...

— Давам ти двацет и четири часа — заяви Ангрбода. — Трябва да са достатъчни, за да убедиш боговете, че имат нужда от моите хора на своя страна.

— А ако откажат? — попита той.

— Сигурна съм, че ще можеш да ги убедиш.

— А ако не успея?

Анджи се засмя и залюля крака над скалния ръб. До нея братята вълци се захилиха, а Фенрис весело изръмжа.

— Локи — каза тя, — ти ме разсмиваш.

— Благодаря — тъжно отговори Хитрецьт.

— Не, наистина — продължи Ангрбода. — Това положително отношение ще ти е нужно, когато започнеш да строиш отново Асгард.

— Да, обикновено съм изключително положително настроен, когато приятелите ми се готвят да ме изкормят.

— Ще те върна обратно в Горната земя — снизходително го погледна тя. — Черепът и Големият К ще се грижат за теб. А ако трябва да се свържеш с мен, просто кажи на Веселко. Той знае какво да прави.

Малкият човек отново оголи зъби. Локи си помисли, че той със сигурност е месояден. Може би дори канибал.

— Добре — въздъхна Хитрецьт. — Да тръгваме.

— Това вече е моето момче — отбеляза Анджи.

В онова, което беше останало от Вселенския град, Маги Риди отново сънуваше. Сънят беше странно въздействащ, осветен от цветовете на Хаоса и населен с форми, които се извиваха и гърчеха. Хората от Ордена не сънуваха, но Маги вече не беше изцяло тяхно дете и след като прочете Добрата книга, правилата, които беше спазвала толкова много години, започнаха да се разнищват като плющящо на вятъра ленено платно и скоро след това се появиха сънищата...

Сега тя сънуваше мъж с червена коса и искрящи тъмнозелени очи. И преди го беше виждала в сънищата си и по някакъв начин знаеше, че той е неин враг. Тя си помисли, че този път обаче той си има неприятности, и това я накара да се усмихне и да стисне юмруци в съня си. Виждаше, че цветовете му са много силни — демонични цветове, каквито не беше зървала изобразени в Добрата книга — и между тях имаше *руни*, нечестиви огнени руни като онези, които бяха поместени в Книга Слова. Подобен символ блестеше и на ръката му — клеймото на Огнения народ.

„По Клеймото му ще го познаете...“

Каен. Името на клеймото беше Каен. Обърнато. Тя не си зададе въпроса как знае това. Може би го беше видяла в Книгата, която беше подпряна отворена на стената до нея. Златният ключ, който я отваряше, сега висеше на верижка около врата ѝ. Той беше най-скъпоценното ѝ притежание. Маги винаги затваряше Книгата, когато си тръгваше, но когато беше сама в скривалището си, предпочиташе да я оставя отворена на глава „Възвания“, където тайните имена на Огнения народ бяха изписани със сребърни и златни букви.

Тя удари червенокосия мъж и го събори на земята. Той направи щит, за да се предпази, но щитът беше слаб. Нямаше да издържи дълго. Врагът ѝ изкрещя от болка и по снега на Северните земи пръсна отрова.

„Добре — помисли си Маги в съня си, — да видим как ще се измъкнеш сега.“

Мъжът беше вече на колене. Тя виждаше страха в очите му. Не чуваше какво казва, но знаеше, че моли животът му да бъде пощаден.

„Милост? Не мисля“, каза си тя.

Приближи се и го видя да лежи безпомощен в краката ѝ. В нея като роза разцъфна триумф. Можеше лесно да го убие, но искаше удоволствието да продължи по-дълго. Искаше първо да го види как страда, искаше той да пълзи и да се моли, преди да го изпрати в Задгробния свят.

Но изведнъж избухна взрив от цветовете и Маги видя да се приближава фигура — дребна, но някак зловеща форма, обвита в руническа светлина. Въпреки това, когато фигурата пристъпи по-напред, Маги разбра, че няма причина за паника. В края на краищата тя се оказа просто момиче, горе-долу на нейната възраст. Момиче със странни златистосиви очи, коса, пусната свободно по раменете, и едно от онези клейма върху протегнатата ѝ длан...

„Тя изглежда точно като мен!“ — помисли си Маги.

След това се появи нова, ярка светлина и светът се преобърна като лист...

Маги се събуди със силен вик, обляна в пот и разтреперана, и се озова отново в катакомбите. Главата ѝ лежеше близо до отворената Книга, над която явно бе заспала. Споменът за съня ѝ сякаш се беше отпечатал върху сенките наоколо.

Но сега, докато се бореше да пропъди страховете си, тя видя, че вече не е сама. Срещу нея седеше млад мъж, кръстосал крака върху каменния под. Трябва да беше около седемнайсет или осемнайсетгодишен, но лицето му носеше следите на богат житейски опит. Косата му беше като тази на северните народи, а очите му бяха сини като лед, който се мерзелее в далечината.

Маги осъзна, че докато е спала, бергата ѝ е паднала, и изчервявайки се, я придърпа обратно на мястото ѝ, преди да се обърне към непознатия.

— Кой си ти? — рязко попита тя. — Кой си и какво правиш тук?

Младежът се усмихна и Маги почувства как по гърба ѝ премина странна, лека тръпка, сякаш някакво ледено перо бе докоснало плешките ѝ.

— Името ми е Адам — отвърна младият мъж. — И извървах дълъг път, за да те намеря.

Бяха минали три години, откакто Адам Скатъргуд беше открил пътя към Долната земя. Той вече почти с нищо не напомняше за момчето, което се беше напикало в панталоните си на Хълма Червен кон и едва не си бе изгубило ума, когато нещата бяха станали малко по-свръхестествени. Ала сега точно той не отстъпваше, когато останалите бягаха уплашено, и беше виждал толкова много тайнствени, свръхестествени и направо невъзможни неща, че не изпитваше никакъв страх, а само омраза към Пророческото племе и създанията на Феерия, която в огромната си част беше породена от завист и в по-малка степен се дължеше на спътника му — шептящото присъствие в съзнанието му, с което беше неразделен през последните три години.

Пророческото племе притежаваше силата да създава Светове. Защо и Адам не можеше да го прави? Но той нямаше клеймо, нито Книга Слова, а дори и да ги имаше, знаеше, че в него няма никакво сияние и че думите ще си останат да лежат безполезни върху страниците, колкото и да се опитва да ги събуди.

Гласът в главата му беше казал това — шепнещият Глас, който го беше извел от Хел и го бе върнал в Средните земи, Гласът, който го беше научил на толкова много неща, но който понякога все още го назидаваше или му се надсмиваше, като го наричаше безполезен, безмозъчен и слаб. Това бяха глупости, тъй като през изминалите три години Адам тренираше неуморно и тялото му беше станало мускулесто.

В началото той се чудеше *чий* е Гласът, който го наставлява. Преди три години беше видял как Безименният се бе появил в Облика си от една каменна глава, гравирана с руни... бе се борил със слепия Генерал на Пророческото племе и го бе убил. След което се беше опитал да обсеби Мади Смит, но не бе успял и се бе изгубил в реката Сън. Адам като че ли си спомняше също, че Безименният всъщност има име — то беше Мимир Мъдрият или Шепнещият — древно създание, изпълнено с горчива злоба към боговете и надарено със

силата да влиза в умовете и да контролира действията и мислите на слабите духом.

Но тук вродената предпазливост на Адам притъпяваше яснотата на спомените му. Делата на боговете не бяха негова работа и като цяло той беше щастлив да остане в неведение по тези въпроси. Усещаше, че колкото по-малко си спомня за събитията отпреди три години, толкова по-малко вероятно е да си навлече гнева на спътника в съзнанието си.

Овен това имаше и някои компенсации. Невидимият му спътник притежаваше някои умения. Сега и Адам ги притежаваше. Имаше познания и инстинкти, които преди нямаше. Когато се върна от Долната земя, той с изненада установи, че може да ловува. Уби елен с голи ръце и одра кожата му, за да я използва по-късно, макар това да бяха умения, които никога преди не бе изучавал.

По-късно откри, че може и да се бие — както болезнено научи и една шайка планински бандити. Боравене с меч и лък и хвърляне на нож — всичко това му изглеждаше странно познато. Можеше и да язди кон, да лови риба, да се ориентира през нощта по звездите, до една имащи древни имена, които преди това той не знаеше.

Разбира се, в началото не беше силен, но ходенето и упражненията направиха тялото му по-здро и когато стигна във Вселенския град, беше станал цяла стъпка по-висок и четиридесет и пет килограма по-тежък, отколкото беше по времето, когато напусна Малбри на четиринайсетгодишна възраст. Всъщност разглезеният, мързелив син на Айлийн Скатъргуд се бе превърнал в привлекателен млад мъж, умел във всички видове ръкопашен бой, говорещ четири диалекта и познаващ Добрата книга по-добре от най-старшите магистри на Ордена.

Името му вече не беше Скатъргуд, макар да продължаваше да се нарича Адам. Скатъргуд беше провинциално име, подходящо за селяк от Севера. Вместо това той беше приел името Гудуин — солидно име от Низините, на което можеше да се разчита, и измисли правдоподобна история, която да обясни присъствието му в Края на света.

Не че имам нужда от това сега, каза си Адам Гудуин. Не, след седмици издирване в града той беше открил наградата, която търсеше. Всъщност наградите бяха две и Гласът в главата му сякаш виеше от радост и ликуваше, като така засилваше страха, който Адам изпитваше

от време на време (но който никога не беше споменавал): че нещото в главата му е умопобъркано.

— Адам? — повтори Маги.

Очите ѝ бяха изразителни и златистосиви на цвят, като планински гранит. Всъщност бяха точно като очите на сестра ѝ и когато Адам видя лицето на врага си, в него избухна нов изблик на омраза...

Разбира се, той не я беше виждал през последните три години, като се изключеа сънищата му, но тези очи не можеха да бъдат сбъркани, както и тези леко начупени устни и косата, събрана в дебела плитка...

„Защо просто не я убием още сега? И да изпратим главата ѝ в торба на Пророческото племе?“

„Ти, глупако — прошепна спътникът му, — просто остави мисленето на мен, ясно ли е? И поне веднъж в живота си се опитай да бъдеш очарователен. Това момиче е изключително ценно.“

И така, Адам преглътна омразата си и се усмихна на момичето с най-подкупващата си усмивка. Може би усмивката му беше малко студена, но единственото, което Маги виждаше, бяха сините му очи, линията на челюстта му и хубавата му коса, която по момчешки падеше върху челото му...

„Добре — обади се спътникът му, — сега ѝ кажи онова, което ти казах. Божове, бъди учтив! Забрави за маниерите си на селско момче, когато си тук, в Края на света!“

Тогава Адам протегна ръка и рече:

— Адам Гудуин, на твоите услуги. Маги Риди? Търсех те.

— Откъде знаеш името ми? — попита тя. — Какво си ти — сън, демон или пък дух?

В тези катакомби *наистина* имаше духове, макар че досега Маги никога не беше срещала такъв. Но красивият млад мъж с пронизващи сини очи изобщо не приличаше на дух.

Всъщност Маги Риди никога не беше виждала някой толкова жизнен като него. Той прашеше от здраве. Косата му блестеше, движеше се с лекотата и грациозността на човек, който е наясно с всеки мускул и нерв в тялото си. Беше непознат и въпреки това в него имаше нещо, което ѝ беше странно познато. Дали не го беше виждала на някой пазар? Или пък в кръчмата?

— Сън? — повтори Адам. — Далеч съм от това. Всъщност, ако изобщо някой е сън, то това *си ти*. Сънят, който съм преследвал през целия си живот.

Помисли си, че го каза добре. Гласът му подсказваше много подходящи реплики и той беше станал доста умел в изричането им. Освен това познаваше момичетата и предположи, че и това момиче не е по-различно от останалите. Няколко подходящи думи, една-две целувки и тя щеше да е негова.

Но Маги не изглеждаше впечатлена. Всъщност той си помисли, че по-скоро е вбесена. За момент тя сякаш изгуби дар слово, след това извърна поглед от него и придърпа шарфа си по-близо, все едно искаше той да я защити от него.

— Който и да си, мястото ти не е тук. Спях и ти ме събуди.

— Знам. Съжалявам, че ти се натрапих — кротко рече Адам. — Но сега, когато съм тук, не си ли поне малко любопитна какво имам да ти кажа?

— Не — отвърна Маги. — Мястото ти не е тук. Не е... редно да си тук.

Адам Скатъргуд стисна юмруци. Момичето нямаше да е лесно. Разбира се, трябваше да го очаква, имайки предвид кое е момичето.

Той преглътна нетърпението си.

— *Какво не е наред?* — попита я той.

— Двата да сме по този начин. Тук. Сами. Заедно.

Адам извърна лице, защото не искаше тя да види изражението му. Очевидно момичето се правеше на прекалено морално. Трябваше да предположи, че ще е така. Бергата, която то носеше, му подсказа това, а и, разбира се, нито една порядъчна дъщеря на Ордена не би искала да остане насаме с мъж през нощта на място като това.

— Довери ми се. Не се интересувам от това. Само искам да поговоря с теб.

Стори му се, че тя се поуспокои при тези думи, и това го накара да се усмихне вътрешно. *Нищо друго не може да привлече вниманието на едно момиче така, както проявата на безразличие.* С крайчеца на окото си той наблюдаваше как Маги се опитва да се пребори с любопитството си, докато си играеше с малкия златен ключ, висящ на връв около врата ѝ.

Изглежда, че най-сетне тя се поотпусна.

— За какво искаш да разговаряме? И откъде знаеше, че ще ме намериш тук, долу?

— Знам много неща — сви рамене Адам. — Например за онези сънища, които сънуваш.

— Не сънувам — поклати глава тя.

— Разбира се, че го правиш — възрази Адам.

— А *ти* правиш ли го? — присви очи Маги.

— О, да — отвърна Адам. — Сънувах *теб*. Сънувам те всяка нощ от години. И ти също ме сънуваш. Знаеш, че е така. Наистина ли мислеше, че можеш да ме излъжеш?

Маги внезапно усети, че не ѝ достига въздух, сякаш някой я беше ударил в корема. След това тя за пръв път погледна Адам право в лицето и разбра защо той ѝ се бе сторил толкова познат.

Това беше лицето, което тя виждаше в сънищата си — сънищата за Бедствието. Сините му очи. Линията на челюстта му. Тя усети пристъп на паника. Как този мъж се бе появил от сънищата ѝ? Как познаваше лицето му?

— Ти *си* демон — заяви Маги.

— Точно обратното — усмихна се Адам. — Аз съм *ловец* на демони. Знам всичко за теб, Маги Рида, дъщеря на Донал, племенница на Илайъс, известен в Ордена като Екзаминатор номер 4421974.

Очите на Маги се разшириха още повече.

— Никой не знае тайните имена — каза тя с леко треперещ глас.

— Знам повече от това — увери я Адам. — Знам какво правиш тук, Маги, как се ровиш в забранените книги. Знам за сънищата, които те са ти дарили.

Маги гузно вдигна ръка към златния ключ, който висеше около врата ѝ.

— Всичко е наред — успокои я Адам. — Няма да се опитам да ти го взема. Но знам как си загубила семейството си — първо братята си, когато Ордент падна, и после родителите си от чумата. Знам дори как е умрял чичо ти.

Маги пребледня.

— Блаженството... — започна тя.

— Няма Блаженство. Тази история беше измислена, за да се скрие истината.

— Истината?

— Знам, че е трудно — въздъхна Адам, — но Блаженството беше просто приказна история, измислена от врага. Тези хора — Ордент, семейството ти — не са се преродили в небесното Блаженство. Няма Безименен, който да ги очаква на бреговете на Първия свят. Първият свят е паднал отдавна, по времето на Зимната война. Ордент се опитваше да го построи отново, когато всичко това се случи... Масовото клане, което народът ти нарича Блаженството.

Маги го погледна втренчено.

— Не — отсече тя. — Не знам защо ми разказваш това. Ордент се бореше с Хаоса. Искаше да донесе съвършенство на Световете. И когато накрая задачата им беше приключена, Безименният ги призова да се върнат у дома...

— Маги — подхвана Адам, — отвори си очите. Този свят изглежда ли ти съвършен? — Той направи пауза, за да придаде тежест на думите си, и после продължи: — *Погледни го!* Хиляди хора, изстребени от чумата. Вселенският град, превърнат в гнездо на покварата и порока. На всеки площад е пълно с чуждестранни търговци, които усмърдяват мястото със своята храна, животни и езически обичаи. Там, където имаше библиотеки, сега се продават роби. На стълбите на самата катедрала има пушални за опиум и

търговци на алкохол — Хаосът е там, където преди беше Редът. За това ли се е борил Ордентът? Това ли наричаш свършенство?

Маги бавно поклати глава. Сега, когато се замисли за това, в историите наистина нямаше смисъл. Душите, въздигнати в небесното Блаженство, докато телата бяха оставени да гният на земята. И чумата — *тя* със сигурност не е била част от плана...

— Но ако си прав — най-сетне отвърна тя, — тогава какво се е случило с Ордена? Как могат десет хиляди души да умрат наведнъж, за един миг?

Сега Адам се усмихна сякаш на себе си.

— Точно това дойдох да ти кажа — рече той. — Затова мисията ми ме доведе тук. Родителите ти, братята ти, чичо ти Илайъс — всички останали Магистри, професори и Екзаминатори на Ордена, всички онези добри хора, които дадоха живота си, за да запазят Световите от покварата и Хаоса... — Сега сините очи на младия мъж блестяха, а лицето му беше озарено от пламъка на страстта.

Той отново се обърна към Маги и ѝ отправи най-искрения си поглед.

След това сложи ръката си върху нейната и Маги усети как през тялото ѝ преминава някакъв трепет, внезапен изблик на загадъчна топлина, когато той я погледна и прошепна:

— Те изобщо не са умрели от Блаженството, Маги. Били са избити.

— Избити? — повтори Маги Рида и гласът ѝ прозвуча чужд за самата нея.

Тя знаеше, че трябва да чувства гняв — да е разтърсена, тъжна, недоволна, опечалена и шокирана от новината, която Адам ѝ беше съобщил. Но в действителност преобладаващото чувство, което изпита, беше просто облекчение, че е била права, че усещането ѝ през последните три години не е било просто плод на самотното ѝ въображение, а сянката на една по-дълбока истина. А именно че силите, за които беше чела толкова ненаситно, бяха не само действителни, но и много по-зловещи, отколкото тя някога бе предполагала — сили, които можеха да унищожат десет хиляди човека за един миг и да застрашат съществуването на самите Светове.

Маги вече знаеше имената им. Това бяха имената, които беше виждала отново и отново на страниците на Добрата книга, имената, които я изпълваха с безпокойство и някакво трескаво вълнение. *Аезир. Ванир. Пророческото племе. Огненият народ...*

— Виждал ли си ги? — попита тя накрая. — Огненият народ — виждал ли си ги?

Адам кимна.

— Веднъж — рече той.

— Разкажи ми — подкани го Маги с блеснали очи.

— Ако го направя, няма да има връщане назад — предупреди я той. — Това ще унищожи живота ти, както стана с моя. И нещата, които ще *научиш*, нещата, които ще *видиш*...

Внезапно лицето на младия мъж се промени, по него сякаш премина сянка — очите му потъмняха, устата му се изкриви и ако Маги беше по-подозрителна по природа, може би щеше да ѝ се стори, че изпод лицето му за кратко сякаш се бе появила друга физиономия — тази на по-възрастен и по-суров мъж, с усмивка, изпълнена с безкрайна злоба и коварство...

Но Маги беше твърде развълнувана, за да бъде възпряна от тази игра на сенките.

— Кажи ми какво знаеш — настоя тя.

— Добре — съгласи се Адам с усмивка. — Но после да не речеш, че не съм те предупредил.

И така Адам Гудуин разказа своята история. И докато Маги мълчаливо слушаше, тя осъзна, че изпитва странно усещане. Не *удоволствие*, макар че лицето ѝ беше поруменяло. Не и *гняв*, макар че сърцето ѝ биеше по-бързо от пръхтящите криле на ястреб, който ловува. Вместо това тя се чувстваше неочаквано *жива* — като създание, влязло в какавида, за да се появи месеци по-късно като нещо друго.

Фактът, че никога не е била близка със семейството си, че почти бе забравила братята си, които се бяха присъединили към Ордена, когато бе дете, вече нямаше значение. Що се отнася до чичо ѝ Илайъс, Маги никога не го беше срещала. Въпреки това сега тези неща бяха без значение. Мъката, самотата, тъгата и вината — всичко това принадлежеше на миналото. Сега единственото сигурно нещо беше онова, което бяха извършили враговете ѝ, както и убедеността, че те трябва да бъдат спрени.

— Този Огнен народ — каза Маги, — те са спечелили войната с хитрост. С измама.

— Така е — съгласи се Адам. — Те са непочтени. Нямаат закони, нито чест. Подмамили са Ордена в Хел и са отприщили върху им Пандемониума, без да мислят за последствията. И точно затова сега виждаш Вселенския град в такова състояние — опустошен и потънал в хаос. Но на Север положението е далеч по-лошо. Там има портали, през които могат да преминат разни неща — не просто като сънища, а облечени в плът. Неща отпреди Бедствието, пуснати на свобода в събуждащите се Светове като носени от реката Сън останки.

Очите на Маги се разшириха от тревога.

— И ти това ли правиш? — попита тя. — Преследваш тези неща и ги връщаш обратно?

— Това правех — призна Адам, — но вече не.

— Какво се случи? — поинтересува се Маги.

— Не тук — отсече той. — Трябва да отидем някъде, където има светлина. Това място твърде много ми напомня за... Твърде много ми

напомня за Седмия свят — тихо довърши той.

На Маги ѝ беше нужно известно време, за да проумее думите му.

— Бил си там? — не повярва тя. — Наистина ли си бил *там*?

Адам кимна.

— Но как успя...?

— Не съм бил в Ордена — увери я той. — Никога не съм получавал Приобщаване. Затова, когато Огненият народ направи своя ход, само аз бях пропуснат и оцелях. Видях всичко. Понякога ми се иска да не беше така. — Той направи пауза. — Точно по тази причина сега трябва да ми се довериш. Затова имам нужда да ме разбереш. Сега, когато Ордена вече го няма, няма кой да продължи борбата. Няма никой, освен мен и *теб*, Маги.

Той я погледна умоляващо и Маги си каза, че никога досега не е виждала някой с толкова сини очи. Жителите на Края на света най-често бяха тъмни — Маги изглеждаше почти като чужденка — но Адам беше като слънцето над морето и тя беше заслепена.

— *Мен*? — възкликна тя.

Адам се усмихна.

— Но как мога аз...?

— Шшшът. Вярваш ми, нали?

Маги кимна.

— Така мисля — отвърна тя.

— Тогава постъпи както ти казах — рече Адам и извади от джоба си тънък бръснач с перлена дръжка. — Искам да стоиш съвсем неподвижна...

— Защо? Какво ще правиш?

— Ще ти покажа едно тайнство.

— Ще ме порежеш ли? — попита Маги.

— Силата изисква жертви. Повярвай ми, заслужава си.

Маги погледна бръснача. Мисълта, че той ще я пореже, леко я обезпокои, но тя знаеше, че кръвта е могъщо нещо. Каза си, че това може би е някакво посвещаване, нещо като ритуала, при който се превръщаш в ученик, когато за пръв път влезеш в Ордена.

— Добре — съгласи се тя и протегна ръката си.

— Не. Свали шарфа от главата си.

— Защо? — изненада се Маги.

Тъй като беше възпитана според обичаите на Ордена, тя спазваше строги правила за благоприличие. Дори сега, когато Ордена го нямаше, да покаже косата си на непознат — на мъж, при това такъв, който не ѝ е роднина — ѝ се струваше почти непристойно лично.

— Трябва ли да ти обяснявам *всичко*? — укори я Адам, който започваше да губи търпение. — Хайде, Маги. Това е само шарф. Да не мислиш, че никога преди не съм виждал момичешка коса? Освен това там, откъдето идвам, само омъжените жени си покриват косата.

За момент Маги се колебаеше как да постъпи. Тя искаше да направи онова, което я караше Адам, но все пак то ѝ се струваше някак *погрешно*. Причината не беше толкова в самата берга, колкото във *всичко* онова, което тя означаваше за нея. За Маги носенето на бергата я връщаше към по-почтени времена, времена, в които да бъде наричано „*скромно*“ беше най-голямата похвала, която едно момиче можеше да получи — това и „*лишено от въображение*“, което беше почти толкова добро, колкото и „*послушно*“. Откакто се помнеше, Маги се беше опитвала да бъде всички тези неща и подтикът да е покорна и сега и да изпълни онова, което Адам искаше от нея, беше почти непреодолим. Адам беше работил за Ордена. Това практически го правеше Екзаминатор. И езикът, който употребяваше — думите за саможертва, сила и тайнства — беше толкова близък до използвания от Ордена, че да му откаже каквото и да било, изглеждаше далеч по-лошо от това да си свали шарфа.

Бергата беше закачена около главата и раменете ѝ в съответствие с модата, която някога беше разпространена и която някои по-възрастни жени още следваха. На Маги ѝ бяха нужни няколко секунди, за да махне фибите, които я придържаха на мястото ѝ. Под нея дългата ѝ коса беше сплетена на плитка.

Адам кимна одобрително.

— Стой съвсем неподвижна — предупреди я той.

— Какво ще правиш? — попита го Маги.

— Изобщо няма да боли. Обещавам.

— Но това ще ти помогне, нали? Ще ти помогне да се бориш с Огнения народ?

— Довери ми се — успокои я Адам. — Това *здравата* ще ги нарани.

Маги се подчини и затвори очи, а той се протегна и разпусна косата ѝ. Очевидно беше, че тя никога не е била подстригвана. Добрата книга не одобряваше късата коса при момчетата, точно както и дългата при момчетата. *Всеки да е себе си и всеки да си знае мястото*, учеше Книга Закони и макар че това правило никога не беше налагано в Малбри, Краят на света беше по-близо до Ордена и по тази причина там държаха повече на тези неща.

— Не забравяй, че това е саможертва — каза младежът с най-убедителния си глас. — Новите времена изискват нови закони. Нови обичаи.

Маги се поколеба за миг. Не беше суетна, но косата ѝ беше единственото, което ѝ бе останало от стария ѝ живот. Тя си спомняше как майка ѝ я разресваше всяка вечер, преди да си легне; как братята ѝ дърпаха плитките ѝ, когато играеха заедно.

И тогава тя отново отвори очи. Знаеше какво иска. Миналото си беше отишло. Майка ѝ и братята ѝ — всички те бяха мъртви и вината за това носеше Огненият народ. И ето че пред нея стоеше Адам и ѝ предлагаше възможност да нарани враговете си, а тя мислеше само за *косата си*.

— Дай ми бръснача — ожесточено рече тя.

— Добре — съгласи се Адам с усмивка.

Пет минути по-късно работата беше свършена. Плитката на Маги бе изчезнала, а останалата ѝ коса бе отрязана толкова късо, че на някои места се виждаше скалпът ѝ. Адам реши, че не изглежда толкова зле. Косата на Маги беше къдрава и гъста и достатъчно скоро щеше да порасне отново. А под бергата или под друго покривало никой нямаше да отгатне, че на главата ѝ има сребрист знак. Той се намираше върху тила ѝ, точно там, където Гласът беше казал, че ще бъде.

Наложи се той да избърсне тази част — Маги не я виждаше, за да може сама да го стори — и когато разкри клеймото, Гласът в съзнанието му нададе триумфален вик и това накара Адам да трепне. Бръсначът леко подскочи и остави тънка пурпурна следа.

— Ох! — извика Маги.

— Намерих го — каза той.

След това сгъна бръснача и го прибра обратно в джоба си.

— Разбирам защо са го пропуснали — продължи той. — Предполагам, че още когато си била бебе, косата ти го е скривала.

— Какво е скривала? — попита Маги. — Моля те, Адам, кажи ми какво виждаш?

Сега в гласа ѝ имаше напрежение и Адам усети как тя потрепери, когато той проследи руната с върха на пръста си. Като го направи, знакът сякаш стана по-ярък, като потъмняло сребро, което лъсва при полиране. Раздвоена форма, като отчупена клонка, която сега блестеше с прозрачна светлина...

— Какво е това? — попита Маги.

— Знак — отвърна с усмивка Адам.

Маги вдигна ръка към врата си и внимателно опипа разкрития знак. Той леко пареше при докосване, но причината за това може би беше просто в необичайното усещане за обръснатия ѝ врат.

— Откъде знаеше, че е там? — попита тя. — И какво означава?

— Потвърждава онова, което вече знаех. Ти си избраната — отново се усмихна той. — Онази, която всички ние търсим. *Виждам могъщ Ясен, който стои до могъщ Дъб.*

— Не разбирам — смутено рече Маги.

— Това са думите от едно пророчество, направено от знаменит Оракул, А това... — Той леко докосна руническия знак с върховете на пръстите си. — Това е Ак, Гръмотевичният дъб, и с негова помощ ние ще въздигнем Асгард.

КНИГА ВТОРА

ЧУКЪТ НА ТОР

*Пазете се от боговете, които носят
дарове.*

Поговорка от
Северните земи

1

— Казваш, че аз съм демон?

Адам си пое дълбоко дъх. Помисли си, че донякъде е разбираемо, че момичето приема нещата зле. Но той не очакваше такъв изблик на ярост, това ожесточено отрицание.

— Не, ти не си демон — сигурно за четирийсети път повтори той. — Знакът беше причината да дойда тук. Затова дойдох да те намеря. Това е могъща руна...

— Това е *клеймо*! Мръсно, ужасно клеймо!

Адам я прегърна.

— Знам — рече той. — Знам, че си ядосана. Но чуй ме — тази руна те прави *специална*...

— В мен няма нищо специално! — извика Маги. — Винаги съм вярвала в Ордена. Обсебена ли съм? — Тя стисна юмруци. — Дали това нещо не е дошло от сънищата ми?

— Не — поклати глава Адам. — Но то ти дава власт над съня. Сила да променяш Световете, Маги. Сила да отправиш предизвикателство на Огнения народ...

Маги го погледна втренчено.

— Как? — попита тя.

Ужасът, който бе изпитала, когато напипа противното клеймо на врата си, почти я бе накарал да забрави причината, заради която беше отрязала косата си.

— Спомняш ли си съня си? — попита Адам. — За червенокосия мъж на хълма? Това беше ти, Маги. Ти направи това. Без каквито и да е познания или обучение ти успя да призовеш създание от Сън и да го изпратиш срещу врага си. Знаеш ли *кой* беше този мъж? Имаш ли представа колко близо беше до това да видиш сметката на един от аезирите?

— Откъде знаеш за това? — поинтересува се тя.

— Казах ти. Знам много неща. Притежаваш забележителна сила...

— Нея искам! *Махни* я от мен!

При тези думи търпението на Адам най-сетне се изчерпа. Частта от него, която наблюдаваше и претегляше отстрани, видя гнева му и го прецени добре. Той си помисли, че понякога гневът може да бъде полезен — особено когато ставаше дума за това момиче, чийто гняв бе почти равен на неговия. При нея състраданието и съблазняването не вършеха работа. В този миг Адам се обърна към Маги Риди и я зашлеви през лицето с всичка сила.

За момент не се случваше нищо. Момичето просто го гледаше и очите ѝ бяха изпълнени с ярост и удивление. Отпечатъкът от пръстите на Адам аленееше на бузата ѝ, открояваше се върху бялото ѝ лице. Тя внезапно напомни на Адам за Хел, двуликата Пазителка на Подземния свят, и той потрепери въпреки задушния въздух в пещерата.

След това го усети — настръхване, сякаш дължащо се на статично електричество. То се усилваше, натрупваше се и Адам усети как космите по врата му се изправиха, все едно във въздуха бе проблеснала светкавица. Той внезапно изпита желание да побегне, преди тя да го е ударила, но Гласът в съзнанието му тържествуваше и Адам се закова на място, докато силата на Ак, Гръмотевичния дъб, съскаше и пропукваше около него.

Когато тя удари, ударът беше силен и ако Адам не го очакваше, щеше да му навреди повече. Той успя да се хвърли на земята точно когато статичното електричество беше освободено. Въпреки това го почувства много близо, като струя тъмен въздух над главата си — въздух, който беше изпълнен със сияйни и смъртоносни ефемерни частици.

Адам беше виждал мисловни мълнии преди. Това не беше мисловна мълния. Усещането беше повече като от порив на вятър — леден повей от самия Хаос — и дори присъствието в него спря да злорадства и изпълнено със страхопочитание, зашепна „*Богове! Богове!*“, докато вихърът премина през стената на пещерата с пренебрежение, което накара самите Светове да потреперят, преди накрая да се изгуби в основите на Вселенския град и в лабиринта на Долната земя.

В този миг Маги сведе поглед към Адам и изражението на студентите ѝ като гранит очи толкова силно му напомни за едно друго момиче, че за момент му заприлича на Мади Смит, която го гледаше От Хълма Червен кон в онзи ден, когато го беше накарала да подмокри

гащите. Адам отдавна беше преминал етапа, в който си напикаваше панталоните, но въпреки това, когато я погледна сега, устата му пресъхна така, сякаш беше пълна с пясък, а сърцето му се сви като спукан балон.

„Богове!“, повтори спътникът му.

— Каза ли нещо? — попита Маги.

Адам Гудуин само поклати глава.

В този миг Маги замръзна за момент, почти убедена, че е чула нещо, нещо като шепот на някакъв полупознат език, който като че ли си спомняше от сънищата си...

Тя погледна към Адам.

— Какво направи?

— Маги, нищо не съм правил — отново поклати глава той. — Онова, което почувства — онзи вихър — беше сияние, което, ако бъде овладяно, може да убие човек с един удар, както аз бих размазал някоя муха.

Маги седна на каменния под. Внезапно изпита усещането, че просто вече не може да разчита на собствените си крака, както и на почти всичко останало в Световете, което някога ѝ бе изглеждало толкова сигурно.

— Усещането си го биваше, нали?

Маги го погледна ужасена. Адам беше прав, тя също беше усетила избухването на сиянието и целия мрак, който то бе донесло със себе си, цялата воня на Хаос и смърт. И *наистина* тя се чувства добре. Запита се дали това беше обсебване. Дали я правеше зла? И как противното клеймо можеше да е на тила ѝ през целия ѝ живот, без тя никога да заподозре това?

— Силата не е добра или лоша — каза Адам, повтаряйки думите, които Едноокият Один беше казал на Мадри Смит преди години на Хълма Червен кон. — Тя е като огъня. Когато е извън контрол, може да изгори цял град или ако я контролираш, можеш да я използваш, за да си изпечеш цял куп сладки и да си запалиш свещта край леглото.

— Но как да *постигна* това? — изстена Маги.

— Всичко е наред. Мога да ти помогна. Мога да ти помогна да опитомиш огъня или да го използваш срещу враговете ни.

— Научи ме още *сега* — разпалено рече тя.

Адам се усмихна.

— Не тук — възрази той. — Тук не е безопасно. Но ти вече си избрала правилния път. Сега си на страната на Реда. И аз съм тук, за да ти помогна. Мисли за мен като за свой личен наставник.

Маги изпусна дълга въздишка. Испита усещането, че нещо в нея — някакво напрежение в жизненоважен орган или нерв — най-сетне блажено е било освободено. Откриването на клеймото и ужасът от случилото се след това сега изглеждаха почти незначителни в сравнение с облекчението да знае, че точно това я е правило различна през всичките тези години на нещастие, че то е източникът на неспокойните ѝ сънища и че някой иска да ѝ помогне — някой, който иска да бъде неин приятел.

— Значи аз наистина не съм демон — каза тя леко неуверено.

— Разбира се, че не си — увери я Адам и хвана ръката ѝ.

— Тогава какво съм?

— Ти си *воин* — отвърна той. — Може би единственият воин, който е в състояние да унищожи Огнения народ. Спомняш ли си Книгата Откровение? *И ще се появи Червен кон и името на неговия Ездач ще е Клане.*

Маги си пое дълбоко дъх. Снеговете сякаш все още се въртяха около нея. Само Адам Гудуин беше неподвижен.

— Клане? — повтори тя.

За момент Маги се замисли дали наистина е будна и дали този млад мъж и неговият странен разказ не са нищо повече от поредния сън, жесток дар от реката, чиито води подлудяват добрите хора...

Но Адам продължаваше да държи ръката ѝ. Той стопляше замръзналите ѝ пръсти. Маги внезапно осъзна, че не е докосвала друго човешко същество отпреди чумата.

— Но аз мислех, че Ездачът си *ти* — призна тя. — Дори видях лицето ти в сънищата си...

— Не. Аз съм само пратеник. Аз ще бъда твойт придружител, твойт учител и приятел, но без сиянието ти съм безпомощен. Нямам никакъв шанс в Хел, дори и срещу най-незначителния представител на Огнения народ.

— А аз ще имам? — усъмни се Маги.

Тя не беше склонна към насилие — като се изключеха сънищата, никога не беше убивала нещо по-голямо от плъх. Но мисълта за

Огнения народ предизвика горчив вкус в устата ѝ. А ръката на Адам в нейната беше силна, топла и странно успокояваща.

— Какво искаш да направя? — попита тя.

Адам я погледна нежно.

— Искам да дойдеш с мен. Вземи и Добрата книга. Скоро ще ти е нужна.

— Къде?

— Довери ми се — отвърна той. — Ще ти кажа, когато стигнем. Първо се отбий в кръчмата и си събери багажа. Няма да се връщаш там. Тази част от живота ти е приключила.

Маги кимна, зашеметена. Нямаше да е голяма загуба. Тя имаше чувството, че последните три години не са били нищо друго, освен безсмислен сън. Ако Адам беше поискал от нея да го последва само с дрехите на гърба си, тя щеше да се съгласи без капка съжаление.

Погледна го с блеснали очи.

— А след това?

Адам се усмихна одобрително.

— След това е лесно — отговори той. — Единственото, което трябва да правиш, е да сънуваш.

Вече бяха минали двайсет и четири часа от последната му среща с Хаоса под Хълма Червен кон и Локи се чувстваше отчаян. Отчаян, нервен и преследван и ако Веселко не беше до него и не го наблюдаваше постоянно, той отдавна щеше да побегне и да се пробва да премине през Хайндарфел. Въпреки боговете и демоните Северът беше станал твърде опасен и мисълта за Вселенския град с неговите кръчми и открити пазари беше далеч за предпочитане пред идеята за пророчеството на Етелбърта.

Разбира се, думите на Пророчицата се бяха разпространили като горски пожар. И Аезир, и Ванир имаха своите теории как следва да се тълкува пророчеството. Първоначално то звучеше като обикновена реч, но пренаредени в девет реда стихове, думите вече изглеждаха изпълнени с тежък, зловещ смисъл като звука от колелата на колесница, която трополи към бойното поле:

„Люлката падна преди векове, но Огънят и Хората ще я вдигнат отново.“

Дотук добре. Тази част изглеждаше ясна. Повечето боговете вече бяха единодушни, че това означава възстановяването на Асгард, известен също и като Първия свят, Небесната цитадела или Люлката на Огнения народ. Следващият ред обаче предизвика известни разногласия:

„С една целувка, само за дванайсет дни, на Края на света, дар от гроба.“

Какво трябваше да означава това? Че въздигането на Асгард ще доведе до унищожаването на боговете? Никой не знаеше със сигурност. Оракулите, както всеки знаеше, невинаги бяха особено ясни, когато идеше реч за подробности. И дванайсет дни — как изобщо някой можеше да се надява да го построи отново за толкова кратко време?

— Не мисля, че това има някакво значение — обади се Фрейр. — Нямаме сиянието, което е необходимо, за да го построим отново. Нито за дванайсет дни, нито за дванайсет години. Погледнете се — ние сме

дванайсет; тринайсет, ако броим и Локи. Скади я няма, Один е мъртъв и сиянието на повечето от нас е обърнато. Бяха ни нужни всички шестнайсет руни от Древното писмо, за да построим първия Асгард. Шестнайсет руни и участвахме всички — и Аезир, и Ванир, при това в цялостния ни Облик. И дори тогава имахме нужда от помощ...

— Много любезно от ваша страна, че си спомняте това — кисело промърмори Локи.

— Това, което искам да кажа — продължи Фрейр, — е, че дори когато бяхме в апогея на силите си, това беше огромно начинание. Руните ни бяха нови и ненарушени, разполагахме с всичките си воители. Колко нови руни имаме сега? *Аеск* и *Етел*. Това е всичко, с което разполагаме.

— Брат ми е прав — подкрепи го Фрейя. — Защо решихме, че *ние* ще участваме? Единственото, което в действителност се казва в пророчеството, е, че Асгард ще бъде построен отново...

— Да, от Огъня и Хората — добави Тор. — Не *искате* ли да видите Асгард издигнат отново? Да си върнете отново Облика? И да наритате здравата Хаоса?

— Това би било чудесно — отбеляза Сив с най-саркастичния тон, на който беше способна. — Сега само трябва да си върнем твоя Чук — Чука, който *ти* изгуби при Рагнарьок.

При тези думи Веселко вдигна поглед с интерес, но Хитрецът поклати глава. Страстите бяха твърде разгорещени, за да привлича вниманието точно сега.

— Но, Сив, пророчеството... — възрази Тор. — То практически *обещава*, че ще има война...

— Аз лично не виждам защо трябва да има война — заяви Захар, чието обичайно безпокойство сега беше достигнало до невиджани размери.

— Но ти си богът на войната — настоя Тор.

— Що се касае до това... — подзе Захар-в-Чувал. — Мисля, че май не ме бива за тези неща. Нали се сещате — за воители и подобни работи.

Веселко се захла.

— Какво? — попита Захар.

Но на лицето на Веселко се появи самодоволна усмивка. От негова гледна точка забавлението едва започваше и Аезир и Ванир

скоро щяха да се окажат наред пророчеството на Етел, независимо дали го разбираха, или не.

Локи беше потънал в своите собствени мисли, никоя, от които не беше оптимистична. Беше му дошло до гуша от оракули при последния свършек на Световите. Освен това той си помисли, че въздигането на Асгард е едно, а Предателство, Клане и Лудост са все неща, без които спокойно може да се мине. Каза си, че като цяло би предпочел да е в Края на света, да седи някъде, в някоя кръчма може би, да отпива от чаша вино и да наблюдава танцуващите момичета.

Но все още имаше да изпълнява задача, а и Веселко беше наблизил. А и дори да успееше да избяга, знаеше, че Ангрбода никога няма да спре да го преследва — да не говорим за ефимерите, които пресичаха Сън, за да го тормозят.

Връщането му в Горната земя беше посрещнато със смесени чувства, които варираха от презрително неодобрение (Фрейя и Сив) до унищожителен гняв (Хеймдал и Тор). Хеймдал веднага беше изразил гласно подозрението, че Локи по някакъв начин ги е предал, продал се е на врага и тайно работи за Хаоса. (Разбира се, фактът, че това е истина, изнервяше Локи още повече.)

Обаче разказът за отвличането му от Народа от тунелите и за последвалото му освобождаване от Веселко (който достатъчно приличаше на джудже, за да прозвучи историята на Хитреца правдоподобно) беше убедил повечето от останалите (вероятно с изключение на Етел, която не каза нищо, но очите ѝ издаваха, че разбира повече, отколкото му се искаше на Локи).

Но успокояването на боговете не беше единствената задача на Хитреца. Втората и много по-трудна цел бе да ги убеди да изслушат план, който беше толкова невероятно неправдоподобен, че дори Локи не беше сигурен дали няма да доведе до катастрофа.

Съюз с Вещицата от Желязната гора — самият Локи не беше убеден, че това е възможно. А и за кого работеше Анджи? Нейният план беше твърде добре обмислен, за да е просто плод на усилията на групата ѝ. Хитрецът от опит знаеше, че Ангрбода е непостоянна като него.

И така, кой стоеше зад всичко това? Хаосът? Старите богове? Самият Сурт? Нито една от тези възможности не вдъхваше надежди. Както и да го погледнеше, Локи беше сигурен, че всичко ще свърши

зле или дори с кръв... вероятно неговата собствена. Той отчаяно се нуждаеше от съюзник, преди последствията да му се стоварят на главата.

Мади изглеждаше очевидният избор, като се изключеше фактът, че е нова и останалите можеха и да не я последват. Хеймдал? Трябваше да забрави за него. Фрейр? Ньорд? И за тях важеше същото. Идун не беше зле настроена към него, но доверчивата ѝ природа означаваше, че също така не вярва в лошите намерения на когото и да било. Тир би могъл да е полезен, но в сегашния си Облик той нямаше волята, необходима да се изправи срещу останалите. Що се касае до Етел, Пророчицата — *никога не вярвай на Оракул*. Тази максима беше послужила добре на Локи в миналото и той нямаше намерение да рискува живота си, за да провери дали тя има своите изключения.

Оставаше само една възможност. И накрая, след много планиране и обмисляне, Локи най-сетне разбра какво трябва да направи. Щеше да е трудно, но можеше и да свърши работа. Той отиде да се срещне с единствения член на Аезир, когото познаваше добре (или поне така се *надяваше*), който нямаше да задава неудобни въпроси и след като се убедеше в искреността на Локи, можеше да му предложи своята защита.

Тор.

Най-силният от аезирите въпреки обърнатата си руна, Гръмовецът винаги, макар и неохотно, беше показвал уважение към изключителния ум на Хитреца. Този път, с Чука като примамка и с оглед на пророчеството и на задаващата се на хоризонта вероятност за война, той може би щеше да се изкуши да започне битката. А ако Тор застанеше на страната на Локи, останалите щяха да го последват, дори и към Свършеха на Световете...

Хитрецът пристигна в селото на зазоряване с Веселко, който го следваше по петите. Никой не го видя, освен Лудата Нан Фей, която переше край Стронд и тутакси го позна. Разбира се, Нан беше напълно смахната, но освен това не беше и глупава и разбра, че Локи е Фурия, по следата, която оставяше след себе си. Тя реши, че дребосъкът, който върви подире му, може да е гоблин, но цветовете му бяха объркани и се въртяха...

— Виждам те, Звездно куче — изкряка Нан Фей. — Кой е малкият ти приятел, а?

Хитрецът я прониза с поглед.

— Не ми е приятел — заяви той.

— О, така било значи? — ухили се Нан. — Боговете те държат изкъсо? Това заради пророчеството ли е?

Локи я изгледа свирепо.

— Само защото има някакво пророчество, не означава, че и моя милост участва в него. Нищо няма да се случи, ясно ли е?

Нан му отвърна с нова беззъба усмивка. Тя нямаше нужда от никакво пророчество, за да си даде сметка, че нещо се мъти. Старият вече ѝ беше казал това. От Свършека на света насам Старият беше идвал много пъти в сънищата ѝ, шепнеше, увещаваше я, разказваше ѝ истории от младостта ѝ и ѝ пееше песни, които тя смяташе за забравени. Много пъти думите ѝ се струваха безсмислени, но тя знаеше, че в безсмислените слова често се крие мъдрост, стига човек да успее да я проумее, и докато наблюдаваше огнената следа, тя си тананикаше една приспивна песничка, която се беше запечатала в съзнанието ѝ, откакто се бе събудила — кратко стихче още от Древните времена:

*Виж как се Люлката люлей
високо над града.
Народът Огнен слиза
бебето да донесе.
Готови да тръгнат за портата на Хел
са Огнените хора.
Нацупени устни, нацупени устни.
Всички падат долу.*

Тя се зачуди дали Локи знае тези стихове. Реши, че вероятно не ги знае, и без съмнение така беше по-добре. Нан Фей харесваше Хитреца и искрено съжаляваше за онова, което щеше да му се случи. Но чувствата ѝ не можеха да играят роля в предстоящата поредица от събития. Плановите на Стария неизменно трябваше да са на първо място и ако той поискаше някаква жертва...

И така, тя наблюдаваше как Локи мина покрай нея и му се усмихна с беззъбата си усмивка. *Нацупени устни, нацупени устни.* Това, разбира се, не бяха *точните* думи. Но нещо предстоеше. Нещо голямо. Старият ѝ беше разкрил това.

Първото място, където се отбиха Локи и Веселко, бе фермата на Дориан Скатъргуд, от отворения прозорец, на която се разнасяше гръмотевично хъркане. Хитрецьт бързо успя да се справи с ключалката и проследи звука до леглото с балдахин, което някога беше заето от Дориан, но по-нататъшното проучване разкри, че човекът, който спи в него, е жена — едра, с щръкнала руса коса.

По дяволите!

Локи бързо се дръпна назад и настъпи крака на Веселко, който изръмжа. Богинята на милосърдието и изобилието въздъхна и се завъртя, оглеждайки сенките наоколо с полуотворени очи.

Хитрецьт трепна и затаи дъх. Достатъчно лошо бе, че е в селото, но това, че от всички места беше избрал да дойде точно *тук*...

— Шшш — прошепна той. — Всичко е наред. Просто сънуваш. Заспивай.

Сив въздъхна и отново се завъртя с шум, който наподобяваше тревожния звук на огромна медна тръба. Завивките ѝ се омотаха и Локи беше възнаграден с гледката на голяма част от закръглените ѝ бутове, които все още носеха клеймото на добитъка на Дориан — нещо, което определено не искаше да вижда.

— Моля те, не го прави — промълви Хитрецьт.

Последния път, когато се беше промъкнал в спалнята на Сив, всичко бе приключило със зашиването на устата му — болезнена процедура, която обаче не беше нищо в сравнение с онова, което първоначално бе планирано за него, или онова, което Тор би му сторил този път, ако научеше.

Облян в пот, той започна да отстъпва назад сантиметър по сантиметър. Веселко повтаряше всяка негова стъпка. Движеше се безшумно въпреки иначе тромавата си походка. И когато вратата на спалнята се затвори след него и той въздъхна облекчено, в лявото му ухо се разнесе тих глас, носещ заплахата на далечна лавина, а една силна ръка го стисна за врата.

— И така, кажи ми — изръмжа Тор, — щот' искам да знам. *Как* точно желаеш да умреш?

— А, Тор — каза Локи с непринуден глас, който загуби много от целения ефект, защото прозвуча с цяла октава по-високо от обичайното. — Ако искаш, вярвай, ама търсех теб. — Той безуспешно се опита да се измъкне от хватката на Тор. — Всъщност имам информация, която знам, че ти ще...

Палецът, който притисна трахеята му, не му позволи да довърши.

— Не, не мисля, че знаеш — рече Тор и стисна гърлото му.

— Просто ме изслушай — изломоти Хитрецът.

Тор оголи зъби.

— Само три думички... — Локи се опитваше да си поеме въздух и започваше да посинява.

Значи наистина така става, разсъждаваше Тор. Преди не го беше забелязал. Хората *действително* посиняваха...

— *Моля те* — прошепна Хитрецът.

Тор отслаби натиска на палеца си.

Локи се закашля.

— Това се брои за една.

— *Тор...*

— Станаха две — отбеляза Тор.

Локи му хвърли гневен поглед. Сложи ръка върху нараненото си гърло и си пое дълбоко дъх, като се опита да не се закашля отново.

— *Мьолнир...* — промълви той.

Бързо движещият се тежък обект има нужда от известно време, за да спре. Юмрукът на Тор продължи по траекторията си и може би дори щеше да достигне до целта си, ако Хитрецът не беше успял да се наведе. След това юмрукът замръзна във въздуха и на лицето на Тор се появи изражение на съмнение, примесено с проблясък на надежда.

— Чукът? — попита той.

— Не, глупако, *другият* Мьолнир. Онзи, дето лети във въздуха и лови птици.

Гръмовецът изглеждаше леко объркан.

— *Разбира се, че* Чукът — тросна се Локи. — Чуй ме, Тор, знам къде е. Във всеки случай, знам у кого е. И добрата новина е, че те са готови на сделка.

Хитрецът беше свикнал със смъртните заплахи. Помисли си, че една-две смъртни заплахи преди закуска са идеалното начало на деня. Някои хора предпочитаха нещо тестено за закуска, но Локи се захранваше с енергия и за ума му нямаше нищо по-добро от ежедневната опасност, за да изостря интелекта му и да го държи нащрек.

Ето защо през онази сутрин той вече беше получил не по-малко от дванайсет обещания за незабавни мъчения, побой, осакатяване, изкормване и други неприятни посегателства. Нито едно от тях не беше изпълнено благодарение на Тор, който неохотно беше повярвал на разказа на Локи и така беше разколебал четирима от племето Аезир и по-голямата част от ванирите, с изключение на Хеймдал (който би повярвал на Хитреца точно толкова, колкото би родил диви котки) и на Скади, която, разбира се, не беше там.

Това не означаваше, че са довольни. Всъщност по време на спешния военен съвет в онази сутрин (свикан набързо от Етел и Тор в гостната на бившия дом на енорийския свещеник) Локи трябваше да отговори на редица неудобни въпроси и да даде много обвързващи клетви, преди някой друг да му повярва. И дори и тогава единствено присъствието на Мади и Тор разубеди ванирите (които не обичаха да ги викат по този начин) да не изпробват върху Локи различни методи за разпит, чиято цел бе да се убедят, че той казва истината.

— Но защо бих излъгал? — попита Хитрецът.

— Защото си бащата и майката на всички лъжи — отвърна Хеймдал, като скръцна със зъби толкова силно, че от тях излетяха искри.

— О, стига, Златозъб. Остави ме на мира.

— С удоволствие, но преди това какво да ти счупя — краката или гръбнака?

— Кълна се, че не извличам никаква полза от това — рече Локи и се обърна с прочувствена пледоария към кръга на своите съдници: — Но всички вие чухте пророчеството. Асгард ще бъде построен отново със или без нас. Една сделка с Хаоса ни дава шанс да сме част от това. А ако Тор получи Чука си обратно заедно с новите руни, които Анджи може да сподели с нас...

— Нови руни? Сигурен ли си? — попита Фрейр.

— Напълно — отвърна Хитрецът. — Видях само две от тях, но сигурно има още. И...

— И ако това е така — продължи Фрейр, — то навярно Асгард *наистина* може да бъде издигнат отново и ние ще си възвърнем Облика. А ако Тор получи Чука си обратно...

Това беше силен аргумент. Боговете, които бяха в изгнание от петстотин години, не можеха да му устоят и накрая дори Хеймдал неохотно се съгласи.

— Чукът е у тях? Сигурен ли си?

— Залагам живота си — кимна Локи.

— Ако ни излъжеш, си мъртъв, Звездно куче — предупреди го Хеймдал и така общият брой на заплахите стана тринайсет. — Просто исках да си наясно с това.

Той свали ръката си и се присъедини към останалите, като затвори кръга.

— Добре — облекчено въздъхна Локи. — Сега е ред на клетвата.

— Но тук няма никой друг, освен нас! — изсумтя презрително Фрейя.

— Моля ви. Поне този път направете както ви казвам — призова ги Хитрецът и се захвана да изрежда условията, които беше поставила Ангрбода: — Амнистия за нашите съюзници в Хаоса. Връщане на спорните територии — Желязната гора за Фенрис, Единното море на Йормунганд и в Асгард да бъде подготвена зала за Ангрбода, известна като Съблазнителката, като награда за лоялността й...

Разнесе се ниско, нетърпеливо ръмжение. Гръмовержецът започваше да се изнервя.

— Този съюз да бъде скрепен — побърза да продължи Локи — с жест на добра воля от новите ни съюзници, а именно — връщането на Мьолнир, Чука на Тор, което ще стане веднага, щом като договорът бъде сключен...

— В името на боговете, свършвай вече — подкани го Тор.

— Съгласни ли сме? — попита Хитрецът.

Аезирите и ванирите кимнаха.

Настъпи доста продължителна пауза.

— И сега какво? — най-сетне попита Фрейя.

— Предполагам, че ще чакаме — сви рамене Хитрецът.

Те чакаха в кръг, хванати за ръце. Всъщност чакаха толкова дълго, че изражението на Тор отново стана застрашително, Хеймдал оголи златните си зъби и дори Локи, който беше запазил безгрижния си вид по време на цялата среща, сякаш загуби част от увереността си.

— Докога ще стоим така? — обади се Ньорд накрая.

— Предполагам, че тези неща отнемат известно време — рече Мадри.

Хитрецът ѝ хвърли изпълнен с благодарност поглед.

— Ако това е някоя от твоите игрички... — започна Тор.

— О, стига вече — прекъсна го Локи, — получих четиринайсет смъртоносни заплахи, а още дори не съм закусвал. Направо ме обиждаш.

— Ще направя повече от това — заплаши го Тор и се отдели от кръга, за да направи две крачки към Хитреца, който се скри зад един от столовете на Етел. — Всъщност ако нещо не се случи веднага, ще...

Но описанието на онова, което планираше Тор, бе прекъснато от разнеслия се зад него звук. Звукът беше смях и Локи не успя да го познае, защото дребният му спътник досега никога не беше давал такъв оглушителен израз на веселието си.

Джуджето Веселко се смееше, опънато на дивана, с чаша чай в едната ръка и бисквита в другата.

Преди това боговете почти не забелязваха присъствието му. Само Тир му беше обърнал внимание, и то, защото все още до голяма степен беше Захар-в-Чувал — гоблинът изменник от Хълма Червен кон, който тутакси познаваше джуджето, щом го видеше, а в случая бързо отхвърли тази възможност.

Сега той се обърна към дребосъка.

— Среждали ли сме се преди? — попита.

Веселко се ухили нахално и самодоволно. Проснато върху дивана, джуджето изглеждаше дори по-уродливо и отпреди — масивната му глава беше облежната на възглавниците и то държеше префърцунено порцелановата чаша чай между дундестите си пръсти. Не изглеждаше особено уплашено от Тир или от кого да е другиго от боговете.

— На теб говоря — каза Тир Смелото сърце, връщайки се към гоблинския си говор.

Той измери с поглед дребосъка, направи една крачка към него и добави:

— *Дребен задник...*

Смехът на Веселко секна.

— Какво? — попита той със заплашителен тон. — Кого наричаш „дребен“?

Той моментално скочи от мястото си и впери стоманеносивите си очи в тези на гоблина, който неохотно се бе превърнал в бог на войната. Захар така и не успя да си отговори на въпроса как толкова малки крака поддържат такава голяма глава, когато нещо го удари в корема и го запрати в другия край на стаята.

— Порцеланът ми! — извика Етел.

— *Не ме наричай „дребен“.*

Захар немощно вдигна палец в знак на съгласие иззад преобърнатия шкаф с порцеланови съдове.

Веселко зае отново мястото си на дивана и възвърна доброто си настроение.

— Сега, когато се разбрахме по този въпрос — рече той, — вече можем да поговорим.

Той си сипа чай, добави девет бучки захар и нави ръкави, разкривайки двете руни върху ръцете си.

— Приятели, името ми е Мьолнир. Но можете да ме наричате и Веселко.

Разкритието на дребосъка с квадратна глава предизвика суматоха сред боговете. Като че ли само Локи беше склонен да се засмее, макар мъдро да стоеше настрана, докато Аезир и Ванир се споглеждаха едни други с възмутени и невярващи изражения, а Веселко просто си пиеше чая с широка усмивка на сплесканото си лице.

— Тор, в името на Хел, какво става? — обади се Хеймдал, когато най-сетне намери сили да проговори. — Как може това... *това*... да е Чукът?

Веселко се усмихна злобно и самодоволно.

— И аз научих някои неща, докато бех в Горната земя — заяви той надменно. — Не мо'ех просто да се излежавам и да чекам целата ви компания да се събуди, нали?

— И ти се опитваш да ни убедиш, че не си знаел за това? — Хеймдал хвърли кръвнишки поглед на Локи.

— Не гледайте мен — отвърна Хитрецьт. — Не *аз* съм направил Мьолнир. Всички ние знаехме, че притежава сили...

— Сили, да. Но ръце? *Крака*?

Веселко се почеса под мишницата и се прозя.

— Виках си, че ш' сте по-доволни да ме видите — отбеляза той. — Кат' се има предвид, че скоро ш' имате нужда от мен.

— Да не би и ти да си станал Оракул? — Хитрецьт го изгледа с присвити очи.

Веселко поклати глава.

— Благодаря на боговете.

— Обаче — рече Веселко жизнерадостно и си сипа още чай — от онова, дет' чувам, се задават неприятности и вие се нуждате от всяка помощ, дет' мож' получите. Щот' ако ви нападнат през Сън...

— Проклети пророчества — изръмжа Тор. — Защо никога не са смислени? Всички тези неща за врати и сънища. Всички тия приказки за нови руни. Защо войната не е в истинския свят? — Той оголи зъби към Веселко, който на свой ред също оголи зъби. — С Мьолнир и Тир Смелото сърце на наша страна ще ги напердашим дяволски добре.

— Наистина ли войната е отговорът? — немощно се усмихна Тир Смелото сърце.

Веселко му се ухили многозначително.

— Май те фана шубето, а? — попита той.

— Разбира се, че не — възмути се Захар. — Но не трябва ли тая работа с „Бога на войната“ да се върши от някой... *по-войнствен*?

Веселко сви рамене.

— Веч' не е ли малко късно за това? — Той изтегна крака върху дивана. — Хубав чай между другото. Имате ли още от тия бисквити?

— И така... тъъ... Веселко — започна Тор, чието объркано лице постепенно бе започнало да потъмнява като на някого, който вече губи търпение. — Искам да кажа, радвам се, че си се потрудил и всичко останало, но кога ще си получа Чука обратно?

— Какво? — изгледа го Веселко.

— Ами, разбира се, радвам се да се запозная с теб, но... кога ще си получа Чука обратно?

Изражението на лицето на Веселко стана много подобно на това на самия Тор.

— И това е всичко, което ще получа, тъй ли? — рече той. — Няма „Хей, Веселко, толкоз се радвам, че си тук!“ или „Как беше да те глътне Световната змия?“, или дори „Как беше животът сред хората?“ Не. Само „Къде ми е проклетият Чук?“, дори без „моля“...

— Ами, ти наистина ми принадлежиш — отвърна Тор.

— Да ти принадлежа? — сопна се Веселко. — Ш' ти кажа, че нещата малко се промениха, откакто бях нечия собственост. Не съм тука само за да удрям разни неща. И ако очакваш да се сгъна и да стоя в джоба ти като едно време, то много грешиш, защото си имам свои дела...

— Но ти си Чук — възрази Тор.

— Вече не — отвърна Веселко и спокойно си довърши чая.

Лицето на Тор потъмня още повече.

— Локи... — каза той с опасен глас.

Но тъй като Хитрецьт мъдро беше избрал този момент да си намери работа другаде, на Тор не му остана нищо друго, освен да си каже, че в крайна сметка може би наистина има някой, който да го дразни повече от Локи.

Тази мисъл с нищо не подобри настроението му и в целия онзи следобед над Хълма Червен кон имаше буреносни облаци, докато от един друг планински връх пронизващи очи бяха насочени към долината на Стронд и две черни птици полетяха към бурята, заобиколиха светкавиците, раздиращи небето, направиха два кръга над Спящите и след това бързо изчезнаха от погледа.

Завръщането на Маги в кръчмата „Приобщаване“ не се оказа толкова лесно, колкото се беше надявала. Може би ако беше успяла да се скрие от бдителния поглед на госпожа Блекмор, щеше да си събере малкото лични вещи и да си тръгне, преди да започнат да ѝ задават трудни въпроси. За съжаление на Маги се оказа, че това е денят, в който получават доставки, и докато двамата с Адам стигнат до уличката зад странноприемницата „Приобщаване“, отсъствието ѝ вече беше забелязано.

— Значи ето те най-сетне, мадам! — възкликна с влизането госпожа Блекмор. — И къде беше цяла нощ? — Тя измери с поглед гузното изражение на Маги, омачканите ѝ дрехи и шарфа, завързан набързо около главата ѝ. — Без съмнение изглеждаш като някоя скитница. И кой е този? — Стъклените ѝ очи се присвиха към Адам, който стоеше пред вратата с Добрата книга под мишница.

Госпожа Блекмор веднага отхвърли възможността той да е потенциален клиент. Ако беше така, скрупулите ѝ щяха да я накарат да отстъпи. Тя обаче не пропусна да отчете оцапаните му пътни дрехи, дългата коса и чуждоземния вид и подхвана писклива тирада, в която осъди всички северняци, скитници и друга измет, оплака се от съмнителния морал на днешните младежи и почти припадна при вида на Книгата.

— Ау! — изпищя разтревожено госпожа Блекмор. — Не мога да позволя туй нещо да бъде внесено вътре! То е откраднато, откраднато от Ордена! Нямах право да го взимаш!

Маги се опита да обясни. Но госпожа Блекмор (чиито амулети срещу чумата някога включваха страници, откъснати от книги като тази) вече беше изпаднала в състояние на силно морално възмущение.

— В нея има могъщи слова! — извика тя с глас, който би накарал стъкло да се пръсне на парчета. — Нали не се опитваш да ги *четеш*? Законите да ни предпазят, какво ще е следващото, което ще сториш, момиче? Цяла нощ флиртуваш и сега какво? Ще почнеш да крадеш и да се занимаваш с *магьосничество*?

Маги се опита да се промъкне край нея, тъй като бе напълно наясно, че бившата ѝ работодателка започва да привлича вниманието. Във Вселенския град все още имаше пазители на закона и макар не всички закони да бяха строго съблюдавани, на слуховете за магьосничество винаги се обръщаше внимание, а грабежът се смяташе за сериозно престъпление.

— Искам само да си взема нещата — рече ѝ тя. — Кълна се, че след това ще си тръгна.

Госпожа Блекмор ѝ хвърли пронизващ поглед.

— Нали не си се забъркала в *неприятности*? — попита тя и след това погледна Адам. — Защото, ако е така, има и по-лесни начини да се справиш с тях, отколкото да си вреш носа в книгите на Ордена.

— Не съм се забъркала в неприятности — увери я Маги.

— Няма да си единствената — добродетелно отбеляза госпожа Блекмор. — Много от момичетата крият срама си под моминската си берга. — След тези думи тя внезапно се пресегна и дръпна шарфа около главата на Маги.

Той се развърза и престореното възмущение на госпожа Блекмор се превърна в неподправена тревога, когато наскоро обръснатата глава на Маги лъсна, а заедно с нея и клеймото, което блестеше на тила ѝ.

— О, богове! — възкликна съдържателката. — Богове, ти имаш клеймо — истинско, безбожно клеймо. Откъде *изобщо* се сдоби с нещо *такова*? *Противоестествено! Противоестествено!*

И тя побърза да отстъпи назад, като направи знак срещу злото (оформи с пръсти руната *Ир*) и събори по пътя си кофа с въглища.

— Ако съпругът ми беше още жив, щеше да те научи, госпожице! — заяви тя с треперещ глас. — Влачиш се из града през нощта, мърсуваш с чуждоземците, покваряваш Словото и се перчиш с това клеймо, сякаш е някакъв знак, с който да се гордееш...

Адам изглеждаше нетърпелив.

— Нямаме много време — намеси се той. — В името на законите! *Оправи* се с нея, Маги!

— Да се *оправя* с нея?

Адам многозначително прокара пръст през гърлото си.

— О, не — възпротиви се Маги. — Не бих могла...

— Защо не? Използвай сиянието си. Нали го използва срещу мен?

Маги го погледна безпомощно.

— Не мога. Това би било убийство — каза тя.

— О, *моля* те — нетърпеливо я подкани Адам. — Аз ли трябва да върша *всичко*?

И той извади меча от ножницата си — красиво оръжие от ковачницата на Джед Смит, остро като езика на продавачка на риба от Края на света — и го насочи към съдържателката. Госпожа Блекмор се превърна в тресящо се желе, докато устата и брадичката ѝ трепереха напразно в опит да издаде ужасен писък.

— Мисля, че приятелката ми спомена, че иска да си вземе личните вещи... — рече Адам и подсили думите си, като леко натисна върха на меча.

Двойната брадичка на госпожа Блекмор се тресеше.

— Нещо не те разбрах — каза Адам. — Някакъв проблем ли има?

— Няма проблем — отвърна госпожа Блекмор.

— Така си и мислех. Всъщност ще бъдем толкова дискретни, че дори няма да разбереш, че сме влизали вътре.

Той бръкна в джоба си и извади шепа монети.

Госпожа Блекмор разпозна блясъка на златото, потрепери и разтвори пръсти в знака срещу злото, като този благочестив жест нямаше да ѝ попречи да похарчи парите по-късно, когато демоните си тръгнаха. Защото не можеше да има никакво съмнение, че те са демони, както тя щеше да обясни с тих глас на приятелката си госпожа Клеймор, която държеше кръчмата надолу по улицата — само демоните имаха такива очи.

— Вървете тогава — подкани ги тя. — Доставете си тази радост.

— Мисля, че така и ще направим — усмихна се самодоволно Адам.

В действителност изобщо не го беше грижа за личните вещи на Маги — тя нямаше почти нищо на света, а той имаше предостатъчно пари — но Гласът в главата му беше настоял и сега Адам май разбираше защо го бе направил. Вече беше отрязал косата на Маги. *Сега* беше отрязал и живота ѝ — работата, дома и познатите ѝ — и се беше превърнал в единствения ѝ приятел, в неин съюзник и защитник.

Разбира се, тази мисъл и през ум не минаваше на Маги. Всъщност въпреки всичко тя беше по-щастлива от когато и да било

преди. Беше без работа и бедстваща — нямаше дом и бе прокудена, ала въпреки това се чувстваше по-лека от въздуха. Затича се след новия си приятел по улиците на Вселенския град с едно ново усещане за безразсъдство, като се готвеше да призове цяла армия от сънищата на битка срещу Огнения народ.

Сън е река, която тече и в двете посоки — факт, често пренебрегван от Хората, които винаги са считали сънуването за територия, която е по-добре да си остане неизследвана. Носеха се слухове, че Лудата Нан Фей от Малбри е станала жертва на необуздани духове, дошли в света през Сън, макар Мади Смит винаги да бе подозирала, че друг дух беше виновен за състоянието ѝ — духът, който идваше от бутилките и бъчвите. Но Сън беше много повече от река, както би ѝ казал Едноокият Один. Сън е самата материя на Световите — на *всички* Светове — и всички неща идват от нея и отиват в нея, така както водата идва от Морето и отива към него, като се превръща в облаци, дъжд, снежинки и сълзи. Всички те са толкова ефимерни, толкова уникални и постоянно се променят, но никога не се губят — цяла вселена от възможности, където всяка мисъл може да приеме форма.

В Малбри Мади сънуваше. Сънят ѝ беше спокоен и ободряващ и я връщаше в детските ѝ години, когато всичко беше ново и старият ѝ приятел, когото тя познаваше само като Едноокия, ѝ разказваше истории за Древните времена и я учеше как да прави заклинания, за да измами Нат Парсън и да тормози Адам Скатъргуд и приятелчетата му.

Днес тя беше едва десетгодишна, двамата с Едноокия лежаха един до друг в тревата на Хълма Червен кон и наблюдаваха пухкавите облаци, които преминаваха бързо по сутрешното небе. Денят на Летния панаир тъкмо беше отминал. Спящите бяха увенчани със синкава омара, а откъм полята под Хълма Червен кон се носеха далечните звуци на пасящия там добитък, на птиците и на сънливото шумолене на река Стронд, която се виеше през долината.

— Този облак прилича на змия — каза Мади (която, разбира се, никога не беше виждала такова нещо, освен навярно в книгите на Едноокия). — Голяма змия, с космата глава.

— Аха, може би — мързеливо отвърна Едноокият и издуха дим от късата си дебела лула.

Димът образува две отделни малки облачета като две туфи трева, които се гониха едно друго в летния въздух и след това се изгубиха зад билото на Хълма.

— И ти ли я видя? — попита Мади.

Едноокият се усмихна.

— Дори и в облаците има реалност — отбеляза той. — И сънищата не са по-малко могъщи или опасни, ако сънуващият е буден. Виждаш ли онези птици там? — Той посочи две черни птици, които бяха твърде големи, за да са гарги, и твърде тъмни, за да са чайки.

Мади си помисли, че са врани или може би гарвани.

— Виждам ги — отговори тя.

— Добре. Не ги изпускай от поглед. Казват, че птиците са вестители. Знаеш ли, че Генералът е притежавал силата да изпраща мислите си във формата на двойка птици?

— Чувала съм тази история — кимна Мади.

— Имената им били Хугин и Мунин. Дух и Съзнание на стария език. И двамата били пакостници, но с тяхна помощ той можел да наблюдава внимателно всеки от Деветте свята. Средните земи. Сън. Долната земя. Дори можел да надниква в самия Хаос — очите на Один виждали всичко, защото съзнанието пътува във всеки Свят. Сега погледни вместо мен, Мади. Какво друго виждаш?

Мади присви очи към небето.

— Онзи розов облак прилича на кон — рече тя. — Нос повече крака от обичайното.

— Така ли?

— Ей там. Не го ли виждаш? — попита Мади.

— Не — отвърна Едноокият. — Но съм сигурен, че ти го виждаш. Какво друго виждаш?

— Този прилича на кош — усмихна се Мади. — Кош, пълен с пране. А *този*...

— Да? Има ли нещо друго?

Мади присви очи към небето. Тя си помисли, че сега птиците изглеждат по-близо и правят кръгове над стръмния склон на Хълма. И за миг след тях...

Тя извърна поглед.

— Не мисля. Може ли да играем на друга игра?

— Разбира се, че може, Мади. Ти се справи много добре. — Едноокият изтръска лулата си в един камък до него. — Но сега трябва да те помоля да направиш нещо друго. Нещо, което може да се окаже трудно.

— Разбира се — съгласи се Мади и очите ѝ светнаха. — Какво искаш да направя?

Едноокият се приближи и тя изведнъж видя колко *стар* и тъжен изглежда той с прашното си наметало, превръзката на окото и смачканата шапка на земята до него. И повече от всичко друго на света ѝ се прииска да го прегърне, но нещо в държането му я караше да се бои да го стори, сякаш ако го докоснеш, той щеше да изчезне...

— Нали не си болен? — попита тя. — Изглеждаш толкова... уморен.

— Аха, Може би наистина съм. Но има още работа за вършене, преди да си почиваме. Тежка работа. И се нуждаю от твоята помощ.

— Искаш да кажеш, за нещо като да копаям, за да открием съкровище? — рече Мади и нетърпеливо вдигна поглед.

Под Хълма Червен кон *имаше* съкровище и всеки в долината знаеше това. Останки от Древните времена — злато, диаманти и рубини.

— Не такова съкровище — каза той.

Мади беше разочарована.

— Но аз мислех...

— Няма значение. Слушай, трябва да ми се довериш. Знам, че нямаш особено основание за това. Веднъж те излъгах и платих цената. Така е, направих го. Но сега трябва да ми се довериш отново. Съдбата на Световите зависи от това.

— Не разбирам. — Мади беше смутена. — Кога изобщо си ме лъгал?

Едноокият изглеждаше мрачен.

— Довери ми се. Знам, че не разбираш, още не. Въпреки това искам да ми дадеш дума. Довери ми се, Мади. Направи каквото ти кажа. Запомни този разговор. Един ден ще разбереш за какво говоря. Точно тогава ще имам нужда да ми се довериш. И тогава ще разбереш какво трябва да сториш.

Мади кимна.

— Искам да потърсиш нещо — продължи Едноокият. — Една реликва от Древните времена. Нещо наистина много специално. Можеш да го наричаш Стареца. Старецът от Пустошта.

— Старецът от Пустошта?

— Това е едно от имената му — кимна Один. — Макар че на теб няма да ти прилича на човек, а на нещо съвсем различно. Може да ти изглежда като парче скала, но онова, което е вътре, е от значение.

Мади кимна тържествено.

— Как ще го открия? Ти къде ще си? Няма ли да дойдеш с мен?

Едноокият се усмихна.

— Търпение — отвърна той. — Когато това съобщение стигне до теб, ти ще разбереш какво се опитвам да ти кажа. За момента запомни това: някой скоро ще дойде тук. За Коня и за Стареца. И ти трябва да бъдеш готова.

Мади го погледна намръщено.

— Кой? — попита тя.

— Скоро ще узнаеш. Не казвай на никого, че сме разговаряли. Дори и самите богове да те питат...

— *Боговете?*

— Моля те, Мади. Нямам много време.

— Добре. Обещавам.

— Хубаво. — Едноокият внимателно прибра лулата си в торбичката с тютюн.

Птиците вече бяха много близо. Въртяха се и правеха кръгове над склона на Хълма. Едноокият се обърна и погледна отново Мади.

— Сега трябва да вървя — каза той. — Не се безпокой, отново ще получиш новини от мен. Продължавай да сънуваш, Мади, Спомняй си за мен. И наблюдавай онези птици.

След тези думи той се изправи, сложи си шапката и се разтопи в сладостния въздух на Хълма Червен кон, без дори да трепне, а Мади се събуди със сълзи по лицето от пляска на криле в ранното утро.

В началото Мали помисли, че още сънува. Двете черни птици — двата гарвана — бяха кацнали на перваза на прозореца. Мади чуваше *скърцането* на перата им по стъклото, а оглушителното им, немелодично *грачене* беше толкова силно, че можеше да събуди Спящите.

Тя разтърка очи, стана от леглото и отиде до прозореца.

За нейна изненада двете големи птици не отлетяха, когато тя се приближи, а просто я гледаха със златистожълтите си очи, като от време на време пристъпваха от крак на крак по един доста комичен, тромав начин, който подсети Мади за Нат Парсън.

Тя си спомни съня си.

Птиците са вестители.

Мади погледна намръщено двете птици. Струваха ѝ се обикновени птици. И двете бяха лъскави и добре охранени. Едната, по-малката, имаше едно-единствено бяло перо върху главата си. Другата пък имаше пръстен около крака си.

Птиците са вестители. Защо не? Тя знаеше, че в сънищата се крие много истина. Възможно ли беше Один да е изпратил тези два гарвана? И ако го беше направил, къде беше той сега? При Смъртта, при Проклятието или може би в Сън?

Мади отвори прозореца. Макар да се чувстваше малко глупаво, тя заговори на птиците:

— Имате ли вест за мен?

По-голямата птица клъвна крилото си.

По-малката вдигна глава. *Га.*

— Съжалявам, не говоря гарвански.

Га.

— Какво искате?

Га. Га.

„*Може би искат подкуп*“ — помисли си тя. Знаеше, че гарваните и враните са алчни. Често наблюдаваше как Едноокият ги храни с трохи от джоба си. Мади така и не разбра защо го прави —

птиците бяха крадци и ядяха мърша, бяха готови да ти изкълват очите, стига да знаят, че ще им се размине. Ала по някаква причина Едноокият ги харесваше, наричаше ги „моите дрипльовци“ — и се смееше на лудориите им.

— Искате ли нещо за ядене? — попита тя.

Два чифта очи се завъртяха към нея.

— Добре. Чакайте тук.

В една чиния до леглото имаше полуизядена бисквита. Мади се обърна да я вземе с намерението да я натроши на перваза...

Но гарваните бяха там преди нея. Без да чакат покана, и двата влетяха в стаята. Единият кацна на рамката на леглото, а другият — на полицата над камината. Мади не си беше давала сметка колко голям може да е всъщност един гарван. Плясъкът на крилете им прозвуча доста обезпокоително в малката стая, а клюновете им изглеждаха остри и опасни.

— Кой ви е канил вътре? — възмути се Мади.

По-малката от двете птици скочи от леглото върху ръката на Мади и клъвна бисквитата, която тя държеше. Мади я изпусна и гарванът я хвана във въздуха, след което я отнесе в ъгъла на стаята. По-едрият го последва и скоро между тях се разрази ожесточена схватка с нокти и клюнове, докато спореха за храната. Единият от двата порцеланови свещника падна върху решетката на камината и се разби на парчета.

— Спрете! — извика Мади и успя точно навреме да спаси втория свещник.

Птиците, не й обърнаха никакво внимание.

Мади ги погледна безпомощно. Помисли си каква глупачка е — толкова искаше да повярва в реалността на съня си, че бе решила, че двойка мърляви гарвани могат да бъдат вестители от друг свят. Тя се огледа за някакво оръжие — метла или може би тупалка — с което да прогони птиците.

Един съвсем тих глас стигна до нея като насън.

„И двамата са пакостници“ — прошепна той и се засмя.

— Один? — каза Мади.

Га. Гра.

Птиците веднага спряха да се карат. Те сякаш очакваха нещо — два чифта златисти очи се вторачиха в Мади.

— Не знам какво искате — сопна се тя.

Га. Гра.

— *Защо не ми кажете?* — Мади започваше да губи търпение.

И тогава тя внезапно разбра какво трябва да направи — беше толкова просто, че го бе пропуснала — но ако птиците бяха такива, каквито тя се надяваше, че са, то имаше начин да се увери в това.

Тя направи знака на *Ос* с ръка.

— *Има ли име, питомно е* — изрече тя с леко треперещ глас.

Двата чифта златисти очи примигнаха.

Мади отново направи знака.

— Наричам ви *Хугин* и *Мунин* — изрече тя. — Дух и Съзнание на стария език. Сега ще ми кажете ли какво правите тук?

Двете птици тутакси изчезнаха и бяха заменени от две опърпани фигури — едната лежеше на дивана, а другата седеше на леглото. На Мади те й изглеждаха почти еднакви, като се изключеше разликата във височината и пола и широката бяла ивица в дългата коса на момичето. И двамата бяха облечени в лъскаво черно — плат, който можеше с еднакъв успех да е от пера и от коприна, но някак си не приличаше на нито едното от двете. Косата им беше чорлава и оплетена и двамата носеха много сребърни бижута — пръстени на всеки пръст, гривни, нанизани до средата на ръцете им, обици, които дрънчаха с перата и звънчетата си, и множество огърлици от лъскав черен кехлибар.

Те приличаха на Мади на хора от Хаоса и двамата имаха черна рисунка, която тя не можа да разпознае, жената на дясната си ръка, а мъжът — на лявата.

— Лъскаво — каза по-високото същество. Другото се ухили и зъбите му проблеснаха.

— *Хугин* и *Мунин*? — попита Мади.

— Вече не сме с тия имена — отвърна по-високото създание. — Викай ми *Хюи*. Почти същото е. А това е сестра ми *Манди*. Дай ни

нещо да пийнем й може би да хапнем набързо. Изминахме дълъг път, за да се срещнем с теб, и ще искаш да чуеш онова, което имаме да ти кажем.

„Дух и Съзнание, как не!“ — язвително си помисли Мади, когато малко по-късно двамата ѝ посетители ѝ разказаха защо са тук, след като бяха изяли почти половината провизии в килера на Етел Парсън.

„Повече им подхожда вино и спирт. В името на боговете, кои бяха тези хора?“

Но Мади скоро разбра, че когато си имаш работа с Хюи и Манди, за някои неща е необходимо време. Време и както изглежда — храна. Що се касаеше до апетита им — двамата бяха по-скоро като скакалци, отколкото като птици. Ометоха овнешки пай, студен печен свински бут, няколко самуна хляб, малко сладкиши, включително и сливовия пудинг, заделен за Коледа, цял куп бисквити, буркани с конфитюр и сладко, череши в бренди, сушени кайсии, плюс вино, бира, бутилка медовина и накрая чай с шест бучки захар.

— Какво, нима не искате сметана? — попита Мади.

Манди се ухили и издаде звук, доста наподобяващ гарванско грачене.

— Тя не говори много в този си Облик — обясни извинително Хюи. — Но е страхотен мозък.

— И така, какво искате от мен? — поинтересува се Мади.

Часовникът на стената показваше девет и беше само въпрос на време, преди боговете да дойдат да я търсят и да открият, че забавлява гости.

— Ами, ако имаше дузина яйца, нямаше да откажем един омлет...

— Като изключим храната — прекъсна го Мади — и напитките. Хюи изглеждаше разочарован.

— Ами, ти, разбира се, вече знаеш това. Носим съобщение от Генерала.

За момент Мади остана без дъх.

— От Едноокия ли? — каза тя сподавено.

— Аха, от него. Извика ни от Сън.

Мислите на Мади се върнаха назад към времето, когато за последен път беше говорила с Генерала. Беше преди три години, на опустошения бряг на Хел.

„*Потърси ме в сънищата*“, беше й казал той. И Мади беше направила точно това, като очакваше и се надяваше на някакъв знак, че старият й приятел е оцелял — като дух, ако не в Облика си. Но тя беше приела думите му по-скоро като опит за утеха. Едноокият в сънищата не беше същото като Едноокия от плът и кръв и колкото повече време минаваше, толкова повече тя започваше да вярва, че сънищата са единственото, останало от него.

— Один е още *жив*? — не повярва тя.

— Ами и да, и не — отвърна Хюи. — Точно затова му се наложи да изпрати нас, нали се сещаш.

Га.

— Остави говоренето на мен — обърна се Хюи към Манди. — Я пак повтори какво беше онова съобщение?

Гра.

— Не, не съм го забравил.

Гра.

— Манди, обиждаш ме. *Не* съм се натряскал. — Той наблегна на всяка от трите срички на думата и разпери ръце за повече тежест, при което събори една ваза.

Мади трепна вътрешно. Етел обичаше своите вещи и дори в Облика си на Фриг Пророчицата нямаше да се отнесе любезно към тези неканени гости в дома си.

— Не разбирам — намеси се Мади. — Один жив ли е или не?

— Малко е трудно да се каже — сви рамене Хюи. — Сън тече през всичките Девет свята, включително Смърт и Проклятие.

— Но ти каза, че ви е предал съобщение за мен...

Манди нетърпеливо *изграка*.

— Да, да. Дай ми малко време. — Хюи, изглежда, се опитваше да събере мислите си. — Значи, ние чухме, че има пророчество. Относно въздигането на Първия свят...

Мади кимна.

— Така е — тя се опита да си припомни думите на Пророчицата.

*Люлката падна преди векове, но Огънят и Хората
ще я
вдигнат отново,
с една целувка, само за дванайсет дни, на Края на
света,
дар от гроба.*

Гра. Това беше Манди, която се опитваше да говори. *Га. Гра.*

— Шшшшът — смъмри я Хюи.

— Но какво означава това? — попита Мади. — Люлката е Асгард, нали? Как някой може да го построи отново, да не говорим пък за дванайсет дни? И тия неща за целуването...

— Означава неприятности — обясни Хюи. — По същество си права. Мислиш ли, че нещата, които излизат от Сън, идват при вас по случайност? Разните там змии, раци и как им викахте... ефимери... — Той спря и се почеса под пернатата мишница.

— Пролуката между Световете... — започна Мади.

— Сънищата трябва да бъдат призовани — прекъсна я Хюи. — И за тази цел те имат нужда от сънуващ.

Манди кимна в съгласие и размаха окуражително ръце.

— *Съну-ващ. Сънуващ. Гра.*

— Не разбирам — призна Мади. — Казваш, че това е нещо по-голямо? Че някой ни напада през Сън?

— Когато извадиш нещо от Сън, то вече не е сън.

Разбира се, Мади знаеше, че самото естество на Сън е най-меко казано... сложно. Свят, в който истините са противоречиви, място, където няма правила или природни закони — река, течаща през всичките Девет свята и извираща от извор, който никога не пресъхва.

Но би ли могла тя да бъде отклонена по този начин? И кой би искал нещо такова?

— Кой? — попита Мади. — Никой не остана. С Ордена е свършено. Шепнещият... Сега очите ѝ се разшириха. — *Шепнещият...*

Каза си, че той може да е оцелял. В онези тринайсет секунди на Хаоса, когато Смърт, Сън и Проклятие бяха едно, Мимир Мъдрият може би се беше измъкнал. В Проклятие, в Сън и оттам в друг приемник...

Сънуващ?

За момент Мади се замисли над собствения си сън. В него Один беше споменал някаква реликва. Беше й казал да потърси Стареца от Пустошта. Възможно ли беше да е имал предвид Шепнещия? В светлината на онова, което току-що беше чула, тя реши, че това е повече от вероятно. Шепнещият, действащ в съюз с някой сънуващ с изключителни способности — а те наистина *трябваше* да са изключителни, за да постигнат онова, което Хюи беше описал.

— Чуйте ме, какво *точно* ви каза Один?

— Това се опитвам да ти кажа — засегна се Хюи. — Преди всичко той рече да ни се довериш. Ние говорим от името на Генерала. Ние сме неговите очи и уши в Снеговете. Това на практика ни прави едно семейство.

Мади го изгледа със съмнение.

— Това, което имате, рунически знак ли е?

— Така е, девойче. Такъв е. — Хюи малко се понаду. — Това е *Еа*, руната за вечността. Една от руните на новото писмо, които ще се използват за построяването на новия Асгард. Ето колко важни сме ние, девойче. Затова трябва да правиш каквото ти кажем.

— Хъмм. Какво друго ви каза?

— Че трябва да си спомниш съня си. Онзи на Хълма с играта с облаците. След това трябва да намериш сънуващия. Той ще те заведе до Стария. Но не бива да казваш на никого ни дума, нали разбираш? Най-вече на останалите богове.

Мади беше объркана.

— Но защо? — попита тя. — Ако Шепнещият е все още наоколо, тогава...

— Не можеш да им кажеш — прекъсна я Хюи. — Генералът беше пределно ясен по този въпрос. Просто намери сънуващия — така каза той. След това всичко ще е тип-топ.

Намери сънуващия. Да бе, как не.

Разбира се, като всички планове на Один и този звучеше абсурдно просто. Толкова просто, като да намериш Шепнещия в тунелите под Хълма — задача, която беше приключила в Хел и Проклятие и едва не бе довела до разрушаването на всички Светове.

Толкова по въпроса за простотата, помисли си Мади. С Один нищо никога не беше просто.

— Този сънуващ може да е навсякъде. Нямам представа къде да започна да търся! — рече тя.

— Но *ние* знаем — нетърпеливо я увери Хюи. — Какво мислиш, че правим през цялото време, докато летим от Свят на Свят и шпионираме за Генерала? Името ѝ сред хората е Риди. Маги Риди — знаеш ли я? Маги Риди от Края на света.

— Риди?

Името ѝ звучеше познато.

— Аха. Проследи я и тя ще те отведе до Стария. Така каза Генералът.

— Но той откъде я познава? — попита Мади.

— Следи я от дълго време — обясни Хюи. — Наблюдава я отпреди войната.

— Но ако Один е *знаел* през цялото време за съществуването ѝ, то...

— Мен ли питаш? — сви рамене Хюи. — Тогава той си имаше други грижи — войната с хората и Ордена, обстоятелството, че неговият собствен народ беше разделен. Ако Ванир знаеха, че в Края на света има отстъпник и при това е от рода на Генерала...

— Какво искаш да кажеш с това „от рода на Генерала“?

Манди изчака пронизително.

— Не, не съм забравил — отвърна ѝ Хюи, след което отново се обърна към Мади и налудничавата му искряща усмивка проблесна, когато продължи: — И ето те и теб. О, да — има само още едно нещо, което трябва да знаеш за Маги Риди от Края на света. Генералът рече първо да ти кажем това, в случай че много се стреснеш...

— *Какво* да ми кажете? — Мади губеше търпение.

— Ами, тя ти е сестра.

В една стая в далечния Край на света Маги се опитваше да сънува. През последните двайсет и четири часа тя беше научила много неща от Адам Гудуин, включително редица истини, полуистини и откровени лъжи за неговия живот, за Огнения народ и за плановите как да се борят с тях. И Маги слушаше разказа му с широко отворени очи, а руническият знак на врата ѝ пареше, сякаш върху него бе сложено нещо горещо.

Адам беше намерил място, където да отседнат, в един от по-светските квартали на Вселенския град. Тавански апартамент, близо до Алеята на Екзаминаторите, на по-малко от десет минути от площада „Свети гроб“. Имаше всекидневна, балкон, полилей, вана с крачета, диван и огромно легло с балдахин, със завеси от пурпурно кадифе.

Маги Риди никога не беше виждала толкова луксозно жилище. То я караше да се чувства малко неудобно от факта колко пари има Адам. Освен това тя си каза, че човек от Ордена, свикнал на молитви и въздържание, би предпочел да не живее в толкова разкошна обстановка, а на място, което подхожда повече на задачата им.

— Не се безпокой, ще спя на дивана — увери я Адам, когато забеляза смущението ѝ.

— Нямах това предвид, аз... — изчерви се Маги.

Адам махна презрително с ръка. Всъщност той самият също се чудеше защо Гласът в съзнанието му толкова настоява да харчат златото си. Той ѝ посочи най-очевидната причина.

— Избрах това място, защото ако госпожа Блекмор проговори — а тя ще го *направи*, — новината за нас ще обиколи града за броени дни. Ще ни търсят в евтини странноприемници, кръчми и ресторанти. Ще търсят двама скитници. Никога няма да очакват да ни открият тук.

Всичко това беше вярно, разбира се, но Адам подозираше, че *истинската* причина е много различна. Двамата със спътника му подготвиха Маги за участие в нещо с огромно значение. Тъй като не беше глупак, от някои неща, изпуснати от Гласа, Адам вече беше подразбрал каква роля може би е определено да играе *той* самият.

Обстоятелството, че Гласът го използваше, не го безпокоеше ни най-малко. Онова, което ги свързваше, беше отмъщението — отмъщението на боговете и най-вече на Мади Смит, чиято намеса на брега на Сън преди три години беше струвала скъпо и на Адам, и на спътника му.

През последните двайсет и четири часа двамата с Гласа бяха наблюдавали как Маги Риди изучава сиянието си. Това беше трудна и понякога обезсърчителна работа. Адам я беше предупредил да не очаква незабавни резултати. Обясни ѝ, че на Екзаминаторите от Ордена е можело да им се наложи да чакат трийсет години, за да получат силата на Словото, а някои въпреки всички усилия, които са положили, изобщо не са успели да я заслужат. Но Маги, с нейния рунически знак и необучените си инстинкти, вече беше далеч по-могъща от кой да е обикновен Екзаминатор.

С Адам до себе си тя научи да стяга сиянието си като мускул, да го кара да заема прости форми и да го възпламенява като клечка кибрит. С негова помощ се научи да прави *Бяркан* за възприемане, *Турис* за сила и *Хагал* за нанасяне на удар на врага.

Само за един ден Маги се беше променила до неузнаваемост. Беше се отърсила от страха и несигурността си също толкова лесно, колкото беше остригала косата си. Разбира се, до голяма степен заслугата за това беше на Адам. За двайсет и четири часа Маги беше започнала да вярва безрезервно на младия мъж. Не само защото я защити, когато госпожа Блекмор видя руническия ѝ знак, а и защото, изглежда, я приемаше каквато е наистина — приемаше я и дори я харесваше.

Сега в таванския им апартамент точно преди зазоряване Маги най-сетне затвори очи и се опита да прогони света около себе си.

— Не знам дали ще мога да го направя — каза тя и отново отвори очи.

— Съсредоточи се — подкани я Адам. — Концентрирай се върху думите в Книгата.

Маги опита отново. Затвори очи. До нея Книгата беше отворена на страницата, която Адам беше посочил. Върху пергамента се открояваше част от текста, изписан изцяло с руни. Над нея имаше рисунка на кон. Маги си помисли, че този кон е странен. Изглеждаше така, сякаш има осем крака.

— Но аз дори не знам какво означават думите...

— Довери ми се. Това няма значение — увери я Адам.

Маги въздъхна и опита отново. Съсредоточи се върху думите в Книгата. Затвори очи и се опита да сънува...

Отзад на тила ѝ руната Ак внезапно засия със сребрист блясък.

— Сигурен ли си, че е безопасно? — попита тя.

— Нали ми вярваш?

Маги кимна.

— Тогава довери ми се сега. Отвори съзнанието си. Отвори съзнанието си и го остави да се носи. Не се безпокой, аз ще те пазя. Нищо няма да ти се случи.

— Ще се постарая — отново въздъхна Маги.

— Сигурно си изтощена — каза Адам. — Затвори очи. Отпусни се.

Тя легна на леглото. *Наистина* беше много уморена. Бяха изминали повече от двайсет и четири часа, откакто беше спала за последно. Затвори очи. Леглото беше меко — по-меко от всяко легло, в което някога беше лежала. Възглавницата беше напълнена с гъши пух. Покривката беше от украсена с пискюли коприна.

Адам нежно придърпа кувертюрата върху раменете ѝ.

„Добре“ — тихо прошепна Гласът.

— Добре — повтори Адам.

Сега Маги усети, че се носи и че леко се издига във въздуха. Издигаше се над себе си, над стаята, рееше се над уличката. За момент се видя отстрани — отрязаните ѝ къдрици светеха с руническа светлина. Зърна Адам до себе си, как я наблюдава с любопитно и не съвсем приятно изражение и за частица от секундата видя как маската му пада — видя подлостта и арогантността под хубавата външност.

Опита се да го извика, но вече беше полузаспала. Продължи да се издига над тихите улици, малките магазини и пьянските свърталища, които бяха пусти сега, в хлада преди зазоряване. Видя площада „Свети гроб“, блестящ като корона на светлината на фенерите. Видя странноприемницата на госпожа Блекмор. Видя лабиринта и мрежата от улици и в далечината — пристанището с ветроходите и лагера на чуждоземните с неговите палатки, пазари и обори, пълни с коне и спящи роби.

— Това е удивително! — възкликна Маги.

„По-високо“ — каза шепнещият Глас. Приличаше малко на гласа на баща ѝ — тих, интелигентен и суховат. „Всичко е наред. Аз съм приятел“ — добави той.

— Приятел на Адам?

„Да. Точно така. Тук съм, за да се погрижа да не ти се случи нищо лошо.“

Сега Маги се издигаше още по-високо над Вселенския град. Вече можеше да различи булевардите, приличащи на спиците на гигантско колело около Университета на Неизменните истини с всичките му колежи, библиотеки, църкви и вътрешни дворове, които бяха част от общата картина подобно на семейни гербове върху боен щит. От едната страна се виждаше извивката на стръмните сини скали, от другата — възвишенията на зелените хълмове, а в центъра се издигаше стъкленият купол на огромната катедрала „Свети гроб“...

— Толкова е красиво — отбеляза Маги.

— Дори и разгромен — каза Гласът, — Асгард винаги е бил красив.

— Асгард? — повтори тя. — Но това не беше ли...?

— Да. Паднал е преди цяла вечност. Но семето никога не пада много далеч от дървото. Не си ли съгласна, Маги Риди?

— Знаеш името ми.

Разнесе се тих като шепот смях.

— О, аз знам много повече от това. Някога бях Оракул.

— Някога? Какво се е случило? — попита Маги.

Отново се разнесе онзи далечен смях. Той караше Маги да се чувства някак неспокойна. И въобще, какъв беше този сън? Що за сън ти дава силата да летиш, да говориш с духове и оракули? Това ли беше мястото, за което я бяха предупредили? Където демони, богове и феерии очакваха своя шанс да откраднат душата? И ако Адам знаеше за Гласа, то тогава защо не ѝ беше казал?

— Не се страхувай, Маги — успокои я той. — Докато съм с теб нищо лошо няма да ти се случи.

— Кой си ти? — попита тя. — Демон? Бог?

— Нито едното — сухо отвърна Гласът. — Но ако все още изпитваш нужда да използваш имена, то можеш да ме наричаш... Магистъра.

Ако имаше име, което да събуди доверието на Маги Риди, то със сигурност беше това. Беше титла от Ордена и тя я свързваше с култура, знание и чистота. Както я бяха учили, тя реагира с уважение и облекчение и нещото, което наричаше себе си Магистъра, се усмихна вътрешно и отново се обърна към нея:

— *Ще пътуваме през Сън. И може да видиш неща, които да те разстроят.*

— Какви неща?

— *Ще видиш...*

Тя вече летеше още по-високо — по-високо от покривите, по-високо от шпила на катедралата. Облаците се разделяха като муселинова драперия, за да й направят път. Две черни птици — може би гарвани — изгракаха предупредително в небето.

— *Сън е река — обясни Гласът. — Тя носи всякакви останки. Там нищо не се губи. Накрая всичко се връща. Каквото и да търсиш, ще го намериш там някъде между островчетата на Сън. Стига да знаеш какво търсиш...*

— А ние какво търсим?

— *Кон.*

По-късно, когато Маги се опита да възстанови пътуването си през Сън, тя откри, че си спомня само някои отделни неща — части от по-голяма картина, от която бяха оцелели само детайли. Спомняше си реката, цялата в мъгла, с острови, които се издигаха и потъваха като удавници. И докато наблюдаваше, Маги разбра, че всеки остров е сънуващ в своя собствен, мимолетен свят.

Имаше сънища от случайни срещи и сънища от миналото, сънища за храна, за това, че си погребан жив, за котки, за неизпълнени задължения, за водени битки, за това, че си гол на обществено място, за летене, за платноходи и изоставени сгради, за океани, крепости и мъртъвци. Около нея се оформи водовъртеж от чудовищни, крещящи и призрачни неща. Едно същество с око вместо глава я гледаше свирепо от водовъртежа.

— *Не им обръщай внимание — посъветва я гласът на Магистъра. — Те не са нищо, просто ефимери. Потърси Коня.*

Но какъв кон? Сън беше пълен с коне. Яздещи, подскачащи, пасящи, тичащи. Въртележка с коне със златни гриви, диви коне, които препускаха на воля в галоп, впрегатни коне, които дърпаха плугове,

коне играчки с тела от слама, коне с копита като ковашки чукове, попита с панделки в гривите, състезателни коне. *И те се отдалечаваха!*

Дълго време, както ѝ се стори, Маги претърсваше островчетата на Сън. Гласът я беше уверил, че ще разбере какво търсят веднага щом го види, но засега тя нямаше никаква представа какво е то.

И тогава най-сетне тя забеляза нещо. Нещо от онези мимолетни сънища, които ѝ говореха като спомени. В началото то не ѝ се стори кой знае какво — просто две фигури на един хълм много далеч под нея. Но нещо в тях привлече погледа ѝ. Маги направи *Бяркан* и видя плетеница от блестяща светлина, която пресече надлъж и нашир хълма и се издигна в утринното небе...

— Какво е това? — попита тя. — Огънят на Свети гроб?

Не че някога беше виждала нещо подобно, с изключение на рисунките в книгите, разбира се. Но северните светлини — или Огънят на Свети гроб, както бяха по-известни в Края на света — бяха нещо, което тя от край време искаше да види въпреки историите, свързани с тях. Истории за небесни демони в облаците, които отнасят непредпазливите на мястото, известно някога като Асгард.

— *Не, това е следа* — обясни Гласът. — *Знамето на Огнения народ. Сега се приближи още. Виждаш ли коня?*

Очите на Маги се превърнаха в очи на орел — сцената под нея беше ярка и ясна. Сега тя беше точно над Хълма — хълмът, покрит до половината със сняг — и погледна надолу към коня, оформен в червената глина.

— Кон — изненада се тя. — Червен кон...

— *Точно така* — потвърди Магистърът. — *В Северните земи има една стара поговорка, която гласи: „Ако желанията бяха коне; просящите щяха винаги да яздят“.* Знаеш ли тази поговорка?

— Не.

Гласът в съзнанието ѝ се засмя сурово и рече:

— Е, тези просяци ще правят точно това. По целия път до Асгард.

През това време в Малбри Мади Смит се опитваше да смели новината.

— Искаш да кажеш, че това момиче е моя *сестра*?

— Аха, твоя близначка — кимна Хюи. — Магни, дете на Гръмотевичния дъб, близначка на Моди, Светкавичния ясен. Генералът я издирва с години, но така и не успя да стигне до нея. А през цялото това време тя е била в Края на света, в лоното на Ордена. Направо не е за вярване, нали?

Мади присви очи към него. Всъщност не ѝ беше трудно да повярва, че Один бе пропуснал да ѝ каже нещо толкова важно и че след като до този момент я бе заблуждавал, сега имаше безочие да очаква от нея да му се подчинява, без да задава въпроси, макар че той на практика беше мъртъв.

— Сестра ми... — бавно каза тя.

Как беше копняла да чуе тези думи. Да има сестра на нейната възраст, с която да споделя мислите и мечтите си. Мае, другата дъщеря на Джед, беше твърде различна от Мади, но когато Мади беше научила какъв е *истинският* ѝ произход, тя се бе надявала, че един ден мечтата ѝ ще се превърне в действителност. Разбира се, знаеше, че Гръмовержецът би трябвало да има две деца, но оракулите често не разкриват най-важното. След войната с Ордена преди три години в равнините на Хел Мади най-сетне бе приела, че сестрата, за която бе копняла, е изгубена в Сън, останала е неродена между нейните островчета и никога няма да се събуди в Средните земи. Но ето че сега вестоносците на Один твърдяха, че това момиче е живо и е на страната на врага.

— *Сигурни* ли сте, че става дума за същото момиче?

— О, да. Генералът беше пределно ясен по този въпрос.

Мади горчиво си помисли, че това е много типично за Едноокия. Той е знаел всичко за близначката ѝ — може би дори още от ранното ѝ детство — и по някакви, известни само на него причини е решил да не

й казва. Защо? Възможно ли е още тогава да се е опасявал, че Мади ще се раздвои кому да бъде лоялна?

Тя отново се замисли за пророчеството. *Люлката падна преди векове, но Дъбът и Ясенът ще я вдигнат...* Това значеше ли, че се очаква тя и близначката ѝ да работят *заедно*? И какво означаваше останалата част? Къде беше мястото на Стареца във всичко това? Защо сестра ѝ би искала да изпрати ефимера срещу Локи?

Мади се намръщи. Сега тя разбра защо не може да каже на приятелите си. Ако споделеше с боговете, че един от тях е станал отстъпник в Края на света, нестабилният съюз между Аезир и Ванир на мига щеше да се превърне в конфликт. Ванир щяха да искат да убият предателката, а Аезир щяха да се опитат да я спечелят отново на своя страна. А на врага, който и да беше той, нямаше да му се наложи да прави каквото и да било, освен да наблюдава как боговете се унищожават взаимно.

Но ако Маги беше врагът...

Мади отхвърли тази мисъл, преди да я е довършила. Според Хюи сестра ѝ от дете беше живяла в сърцето на Ордена. Тя не е имала Едноокия, нито Аезир, които да я научат какво означава семейството. Колко самотна и колко различна трябва да се е чувствала тя. Колко лесно е било за някой — някой, подобен на Едноокия може би — да я използва за своите цели и да я накара да повярва, че е неин приятел.

— А Старецът? При сестра ми ли е? — попита тя.

— Все още не — поклати глава Хюи.

— А той Шепнещият *ли* е?

— Не знам — сви рамене Хюи. — Генералът просто каза да го намериш и да го доведеш у дома, каквото и да коства това. Тя не трябва да го докопа.

Но Мади, която се чувстваше неловко от самото начало на този обезпокоителен разговор, започваше да се чувства все по-неудобно. Предаването на съобщения чрез сънищата беше непълно в най-добрия случай и Один — ако това изобщо беше Один — бе успял да ѝ предаде само отделни части от цялото. Сърцето на Мади искаше да вярва, че духът на Один е оцелял в Сън, но през последните три години тя се беше променила. Вече не беше малкото невинно момиче, което в онзи ден беше отворило Окоето на Коня. Общуването ѝ с Едноокия Один я беше научило, че е за предпочитане да бъде недоверчива. А що се

касае до Хугин и Муниин — някога те може и да са били предани, но кой можеше да каже дали не са преминали на другата страна и сега не работеха за врага?

— И как да съм сигурна, че това не е номер?

— Номер? — Хюи изглеждаше обиден. — И кой, в името на Световете, би сторил това?

— О, я да видим — започна Мади. — Ордент, Хаосът, старите богове, новите богове, Леденият народ, Народът от тунелите, ефимерите, летящите змии, гоблините, бегълци от Задгробния свят, магически предмети със своя собствена воля или всеки друг, който може да върти брадва. Световете са пълни с наши врагове. Нужен ли ви е пълният списък?

Настъпи доста продължителна пауза. Гарваните си размениха погледи. Манди, чието превръщане от птица в човешки Облик все още изглеждаше някак непълно, изграка обезсърчено и свирепо клъвна рамката на леглото.

— Ти, девойче, имаш сериозни проблеми — укорително рече Хюи.

— Тогава, убеди ме — сви рамене Мади.

Но Хюи се раздвижи неспокойно. Той остави празната захарница и направи няколко крачки из стаята. Перата на дрехата му, която имаше вид на нещо средно между туника и наметало, се разтвориха във въздуха като тъмни криле.

— Ще трябва да го направим сега — заяви той.

Манди изграка пронизително...

— Генералът предположи, че ще стане така. Той ни каза, че трябва да я убедим.

Манди направи движение с цялото тяло — нещо като свиване на раменете, което напомни на Мади за Захар. След това тя бръкна в опърпания си ръкав и извади парче избледнял син плат. Хюи го взе от нея и го подаде на Мади.

— Какво е това? — попита тя.

— Отвори го.

Мади го направи. В парчето плат беше завита лента от кожа с големината на палена й, върху която беше закачено парче стомана. Тя си помисли, че е тока или може би брошка — металът беше потъмнял

и очукан. И върху него бяха отлети руни: *Тир*, *Раедо* и *Ур* бяха събрани заедно, за да образуват сиглата, за която Мади знаеше, че е на Один...

— Откъде взехте това? — попита тя.

— Лъскаво е, а? — ухили й се Хюи.

С не съвсем сигурна ръка Мади оформи руната *Бяркан* и погледна през нея към руните върху метала. Сиянието им беше почти помръкнало — сиглата излъчваше само слабо пеперудено синьо блещукане. Дори и така тя събуди в нея силно усещане за носталгия. Беше принадлежала на най-стария ѝ приятел — върху ѝ стоеше подписът му. Мади почувства как я обзема внезапна мъка и усещане за загуба, което заплашваше да я завладее.

— Откъде взехте това? — попита тя отново.

— Извадихме го от Сън, докато търсехме Генерала — сви рамене Хюи.

Мади присви очи към Манди, чието внимание отново се бе отклонило, и сега тя разучаваше съдържанието на кутията за чай на Етел върху полицата над камината.

— Говорим за Сън — напомни му тя. — Не можеш просто да извадиш нещо оттам, сякаш е плавей по реката.

— Ние го правим — увери я Хюи. — Ние виждаме отвисоко Деветте свята. Правим го от петстотин години — търсим предмети, подобни на този, които да спасим... — Той посочи кожения ремък. — Знаеш ли какво е това, девойче?

Мади бавно поклати глава.

— Парче от конски оглавник. Там, където има оглавник, има и кон. А там, където има кон, има и ездач.

„Ездач — помисли си тя. — Генерал.“

Наистина ли Один стоеше зад всичко това и организираше освобождаването си?

И преди през ума ѝ бяха минавали подобни мисли. Но тя винаги ги беше отхвърляла. Най-вече идеята, че Один може да е успял да се измъкне от Хел по време на онези секунди на Хаос, когато Сън заля бреговете си и Задгробният свят пусна на свобода своите ефимери в Снеговете — такова нещо се беше случвало и преди, но шансовете за това бяха толкова отчайващо малки, че Мади се страхуваше дори да се надява, че ще стане.

Сън беше опасен свят, в който дори и да се беше измъкнал, нейният приятел можеше да е полудял. Ако изобщо допуснеше, че той е успял да избегне своите спътници от Хел — демони, ефимери, огнени дяволи, хора сенки и разни Облици на смъртта, както и цял един свят от оживели сънища, смъртоносни като река от змии. И все пак Локи го бе направил. А това, което някой бе сторил веднъж, може да бъде повторено и от други. Тя се замисли какъв ли е планът на Один. Каква роля играеше в него сестра ѝ? И кой — или какво — беше Старецът?

— Това едва ли може да се нарече доказателство — най-сетне рече тя. — Виж, ако бяхте довели самия Кон...

Манди размаха ръце и изграка.

— Но, девойче... — Хюи изглеждаше смутен.

— *Спри* да ме наричаш *девойче*! — извика тя.

— Добре, Мади. Но аз мислех, че знаеш.

— Да знам какво? — попита Мади.

— Конят на Генерала. Слейпнир, създаден от Локи и Свадилфари, който построил стените на Небесната цитадела. Слейпнир, осемкракият кон, който според легендата е стъпил с по един крак във всеки Свят, с изключение на Пандемониума...

— Да? — нетърпеливо го прекъсна Мади. — Моля те, Хюи, в името на боговете, давай по-бързо!

— Добре де, ами той е точно там.

— Какво искаш да кажеш с това *точно там*? — не разбра тя.

— Искам да кажа, че той е бил тук през цялото време. От петстотин години, от времената на Зимната война е тук, практически под носовете ви. Човек би казал, че е скрит на очевидно място. Да, хитрец е Генералът. И *винаги* има план.

Мади мълчаливо прокле Генерала, плановете му и гарваните му. Но сега най-сетне тя знаеше къде да отиде. Къде другаде Один би

скрил Коня, който може да го пренася между Световете? Къде другаде би го скрил пред очите на всички, без да предизвиква подозрение? Къде другаде би могъл да е сигурен, че нито хората, нито феериите ще се намесят в плановете му?

„Къде другаде — помисли си Мадри — освен в Хълма Червен кон.“

Зимата в Северните земи означаваше, че близо три месеца в годината слънцето едва се подава над хоризонта. Днес то беше изгряло точно толкова високо, че да освети Седемте спящи, но Хълмът Червен кон продължаваше да е в сянката.

Мади си помисли, че и бездруго онова, което трябва да направи, се върши най-добре, когато не е светло. Дори за Мади (която през последните три години беше видяла много странности) идеята, че Слейпнир, Конят на Генерала, може наистина да е под Хълма Червен кон, беше трудна за преглъщане.

Тя се замисли дали не би трябвало да го е забелязала. Дали не би трябвало да го е почувствала така, както беше усетила Шепнеция? И ако Едноокият е знаел, че той е там, защо, в името на Световете, той самият не се бе опитал да го събуди?

Хюи, изглежда, се чувстваше малко неспокоен.

— Ами, някои неща не обичат да бъдат събуждани — рече той. — Искам да кажа, лежиш си ти под земята удобно и уютно, проспиваш Свършека на света и в следващия момент те събуждат отново. Не е далеч от ума, че ще си малко... тъъъ... *раздразнителен*.

Манди, която беше възвърнала Облака си на гарван за краткото си пътуване до Хълма, изграка пронизително и нетърпеливо.

— Нещо ще се случи — обяви Хюи. — Усещам го във въздуха.

Мади си помисли, че той е прав. Нещо се натрупваше във въздуха, подобно на статично електричество преди гръмотевична буря — нещо, което идваше не изпод Хълма, а беше навсякъде около тях. Освен статичното електричество се долавяше и звук — далечен звук от усукване и *разкъсване*, все едно нещо наистина си пробиваше път към тях през самата тъкан на Световете и караше земята да настръхва и зимните дървета да се огъват и люлеят.

Звукът се приближаваше. Покритата със сняг земя потрепери. Облаците над главите им сякаш се накъдриха и деформираха...

— Какво, в името на Хел, е това? — попита Мади.

Хюи я стрелна с уплашен поглед.

— Нещо идва от Сън. Побързай, преди да е стигнало дотук! Трябва да събудиш Коня на Генерала!

— И как ще направим *това*? — поинтересува се Мади, извисявайки глас над звука. — С чаша чай и сандвичи?

Но отговорът на гарвана се изгуби в пронизващия трясък от появата на онова, което идваше от Сън, каквото и да беше то. Последва ослепителен проблясък на светлина, още един трус разтърси Хълма и събори Мади на земята, и тогава...

Тишина. Нищо не помръдваше.

Мади бързо се изправи на крака и чу как птиците отново зачуруликаха, откъм долината идваше шумът от стадата овце, а от комините на селото се носеше миризмата на дим. Хюи, който се беше превърнал отново в птица, грачеше дрезгаво над главата ѝ. Тя си помисли, че всичко изглежда толкова *нормално*, сякаш случилото се преди миг е било просто част от някой неин сън.

Запита се какво ли бе преминало през пролуката. Какъв демон, каква ефимера се бе появила в Снеговете? Мади се огледа. Наоколо нямаше нищо. Нямаше змии, скелети на воини, вълци или рояци от пчели убийци. Нищо, освен едно момиче, което стоеше на не повече от дванайсет крачки и изучаваше Мади със студените си като гранит очи, които бяха също толкова прями и искрящи, колкото нейните собствени.

За момент Мади сякаш гледаше себе си.

Себе си? Не, не съвсем. Избледняла и износена алена туника вместо наметалото от вълча кожа на Мади. Тя и късо подстриганата коса бяха разликите между тях. Но с изключение на тези подробности, момичето на Хълма можеше спокойно да е отражението на Мади, фигурата ѝ беше леко прозрачна, сякаш я виждаше в потъмняло огледало.

След това момичето пристъпи напред и внезапно Мади я видя по-ясно — парата от дъха ѝ в студения въздух, лъскавата пот по челото ѝ. Това момиче не беше ефимера — тя изглеждаше толкова реална, колкото и самата Мади. „*Е, почти толкова*“, поправи се Мади. Въздухът между нея и момичето в червено съвсем леко трептеше, като лятна омара, като някакъв напълно прозрачен воал.

— Знаеш ли коя съм? — попита Мади.

Устните на другото момиче помръднаха беззвучно.

— Чуваш ли какво ти казвам?

Устните на момичето отново не издадоха звук.

— Ти моята сестра ли си? Какво искаш?

— Няма смисъл да се опитваш да говориш с нея — рече ѝ Хюи, възвръщайки си човешкия Облик. — Тя е дошла за Коня на Генерала. Без него не може да премине напълно от Сън в тази част на Света. Но получи ли Коня на Генерала, ще има достъп до всички светове без Пандемониума. Тогава ще може да говори с теб. Ще може да използва Словото...

— Искаш да кажеш, че е реална? Тя е *жива*? — не можеше да повярва Мади.

Момичето сякаш отново се опита да каже нещо.

— Разбира се, че е жива — отвърна Хюи. — Ти не...

В този миг през Хълма премина нов трус. Движението беше слабо, но надигна всяко стръкче трева като козината по врата на куче и навалелият сняг се раздвижи като чаршафа на неспокоен спящ.

— Не спомена ли нещо за... *Словото*? — попита Мади.

Хюи размаха ръце към нея.

— Моля те, девойче, няма много време! Тя е все още наполовина в Сън. Не е подготвена, не очакваше да ни открие тук. Но със сиянието си и с руническия знак тя е много по-силна, отколкото мислехме. И...

— *Га! Га!* — Граченето на Манди над главите им ставаше все по-настойтелно.

— Моля те, *Мади*! Губим време! — гласът на Хюи се издигна почти до писък, а Манди, която все още беше в гарвановата си форма, се спускаше и пикираше над главите им все по-разтревожено. — Направи го сега. Вземи юздата. Без Коня тя не може да премине...

— *Каква* юзда? — не разбра Мади.

— Оглавника! Вземи оглавника!

Парчето ремък, което беше в джоба на Мади. Тя бързо го извади. Колкото и да беше старо и износено, в него имаше сияние — Мади го усещаше. И сиглата на Один беше започнала да свети с яркосинята светлина, която тя познаваше.

— Точно така — подкани я Хюи. — Сега я *използвай*, в името на боговете!

Но Хълмът под краката им се движеше. В началото беше много леко, но вече определено имаше признаци, че той се е разбудил. На Мади и изглеждаше така, сякаш рамото на някакъв спящ гигант е

размърдало одеялата от планини, докато той се обръща в леглото, отваря едното си око и казва, че след пет минути ще стане.

Тя опита с команда:

— Слейпнир, ела при мен!

Нищо не се случи. Сиглата блестеше. Тунелът към Долната земя, пробит от изкопните машини и Словото, си стоеше все така — оголена скала и изровена пръст, заобиколени от пръстен топящ се сняг. От въздуха сигурно приличаше на око на кон, който се готви да побегне — широко отворено, бяло и ужасено.

— Слейпнир, при мен! — пробва отново Мади.

Този път тя дръпна юздата. Не с ръка, а със *съзнанието* си и с цялата сила на руната *Ур*, Могъщия бик...

Сякаш в отговор, останалите девет руни, които заобикаляха Червения кон, започнаха да светват една след друга — *Мадр* в кафяво; *Раедо* в червено; *Ир* в зелено; *Бяркан* в бяло; *Логр* в синьо; *Хагал* в сиво; *Каен* във виолетово; *Наудр* в тъмносиньо и *Ос* в златисто. Всяка лента руническа светлина се свързваше с останалите, докато не образуваха плетеница от руни, която обгърна изцяло Червения кон.

„Юздата — помисли си Мади. — *Разбира се. Руните...*“

— Но къде е Конят? Имам руните. Сега къде, в името на Хел, е Конят на Генерала?

На Мади внезапно ѝ дойде наум, че никога преди не беше яздила кок, още по-малко пък ефимерен. „Ами, ако ме *отхвърли*? — зачуди се тя. — *Ако не ми позволи да го язда?*“

Погледът на Мади се насочи обратно към близначката ѝ. Докато тя се мъчеше да се справи с юздите, момичето от Края на света не беше стояло със скръстени ръце. Сега от върховете на пръстите му излизаха нишки руническа светлина. От устата му се отронваха беззвучни фрази. Пръстите му оформяха неясни руни. Какво правеше то? Момичето в червено плетеше около Коня *друга* мрежа от светлина, *друга* юзда от сиянието, което бликаше от Око на Коня...

„Богове, *тя е бърза*“ — помисли си Мади. Може би не беше толкова бърза, колкото Локи, чието дръзко оформяне на руни беше почти невъзможно да бъде проследено с поглед, но достатъчно бърза, за да е наясно Мади, че сиянието на момичето е поне равно на нейното. Тя вдигна дясната си ръка и руната *Аеск* проблесна в дланта ѝ като огнена мълния.

В същия момент близначката ѝ вдигна лявата си ръка. В нея със същата сила като парче разтопено стъкло гореше мисловна мълния.

За миг двете близначки се изправиха една срещу друга — бяха две съвършени огледални изображения, като се изключеха дрехите и дължината на косата. Около тях струеше руническа светлина, всяка държеше своята юзда в едната си ръка и смъртоносна мълния в другата.

— Трябва да я спреш! — извика Хюи. — Удари я с цялата сила, която притежаваш!

Мади си каза, че той, разбира се, е прав. Но това беше сестра ѝ — отдавна изгубената ѝ близначка. Подведена от Ордена, покварена, объркана, неспособна да я чуе, но въпреки това дете на Тор и Ярнсакса. И каквито и да бяха заповедите на Генерала, тя не можеше да нанесе удар на близначката си — поне не и по този начин, без да знае защо двете са се оказали на противоположни страни.

— Спомни си какво заръча Генералът — изграка Хюи с дрезгав от тревога глас.

— Но Едноокият не е *тук* — заяви Мади, извърна се встрани от мишената си и изстреля с цялата сила, на която беше способна, сиянието си — *Аеск*, *Ясена* — в Окоето на Коня.

В същия момент близначката ѝ постъпи по подобен начин, макар че руната на мисълта, която тя използва, беше нова за Мади. Всъщност това беше *Ак*, Гръмотевичният дъб, запратена с пялото необучено сияние на Маги и когато тя се сблъска във въздуха с *Аеск*, се разнесе двоен гръмотевичен трясък и внезапно беше освободен силен изблик на сияние, който запрати Мади на земята и разтърси Хълма като земетресение. След което няколко неща се случиха едновременно.

Хюи и Манди размахаха крил е и отлетяха.

Мади изпусна счупения оглавник.

Окоето на Коня се разцепи и отвори и целият склон потрепери.

Във въздуха се разнесе цвилене. То не приличаше на звука на нито един кон, който Мади Смит някога бе чувала, но космите по врата ѝ настръхнаха и устата ѝ се изпълни с вкус на бакър.

Момичето от Края на света продължаваше да стои изправено, усмихваше се и вдигна изпълнената си с руни шепя.

И *нещо* бавно излезе от Хълма — *нещо*, което се движеше отпуснато, огъваше се и се влачеше, натежало от глината и магията, и

мъчително, сантиметър по сантиметър, се измъкваше от земята. На Мади ѝ се струваше, че целият Хълм се опитва да се изгради сам наново, като придобива ребра, крака, ноздри, грива и копита с размера на скални блокове и око, втрещено в момичето, което стоеше не особено уплашено на върха му и държеше в лявата си ръка сияние. Мади разпозна сиянието, блестящо в искрящо пеперудено синьо на фона на притъмняващото зимно небе.

И докато Мади се опитваше да запази равновесие и да се хване за нещо, тя осъзна, че Слейпнир не просто излиза от Хълма. Той беше самият Хълм и ако тя искаше да оцелее, трябваше да стигне до твърда земя, в противен случай щеше да бъде погълната, когато целият Хълм Червен кон бавно, но сигурно започна да се сгромолясва.

Тя си помисли, че на нейно място Локи бързо би приел птичия си Облик и би отлетял. Но промяната на Облика изисква упражнения, а Мади, чиято кръв от Хаоса беше само по линия на майка ѝ, не беше особено добра в това. Ако трябваше да е честна, тя не се беше упражнявала изобщо от последния път преди осемнайсет месеца, когато се беше опитала да се превърне в чайка. След цяла сутрин работа безкрилият резултат от усилията ѝ по-скоро приличаше на недоскубана кокошка, отколкото на нещо друго, и Мади бе прекарала останалата част от деня в чистене на перата от косата си, докато Локи я засипваше с шегички за птици, Фрейя изглеждаше самодоволна и дори на Захар му беше трудно да запази сериозно изражение, когато тя беше наблизо. От този ден насетне Мади се беше опитала да се съсредоточи по-скоро върху силните си страни, а не върху слабите, което означаваше, че всеки опит да се преобрази със сигурност щеше да завърши с катастрофа.

Не, трябваше да опита нещо друго. Тя отчаяно се огледа наоколо. Трябваше да има начин да се измъкне. Хълмът се разпадаше — от земята се надигаше корона от червена глина, от склоновете му се сгромолясваха скални блокове. Там снегът почти се беше стопил, макар че по по-усойната страна бе замръзнал отново в пукнатините между скалите и Мади виждаше дълго пространство, покрито с лед, почти като пързалка за шейна, което се простираше от най-високите склонове на Хълма чак долу до пътя за Малбри.

Когато времената бяха по-прости, Мади Смит се качваше върху някой стар поднос за чай и се спускаше по такива ледени пързалки с

дивашки крясъци. Разбира се, *имаше* и някои падания, но през по-голямата част от времето беше доста приятно.

Хвърли поглед надолу по склона. Изглеждаше почти свободен от препятствия, като се изключеше купчина скали, която с малко повече късмет тя се надяваше да избегне. Беше по-стръмен, отколкото пързалките от детството ѝ, и, разбира се, тя нямаше поднос за чай, но дори и при това положение Мади реши, че принципът трябва да е същият. „*Да става каквото ще*“ — каза си тя и след като направи *Ир* за защита, се спусна по ледения склон.

Пързалката се оказа по-стръмна, отколкото мислеше, и за момент Мади реши, че ще изгуби контрол над спускането си. Но тя бързо си спомни старата техника и като използва ръцете и краката си, за да завие, се размина на десетина сантиметра с купчината скали, след което бързо набра инерция и се изстреля като мисловна мълния надолу по склона на Хълма Червен кон. Косата ѝ се вееше след нея като пиратско знаме и старият ѝ, предизвикателен боен вик звънтеше във въздуха, докато Конят на Генерала тежко отметна гривата си встрани, разгъна краката си и най-сетне се надигна от своя много, много дълъг сън.

Една снежна пряспа омекоти падането на Мади, но дори и така ударът доста я позамая. Тя остана да лежи по гръб една-две минути, загледана в мътното, жълтеникаво небе, като се опитваше да осъзнае къде се намира. Над главата ѝ прелетяха два гарвана.

„*Два гарвана...*“ — унесено си помисли Мади.

Тя седна и изтръска снега от косата си. Обърна се с лице към Хълма — или поне към онова, което беше останало от него. Защото, както осъзна Мади, това, което някога беше Хълмът Червен кон, нещото, което беше стъпило в осемте Свята и можеше да препуска със скоростта на Сън, сега стоеше пред нея в своя Облик и изобщо не беше кон, а нещо, което не се поддаваше на описание, нещо, родено в кошмарите...

Приличаше на кон от съня на някой безумец. Пропорциите на тялото му бяха почти правилни, но краката (общо осем на брой — ни повече, ни по-малко) бяха гротесково дълги и тънки като краката на дългоножка в средата на лятото. Бяха се забили толкова надълбоко в земята, че можеха със същия успех да са корени на дървета, и се издигаха толкова високо над нея, че Мади трябваше да наклони глава

назад, за да види съществото над себе си, чиито подобни на огъня на Свети гроб цветове скриваха половината небе.

Гривата му беше във всички оттенъци на червеното — от розово, през яркочервено, до почти черно. И между тези живи цветове Мади можеше да види поредица от руни, държани на място от сиянието на Один точно като юздата на обикновен кон, който е оседлан, запретнат и готов да препуска.

И докато Мади го зяпаше, полузашеметена от гледката, момичето от Края на света я погледна и каза със спокоен и равен глас:

„Има ли име, питомно е.“

Сънят беше дълъг и странен. За своите седемнайсет години Маги никога преди не беше имала такъв сън и на няколко пъти беше готова да се откаже и да обясни на Адам, че не може да направи това, че някои неща не трябва да бъдат сънувани никога и че тя не е воин.

Но нейният кураж и Гласът в главата ѝ и помогнаха да премине през всичко това. Макар че преди всичко мисълта за разочарованието на Адам бе причината да не отвори очи и да не остави Малбри на неговите чудовища.

Маги си помисли, че нещото, което се беше измъкнало от Хълма, само по себе си е достатъчно лошо. Но сега виждаше онова, което го бе последвало и изпълваше останалата пролука, като клокочеше заплашително и очакваше своя шанс да се появи в света.

Приличаше на петно от черен дим, на мастилен облак или на рояк пчели и Маги чу звука, който то издаваше под земята. Наподобяваше глъчката на десет хиляди гласа, на десет хиляди стъпки или на десет хиляди измъчвани пленници, драскащи със зъби и нокти да бъдат родени.

Но най-обезпокоителното бе момичето, което лежеше в снега под краката ѝ. Наглед беше съвсем обикновено, с кожена туника, наметало от вълча кожа и коса, вързана на плитка, както бе обичайно за чуждоземните.

Наистина ли тя беше врагът? Гласът в главата ѝ беше казал, че е така. И въпреки това тя изглеждаше толкова нормална и толкова не приличаше на демон. Маги знаеше, че демоните могат да приемат каквато форма пожелаят, но това момиче — това толкова познато момиче — ѝ се стори неочакван избор. Дали го познаваше? Част от нея смяташе, че може би е така. Тези очи, тази извивка на упрство в устата му...

— *Я виж ти, това момиче изглежда точно като мен!*

— *Бързо! Словото!* — нареди Гласът в главата ѝ. — *Бързо, докато все още имаш шанс!*

Маги зарязва съмненията и потърси подходящата кантика. Тя знаеше цялата Книга Възвания стих по стих, ред по ред. И беше наясно, че клеймото Аеск, Ясенът, ще ѝ даде истинското име на Мади...

Държеше юздата от светлина с едната си ръка и рецитираше Словата от Добрата книга:

— Именувам те Моди, Детето на Гръмотевицата. Именувам те Аеск, Светкавичният ясен. Именувам те Разрушител и Създател на Светове. Именувам те...

Кантиката действаше. Силите на момичето — на демона — отслабваха. Изглежда, Словото действаше на неговия вид и всяка сричка беше като нанесен удар. Сега то лежеше безпомощно в краката на Маги, а на бузата му имаше червена резка, там, където нещо — може би храст — го бе одраскало. Словото го беше лишило от способността да говори, но дъхът му все още излизаше като пара в студения въздух. В този миг Маги осъзна, че вече нищо от това не е сън, че някак си всичко е истинско...

— *Довърши я! Докато все още има време!*

Гласът на Магистъра беше заповеден. Но Маги Риди не беше свикнала да се подчинява сляпо и необмислено. Никога нямаше да я приемат в Ордена, дори да беше момче. Да убие на сън беше едно. Но да убие така, използвайки Словото, по начин, противоречащ на всичко, на което учеше Орденът, и без да знае нищо за това момиче, което толкова приличаше на нея...

— Това няма значение — отсече Гласът в съзнанието ѝ, съществото, което наричаше себе си Магистъра. — *Прави каквото ти казвам; момиче! Довърши я! Спомни си Книгата Откровение! Маги, такава е съдбата ти!*

„Съдбата ми?“ — помисли си Маги. Като всички деца на Ордена тя силно вярваше в подобни неща. Спомни си Книгата Откровение и стиха, в който се говореше за Свършека на Световете:

*И тогава ще дойде Огнен кон,
и името на неговия Ездач е Клане.
И тогава ще дойде Морски кон,
и името на неговия Ездач е Предателство.*

*И тогава ще дойде Въздушен кон,
и името на неговия Ездач е Лудост...*

Възможно ли бе това да е съдбата ѝ? Дали Маги Риди от Края на света беше предопределена да язди Огнения кон? Тя сънуваше за това от много години, сама в подземния си лабиринт. Беше прочела толкова истории за Вселенския град и великото Откровение, за Бедствията и Очистванията, за войни, демони и богове. И в най-мрачните си и безумни сънища Маги винаги се бореше редом с тях, яздеше през Деветте свята, газеше в нечестива кръв като ангел с арбалет.

Въпреки това през последните три години тя не беше убивала нищо по-голямо от плъх и сега, когато лицето на врага, което така приличаше на нейното, я гледаше от снега, Маги откри, че просто не може да се подчини на Гласа, без да задава въпроси.

— Коя си ти? — попита тя момичето в краката си. — Коя си ти и как носиш моето лице?

Момичето мъчително се изправи на колене. Кантката го беше накарала да замлъкне за момент, но сега сиянието и гласът му се бяха завърнали. Клеймото върху дланта му блестеше с ярък, меден цвят, но то не направи никакъв видим опит да нападне Маги.

— *Направи го, Маги! Довърши я!* — Гласът беше загубил спокойния си авторитет и сега в него прозвуча безпокойство. — *Маги Риди, ЗАПОВЯДВАМ ТИ...*

Но вниманието на Маги беше насочено към момичето. Неговият глас почти се загуби в звука от крясъците на призрачния ѝ спътник, но дори и така тя успя да го чуе — приятен глас, много наподобяващ нейния, но с акцента на Северните земи:

— Маги, чуй ме. Този Глас в главата ти. Онзи, който ти казва какво да правиш.

Маги усети как гърлото ѝ се стегна.

— Откъде знаеш името ми? — попита тя. — Откъде знаеш за Гласа?

Присъствието в съзнанието ѝ се превърна в побесняло, ръмжащо животно.

— *ИЗПЪЛНИ ЗАПОВЕДТА МИ!* — изкрещя той.

Маги отхвърли Магистъра встрани като териер, който разтърсва плъх. Болеше я, но тя беше по-силна. Усещаше неговата ярост и чувство на безсилие, докато се бореше за контрол върху съзнанието ѝ...

— Откъде знаеш?

— Предположих — отвърна момичето. — Това е Шепнещият. Враг на твоя и на моя народ. И преди съм виждала хора, попаднали под магията му. И знам, че ти всъщност не си убийца.

Маги се намръщи.

— Лъжеш — каза тя. — Ти си една от тях. От врага. Отвратителният и коварен Огнен народ.

— Това е вярно. Аз съм една от тях. Но не ние сме врагът. Шепнещият е врагът. Той лъже. Иска да те използва. Знае коя си и те използва, за да си отмъсти на семейството ти.

— Не ти вярвам — заяви Маги. — Огненият народ уби семейството ми.

— Това не е вярно — отрече момичето от Севера. — Маги, аз съм с...

В този момент земята избухна. На дванайсет крачки вляво от Маги изригна гейзер от пръст, скали и трева, последван от още един точно пред призрачния Кон. Той се изправи на задните си крака, оголи зъби и от ноздрите му блъвна син пламък. В същия миг нещо започна да приижда неконтролируемо от Хълма — пищяща и цвилеща вълна живот бликна от дупките в нацепената земя и се понесе към гладкия сняг.

Едновременно с това Маги усети как нещо се закача в мислите ѝ като кука на въдица, захваната в съзнанието ѝ. Беше отново нейният спътник, чиято воля се опитваше да надделее над нейната. За момент зрението ѝ се замъгли. Главата ѝ беше пронизана от остра болка. Ръцете ѝ от съня се вкопчиха в юздата с още по-голяма сила.

Под нея момичето от Северните земи се мъчеше да се изправи на крака. Около двете валяха пръст и чакъл, които отскачаха от покрития с твърда кора сняг. Главата на Маги пулсираше болезнено. Зрението ѝ се раздвои, а после и разстрои. Тя смътно осъзна, че момичето от Севера се обърна и погледна веднъж към нея, след което се затича по снега.

Отгоре загадъчно се въртяха два гарвана.

Куката в съзнанието на Маги подръпна отново, подканвайки я да се предаде и да се подчини.

НЕ МОЖЕШ ДА МИ СЕ СЪПРОТИВЛЯВАШ, МАГИ РИДИ, ЗАПОВЯДВАМ ТИ ДА МИ СЕ ПОДЧИНИШ! УБИЙ Я! ИЗПОЛЗВАЙ СЛОВOTO! НАПРАВИ ГО СЕГА, ПРЕДИ ДА Е ТВЪРДЕ КЪСНО!

Но Маги не беше като Адам Скатъргуд, нямаше да се остави да бъде хваната на въдицата като риба. „**ПРЕСТАНИ!**“ — извика тя и блъсна невидимото присъствие с цялата мощ на волята си. Червеният кон под нея се изправи на задните си крака, сякаш искаше да я окуражи.

Тя почувства удивлението на Магистъра.

„**МАХАЙ СЕ!**“ — нареди му тя и отново нанесе удар.

Конят отново реагира.

Гласът стана жален и изпълнен със страдание: „*Моля те; Маги. Позволи ми да обясня...*“

„**РАЗКАРАЙ СЕ ОТ МИСЛИТЕ МИ!**“ — прекъсна го Маги и за последен път го блъсна силно. Под нея Конят направи гигантски скок. Внезапно лумна светлина...

И Маги отвори очи и се озова отново във Вселенския град, седнала в леглото с Добрата книга до нея и с Адам, който я наблюдаваше с разширени очи. Старите, познати звуци на града прозвучаха като музика за ушите ѝ, които се събуждаха.

За момент тя почувства такова облекчение, че се е озовала у дома, че почти не забеляза факта, че двамата с Адам не са сами. Един звук я върна към реалността — тихото, познато цвилене, което можеш да чуеш на ъгъла на всяка улица или на всяко място, където има добитък.

Маги се обърна и видя, че до леглото ѝ стои кон. Той изглеждаше като съвсем обикновен кон — кафяв, на петна, с дълга черна грива. Броят на краката му беше обичайният. Защо тогава тя беше толкова сигурна, че това не е обикновено животно? И какво правеше той в стаята им?

Тя се обърна да погледне Добрата книга, която все още беше отворена на картината със странния Кон с осем крака. Дали картината беше предизвикала съня ѝ? Или бе полудяла от сънуването?

В картината в Добрата книга Конят беше с ездач. Имаше ли ездач и преди? Маги не можеше да си спомни. Но в стаята беше толкова

тъмно, че тя вероятно бе пропуснала да го забележи — малка фигурка с късо подстригана тъмна коса, облечена в червена туника...

Маги затвори Добрата книга и я заключи със златния ключ. След това се обърна и погледна към коня през кръга, образуван от палеца и показалеца ѝ. През руната *Бяркан* тя забеляза за миг неописуем червен оттенък. А синият проблясък върху юздата му говореше за присъствието на някакво сияние.

Помисли си, че това е сън. Но не беше. Ето че той беше тук, в реалния свят. Червеният кон от Последните дни...

Който сега, изглежда, ѝ принадлежеше.

ТРЕТА КНИГА

КОНЯТ НА ОДИН

*Видях кон да препуска с осем
крака.*

*Не те ли е срам, пиян глупако!
Проблясваха в окото му Девет
свята.*

*Не те ли е срам, пиян
негоднико!*

Пиянска песен от
Края на света

Боговете (с изключение на Мади, разбира се) не знаеха нищо за случилото се. Червеният кон беше спал петстотин години в очакване на Последните дни. Сега той беше изчезнал, Хълма го нямаше и суровият, неразреден и неконтролируем Сън беше отприщен в долината.

Това беше най-голямата вълна ефимери, която боговете бяха виждали от Рагнарбок насам. Тя извираше под Хълма Червен кон, където цялата утайка на Долната земя — феерии, гоблини и други нежелани създания, включително Локи, който все още беше в немилост — живееше необезпокоявана от Аезир, Ванир и хората.

Беше се случило доста рано сутринта, когато слънцето едва се беше подало над Хълма. Повечето жители на Малбри бяха все още в леглата си, с изключение на няколко по-ранобудни измежду тях и на Лудата Нан, която ставаше призори да нахрани котките си и беше видяла хаотичните следи в небето над Коня. За по-голямата част от тях обаче първият знак беше някакъв боботец звук като от предстояща буря, последван от взрив, сякаш всички гейзери от Долната земя бяха решили да изригнат едновременно.

Първи го усетиха плъховете, които побягнаха нагоре с хиляди, изпълзвайки от най-мрачните дълбини. Обезумели в опита си да избягат, те излизаха на пълчища от дупките в шупливата скала, като пицяха, хапеха се и се разкъсваха едни други, без да пощадяват нищо, изпречило се на пътя им.

В къщата на ковача Захар и Тор откриха, че дворът е пълен с тях — кафяви, черни, сиви плъхове и плъхове албиноси с червени очи излизаха от канализацията и отводнителните тръби, докато Долната земя се готвеше за масова евакуация. Някои дори изскачаха направо от земята като коркови тапи от бутилки джинджифилова бира и Захар забеляза, че над селото започва да се събира облак птици — орлите, лешоядите, ястребите, враните, гаргите и чайките бяха възбудени от изобилната плячка и кръжаха над Малбри в неவிждани досега количества.

Мади беше побягнала от случващото се при Хълма Червен кон колкото ѝ крака държат. Тя си спомни за случая отпреди три години, когато, опитвайки се да хване един гoblin, случайно бе призовала всички вредители от Малбри в избата на госпожа Скатъргуд. Сегашното разкъсване беше нещо подобно, но умножено хилядократно. *Нещо* идваше — нещо голямо — освободено от близначката ѝ и от Коня, когато те двете бяха събудили. Мади бягаше, за да се скрие някъде, и междувременно не спираше да се чуди защо Маги не бе направила опит да я нападне, докато тя лежеше безпомощна и замаяна в подножието на Хълма.

Дали не беше загубила контрол над Коня? Или просто сиянието ѝ се беше изчерпало? Дали не беше решила да остави врага си да бъде довършен от онова, което идваше от Долната земя? Беше ли това някакъв знак за лоялност — усещането за роднинска връзка ли беше спряло ръката ѝ да нанесе удар? Или пък причината да се въздържи бе, че някак бе разбрала, че Мади също не се е подчинила на заповедите и е предпочела по-скоро да загуби Червения кон, отколкото да нанесе удар върху сестра си? Дали Шепнещият не я използваше и тя беше невинна жертва на неговите планове? И ако беше така, можеше ли да бъде спасена от самата себе си и върната при семейството си?

Разбира се, нямаше кой да ѝ отговори на тези въпроси. Хюи и Манди отдавна бяха изчезнали, изгубени сред разрастващия се водовъртеж от птици. Оглавникът на Один също беше изчезнал. Планът да впрегнат Слейпнир беше завършил с грандиозен провал, а що се касае до пътуването до Вселенския град — естествено, и дума не можеше да става за това сега, когато тази нова заплаха беше надигнала глава.

„*Не, първо трябва да се справим с това нападение*“ — каза си Мади, докато тичаше. Въпреки това тя осъзнаваше, че засега случилото се на Хълма трябва да остане тайна — поне докато не разбере истината за Шепнещия и за своята тайнствена близначка. Да я предаде на боговете в този момент щеше да доведе до истинска катастрофа. И ако, въпреки че я беше нападнала, Маги усещаше някаква връзка с нея, то тогава Мади ѝ дължеше истината.

Тя подготви сиянието си за неизбежното, докато около нея въздухът беше почернял от птици, а земята сякаш бе оживяла от

вредители, които излизаха от дупките и цепнатините и прииждаха към Малбри.

Междувременно Локи, който знаеше за всяко движение под Хълма, моментално беше усетил разцепването. Той беше приел птичата си форма, докато мрежата от капани и руни, която беше изграждал през тези петстотин години, се разкъса като паяжина и първо плъховете, след това вълната от ефимери изригнаха нагоре от Осмия свят и подгониха всичко живо пред себе си.

Той избяга в последния момент. Докато се рееше в Облика си на ястреб над Хаоса на земята, се надигна вълна от вихри, която за малко не го събори от небето. Въпреки това той имаше достатъчно време, за да забележи следата на Мади във водовъртежа и да се запита какво прави тя там. И каква беше тази друга следа, едва доловима сред общото объркване? Дали си въобразяваше? Дали просто не му се бе привидяло?

Тогава откъм Хълма дойде третата вълна и Локи загуби интерес към всичко, вълнуваше го само как да се отдалечи колкото се може повече от епицентъра. Внезапно от цепнатините на земята изригна вода — леденостудена вода от Седмия свят. Беше толкова много, че река Стронд придойде десетократно за десет минути и дигите при брега край Малбри бяха пробити. Първата приливна вълна на наводнението се втурна по главната улица на Малбри като стадо биволи, мина покрай църквата и събори дървените къщи най-близо до реката, преди да се разлее по обработваемите земи и пасбищата по целия път до Края на дълбините.

Локи знаеше, че това не е обикновено наводнение. Беше реката Сън, пусната на свобода и носеща нещата от Хаоса. Хитрецьт нямаше никакъв шанс, изправен пред такава могъща заплаха, и изоставил всякаква лоялност, той полетя възможно най-бързо в птичия си Облик към Седемте спящи, където можете да избяга през наскоро почистения проход Хайндарфел от онова, което го преследваше.

Сред хората в селището беше настъпил хаос. Някои изтичаха навън, за да видят какво се случва, и бързо бяха отнесени от наводнението. Други побягнаха към църквата с надеждата там да са в безопасност. Трети доवлякоха чували с пясък и пръст пред вратите си, за да се защитят от приливната вълна. Но водата не беше краят. Сега от земята бликнаха огън и кипяща кал, която, сблъсквайки се с

приливната вълна, предизвика изригването на огромни облаци от пара от вече придошлата Стронд, които се търкаляха като гръмотевици по земята и припомниха на някои от старите хора разказите за демоните вълци, които погълнали Слънцето и донесли мрак, макар да било лято.

Мади видя какво се задава и се покатери на най-близкото дърво. Беше закърнял дъб, но тя се надяваше, че той е достатъчно голям, за да издържи на напора на водата и калта. Застана на разклонението на ствола и вдигна поглед към мътното небе, като напразно се опитваше да различи очертанията на гарваните на Один измежду хилядите кръжащи птици.

— Хюи! Манди! Там ли сте?

Стори й се, че дочу слаб отговор от облаците.

— *Га. Гра.*

— Стойте наблизо! — извика тя.

В отговор отново се разнесе същият дрезгав звук.

От убежището си на дървото Мади извади мисловния си меч, защото сега, след огъня и наводнението, идваше пуснатият на свобода Пандемониум.

След талазите от пара, пълчищата плъхове и подземните води дойдоха същества, които само Сън можеше да роди — създания с нокти, създания, които летяха, и създания, които приличаха на мъртъвци. Най-смъртоносният вид ефимери, оформен от суровия материал на Сън и роден от кладенците на Хаоса, си пробиваше път през пролуката в Световете към леговището на Огнения народ.

Аезир бързо реагираха на заплахата. Те възприеха, доколкото можаха, истинския си Облик и с мисловни мечове и оръжия от руни се изправиха срещу настъпващия враг. Разбира се, никой от тях не беше в най-добрата си форма — руническите им знаци бяха нарушени или обърнати, мускулите им бяха отслабнали, инстинктите — притъпени. Бяха подвластни на всички несъвършенства на своите приемни тела. И въпреки това се изправиха срещу врага. Въпреки това се сражаваха с него.

Пред дома на свещеника Тир Смелото сърце, макар и дребен на ръст, се справяше добре с унищожаването на всеки плъх, доближил се до него. Те лежаха на купчини около площада и телата им създаваха преграда срещу надигащата се вода.

Приоритетът на Етел бяха хората. Докато селяните бяха обхванати от паника в опитите си да избягат, тя плетеше руни във въздуха, които да предпазят невинните от нараняване, и насочваше хората към църквата, която беше достатъчно голяма, за да побере всички. Събираше разделени семейства и им обещавахе, че всичко ще е наред. И въпреки Облика ѝ на Фриг Пророчицата в нея все още имаше достатъчно от Етелбърта Парсън, за да успокои хората от селото, които иначе можеха спокойно да решат, че странниците са виновни за случващото се и да насочат яростта си срещу защитниците си.

Междувременно Ванир не стояха със скръстени ръце. Под Спящите те също бяха видели нападта от плъховете, които извираха от Хълма и изпълваха тунелите под Окото на Коня, както и гибелното наводнение след тях, вълните от ефимери от Сън и противния гейзер от Долната земя, който запуши всяка дупка, пукнатина и цепнатина в леда.

Сега от ледената си пещера под земята Ньорд правеше всичко възможно да задържи наводнението, докато Браги свиреше акордите на силата на своята китара. Фрейр беше извадила мисловния си меч и методично косеше с него неприятелските редици, а Фрейя в нейния Облик на мършояд (който тя ненавиждаше през повечето време, но чийто наподобяващ скелет вид беше достатъчен, за да все още страх дори и в сърцето на Сън) летеше над битката, надаваше писъци, пикираше с извадени нокти и откъртваше снопове сталактити, които падаха от тавана като копия върху главите на враговете.

През това време обаче в селото на Тор не му достигаха хора. Изправен срещу облака от ефимери — поглъщащите души паразити от Задгробния свят — той съвсем разбираемо предположи, че по време на схватката неговият чук ще бъде до него. Но Веселко, изглежда, нямаше никакво желание да участва и на Гръмовержеца му се наложи да го увещава няколко дълги, минути, преди да успее да го убеди да зареже закуската си и да приеме Облика си на Мьолнир.

— Препечената ми филийка ще изистине — запротестира той. — Не можеш ли да се справиш сам?

Тор се опита да обясни, че ситуацията е доста критична.

Веселко направи гримаса.

— Ами, не мога да кажа, че си избрал много подходящ момент — натърти той. — Не понасям изстинали препечени филийки. И какво ще стане с наденичките ми?

Тор си пое дълбоко дъх, усмихна се и обеща на Веселко всички наденички, които може да изяде — но малко по-късно, след като спасят Световете.

— Кажй „моля те“ — настоя Веселко.

В този момент търпението на Тор най-сетне се изчерпа и той се възправи в трапезарията на Етел Парсън в пълния си Облик на Гръмовежца — с ръста си от над два метра, с червена брада, от която изскачаха огнени искри, с очи като факли, с юмруци като наковални и с ръце, осеяни с дебели сини вени. В този миг Мьолнир се озова до него, все още странно наподобяващ Веселко с огромната му безформена глава и блестяща двойна руна, озарена от сияние.

Тор изръмжа доволно, сграбчи оръжието в юмрука си, излезе отново на двора и се захвана да прави онова, което най-много му се удаваше, а именно да удря разни неща с чука.

А имаше толкова много създания, които да налага. Ефимерите не бяха в такива големи количества като пълчищата, които боговете бяха срещнали в Задгробния свят, но бяха доста повече, отколкото бяха виждали в Горната земя от времето на Рагнарбок преди пет века, когато Сурт беше излязъл от Хаоса и Асгард бе паднал от небето.

Имаше пернати змии и птици със зъби, огнени котки и кални маймуни. Имаше паяци, рояци от летящи очи, орли с човешки лица, прилепи и неща, които не бяха нищо друго, освен пипала, като съществата от Единното море.

Ефимерите могат да приемат всякаква форма и дори когато са разбити на парчета, те често успяват да се възстановят. Тор и Мьолнир обаче бяха силен тандем и с Тир Смелото сърце до тях, който убиваше плъхове, както и със Сив, която беше зарязала сегашния си Облик и се бе изправила срещу врага като свирепа бойна свиня със златни бивни и очи като въглени, те ожесточено се нахвърлиха върху ордите на Задгробния свят със силата на малка армия.

— Каква е *целта* им? — изкрещя Тир Смелото сърце и запрати мисловна мълния срещу взвод от маршируващи чадъри.

Когато тя ги удари, чадърите се превърнаха в дъжд от въртящи се полумесеци, остри като бръсначи. Те разсичаха въздуха със свистене,

преди да се забият в замръзналата земя.

Тор сви рамене.

— В името на Хел, откъде да знам? — Той се прицели с чука в една приближаваща се бяла мечка и я запрати виеща обратно в Задгробния свят. — Не аз отворих пролуката...

— Не, Локи го направи — съгласи се Тир Смелото сърце. — Сигурно най-накрая е поддала!

— Е, ако преследват него — изръмжа Тор, — тогава да заповядат. По всяко време.

И вдигнал чука си, Гръмовержецът продължи с онова, с което се бе захванал.

Локи и за миг не се усъмни, че преследват него. Още от самото начало той веднага бе предположил, че сделката му с Ангрбода и нейните хора е стигнала до вниманието на Хаоса и че тя е причината за сегашното нападение.

В това със сигурност имаше смисъл. Един съюз между демоните и боговете можеше да е заплаха дори за царството на Сурт, особено ако Небесната цитадела наистина бъдеше построена отново и те си върнеха Първия свят. Естествено, това не обясняваше видяното в небето преди изригването. Следата на Мади беше ясно различима, а и цветовете на Коня на Генерала бяха твърде познати на Локи. Той ги беше забелязал малко преди Хълмът да изригне и да излъчи толкова много неща, че всякакви следи от Слейпнир и Мади бързо бяха заличени.

Разбира се, Локи знаеше всичко за съществото, което спеше под Хълма. Строго погледнато, що се отнася до Облика на коня, той беше родител на Слейпнир — връзка, която Локи по-скоро би предпочел да забрави — и като такъв доста лесно би могъл да го събуди, но нямаше никакъв интерес да го прави. Дори да се изключеше фактът, че Один щеше да откъсне крайниците му един по един, ако се бе опитал да стори нещо подобно, Хитрецът не харесваше особено конете и предпочиташе облика си на птица, пред което и да е нещо на четири или осем крака. Изглежда, Мади нямаше подобни колебания. Присъствието на нейната следа толкова близо до източника на изригването предполагаше, че тя беше взела Коня. Може би беше решила, че изригването ще ѝ осигури подходящо прикритие, за да се измъкне, преди някой да е успял да направи връзката. Локи си помисли, че може би сега, когато Один е мъртъв, тя не беше устояла на изкушението да притежава силата му.

Хитрецът прецени, че това е още една причина да отлети, докато все още може. Мади не можеше да му помогне сега, дори и да искаше. Ако той успееше да стигне до Хайндарфел, сигурно щеше да има шанс да намери убежище извън долината и след това да се отправи на юг,

към Вселенския град и отвъд него, където се надяваше да намери по-добри, по-безопасни, по-спокойни и със сигурност по-изгодни възможности да развие уменията си.

Но на своя пост при Спящите зоркият като ястреб Хеймдал от години очакваше точно такъв ход и бдителният му поглед бързо улови малката кафява птица, която летеше към Хайндарфел. Без да обръща внимание на хаоса под него, той се превъплъти в собствения си крилат Облик — този на морски орел — и се втурна да преследва птицата, чиято ярковioletова следа убедително показваше, че това е бягащият Хитрец.

Известно време изглеждаше, че по-малката птица може и да успее да се измъкне от преследвача си. Но Локи беше уморен, а Хеймдал беше по-силен и множеството изригвания от Долната земя сякаш се бяха наговорили да създадат вихри в редкия планински въздух, които блъскаха и разтърсваха Хитреца, докато накрая той беше принуден да се насочи към земята, точно когато стигна до Спящите.

С белия морски орел подире си, Локи се отправи към пространството между два върха, където в средата на планинския склон от един ледник се издигаше облак бяла мъгла, която частично скриваше пейзажа отдолу. Той си помисли, че ако само успее да я достигне, може би ще намери къде да се скрие...

Мъглата беше гъста като мляко, като пияната в чаша бира. Той се гмурна в нея и веднага щом мина през слоя облаци, усети как температурата падна. След като кацна върху една оголена скала, Локи имаше време да оцени необичайната *плътност* на мъглата — нейната мъртвешка белота, сковаващия ѝ студ и вонята, обгръщаща всичко, до което тя се докосваше — преди да се случи нещо, което го накара да забрави за своя преследвач и за обстоятелството, че лети, и така го стресна, че той изгуби птичата си форма, възвърна човешкия си Облик и тремаво се просна в снега, докато бързаше да избяга.

Белият морски орел се появи и се спусна надолу, но Локи почти не му обърна внимание. Той просто лежеше и трепереше там, където беше паднал. Очите му невярващо се разшириха, когато *нещо* се плъзна от мъглата в сянката на ледника. Нещо голямо. Нещо тъмно. Нещо чудовищно познато...

Хитрецът мъчително преглътна.

— Йорги? Ти ли си? — попита той.

Ужасът на Локи не беше неоправдан. Последния път, когато се беше срещнал със Световната змия — известна още и като Йормунганд — обстановката далеч не беше дружеска. Но поне тогава беше в пълния си Облик, Мади беше до него и получи (макар и донякъде неохотно) помощта на Хел, Пазителката на Подземния свят.

Този път той беше сам, замръзваше от студ и което беше още по-лошо, беше чисто гол (един от недостатъците на преминаването в птичи Облик бе, че трябваше да остави всичките си дрехи). *Не* така си беше представял срещата им. Хитрецът си помисли, че всъщност единственият случай, при който доброволно би участвал в такава среща, би бил такъв, в който между него и Змията стои голяма армия (и тя трябваше да бъде сигурно вързана с руни — Локи не виждаше причина да урежда сметките си лично).

Той погледна към отворените челюсти на звяра, оголи зъби в немощна усмивка и каза:

— Йорги... ъъъ. Отдавна не сме се виждали.

Междувременно Хеймдал, който разбра, че плячката му се опитва да се изплъзне, пикира остро и бързо в езерото от бяла мъгла. Първото нещо, което зърна, беше Локи гол-голеничък, опрял гръб в бяла скала. Нетърпението на Стража най-сетне да унищожи врага си беше толкова голямо, че му бяха нужни няколко секунди, за да забележи характерната масивна и тъмна глава на Световната змия, която гледаше злобно от края на ледника. Безкрайните извивки на тялото ѝ се губеха в мъглата. Челюстите ѝ бяха полуотворени и от тях върху снега капеше отрова.

— Хеймдал! — с благодарност извика Локи.

Стражът възвърна Облика си.

Йормунганд раззина противно устата си и се плъзна още дванайсет крачки напред. Хеймдал стрелна Локи със злобен поглед и призова огнени руни в дланите си, макар че не беше съвсем ясно дали смята да ги използва за оръжия, или просто иска да се предпази от хапещия студ.

— Да не би да бягаш от нас, Локи? — попита той. — Винаги съм знаел, че някога ще го направиш. И сега те намирам тук, с *това*, и целият Хел те следва по петите...

— Я стига — извика Хитрецът. — Да не ти приличам на самоубиец? Ако си спомняш, двамата с Йорги не се разделихме съвсем приятелски.

— Наистина ли? — саркастично рече Хеймдал. — И това, след като го освободи от Задгробния свят. Човек би очаквал, че ще покаже някаква благодарност. — Той стовари цялата сила на леденосиния си поглед върху треперещия Локи. — И така, предполагам, че искаш да ми кажеш, че *нямаш* нищо общо с онова, което се случва в момента под Хълма? Че не си отворил портал, за да пуснеш на свобода ордите на Задгробния свят, и че сега *не* възнамеряваш да избягаш с помощта на чудовищния си син, Световната змия?

— Ами, всъщност... — започна Локи.

Но онова, което той се готвеше да каже, се изгуби сред внезапния плясък на криле, когато още една птица — необичайна птица с пурпурни и алени пера — прелетя през воала от мъгла и кацна върху стърчащата скала. Локи почти нямаше време да реагира, преди птицата да се превърне в Ангрбода, напълно облечена в дълга връхна дреха от алена кожа с качулка и обува в пурпурни ботуши със скандално високи токчета. Тя седеше върху високата скала и го гледаше неодобрително.

— Много съм разочарована — заяви.

— Анджи, моля те. Мога да обясня...

— Искаш да ми кажеш, че *не* се опитваше да избягаш?

— Дяволски права си, не се опитвах — потвърди Локи. — В случай че не си забелязала, настъпи криза. Аз се погрижих за тила ни — трябваше да се уверя, че проходът е обезопасен — докато Златозъб и бандата удържаха Спящите, а Тор и останалите се занимаваха с Хълма. Между другото, благодаря за Чука. Страхотен дребосък. Вече ми липсва.

— Така си и мислех — ухили се Анджи.

— Нещо не разбрах? — оголи зъби Хеймдал. — В името на Хел, мога ли да попитам какво става?

— Не се горещи, Златозъб. Тя е на наша страна. Имахме уговорка, не си ли спомняш?

— Не и с *това* нещо — отвърна Хеймдал и хвърли кос поглед към Световната змия.

— Е, точно тук грешиш — увери го Анджи и скочи от заледената скала. — Йормунганд ще ни помогне. Вие, боговете, се мислите за толкова хитри с вашите сияния и мисловни мълнии, но Йормунганд може да разкъса ефимера с такава лекота, с каквато бяла мечка лови риба. Той ви е нужен — както и останалите от нас — ако искате да имате шанс срещу онова, срещу което ви предстои да се изправите.

— И какво *предстои* според теб? — Очите на Хеймдал блестяха силно.

— Война, разбира се — отвърна Ангрбода. — Битката за Небесната цитадела.

— Изгубихме тази битка отдавна. Как можем да се надяваме да я спечелим сега? Това е номер... — Той се обърна отново към Локи и руната *Хагал* затрептя в дланта му.

Хитрецът оформи *Ир*, Защитника, с пръстите си, които бяха станали безчувствени от студа.

— Дръжте се прилично — предупреди ги Ангрбода, — или ще ви взема играчките.

Тя направи жест с ръка и нещо се изстреля от върховете на пръстите ѝ — рояк от пурпурни искри, който удари *Хагал* в дланта на Хеймдал и засипа Локи с парчетата му.

Хитрецът си спомни за руническия знак, който бе видял върху ръката ѝ предишния път, и мълчаливо се зачуди как Анджи се е сдобила с такова могъщо сияние. Руните бяха дарове за боговете отпреди много време, връчени им от самия Один, Бащата на всички богове, и счупени или обърнати по време на битката при Рагнаръок. Локи си помисли, че сега, когато Генерала го няма, със сигурност не може да има повече руни.

И въпреки това тя го беше ударила с *нещо*, много различно от непокорните, ярки сияния на нейния вид. Хитрецът се почувства много неспокоен.

— Хайде, Анджи. Студено ми е — каза той. — Ако си тук, за да помогнеш, направи го.

Анджи му хвърли смразяващ поглед.

— Тук сме, за да докажем на твоите надути приятелчета, че ще имат нужда да сме на тяхна страна. И да се убедим, че няма да *ти*

хрумнат някакви идеи, като например да не изпълниш своята част от сделката и да отлетиш на юг към по-слънчеви места...

Хеймдал стисна златните си зъби.

— Няма да се измъкне — увери я той.

— Добре — рече Ангрбода. — Можем да обсъдим това по-подробно, след като Йормунганд оправи тази каша.

— Да оправи тази каша? — повтори Хеймдал. — Искаш да кажеш, че не *той* е виновен за нея?

— Разбира се, че не. Не ме ли слушаш? Нещо се е случило на Хълма. Нещо е разкъсало пролуката в Сън и е пуснало на свобода цялата тази напаст. Но засега нищо не ни дава основание да смятаме, че ние сме били неговата цел. Всъщност е напълно възможно това изобщо да не е било насочено срещу *нас*.

— Тогава какво е? — попита Хеймдал.

— Тепърва предстои да разберем това — отвърна Съблазнителката и хвърли кос поглед към Локи. — Но каквото или който и да е виновен за него, то той ни е оставил предостатъчно доказателства.

— Как така? — присви очи Стражът.

Съблазнителната повдигна вежди.

— Той е дошъл през Сън — отвърна тя. — Какъв по-добър начин да разберем кой е от сънищата му?

След тези думи тя пристъпи към Йормунганд, покачи се на люспестия му врат и се завърза с ремъка, сложен около челюстта му.

— Ще се видим отново в селото — рече тя. — Там има някой, който се нуждае от помощта ни. — След това се обърна отново с усмивка. — О, момчета, в името на боговете, облечете си някакви дрехи.

Никой, освен Мади не беше видял Коня, докато той се надигаше от Хълма. Но знаците от преминаването му бяха достатъчно ясни. Нещо голямо се беше освободило и като се имаше предвид каква следа бе оставило, беше само въпрос на време, преди да стигнат до очевидното заключение.

Първоначалната вълна ефимери от Хълма беше намаляла и сега към Аезир се бяха присъединили и Ванир, който в животинския си Облик бързо се бяха спуснали от Спящите към мястото, откъдето беше започнало нападението. Сега, докато се прегрупираха край Хълма Червен кон — или поне край онова, което беше останало от него — те тревожно оглеждаха нанесените щети и постепенно проумяха ужасната истина.

— Значи през цялото време този отвратителен Кон е бил точно тук, под носовете ни? — каза Фрейр. — Но кой е знаел къде да го намери? И защо?

— Локи — предположи Тор. — Той *направи* проклетото нещо.

Сив, все още в Облика си на бойна свиня, изгрухтя одобрително.

— Но защо е цялата тази бъркотия? — изписука Идун, която от всички Ванир единствена нямаше животински Облик и вместо това беше приела формата на лешник, който Ньорд стискаше в ноктите си. — Не е ли могъл просто да открадне Коня, без да събужда половината Задгробен свят?

— Говорим за Локи — напомни им Браги. — Кой може да каже защо прави нещо?

Никой не отговори на този въпрос. Но на всички беше ясно, че това, което някога изглеждаше като процеп между Световете, сега се бе превърнало в отворена рана. Нямаше начин да разберат кога ще ги връхлети нова вълна от ефимери, но за едно нещо всички богове бяха съгласни. Такива разрушения по границата между Световете не беше имало от времето на Рагнарбок и те до един смятаха, че очевидният виновник е Локи.

Имаха известни основания за това. В края на краищата той беше предизвикал първоначалната пролука в Сън. След това беше неговата работа да пази Окоето от Хълма Червен кон. Но сега то беше унищожено, а Хитреца го нямаше. Дирята му водеше на юг, следвана от леденосиния цвят, който можеше да принадлежи единствено на втурналия се да го преследва Хеймдал.

— Когато докопам тази невестулка — обади се Тор, като запрати Чука си по група демони, — ще го използвам за клечка за зъби.

— Аз ще го накълцам на стръв за рибите — закани се Ньорд.

— Аз ще си направя огърлица от зъбите му — рязко добави Фрейя в Облика си на мършояд.

— Аз ще опъна кожата му от тук до Фетълфийлдс — изгруктя между бивните си Сив.

Веселко възвърна Облика си за достатъчно дълго време, за да отбележи самотоволно:

— Ами, не виждам да се е затичал да се връща, не и докато тая пасмина е тук... Опа, внимавайте, пак идват...

Затишието в битката се беше оказало само временно. Хълмът отново изхвърли изобилие от ефимери, които се оформяха, докато се приближаваха към тях с кошмарните си копита и криле, закриващи слънцето.

Боговете се подготвиха да се изправят срещу поредната атака.

Браги извади китарата си и удари мощен акорд. Цяла батарея от остри, малки ноти се разпръсна върху склона, покосявайки ефимерите. Въпреки това те продължаваха да прииждат.

Браги се намръщи и пристегна една струна.

— Фалшиво ли беше? — попита той.

Тор сви рамене с безразличие. Дориан Скатъргуд не различаваше тоновете, а и никога не се беше интересувал особено от музика. Що се касаеше до Гръмовержеца, китарите, свирките или, още по-лошо, лютните, обикновено беше най-добре да бъдат избягвани.

Вместо да отговори, той отново размаха Чука си и разцепи равнината чак до Долната земя. Захар въртеше мисловния си меч, Фрейр — двуострата си коса. Но за всеки един демон, който успееха да спрат, за всяка мисловна светкавица, която поразеше целта, за всяка ефимера, която изпратеха в забвение, десет други успяваха да избягат във въздуха, като ставаха нематериални и приемаха формата на пара

или облаци или потъваха обратно в мочурливата почва, следваха корените, реките и потоците, намираха пътя до Единното море и носейки се по него, ловяха сънища.

От Малбри чак до Края на света хората усещаха присъствието им. Бебетата се събуждаха и плачеха, добрите кучета ставаха зли само за една нощ, възрастни хора умираха насън, а зайците ядяха малките си. Сън беше обърнал нова страница. Бедствието приближаваше.

Междувременно ситуацията при Хълма Червен кон изглеждаше безнадеждна. Численото превъзходство над боговете беше десет хиляди към едно. Отровени от токсичния въздух, с опърлени пера и изтощено сияние, покрити с болезнени порязвания и синини, стъпка след стъпка и удар след удар те бяха изтиквавани назад, далеч от Хълма.

Тир беше ухапан от плъхове на няколко места. Дясната ръка на Фрейр висеше безжизнено. Китарата на Браги имаше скъсана струна. Дори Тор накуцваше, макар че Веселко все още се забавляваше. А потокът от ефимери откъм Хълма все така не спираше.

На по-малко от миля разстояние Мадри беше дори в по-лошо положение от Аезир. Вкопчена в закърнелия дъб, с река от кал и пламъци под краката ѝ, тя беше успяла с руни и с мисловния си меч да отбие най-страшното нападение. По-голямата част от съществата, които излизаха от Хълма, я избягваха, но един сблъсък с колона от мравки бръснари, няколко пиявици и нещо, което наподобяваше птеродактил (макар, разбира се, тя никога да не беше виждала такъв), я остави покрита с порязвания и ожулвания и с дълбока рана на челото, която не спираше да кърви. Това, в съчетание с изпаренията от Долната земя и с непрекъснатите яростни атаки над сиянието ѝ, много отслаби силите ѝ. От мисловния ѝ меч беше останало съвсем тънко острие, а хватката ѝ върху ствола на дървото, станал хлъзгав от кръвта ѝ, накрая започна да поддава.

Приятелите ѝ, макар и наблизо, бяха недостижими. Въздухът кипеше от ефимери. Присъствието им образуваше нещо като мъгла, изпълнена с невидими шрапнели, която полепваше по косата и дрехите на Мадри, смразяваше крайниците ѝ и я дърпаше надолу, сломявайки съпротивата ѝ.

Гарваните на Один не се виждаха никъде. Всъщност под пълзящия облак мъгла беше трудно да се зърне каквото и да било.

Тя разсеяно се зачуди къде ли е Локи. Вероятно на някое по-безопасно място. Хитрецът имаше дарбата винаги да отсъства, когато възникнат неприятности — нещо, което не му помогна да спечели доверието на Аезир по време на настоящия конфликт. А и онова, което сега излизаше от Хълма, щеше да постави на изпитание вярата дори и на най-преданите измежду няколкото останали приятели на Локи.

Както и преди, всичко започна с боботене от недрата на Долната земя. Притокът на ефимери намаля и после спря като тръба за вода, която се е запушила. След това се разнесе звук, сякаш хиляди чайници се готвят да изпуснат парата си — свистене, съскане и тракане...

Тогава се появи Йормунганд.

Появяването му беше впечатляващо, както призна Мади по-късно, след като изтупа праха от косата си и се възхити на парчетата скала (някои от тях бяха скъпоценни камъни, за които Хората от тунелите биха продали и бабите си, само за да ги притежават), които бяха изхвърлени толкова високо във въздуха, че пет минути продължаваха да се сипят като падащи звезди над Малбри.

Разбира се, тя и преди беше виждала Световната змия. Но Йормунганд в Облика си беше гледка, която можеше да действа на нервите на всеки. Главата му беше голяма колкото цял вол, гривата му беше като купа сено, само че с руническа светлина вместо сено. А челюстите му — широко отворените челюсти, поглъщащи купищата бягащи ефимери — бяха като врати на хамбар, осеяни със зъби с размера на ятагани.

Мади протегна ръка към мисловния си меч, макар да знаеше, че няма никаква надежда. Йормунганд надигна масивната си глава, Мади събра последните си сили и се подготви да умре, сражавайки се. Усещаше отровния дъх на Змията и почувства топлината ѝ, когато тя се приближи. Но Йормунганд не я нападна. Той просто надвисна над нея и отвори уста, на по-малко от двацет крачки разстояние. Тя си помисли, че може би я е познал, че навярно ще успее да го вразуми.

Мади свали мисловния меч.

— А, спомни ли си коя съм? — попита тя.

Все още далеч не беше изпълнена с доверие към него. Последния път, преди три години, тя и Змията се бяха срещнали в една от тъмниците на Черната крепост и макар че той *беше* помогнал на боговете да избягат, това най-вече се дължеше на Локи, който се беше превърнал в примамка, за да накара звяра да сее опустошение.

— Аз съм... приятелка на Локи — каза тя.

Йормунганд изсъска продължително.

— Е, може би не толкова *приятелка* — побърза да се поправи Мади. — По-скоро нещо като съучастница.

Световната змия издаде звук, който не се поддаваше на описание, и се отърколи в собствената си слуз. Вонята ѝ беше осезаема. Мади се запита какво би спряло Йормунганд просто да разтвори челюсти и да я глътне като зърно грозде. Отново се пресегна за мисловния си меч. Сега той беше толкова отслабнал, че приличаше на клечка за зъби. Трудно би могъл да възпре дори един плъх. Световната змия ѝ отвърна с огромна прозявка...

В този момент се разнесе момичешки смях и един звънлив глас отгоре рече:

— О, скъпа. Прибери това.

Мади вдигна поглед точно навреме, за да види Вещицата от Желязната гора да скача с много самодоволен вид от мястото си върху Змията, облечена от главата до петите в алена кожа. До нея Братята вълци подскачаха като палави кутрета, доволни от причинената разруха.

— Реших, че имаш нужда от превоз — каза тя. — Качвай се на борда и аз ще те отведа у дома.

Ангрбода се обърна и погледна строго Йормунганд, който беше насочил вниманието си към групата ефимери, носеща се покрай тях. Той отвори огромните си челюсти, вдиша и погълна ефимерите с лекотата, с която кит се храни с планктон.

Анджи погали слузестата му грива.

— Гладен ли си, скъпи? *Точно така*, момчето ми. — Тя се усмихна на Мади. — Момчето ми винаги има голям апетит. Хайде, скъпи, да заведем Мади у дома. Можеш да похапнеш по пътя.

Междувременно недалеч от селото боговете наблюдаваха случващото се с мрачно предчувствие. Беше им останала само шепа сияние. Те накуцваха, бяха изтощени и близо до поражението. След като се прегрупираха на височината, наблюдаваха как реката се покачва, докато хората се събираха на групи във и около най-здравите сгради — най-вече църквата и дома на енорийския свещеник, където Етел беше останала, за да помага. Някои носеха лични вещи, други мълчаливо хвърляха изпълнени с гняв погледи на онези, които им бяха докарали това нещастие.

Лудата Нан Фей беше в тълпата, макар да знаеше отлично, че боговете по никакъв начин не са виновни за онова, което се случваше. Тя обясни, че всичко това е казано в Добрата книга и в детските стихчета от младостта ѝ, което идваше да покаже, че разказите на старите жени, които Орденът така презираше, не са толкова глупави, колкото той твърдеше, и че ако някой можеше някак си да предотврати този дългоочакван Апокалипсис, то най-вероятно това щеше да е някоя старица...

Тогава се разнесе страшен грохот и от малкото, останало от Хълма, в пълния си Облик сред дъжд от камъни изскочи Йормунганд. Пламтящи парчета полуразголена скала валяха върху долината като падащи звезди и Нан и селяните бяха принудени да потърсят укритие, където могат, докато боговете се обърнаха да посрещнат новата атака.

Минаха поне пет минути, преди прахът и останките да се уталожат достатъчно, за да осъзнаят боговете, че Световната змия не е сама. Йормунганд беше придружен от трима вълци, огнена птица, два гарвана, а откъм Спящите се приближаваха морски орел и малък кафяв сокол, чиято следа по небето не оставяше никакво съмнение, че той е...

— Локи. Трябваше да се досетя — изръмжа Тор и сграбчи Веселко за краката.

Но Веселко хвърли само един поглед на Йормунганд и възвърна Облика си на джудже.

— Това слузесто копеле вече ме глътна веднъж — заяви той. — Проклет да съм, ако влезна там вътре отново.

Гръмовецът, който се оказа без оръжие, нададе яростен рев.

— Върни се *веднага*! — изрева той.

— Или какво? — попита Веселко, докато си човъркаше зъбите.

— Но това е Световната змия — жално се оплака Тор.

— И какво от това? Той е на наша страна.

Докато боговете наблюдаваха мълчаливо, стана ясно, че Веселко е прав. Ако да е на тяхна страна означаваше да поглъща ефимери, да сърба сенки, да лапа сънища и да захапва цели купища демони наведнъж с неутолим апетит, то Змията *наистина* беше техен съюзник.

Кое то беше по-интересното, Йормунганд имаше ездачка. Почти скрита от руническата светлина, тя сякаш се беше вкопчила в гривата му и червеникавокафявата ѝ следа проблясваше през отровните

изпарения. Трите вълка, които бяха видели, продължаваха да стоят редом със Змията и макар че до нея те изглеждаха не по-големи от котенца, от следите им боговете разбраха, че не са обикновени вълци, а създания с ужасяваща мощ. А над тях летеше огнената птица — птица, която не приличаше на никоя друга в Деветте свята, а следата ѝ беше оцветена в пурпурния цвят на края на небесната дъга, който боговете свързваха с Хаоса.

— Какво, в името на Хел, става тук? — изръмжа Тор с чувство на безсилие. — Онази, дето язди змията, не е ли Мади?

Останалите присвиха очи към ездачката и накрая се съгласиха, че наистина е така.

— Идва насам — отбеляза Фрейя. — Вече виждам цветовете ѝ.

— Благодаря на боговете, че е жива — рече Ньорд.

Браги взе китарата си и изсвири победен акорд.

— *И тогава ще дойде Огнен кон — занарежда с тих глас Етел.*
— *И името на неговия Ездач е Клане. И тогава ще дойде Морски кон и името на неговия Ездач е Предателство.*

— Какво е това? — попита Ньорд. — Някакво пророчество ли?

— Това е от Книга Откровение — поясни Етел, чиято роля на съпруга на енорийския свещеник понякога включваше и задължението да му помага и *съвсем* неофициално да подготвя седмичните му проповеди, затова познаваше доста добре съдържанието на Добрата книга. — Огненият кон е Хълмът Червен кон, сега може би Морският кон...

— Какво? Змията ли? — не повярва Фрейя.

— Но Змията не е кон... — възрази Ньорд.

— Добрата книга често е неточна — отвърна Етел със спокойния си глас. — Но ако съм права, то Свършекът на Световете е по-близо, отколкото си представяхме. Двама от Ездачите са вече тук. Трябва да се изправим срещу врага.

— Мислех, че точно това *правим* — обади се Тор.

— Не — поклати глава Етел. — Това е само за отвличане на вниманието. Последната битка ще се състои в Края на света. *На Огъня и Хората гробът...*

— Какво? — не разбра Тор.

— Къде другаде? — попита тя. — В крайна сметка точно там падна Асгард. Те дори построиха паметник.

— Катедралата „Свети гроб“.

За момент настъпи мълчание, докато боговете мислеха за Свършека на Световете. Захар беше особено загрижен. В качеството си на бог на войната, какъвто беше станал наскоро, той беше наясно, че изгледите за нов Рагнарьок би трябвало да го изпълнят с ентузиазъм. Но Захар-в-Чувал още не беше надраснал предишната си, не особено впечатляваща роля и беше открил, че му е неочаквано трудно да приеме Облика на Тир Смелото сърце.

Каза си, че може би когато Асгард бъде построен отново, той ще приема Облика си с по-голяма готовност. Засега обаче все още смяташе убиването на плъхове за трудна работа и от мисълта за последната битка го побиваха тръпки.

— Ездач, чието име е Предателство — повтори Тор. — Това трябва да е Локи, нали?

— Дай да не прибързваме с изводите, а? — прикани го Етел, като продължаваше да наблюдава приближаването на Змията.

Сега Йормунганд се движеше толкова бързо, че очертанията му се губеха по пътя за Малбри и боговете вече усещаха *миризмата му*, наподобяваща мириса на тиня под слънцето — солена воня, която засядаше в гърлата им и насълзяваше очите им. Накрая той спря и Мади слезе от мястото, където се беше хванала. По петите я следваха три огромни вълка, а на главата ѝ имаше дълбока рана.

— Всичко е наред. Йорги е на наша страна — успокои ги тя, когато видя, че Тор е почти готов да нападне.

— Какво се случи? — попита Идун в своя Облик на богиня. — Добре ли си? Хапни си малко ябълка...

Ябълките на Идун бяха легендарни — лекарство за старост и болест, както и за раните, получени в битка. Тя носеше от тях, където и да отидеше — плодовете бяха сушени, но пак бяха хубави, и Мади прие едно малко парче не толкова заради лечебните му свойства, колкото, защото ѝ даваше извинение да мълчи още няколко минути. Страхуваше се даже да си помисли, че трябва да излъже приятелите си, и сега дори присъствието на Йорги и вълците беше добре дошло за отвличане на вниманието.

Фрейя, която също бе в Облика си на богиня, извади парфюмирана кърпичка (от гардероба на Етел, който бързо намаляваше) и я допря до красивия си нос.

— Може и да е наш съюзник — отбеляза тя, — но трябва ли да мирише толкова *зле*!

— И какво, в името на Хел, правят *те* тук? — промърмори Захар, чиято козина инстинктивно се беше наежила при вида на вълците.

Тримата се представиха като Черепя, Големия К и Фенис. Все още бяха облечени в обичайния си черен цвят, но сега към него беше добавена голяма и лъскава колекция от колани с шипове, гривни и сребърни бижута (най-вече с черепи), които очевидно бяха част от бойната им екипировка.

Фени сведе презрително поглед към Захар.

— Дотам ли го докараха Аезир? — попита той. — Да вербуват *новобранци* да водят тяхната война?

Захар-в-Чувал изръмжа.

— Кого наричаш „новобранец“? — попита той.

— Не си ли малко нисичък? — сви рамене Фени. — Изненадан съм, че изобщо можеш да държиш меч. Виж сега, *последният* бог на войната...

Черепът и Големият К размениха усмивки.

— Той беше доста едър мъж — додаде Черепът.

— Да. Доста месо имаше по него, човече — съгласи се Големият К.

Захар изръмжа и стисна юмруци. Фени се усмихна криво и показа Кръста на вълка върху ръката си.

Може би дори щеше да се стигне до бой, ако в този момент огнената птица не беше кацнала пред боговете и не беше върнала Облика си на Ангробда, Съблазнителката от Желязната гора.

— *Ти!* — с ненавист извика Фрейя.

— Трябва да призная — каза Анджи, — че очаквах малко повече благодарност.

— Благодарност? — изръмжа Тор.

Анджи му изпрати въздушна целувка.

— Казах ви, че ще имате нужда от мен — каза тя. — И от моите очарователни момчета, разбира се. Представяте ли се в каква каша щяхте да се забъркате, ако Йорги не беше тук да почисти.

Тор се намръщи и присви очи. Световната змия, която се беше отдръпнала, след като Мадри бе слязла от нея, сега се беше навила

около онова, което беше останало от Хълма Червен кон, и приличаше на някой, който е стигнал до края на много дълга и много засищаща коледна вечеря и е преял с месо и картофи, но все още има място за един пай с кайма, шоколад, малко стафиди и лешници...

— Искаш да кажеш, че ти не *стоиш* зад това? — попита Тор подозрително.

— Разбира се, че не — отвърна Анджи. — Защо бих го направила? Искам да имам своя зала в Асгард.

— Кое то ни връща отново към Локи — рече Тор и хвърли поглед към небето, където ястребът и орелът започваха да се спускат. — Само да ми падне в ръчичките...

— Защо обвинявате Локи? — попита Мади.

— Защото *винаги* е Локи — отговори Тор.

Мади се размърда неспокойно. Гръмовержецът имаше право. Всеки път, когато възникнеха неприятности, зад тях се оказваше Хитрецът. Този път той беше невинен и само тя можеше да го докаже. В края на краищата вината беше *нейна*: *тя* беше събудила Червения кон, *тя* беше позволила Маги да ѝ го отнеме. Разбира се, ако разкриеше истината на боговете, щеше да предаде сестра си — своята близначка — и да я лиши от възможността да изкупи вината си. Връзката ѝ с Шепнещия щеше да я прокълне завинаги в техните очи. Дори накрая да се докажеше, че Маги е била невинна наивница, боговете пак щяха да поискат отмъщение. Мади си представи сестра си, окована под земята или заточена в Задгробния свят. Не, тя не можеше да позволи това да се случи. Не, ако излъжеше, за да защити близначката си, Локи щеше да излезе виновен...

Преди да успее да вземе окончателно решение, белият морски орел и малкият кафяв ястреб се приземиха върху близката ограда и се превърнаха отново в Хеймдал и Локи.

Сив ги забеляза и възмутено изгрухтя:

— Охо! Я вижте кой се появи!

Лицето на Тор придоби изражението на някой, който след като отдавна е изгубил контрол над събитията, най-сетне открива смисъл в живота си. Той се втурна напред и след по-малко от секунда Локи висеше стиснат за врата, а всички богове се струпаха около тях, за да наблюдават.

— Чудесно, няма що — каза Хитрецът, вече уморен от всичко това. — Много уместно отношение към човека, който току-що е спасил животите ви.

Пламтящите му зелени очи светнаха при вида на Мадри и на лицето му се появи облекчение. Той си помисли, че щом като тя е тук, ще може да гарантира за него. Каквито и причини да имаше да вземе Коня, тя никога не би изоставила приятел.

— И така, как *точно* спаси животите ни? — попита Фрейр.

— Ами, дайте ми възможност да обясня. И между другото, не искам да прозвучи превзето, но тук *присъстват* и дами — рече Локи и посочи голото си тяло, след което добави със злобна и самодоволна усмивка: — О, също и Сив и Фрейя, разбира се.

— Млъкни и облечи това — сръза го Хеймдал, който вече беше намерил какво да облече сам и сега подхвърли на Локи един вързоп с дрехи.

С обичайната си лаконичност Стражът обясни на малката група объркани богове положението, такова, каквото го виждаше, докато Локи се мъчеше да облече взетата назаем риза, която му беше твърде голяма. Анджи го наблюдаваше с прелестна усмивка, докато Фени и демоните вълци се хилеха, оголваха си зъбите и показваха татуировките си с Кръста на вълка.

Големият К се обърна към Хитреца:

— Мой човек, изглеждаш ужасно.

— Тези приятели ли са ти? — поинтересува се Хеймдал.

Локи отново заобяснява. Това обяснение не беше толкова просто. Тъкмо стигна до частта, където безстрашно беше приел птичия си вид, за да разузнае в планините, когато две други птици — всъщност два гарвана — кацнаха върху оградата на къщата на енорийския свещеник.

„Хюи и Манди“ — помисли си Мадри. Но преди да успее да каже нещо, настъпи голяма суматоха.

И тримата Братя вълци, действайки като един, възвърнаха Облика си и с гигантски скок се озоваха до оградата на дома на свещеника. Същевременно новопристигналите размахаха криле, спуснаха се ниско над главите на вълците и заграчиха оглушително и дръзко. Трите вълка започнаха да вият от безсилие, докато птиците се носеха точно толкова високо над тях, че да не могат да ги достигнат.

Фени щракна със зъби към по-едрия гарван, който на свой ред го клъвна по носа.

— О, *тия* пък откъде се появила? — ядоса се Анджи. — Винаги създават неприятности...

При тези думи Мадри не можа да се сдържи да не се усмихне. От онова, което беше разбрала за Съблазнителката досега, изглеждаше, че неприятностите я *следват* навсякъде.

— Престанете! — извика Ангрбода, обръщайки се едновременно към гарваните и вълците. — Имаме примирие, забравихте ли?

— Примирие? — повтори Хюи, възвръщайки си човешкия Облик. — С кого, с помиярите ли?

Фенрис хвърли на Хюи злобен поглед, стиснал носа си с две ръце.

Захар, който беше намразил вълците от пръв поглед, оформи с пръсти мисловния си меч и също се намръщи.

Мадри забеляза, че Манди, която също си беше върнала човешката форма, сега носеше обичата на Фери от нокът на дракон. Блестящите ѝ златисти очи имаха дяволит вид. Тя отвори уста и изграка.

Локи погледна гарваните и примигна, след което отново сведе очи към себе си.

— Знаете ли — рече той, — мисля, че тази риза може да е женска.

— Не бери грижа — мрачно го успокои Хеймдал. — Няма да ти трябва дълго. — Той се обърна към Мадри. — Кажи ми какво точно се случи тук?

По-късно Мадри осъзна, че това е била последната ѝ възможност да признае за своята роля в събитията от този ден. Беше нейният шанс и тя глупаво го бе пропуснала. Но няма никаква полза да умуваш над нещо, което е отминало. Това само ти създава неприятности, защото един глас те следва навсякъде и самодоволно ти повтаря: *Видя ли? Нали ти казах?*

Ако някой друг я беше попитал, може би тя щеше да си признае всичко. Благият Ньорд или Етел, или Фрейр, или дори Браги, чиято представа за строго порицание беше да пее на виновния с колкото му глас държи. Но Хеймдал, чиито очи бяха твърди като закалена стомана

и точно толкова опрощаващи, Хеймдал, който виждаше и чуваше всичко, не се доверяваше никому и никога не спеше...

— Кажи им, Мади — подкани я Локи, усетил колебанието ѝ. — Кажи им, че нищо от случилото се не е по моя вина. Ти беше там. Ти видя.

Мади извърна поглед.

— *Моля те...*

Хитрецьт се обърна към кръга от богове около себе си.

— Приятели, знам как изглежда — подхвана той. — Но този път аз нямам нищо общо с това. Разхождах се под Хълма, мислех за мои си неща, когато внезапно се чу „Бум!“ и ето ти изненада. Питайте Мади. Тя беше там. Трябва да е видяла всичко.

Мади поклати глава.

— Съжалявам, Локи. Не мога — промълви тя.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хеймдал.

— Искам да кажа, че не видях нищо. Нищо, освен ефимери. Но със сигурност не можеш да смяташ, че Локи има нещо общо с *това*.

— Не мога ли? — рече Стражът. — Като се има предвид, че го хванах да се опитва да избяга точно когато нещата тук загрубяха — нещо, което до голяма степен е по негова вина — да не говорим за появата на Световната змия и на вълка Фенрис, а сега и на Слейпнир. Дотук това са *три* от децата на Локи — поне три, за които ние знаем... — Той се обърна към Локи. — И така, къде е Хел?

— Хел? — Локи изглеждаше озадачен. — Хел? Знаеш, че *тя* не напуска царството си...

— Досега не — съгласи се Хеймдал. — Но както стоят нещата в момента, защо да не го направи? Може би тя знае колко сме безпомощни. Може би просто чака някой — някой като *теб* — да ѝ подсказе.

— Точно така — злобно се съгласи Фрейя. — Той ни измами със Съблазнителката. Убеди ни да направим сделка с Хаоса, даде на Тор Чук, който работи само когато той си реши, започна битка, която никой не може да спечели, и когато двете страни се вкопчиха една в друга, се измъкна, за да прибере плячката, като оставя Змията да контролира Хълма, а ние, останалите, на практика сме безпомощни. Не стоят ли горе-долу така нещата?

Хитрецьт стрелна Мади с измъчен поглед.

— Кажи им, Мади. *Моля те* — примоли ѝ се той.

Мади отново извърна поглед.

Хеймдал оголи златните си зъби и се обърна към Ангрбода.

— Е, Съблазнителке? Какво ще кажеш? — Гласът му беше дрезгав и опасен.

— Нека ти напомня — отвърна Анджи, — че с боговете имаме споразумение. Вие положихте клетва. Ако сега я нарушите... — Тя се усмихна. — Може да има... *последствия*.

— Боговете държат на думата си — гневно ѝ рече Хеймдал.

— Е, това е добре — усмихна му се Анджи. — Последният път, когато не изпълни обещанието си, беше долу в Хел преди три години. И всички ние помним какво се случи *тогава*, нали?

Боговете размениха мрачни погледи.

Накрая заговори Стражът:

— Ще получиш обещаното, Съблазнителке. Ще имаш своята зала в Асгард. Но за Локи не сме обещавали нищо и ако той ни е предал...

— Да ви е предал? Как? — попита Анджи.

— Нещо се е случило тук — каза Тор. — Нещо, което е взривило Хълма и е освободило Коня на Генерала. Локи е бил тук. Побягнал е. Той знае повече, отколкото казва.

— Освен това да не забравяме Добрата книга — добави Фрейя. — Името на Ездача е *Предателство*...

— Бъдете честни — отчаяно се намеси Локи. — Вие цитирате пророчество на хората. Знаете как се изкривяват тези неща. Като за начало, името ми е *Хитрина*, Не *Предателство*. Не виждате ли, че има разлика.

— Не особено голяма — изсумтя Сив.

— Едва ли изобщо може да се нарече разлика — отбеляза Фрейр.

— Нека изкопча истината от него с Чука — предложи Тор, почти развеселен при мисълта за това.

— Най-сетне една практична идея — рече Фрейр.

Той се обърна за подкрепа към бога на войната, който се направи, че не го забелязва. Захар все още беше преди всичко гоблин и възможността да посегне на Капитана беше практически немислима.

— Не мисля, че трябва да стигаме *чак* дотам — каза Ньорд, — но ще е добре да получим някои отговори.

— Съгласен съм — присъдени се Браги. — Гласувам да го държим под око, докато не разберем какво става.

Локи се усмихна с кривата си усмивка.

— Предполагам, че онова, което действително имате предвид с „да го държим под око“ — рече той, — е „да го оковем във вериги, докато не докажем, че е виновен“.

— Точно така — потвърди Тор и отново пристъпи напред.

— Така си и мислех — отбеляза Локи.

И след тези думи той прие Облика си на горски пожар и се изстреля през двора като светкавично бърза следа от пламъци. Естествено, боговете очакваха това, но след скорошната битка сиянието им беше слабо и рефлексите — забавени. Дузина мисловни мълнии се стрелнаха през двора, но нито една от тях не уцели Локи, който, движейки се на зигзаг през имота на енорийския свещеник, се хвърли през полуотворения прозорец, отскочи от кухненската печка, шмугна се в камината и изчезна след облак от искри, преди някой да успее да го хване.

Що се касае до боговете, това убедително доказваше вината му. Мади, разбира се, знаеше, че не е така, но не можеше да си позволи да застане на неговата страна. Не и срещу Маги, близначката, за която толкова дълго беше копняла. Маги, чиито мотиви все още не бяха ясни, но която според Мади със сигурност се нуждаеше от помощта ѝ.

Хитрецът можеше и сам да се погрижи за себе си. В края на краищата той толкова пъти сам се беше измъквал от неприятностите. И ако тя трябваше да избира, то...

Мади печално си помисли за Морския кон и за Ездача, чието име е Предателство...

Нека да е Предателство тогава, каза си тя с въздишка и без да чака по-нататъшното развитие на нещата, остави боговете да спорят и се отправи към Хълма, където Черният кон на Последните дни я очакваше, за да я отведе в Края на света.

Адам Скатъргуд беше зяпнал Коня, който Маги беше довела със себе си от Сън. Заради общуването ѝ с неговия спътник той бе останал за пръв път от три години насам без присъствието в съзнанието му и въпреки че раздялата им трая само няколко минути, тя го беше накарала да се почувства ужасно уязвим, сякаш цялото познание, което бе придобил, внезапно и жестоко му бе отнето и той бе беззащитен, без посока, невеж и...

Свободен?

Тази мисъл беше истинско откровение. Идеята, че можеше да е свободен — истински свободен — никога не му беше хрумвала. Усещането започна като трепет в гръбначния му стълб, разпростря се до стомаха му и след това обхвана мозъка му като горски пожар, изпълвайки го с равни дози ужас и вълнение.

Главата му се замая, гърлото му пресъхна. За момент се почувства така, сякаш ще получи припадък. За трите дълги години на робство, прекарани в съобразяване с всяка прищявка на неговия спътник и в страх какво би станало, ако направи нещо, което не е по вкуса му, мисълта просто да си тръгне никога не му беше минавала през ума.

„*Мога да бъда свободен*“ — помисли си Адам и изведнъж се видя да оставя багажа си и меча, забравил мечтите си за предопределена съдба, които той знаеше, че не са неговите мечти, а принадлежат на присъствието, обитаващо съзнанието му толкова дълго, че той вече не можеше да определи къде свършват неговите мисли и къде започват тези на спътника му. „*Мога да си тръгна*“ — каза си Адам и ужасният трепет се засили. „*Мога да го направя още сега!*“

Може само да се предполага дали би се осмелил да го направи, или не. Би ли могъл наистина просто да се прибере у дома, да зареже съдбата си и да се върне към Адам Скатъргуд? Да върти странноприемницата „Седемте спящи“, да поддържа добри взаимоотношения със съседите си и да се ожени млад като баща си? Да

надебелее като майка си, да ходи на църква всяка неделя и да се мъчи да забрави, че е могъл да достигне до величие?

Във всеки случай не му остана време да помисли над това. Трепетът едва беше успял да пусне пипалата си към съзнанието му, когато спътникът му се завърна с такъв трясък и сила, че събори Адам на пода и го прикова там наранен, треперещ и ужасен, докато нещото, което някога се бе наричало Мимир Мъдрият, се върна на мястото си в неговото съзнание като капризен гост, който се тръшва на любимото си кресло.

Когато се сети за своето предателство, Адам захленчи. Безименният можеше да е жесток и знаеше как да наказва опитите за бунт. Но сега беше потънал в грижи. Адам усети необузdana и дива възбуда, придружена от ярост, която беше по-силна от всичко, с което се беше сблъсквал от онзи ден на брега на Сън, когато двамата се бяха превърнали в едно.

„Как се осмелява тя? Как се ОСМЕЛЯВА да ми откаже?“ — крещеше то.

Адам хвърли поглед към Маги, която го наблюдаваше с известна загриженост.

— Адам? Добре ли си? — попита тя.

Помисли си, че той не изглежда никак добре. Тя го виждаше как трепери.

— Адам? Моля те? Какво стана?

— Нищо ми няма — отвърна Адам. — Вече всичко е наред. — Той седна. — Каж ми какво се случи.

Маги седна до него на леглото и му разказа за пътуването си през Сън — от Хълма Червен кон до полета ѝ през облаците и шепнещия Глас, който я направляваше и който тя беше изгонила, когато се беше опитал да я контролира.

— Направи ли го наистина? — Очите на Адам се разшириха.

— В съня си — кимна Маги. — Но всъщност това не е било сън, нали? — попита тя и хвърли поглед към дорестия Кон.

— Сън е река, която тече през Деветте свята — каза Адам, без да чака да го питат отново. — Това е опасно място и е също толкова реално като всяко друго. Може би дори по-реално, защото в Сън можеш да видиш нещата такива, каквито са наистина под цялата маскировка, която ги прикрива.

— Маскировка? — попита Маги.

Той погледна към Коня.

— Е, предполагам, че изглежда по-различно от онова, което си видяла, докато си била в Сън.

— Но защо е тук? — попита Маги. — И чий беше онзи Глас? И кое беше онова момиче? И защо изглеждаше точно като мен?

Спътникът на Адам проговори в мислите му: *„Кажки й, че сега не можеш да обсъждаш това. Кажки й, че има нещо, което искаш тя да направи. Кажки й, че то е много важно. И, в името на боговете, й кажки да спре да задава въпроси!“*.

Но Маги наблюдаваше Адам през кръга, образуван от палеца и показалеца й. Тя си помисли, че приятелят й изглеждаше трескав, болен и разтревожен и всеки път, когато му заговореше, той се накланяше на една страна, сякаш очакваше инструкции, преди да й отговори, или сякаш слушаше глас, който само той може да чуе.

Тя си спомни какво й беше казало момичето от Севера за Гласа в главата й. Как го беше нарекло? Шепнеция? Възможно ли беше и Адам да го чува?

Тя фокусира руната *Бяркан* и започна да разглежда цветовете на Адам. И тогава я видя — чужда нишка руническа светлина в следата му. Адам трепна, цветовете му блеснаха по-силно и Маги разбра със сигурност — някой друг я наблюдаваше, някой тих и призрачен зрител...

Тя пропъди руната.

— Магистре? — повика го Маги. — Няма нужда да се криеш. Знам, че си там.

В съзнанието на Адам спътникът му се сгърчи и започна да съска като гнездо със змии.

С огромно усилие на волята Адам успя да запази спокойствие.

— Нямам представа за какво говориш...

— Не ме лъжи, Магистре. Ти се опита да контролираш мислите ми. Опита се да ме накараш да ти се подчинявам. Онова момиче на Хълма — тя ми каза, че ще го направиш. Каза, че ти си врагът.

— Не — възрази Адам. — Това не е вярно.

— Тогава какво си ти? — попита Маги. — И защо не ми кажеш какво става?

— *Ще го сторя* — отговори то с гласа на Адам. — *Но първо трябва да ми се подчиниш.*

Докато изричаше думите на спътника си, Адам почувства силата на неговия гняв. Той усети, че съществото е на прага на някакъв колосален изблик.

„Как се осмелява тя да МЕ разпитва?“

Той потрепери. Маги се почувства странно трогната. Когато Адам беше дошъл при нея в лабиринта под Вселенския град, тя го беше сметнала за доста арогантен. Оттогава изпитваше известно страхопочитание към този млад мъж, който знаеше толкова много. Но сега, когато най-сетне видя истинските му цветове, тя изпита към него особена нежност. Помисли си, че той е просто човек, а нещото, което нарича себе си Магистър, го държи под своя власт.

— Искам да пуснеш приятеля ми да си върви — заяви тя.

— Маги, не го прави — примоли ѝ се Адам.

— Пусни го да си върви — повтори тя. — *Тогава* ще можем да говорим.

Адам вече се потеше.

— Моля те — умоляваше я той. — Не знаеш с какво си имаш работа. Той спаси живота ми в Задгробния свят. Сега ми казва какво да правя. Знае какво мисля. Милост, моля... — Той заскимтя и падна на колене.

— Какво не е наред? — попита Маги.

Магистърът каза с гласа на Адам:

— *Ти си виновна за това, Маги Риди. Аз не обичам да причинявам болка.*

Адам заразмахва ръце и закрещя, драскайки с нокти по пода.

— Моля те! Маги! Накарай го да спре!

— Остави приятеля ми на мира! — извика тя.

— *Не и преди да се съгласиш с моите условия.*

— Какви условия?

— *С всички.*

Маги покри устата си с ръка. Осъзна, че трепери.

— Не го прави! — извика тя. — *Ще сторя* каквото искаш. Кълна се!

— *Заклеваш ли се в истинското си име?*

— *Да! Да!*

Присъствието в ума на Адам веднага разхлаби хватката си над него. Младият мъж запълзя на колене и повърна. Гърлото на Маги се стегна. Тя никога преди това не беше изпитвала такъв ужас. И не искаше да го изпита никога повече.

„Какво ми става? — помисли си тя. — Каква е тази коварна слабост?“

— *Не исках да правя това* — рече Магистърът с гласа на Адам. — *Но и двамата се нуждаете от урок, а нямаме много време.*

Адам погледна Маги.

— Благодаря ти — прошепна той и хвана ръката ѝ.

Маги я задържа за момент, несигурна какво трябва да изпитва.

Сама и необичана от толкова много години, при този прост човешки допир тя изпита странно, чуждо и вълнуващо усещане. Зачуди се какво ли би почувствала, ако целуне Адам, и откри, че силно се изчервява.

— Отиде ли си? — най-сетне попита тя.

— Той никога не си отива — отвърна Адам. — Но мисля, че можем да разговаряме.

Това не беше точно лъжа — той знаеше, че ако я излъже, тя ще го разбере по цветовете му — но не беше и цялата истина. Всъщност продължаваше да чува спътника си, неговият тих, лукав Глас беше вътре в мислите му и той знаеше, че ако допусне грешка, ще последва наказание.

— Маги, ти искаше отговори — каза той. — Сигурна ли си, че си готова за тях?

Тя кимна.

— Добре. Ще ти разкажа всичко. След това, ако не ми вярваш...

— На *теб* вярвам — натърти Маги. — Твоят Магистър е този, на когото не вярвам.

Адам, изглежда, се почувства неудобно.

— Надявам се да успея да променя мнението ти за това. Имам нужда от теб. Маги...

Тя се усмихна. Чувстваше се много странно да се усмихва по този начин, сякаш пробваше дреха, която не ѝ бе по мярка. Спомни си чувството на отвращение, когато Адам беше открил сиянието върху врата ѝ. Спомни си неохотата, с която свали бергата си пред мъж,

който не беше от семейството ѝ. Сега тези чувства ѝ се струваха детински и абсурдни. От какво се беше страхувала?

Като дете тя беше видяла родителите си да умират и нейния Свят да се разпада в Хаоса. Ако тогава беше знаела онова, което знаеше сега, може би щеше да успее да ги спаси — да им помогне — или поне да отвърне на удара. Но сега нещата бяха различни. Сега тя имаше *сияние* — онзи странен огън, който превръщаше обикновените хора в богове. Дори повече от това — имаше приятел. Някой, когото го беше *грижа* за нея.

Маги беше сънувала за излекуването на Края на света, за Очистването на потъналия в анархия град. Сега сънят ѝ беше станал някак по-малък — по-малък, но въпреки това по-значим. Изгубените библиотеки, циничните търговци, разпадането на закона и Реда — дори желанието ѝ за отмъщение срещу представителите на Хаоса — всичко това внезапно беше отстъпило пред по-дълбоко и по-силно желание.

Маги не знаеше как да го нарече. Тя едва осъзнаваше, че то съществува. Знаеше само, че нещо се е променило, сякаш някаква ръчка е била дръпната или натисната и е задвижила механизъм, който никога преди не е бил използван. И докато още една част от сложния капан бавно се плъзваше на мястото си, Адам Гудуин се усмихна вътрешно, а Червеният кон от Последните дни задъвка копринените пискюли на кувертюрата на леглото, за пръв път от петстотин години Мимир Мъдрият беше доволен.

Когато Мади се приближи към останките от Хълма, за своя изненада тя откри, че всичко е спокойно. От битката нямаше много следи, тъй като по-голямата част от жертвите бяха ефимери, които бяха избягали в Задгробния свят или бяха изчезнали в небитието. Малкото и предимно безобидни същества, които бяха останали, се бяха разпръснали из зимните поля — единорог, някой и друг гоблин, група дракони бебета, които се носеха във въздуха като семена на глухарчета.

И навсякъде около съборения Хълм се простираше одеяло от светла, блестяща мъгла, която не приличаше на обичайните облаци, а на нещо излязло от Долната земя и разляло се върху равнините наоколо по начин, който беше познат на Мади...

„*Реката Сън*“ — помисли си тя. Големата част от мощта ѝ вече беше изчерпана. Силата на изригването ѝ се беше разсеяла и изпаренията ѝ бяха разпръснати. Въпреки това тя се приближи към нея предпазливо, защото знаеше каква е мощта на Сън и не беше сигурна какво още може да се крие под булото на бялата мъгла.

— Йормунганд? — най-сетне извика тя.

Световната змия, преяла с онова, което беше излязло от Сън, изглежда, нямаше желание да ѝ отвърне.

Тя повиши глас и опита отново, тъй като не искаше да влиза в мъглата. Но изпаренията задушаваша всичко и формите от сънищата, които беше видяла в началото — онази менажерия от чудати същества — се бяха стопили и от тях не беше останало почти нищо. Само призрачната мъгла си стоеше, може би като напомняне за битката. На земята имаше и нещо като пепел, осеяна с буци шлага като сгурията от огнището на ковач.

Сега облакът беше точно пред нея. Мади виждаше променливото му очертание като линията на приборя по плажа, отбелязваща границата на Сън.

— Йормунганд? — повтори тя.

Откъм облака сънища се разнесе грохот. Мади оформи руната *Ир* и пристъпи една крачка напред към Сън. Нищо не се случи. Тя направи

още една крачка. Мъглата беше студена и обезпокоителна по начин, който не можеше да обясни напълно. Тя, която беше виждала Задгробния свят в цялото му смущаващо многообразие, която беше гледала в очите Наполовина родената Хел и беше крачила по пътя към Задгробния свят, обградена от душите на мъртвите, откри, че трепери от страх при вида на някакъв си облак.

Но когато се придвижи по-навътре в Сън, започна да разбира какво се случва. Онова, което беше приела просто за облак, се оказа нещо далеч по-зловещо. На Мади ѝ се струваше, че въздухът, дърветата, скалите и земята — цялата тъкан на реалността — бавно се разпадат около нея и се превръщат в облак сънища като плетиво, което се разплита до нишките, от които е направено.

Докато наблюдаваше, един кафяв плъх изпълзя изпод скала, забави ход, очертанията му се размазаха и той просто прекрати съществуването си, като след него остана само петно, показващо мястото, където е бил. Самата скала скоро го последва и Мади осъзна, че пепелта в краката ѝ е остатъкът от този процес, от това постепенно разпадане на всичко вътре в облака. За колко време щеше да се случи това с човешко същество? И какво щеше да стане с долината?

Тя отново повика Йормунганд. Този път Змията я чу. От взривения Хълм се разнесе ужасяващ грохот и слугестата глава на Световната змия се появи от разцепената земя като могъщ дъждовен червей, надушил дъжда. Звярът насочи погледа си към Мади.

— Чуй ме — каза тя. — Чудех се дали случайно не можеш да ми помогнеш.

Йормунганд просто я зяпаше, без какъвто и да е интерес.

Мади опита по-твърд подход.

— Трябва да стигна до Вселенския град — рече тя. — Искам да кажа, че *ти* трябва да ме отведеш там.

Змията ѝ отвърна с огромна прозявка. Маги си помисли, че дъхът ѝ е достатъчно отвратителен, за да спре всяка ефимера. За момент тя се зачуди дали да не се откаже и наистина да *тръгне пеша* към Вселенския град. Но ако искаше да открие Маги Риди, преди Хеймдал и останалите богове да са научили за съществуването ѝ (което означаваше да пътува през Сън, а, разбира се, Слейпнир го нямаше, за да ѝ помогне), ѝ се налагаше да се задоволи с Йормунганд.

— И така — ще ме отнесеш ли дотам?

Настъпи продължително мълчание, по време на което Змията я гледаше все така тъпо, както обикновено.

— Ще ми се да знаех дали си ме разбрал — нетърпеливо въздъхна Мади. — Нямах ли човешка форма?

— Има — обади се един глас зад гърба ѝ, — но този му Облик е далеч по-привлекателен.

— Локи — каза Мади, без да се обръща.

— О, значи ме *помниш* — небрежно рече Локи. — Наречи ме параноичен, ако искаш, но след *поразително* преданата ти защита се зачудих дали не съм сбъркал с нещо.

— И така ли е? — попита Мади.

— Не. А *ти*?

Мади се обърна и го погледна. Той беше приел истинския си Облик (нещо, което, естествено, му беше лесно да направи в Сън) и я наблюдаваше от безопасно разстояние, а в зелените му очи блестеше злоба. Тя забеляза, че в Сън, както и в Задгробния свят, руната му вече не е обърната, а цветовете му искрят по-силно от когато и да е било в Горната земя.

— Чуй ме — съжалявам за това — каза тя.

— Тогава всичко е наред. — Покритите с белези устни на Локи се изкривиха в опасна усмивка. — Защото аз пък си мислех, че по някаква причина *ти* си тази, която е отворила Хълма, взела е Червения кон на Один и междувременно е позволила на половината Задгробен свят да се измъкне, и дори сега се готвиш да заминеш тайно с Йорги и без никакво обяснение да оставиш моя милост да опере пешкира — и тук не става дума просто за някой и друг удар, а за *далеч* по-трайни увреждания.

Мади оформи руната *Бярдан* и хвърли бърз поглед към Локи. Тя знаеше, че този небрежен тон просто цели да отвлече вниманието ѝ и веднага щом съзре възможност, той ще се опита да я нападне. Тя видя това в цветовете му — отровназелената нишка злоба, преплетена с червеното на гнева му, в този случай напълно оправдан.

— Щом мислиш така — подхвана тя, — защо не го каза на останалите?

— Смяташ ли, че щяха да ми повярват? — сви рамене той. — Точно сега не съм особено популярен в Средните земи. — Той присви очи към Мади и се усмихна. — Както и да е, просто бях любопитен.

Каквато и причина да си имала да освободиш Червения кон от Хълма, трябва да става дума за нещо наистина важно.

— Мислиш, че съм *знаела*, че Конят е там? — остро го изглежда Мади.

— О, *моля те* — нетърпеливо отвърна Локи. — Не ми се прави на невинна. Спомни си, че аз познавам Хълма Червен кон. Познавам всяка пукнатина и цепнатина. Смяташ ли, че никога не съм заподозрял, че нещо голямо е погребано там?

— Шепнещият... — започна Мади.

— И аз първо това си помислих — призна Локи с обезоръжаващата си усмивка. — Но не съм бил прав, нали? Мимир никога не е бил главната награда. Один е възнамерявал да го използва, за да върне боговете на своя страна, преди да им разкрие основния си план.

— Какъв план? — попита Мади.

— Война с Хаоса — отговори Локи. — Свършекът на Света. Възстановяването на Асгард. Всичко е там, в Добрата книга — с Кон, чийто Ездач е Клане. Клане, *Грим*, на езика на Древните времена. А знаеш ли, че по някакво странно съвпадение това е едно от имената на Один?

Мади мълчаливо поклати глава.

— Но Шепнещият го предаде — неумолимо продължи Локи. — Ти отиде в Задгробния свят, боговете се обърнаха срещу него. Один трябваше да обмисли отново плана си. Дори и така той за малко щеше да проработи, но без Коня всичко беше безполезно. Один падна. Всички решихме, че вече го няма. След това внезапно вече не бях толкова сигурен в това. Започнаха да се случват странни неща. Като например Анджи да направи сделка с боговете и да върне Чука на Тор. А после и тази история с Хълма. И ако онова там не бяха гарваните на Один, вероятно ще трябва да се откажа от поста си на най-умния изгнаник от Асгард...

— Накъде биеш? — попита Мади.

— Генералът е оцелял, нали? — Зелените очи на Локи пламтяха. — Той някак си е успял да се измъкне и не иска останалите да знаят. Добре. Нямам нищо против това. Искам да кажа, че той може да има своите причини. И ако сега работи заедно с Хаоса, аз напълно разбирам това. Няма да е за пръв път.

— Один никога не би направил това! — избухна Мади.

— Съжалявам — рече Локи. — Грешката е моя.

— Наистина е така — гневно продължи Мади. — *Один никога* не би направил това. Точно сега не мога да ти обясня неговия план, но да предаде боговете не е част от него.

— Добре. Съжалявам. Забрави, че съм го казал. Значи той *наистина* има план?

Мади го изглежда подозрително.

— Какво искаш, Локи? — попита тя.

— Същото както винаги — сви рамене Локи. — Позволи ми да дойда с теб до Края на света. Там ще започне, нали? Войната между Реда и Хаоса? Не знам защо пазиш такава тайна, нито какво си мислиш, че можеш да сториш сама, но ако Генералът *наистина* е оцелял, той би искал да ти помогна.

„*Да ми помогнеш? По-скоро да помогнеш на себе си.*“ Мади си помисли, че разбира какво прави Локи — опитваше се да се застрахова. След като беше загубил благоразположението на боговете, той беше решил да спечели покровителството на Один или поне да се разграничи от касапницата при Хълма Червен кон. Ако не беше мисълта за Маги Риди, може би дори щеше да се поддаде на чара му, както беше самотна и несигурна. Тя знаеше, че Локи няма никакви скрупули и че ако разбере за Маги, няма да се поколебаела да използва информацията, за да си възвърне положението сред боговете или още по-лошо — да се спазари с Хаоса.

Мади не искаше да го изоставя, но просто не можеше да поеме риска да изложи сестра си на допълнителна заплаха. Затова тя се обърна към Локи и му се усмихна с надеждата, че ще я разбере.

— Виж, *наистина* съжалявам — подхвана тя. — Обещавам да ти разкажа всичко. Но първо трябва да направя това...

И след тези думи тя призова голямото си сияние и го запрати с всяка сила. Просто за да го забави, докато тя се измъкне — в своя Облик Локи не беше лесен противник дори и за нея. Но сиянието, което тя избра инстинктивно от всички онези, с които разполагаше, се оказа новата руна, която беше успяла да докопа тази сутрин от призрачния си посетител.

За секунда руната Ак проблесна в сребристобяло във върховете на пръстите ѝ, сетне, без да се налага да я подканя, бързо се смеси със

собствената ѝ руна, Аеск. Тя по-скоро почувства, отколкото чу щракването, с което двете руни се преплетоха една в друга, след това от отворената ѝ ръка се изстреля мисловна светкавица, която събори Локи и го запрати с все сила на земята на петдесет метра от нея.

В началото Мади се уплаши, че той може да е мъртъв. Но когато присви очи, забеляза, че следата му си е там, макар че силата ѝ е намаляла.

Тя се замисли за сиянието, което беше запратила срещу него. То приличаше на обикновена комбинация от руни — Ак, Гръмотевичния дъб:

... пресечена с Аеск, Светкавичния ясен:

... но в този случай очевидно Ак и Аеск се бяха събрали, за да създадат нещо далеч по-могъщо:

... сияние, което беше проснало Хитреца в безсъзнание (и то когато беше в най-могъщия си Облик) с такава лекота, сякаш бе размазало някаква досадна муха.

Когато Мади разбра, че Локи не се преструва и че *наистина* е в безсъзнание, тя се изправи пред трудния избор дали да го остави на милостта на Сън, или да го извлече на открито, където следата му веднага щеше да издаде местонахождението му на Хеймдал и другарите му.

Тя избра второто, като се надяваше, че Локи ще я разбере. Боговете щяха да са бесни заради бягството му и вероятно нямаше да му е лесно с тях, но той се беше измъквал и от по-лоши неща и Мади беше сигурна, че ще се справи и този път. Що се касае до предположението му, че Один е сменил лагера и е сключил сделка с врага, тя пропъди тази мисъл с тръсване на глава. Один може и да беше нечестен — понякога дори и непочтен — но никога не би предал боговете. Тя нямаше друг избор, освен да следва сърцето си и да се отправи в търсене на сестра си с надеждата, че Маги ще я отведе до Стареца.

Остави загубилия съзнание Хитрец малко встрани от облака сънища и се затича обратно към Окоето на Коня, където Йормунганд, развълнуван от поражението на баща си, мятеше гривата си, съскаше и създаваше общото впечатление на Змия, готова на всичко.

Мади му хвърли предпазлив поглед.

— На една и съща страна сме, нали? — попита тя.

Йормунганд издаде отвратителен звук, далечно наподобяващ скимтенето на кутре.

— И знаеш къде трябва да отида, нали?

Йормунганд стана почти палав.

— И когато стигнем там, ще се държиш прилично? Обещавах ми, че няма да изядеш никого? Говоря ти съвсем сериозно. Това ще е много *лошо* — предупреди тя.

Йормунганд направи движение, което приличаше на свиване на рамене, и започна да развива спиралата, на която се беше навил. Мади се хвана с две ръце за гривата на Световната змия и се издърпа върху нея. „*Надявам се, че знаеш какво правиш*“ — помисли си тя.

И те се втурнаха към сърцето на Сън.

Локи се събуди с главоболие. Всъщност не толкова главоболие, колкото някаква болка, която започваше в горната част на главата му и се простираше до всяка точка на тялото му. Дори *косата* го болеше. След като се замисли, той реши, че това не е особено изненадващо, като се има предвид, че някой го дърпа за нея, за да го изправи рязко на крака.

Най-вероятното предположение беше, че това е Тор, макар че ако трябваше да е честен, със същия успех можеше да е и Хеймдал. Или Фрейр. Или Ньорд. Или дори Анджи. Ако тя беше наблизо, той би предположил, че това е Скади от Ледения народ, известна още като Кралицата със снегоходки, Ловджийката и Снежната вълчица.

Той си каза, че за щастие Скади бе изчезнала завинаги. В седмиците, предшестваци Рагнарьок, тя го беше приковала към скала заедно със змия, която да плуе отрова в лицето му, а последния път, когато се бяха срещнали, насмалко не го събори с руническия си камшик.

Хитрецьт примигна отново на ярката светлина. Слънцето най-сетне беше изгряло над мъглата, която се бе изсипала от Долната земя, и отразеният му блясък върху падналия сняг беше достатъчен, за да го заслепи за кратко.

Той се опита да си припомни какво се бе случило.

За момент не можеше да си спомни нищо. След това паметта му започна да се възвръща — Мади, облакът сънища, Йормунганд и запечатаният се върху ретината му образ на сияние, каквото никога преди не беше виждал:

Искаше му се да обмисли по-внимателно това. Но знаеше, че сегашната ситуация изисква пълното му внимание. Предпазливо отвори очи отново. В началото светлината беше твърде ярка, за да види нещо, но после нещата бавно започнаха да идват на мястото си — мъглата, снегът, блестящото небе и чифт златисти очи, които го наблюдаваха изпод сплъстена, гарвановочерна коса.

Локи примигна към златистите очи, опитвайки се да разчете изражението им.

— *Гра* — изграка Манди.

— А, значи си буден — додаде Хюи й пристъпи в полезрението му.

— Какво стана? — попита Хитрецът, като напразно се опитваше да се освободи от ръката, вкопчила се в косата му.

— Мислехме, че може би ти ще ни кажеш — весело се ухили Хюи. — Намерихме те в безсъзнание край Хълма Червен кон, заобиколен от счупени парченца сияние.

— Мади — каза Локи. — Свари ме неподготвен. И Световната змия е с нея.

— *Гра* — повтори Манди.

— Спомена ли накъде се е запътила? — ухили се отново Хюи.

— Спомена за Края на света.

— Края на света? Сигурен ли си? — Нов глас се разнесе зад гърба му и ръката стисна косата му по-болезнено. — Ако лъжеш, Звездно куче...

Хитрецът замръзна. Този глас му беше познат. Накрая успя да се освободи и да извърне лице към собственичката му. Усети как всякаква сила напуска краката му, когато се изправи пред две познати леденосини очи и усмивка като бръснач, готов да ти пререже гърлото.

— О, лайняна работа... — промълви Локи.

— Здравей отново — отвърна му Скади.

Междувременно, докато се носеше по Сън, Мади реши, че *всякакъв* друг начин на придвижване е за предпочитане пред този. Това със сигурност беше *най-бързият* начин, но докато се движеше по Сън с невъобразима скорост, вкопчена с изтръпнали ръце в гривата на Змията, опитвайки се да не гледа към *нещата*, които се хвърляха и посягаха с нокти към нея по време на спускането на Йорги в зашеметяващата поредица от въртопи и водопади, които представляваха границите между Световете, Мади започна да осъзнава, че разходката ѝ до Черната крепост на Задгробния свят не представлява нищо в сравнение с това.

Имаше кухни, пълни с ефимери като взривове от смъртоносни фойерверки. Имаше облаци от хранещи се с плът паразити, дъждове от ножове и гейзери от пламъци. Разбира се, имаше и мъртъвци — огромни количества студени и гладни части от тела, безтелесни пръсти, които се вкопчваха в нея, и шепнещи гласове, които я умоляваха.

Помогни ни, Мади. Помогни ни да живеем...

Всичко продължи само няколко минути, ала въпреки това, когато излезе от Сън, Мади имаше чувството, че е пътувала половината си живот. Тя отвори очи в мрака и за момент почти повярва, че всичко е било един много *реален* сън, че все още е в леглото си у дома и нищо от това не се е случило.

Но около нея нямаше завивки и се разнасяше някакъв ехтящ звук, както и вонята на змия, която беше твърде добре позната на Мади. Не. Това не беше сън. Тя си помисли, че вероятно е Краят на света.

Тя оформи руната *Сол* и откри, че е в някакъв подземен склад, чийто покрив частично се беше срутил под тежестта на Йормунганд. Змията почиваше върху горния етаж и бе положила доволно глава в Края на света, а останалата ѝ част беше скрита в Долната земя.

— Казах ти да не биеш на очи — изсъска укорително Мади.

С изненада установи, че главата на Йормунганд започна да променя Облика си и той се превърна в едър, космат черен кон с толкова дълга опашка, че опираше в земята. Не беше особено красиво животно и дъхът му подозрително намирисваше на хищник, но Мади си помисли, че ще свърши работа — поне докато тя не откриеше Маги.

Тя предпазливо погали Черния кон.

— Така е доста по-добре, благодаря ти — рече му тя. — Сега да видим къде си ме отвел.

— Изглеждаш изненадан — отбеляза Ловджийката.

— Ами, не съм в най-добрата си форма — заоправдава се Локи, като разтриваше наранената си глава. — Освен това бях останал с впечатлението, че си се върнала при народа си.

— В началото го направих — обясни Скади, играейки си с руническия си камшик. — Искам да кажа, докато не започнаха слуховете. Слуховете за неприятностите под Хълма. И за Ездач, чието име е Предателство.

— И ти реши, че вината е моя. Е, *има*м новини за вас, приятели...

— Млъкни, Звездно куче — прекъсна го Скади. — Не си тук, за да доказваш своята невинност. Ако беше станало така, както исках, сега щеше да си прикован към някоя скала в Задгробния свят в компанията на отровни змии. Това все още може да се случи, ако се опиташ да ме изиграеш.

Хитрецът я погледна предпазливо.

— Няма да се опитам да те изиграя — обеща й той. — И така, къде се намирам и какво исках?

Скади го изгледа студено.

— Близко си до Седемте спящи — отвърна тя. — На около стотина метра има пещера, която води към планинския склон. Достатъчно суха е и наблизо има вода. Разбира се, ще трябва да останеш скрит — продължи тя. — Иначе те ще те проследят. И като се има предвид какви чувства хранят към теб в момента, не бих казала, че шансовете ти са особено големи. Ездач, чието име е Предателство — кой друг би могъл да бъде, освен Хитреца?

Локи кимна.

— Добре — съгласи се тя.

Умът му работеше трескаво. Възможно ли беше Ловджийката да се опитва да му помогне? Някак си не изглеждаше особено вероятно. И защо гарваните на Один бяха с нея? Наистина ли Генералът беше

оцелял? Или това беше прелюдия към нещо друго — някаква форма на разпит?

Почти недоловимо Хитрецьт започна да се протяга към сиянието си.

— *Гра* — обвинително изграка Манди.

Скади вдигна руническия си камшик. Намотките му се плъзнаха по снега като електрически кабели.

— Предупреждавам те — процеди тя през зъби. — Достатъчно лошо е, че трябва да спасявам живота ти, но ако опиташ отново, ще те заболи.

— Добре — разтвори ръце Локи.

— Мъдро решение — одобри Хюи. — Манди не *говори* много, но може да *вижда* през Деветте свята.

— *Това* вижда ли го...? — Локи направи неприличен жест.

След това се обърна отново към Ловджийката:

— И така, прости ми за недоверчивата природа, но... защо би искала да спасиш живота ми? Едва ли можем да се наречем най-добри приятели.

— *Тука* си прав — съгласи се Скади. — Но Балдер те иска жив и предполагам, че има своите причини за това. Що се касае до Генерала, където и да се намира...

Манди изграка.

Скади направи пауза. До нея Духът и Съзнанието на Один насочиха златистите си очи към отстъпника, наречен Хитреца.

— *О* — рече Локи, — значи така стоят нещата? — Осеяните му с белези устни потръпнаха одобрително. — Чуй ме, ако Один е жив, ако *затова* ме защитаваш, защо не ми кажеш как стоят нещата? Напълно разбирам защо не искаш Ванир да знаят за това, но аз съм негов *брат*, в името на боговете, и ако той възнамерява да сключи сделка...

— Каква сделка?

— Проклет да съм, ако знам — сви рамене Хитрецьт. — Но някой дърпа конците. Червеният кон е на свобода, Черният кон също — сега ни трябва само Въздушният кон и всички да се качваме на вълшебната кола за Рагнарбок!

— Всичко си обмислил, а? — презрително го изгледа Скади.

— Ами, не беше трудно — ухили се Локи. — Навярно Генералът е оцелял. Може би иска да поеме командването. Но за три години

балансът на силите се е променил — Хеймдал е сключил съюз с Хаоса и внезапно Один вече не е никак сигурен колко истински приятели са му останали. Затова се заема с тайно вербуване. Не е нужно много, за да мине Мади на негова страна. Но що се касае до моя милост, го разбирам. В миналото имахме различия. Но, Скади, вече можеш да му кажеш, че съм се променил. Сега съм на страната на Реда.

Леденосините очи на Скади проблеснаха.

— Може би точно в това е проблемът — отбеляза тя. — Смяната на страните е твоята специалност. Затова ще направим следното. Ще възложим на някого да отговаря за теб. Някой, който да следи да се движиш в правилната посока. Някой, който да се погрижи да не смениш лагера.

Локи си помисли, че това звучи доста зловещо.

— Нали не смяташ, че ще предам Генерала?

— Направи го при Рагнарьок.

Локи сви рамене. Той можеше да обясни причините за своето отстъпничество. Преди Рагнарьок беше прекарал месеци, прикован към скала в Долната земя, изоставен и без приятели, в компанията на змия, която пръскаше отрова по лицето му (благодарение на Скади, разбира се). Единствено вярната му жена Сигин беше останала и попиваше капчиците отрова. Локи си каза, че ако трябва да е честен, змията беше по-добра компания. Имаше нещо в безусловната вяност, безкритичната преданост, безкрайното търпение, вечната прошка и общата неспособност да повярваш, че любимият ти може да стори каква да е злина, от което, честно казано, го побиваха тръпки.

Изведнъж му хрумна ужасна мисъл.

— Моля те. Не е нужно да ме затваряш. Аз не съм вторият Ездач. Кълна се. Искам да кажа — точно аз бих ли яздил гигантска змия?

— Родител на Змии? — Скади му се усмихна смразяващо. — Баща на Лъжите?

— Това наранява чувствата ми — засегна се Локи.

— Е, смятай се за щастливец, че само това те засяга. А и тя няма да е твой тъмничар или нещо подобно. По-скоро мисли за нея като за свой пазител. Приятел. Някой, който да се грижи за теб...

— Тя? — учуди се Хитрецът.

— Не се ли досещаш?

— О, не! — Локи пребледня. — Тя умря...

— Ти отвори Хел — усмихна се Скади. — Пусна на свобода купища мъртъвци.

— Но шансовете някой да се измъкне...

— Предполагам, че просто си късметлия — рече тя.

След тези думи Ловджийката отстъпи встрани, за да направи път на новодошлата. В този момент следата и лицето на Локи изгубиха всякакъв цвят.

За случайния наблюдател може би щеше да е трудно да определи каква е причината, защото жената със закръглено лице, която се приближаваше, изглеждаше също толкова безобидна, колкото някой от хората. Косата ѝ беше кестенява, прибрана назад. Роклята ѝ беше обикновена и удобна. Най-интересното в нея бяха очите ѝ, които бяха големи, сини и изпълнени с чувство. В момента те бяха вперени с любов в Хитреца.

— Е, няма ли да кажеш нещо?

Локи зяпаше бившата си жена. *Покойната* си, бивша жена, поправи се той. *Покойната* си, *неоплакана*, бивша жена — упорита като ловджийско куче, инатлива като напечено от слънцето муле, ревнива като домашна котка и луда за връзване.

Той си помисли, че беше лош късмет да срещне отново Анджи. Но да се събере отново с две от бившите си жени в една и съща седмица (без да се споменава появата на Фени и Йормунганд) беше истински тормоз.

Той затвори очи.

— Богове, това е работа на Хел.

— *Какво каза?*

— Казах... *Казах...* здравей, Сиг.

Сигин изпищя и се хвърли към Локи.

— *Знаех си*, че ще се радваш да ме видиш! — извика тя. — Толкова ми липсваше, о, любими! Аз липсвах ли ти? *Знам*, че съм ти липсвала, и сега отново можем да бъдем *заедно*!

Хитрецът правеше всичко възможно, за да се предпази от пороя от целувки.

— Чудесно. Да. Благодаря ти, Сиг.

Полузадушен в парфюмираните ѝ обятия, той си помисли, че тя никак не се е променила. Беше все така нуждаеща се, сладка и смахната под онази усмивка. И какъв беше този знак от опаката страна

на дланта ѝ? Локи реши, че *прилича* на рунически знак, макар че Сигин никога преди не беше имала такъв:

— Това откъде го имаш? — попита той. — И какво, в името на Хел, е то?

— Това с името на Хел беше на място — отвърна Скади. — Наричаме го *Ех*, Съпружеството. Още една руна от Новото писмо.

Но сега Сигин го пусна от прегръдката си и го огледа критично.

— Изглеждаш *ужасно* — отбеляза тя. — Онази противна Анджи *изобщо* ли не се грижи за теб? Не те ли *храни*?

— Сигин, добре съм — възрази Хитрецът.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Значи тя е още тук някъде? *Виждал* ли си я?

— Ами... — започна Локи.

— Всъщност няма значение. Наистина. И бездруго знам. Обзалагам се, че си се *виждал* с нея през цялото това време, нали? След всичко, което направих за теб. Ти, лъжлив, измамен, малък *плъх*! — възмути се тя и залепи на Хитреца един звучен шамар.

— Но ти беше мъртва... — запротестира той.

Сигин го зашлеви отново.

— Разбирам. Това ли ти е *извинението*? — попита тя. — Само защото съм *мъртва*, ти реши, че пак можеш да си с оная *никаквица*!

Скади прикри усмивката си.

— Мъжете се оставят толкова лесно да бъдат съблазнени. Трябва да ги следиш през цялото време.

— О, това и възнамерявам да направя — отвърна Сигин, вдигна ръка и оформи с пръсти знак, който озари въздуха с руническа светлина.

В същия момент нещо се появи около лявата китка на Локи, нещо, което приличаше на фина златна верига.

— Какво е това? — попита Хитрецът.

Сигин изрече заклинание — „Ех бит фор еорлум“ — и около нейната китка се появи подобно сияние и свърза двамата.

— Моля те, не прави това — примоли се Локи.

— За твое добро е — сви рамене Скади. — Или предпочиташ онази скала в Задгробния свят?

При тези думи сините очи на Сигин светнаха.

— Знаеш ли, че така може и да е *по-безопасно*... — рече тя. — Ще ми е приятно да остана с него там. Ще мунося храна, ще му пея и ще държа леген над главата му, за да не го нарани онази ужасна змия...

— Каква змия? — попита Хитрецът.

— Ами, *трябва* да има змия, скъпи — увери го Сигин. — Нали се сещаш, както в старите дни. Само ти и аз, и змията, разбира се...

— Не мисля, че това ще е необходимо — прекъсна я Скади.

Ех, Съпружеството, проблясваше и пропукваше между тях с руническа светлина.

— Локи, не се опитвай да избягаш — предупреди го тя. — Сигин, просто се грижи за него.

Сигин й се усмихна лъчезарно.

— О, ще го направя. *Обещавам* — заяви тя. — Ще се грижа толкова добре за него. — След това се обърна към Хитреца: — Гладен ли си, скъпи? В пещерата имам чай и сладкиш.

— *Чай? Сладкиш?* — повтори Локи.

Сигин нежно погали ръката му.

— Какво? Да не мислеше, че ще те уморя от глад? И после ще проведем очарователен разговор. Сега, когато си само мой...

— Не... Почакай! — извика Хитрецът, когато видя, че Ловджийката се обръща да си върви.

Но Скади просто не му обърна внимание и възвърна любимия си Облик. Тя запристъпва леко по снега като бяла вълчица, а Духът и Съзнанието на Один се издигнаха в искрящия въздух над нея.

Стиснал зъби, Локи ги наблюдаваше как се отдалечават. Много пъти го бяха затваряли — в тъмници, в Задгробния свят, под Хълма, в леговището на Хората от тунелите, в пещерите на Ледения народ — но никога преди не се беше чувствал толкова затворен. Златната верига около китката му беше тънка като паяжина, но не можеше да бъде счупена и ограничаваше движенията му. Иначе беше почти незабележима, като се изключеше, че само на няколко крачки от него

беше Сигин, която беше самото възплъщение на верността и чиито очи бяха вперени с обожание в Локи.

Той потрепери. Това беше лошо — по-лошо дори от Задгробния свят. Поне в Черната крепост можеше да крещи на воля. Тук не можеше да прави дори и това. Трябваше да е *любезен*, да пие чай и да си бъбри с покойната си бивша жена. Съпружеството проблясваше и трептеше безмилостно около китката му, като обвързваше отново Хитреца със съдбата му до Свършека на Световете и го оковаваше с веригите на любовта.

„В началото било Словото. И Словото създало Деветте свята от Небесния свод до Отвъдното. И Безименният властвал над всичко, поддържал Реда и Хаоса по местата им и налагал законите на Вселената.

В онези дни от Огнения народ били постоянно във война с Ледения народ и искали да притежават Словото, за да сразят враговете си един път завинаги. Затова те изпратили един от тях да се пазари с Безименния. Това бил Один, син на Бор, и той предложил да бъде построена цитадела, която да брани Световете от Хаоса. Но Безименният не му вярвал и искал доказателство за добрата му воля. Тогава Один предложил да пожертва едното си око в замяна на Словото и обещанието да бъде поддържан Редът. Безименният се съгласил и Огненият народ построили Моста, свързващ Световете, и започнали да изграждат своята цитадела.“

Сега, когато Слейпнир беше преместен (не без известни затруднения) в конюшната, Адам се чувстваше много по-спокоен. Някой и друг подкуп за слугите и те си затваряха очите за случайните изблици на сиянието на Маги, но внезапната поява на кон в луксозния тавански апартамент над Алеята на Екзаминаторите със сигурност би привлякла внимание, каквото те не желаеха.

Той най-сетне разказваше своята история, а Маги го слушаше с интерес. Беше история, която той беше научил добре, след като беше прочел много различни нейни версии. Въпреки това тя го слушаше нетърпеливо.

— Как са могли да построят нещо такова? — попита тя, когато Адам направи пауза, за да си поеме дъх. — Искам да кажа, то е било горе в небето, нали? Как са успели да го накарат да си остане там?

— Сложно е — отвърна Адам, защото самият той всъщност нямаше никаква представа.

— Е? — погледна го очаквателно Маги.

Вътре в съзнанието на Адам неговият спътник въздъхна.

— Нищо не се появява от нищото — каза той и Адам послушно повтори думите му като ехо. — Как постъпваш, когато строиш къща? Първо разчистваш дърветата. Създанието работи чрез разрушението. Е, Словото постъпва по същия начин. То разчупва блоковете на Сътворението и ги оформя за своите цели. Сънят става реалност. Реалността помага за оформянето на Съня. Ето защо Словото е толкова опасно. Точно това била първата грешка на Безименния.

Маги зяпна Адам с широко отворени очи. Никъде в Добрата книга тя не беше виждала да се споменава, че Безименният е допуснал грешка — дори нямаше и намек, че такова нещо е възможно. То звучеше почти като богохулство. Но тя вече вярваше на Адам доста повече, отколкото на Добрата книга, и сега просто отвори очи по-широко.

— Грешка? — попита тя.

— О, да — усмихна се Адам. — Дори Безименният прави грешки. Но Один бил правдоподобен отстъпник и изглеждало, че е на страната на Реда. Едва по-късно станало ясно, че има съюзници и от *двете* страни — включително и предател от самия Хаос, който той привлякъл заради хитростта му. Тогава Безименният започнал да съжaliaва за доверието, което му оказал, и взел да се отнася предпазливо към Огнения народ. И така, той им поставил капан, като се надявал да им подреже крилцата и да възвърне част от силата си. Затова призовал демон от Отвъдното — същество на име Свадилфари — поробил го със силата на Словото и му придал формата на огромен Кон. След това Безименният предложил да им помогне да завършат Цитаделата за по-малко от седмица — без чужда помощ, само с Коня — на цена, която предстояло да бъде определена. В началото това изглеждало твърде хубаво, за да е истина. Задачата, която би отнела на Огнения народ години, щяла да бъде приключена за по-малко от седем дни. Едноокият Один обаче бил предпазлив. Той вече бил платил висока цена за сделката си с Безименния. Щяло да е лудост да сключат договор, без дори да знаят каква е цената. Но Локи, неговият брат от Хаоса, го убедил да сключи сделката. Той казал, че така или иначе работата никога нямало да бъде свършена навреме и поради това рискът бил минимален. Те се съгласили и работата започнала. Но самата природа на Свадилфари била да строи замъци в небето и руна по руна, сияние след сияние. Небесната цитадела започнала да се

оформя. Пет дни след началото на договора Огненият народ започнали да се тревожат. Особено неспокоен бил Один, не на последно място, защото неговите хора си зашепнали, че от самото начало намерението му било да се съюзи с Безименния. Както обикновено, той обвинил за това Локи, който като усетил накъде вървят нещата, побързал да изкупи вината си, преди да са го изхвърлили от небето.

Маги не беше чувала тази част от историята. Дори в Затворените книга на Добрата книга споменаването на Огнения народ беше сведено до минимум и единственото, което знаеше, бе, че те по някакъв начин са превзели чрез измама Първия свят и след това са се превърнали в богове.

Тя се сети за Коня, който бяха оставили в конюшната кротко да хрупа сено от една бала. Той толкова приличаше на всеки друг кон, че дори на нея ѝ беше трудно да повярва в истинския му Облик на нещо, което наполовина е Кон, наполовина е паяк, излязъл от Хълма, следван по петите от орди от Сън...

— Червеният кон... — плахо предположи тя, — той ли е Свадилфари?

— Не съвсем — поклати глава Адам. — Локи знаел как да промени формата си — лесна задача в Първия свят — и се превърнал в малка бяла кобила — много *красива* бяла кобила. Той подмамил демона Кон обратно в света на Сън. Безименният се опитал да го повика отново, но Свадилфари бил оглупял от любов и двамата с бялата кобила изчезнали за цели два дни и две нощи. Седемдневният срок изтекъл и Цитаделата останала недовършена. И Безименният трябвало да признае поражението си и да остави Асгард на боговете.

— А Конят? — попита Маги.

Адам сви рамене.

— Никой повече не го виждал — отвърна той. — Но когато Локи се върнал в естествения си вид, довел жребче с осем крака — дете на демона и бялата кобила. Нарекъл го Слейпнир и го дал на Один като подкуп в замяна на позволенията да остане, когато другите искали да си върви.

Маги зяпна Адам очарована.

— Значи... Локи е неговата *майка*? — попита тя. — Как е успял да направи това?

— Не би повярвала какви отвратителни неща е успял да извърши Локи навремето — отговори Адам, хвана ръката на Маги и я погледна сериозно. — Но сега той е при нас. Конят на Один. Слейпнир. Най-великият Кон в Деветте свята.

— Но защо? — попита Маги. — Защо трябваше да го докараме тук? Той не е ли все още опасен? Освен това мислех, че работата ни е да унищожаваме демоните, а не да ги пускаме в Световете...

— Търпение — усмихна се Адам.

Всъщност той вече почти беше загубил търпение с Маги, но трите години, прекарани със съществото в съзнанието му, го бяха научили на самоконтрол.

— Повярвай ми, разбирам как се чувстваш. И аз самият някога бях такъв. Разбира се, и аз като теб мразя да си имам работа с демоните, но понякога целта оправдава средствата и този път помалкото зло е да докараме тези същества в Световете, за да може една далеч по-голяма заплаха да бъде унищожена завинаги.

— Огненият народ — предположи Маги.

— Точно така — отвърна Адам.

— Но в Добрата книга се казва, че Ездачите ще...

— Възвестят Бедствието? — усмихна се Адам и добави: — Така е. Свършекът на Световете. Рагнарьок. Апокалипсиса. Зимната война. Но този път *ние* ще определяме правилата. Ние ще контролираме положението. Ние ще насрочим датата. — Той сложи ръце върху раменете на Маги, погледна в златисто сивите ѝ очи и продължи: — Не разбираш ли какво означава това? То ни дава шанс да направим нещата както трябва. Да създадем Ред от Хаоса. Да спасим Световете от Огнения народ.

— Искаш да кажеш, че можем да спрем Бедствието?

— Разбира се, че можем — кимна Адам. — Ти притежаваш нужното, за да ги победиш. Вече имаш Червения кон. Сега се нуждаем само от още едно нещо — реликва от Древните времена, която ще ни помогне да ги унищожим веднъж завинаги.

— Реликва? — погледна го тя.

— Хората я наричат Стареца.

— Какво представлява?

— Знам само, че ни е нужен — сви рамене Адам.

— Ами... — Маги сниши глас. — Ами Магистърът, Адам? Кой — *какво* — е той? И не можем ли някак си да те освободим?

Адам пребледня и поклати глава.

— Не знаеш за какво говориш — каза той тихо, но настоятелно. — Господарят ми е тук, за да ни помогне. Знам, че не ти изглеждаше така, но трябва да ми повярваш. Той е на наша страна. Нещата са... сложни. Разбираш ли ме?

— Да, добре — отвърна Маги със съмнение. — Но кажи ми кое беше онова момиче на Хълма? Онази с клеймото, която изглеждаше точно като мен?

В съзнанието на Адам неговият спътник му отправи хладно предупреждение.

„Остави това на мен — каза му Адам. — Знам как да се справя с нея.“

„Дано наистина е така — отвърна спътникът му. — Или ще направя и двама ви на парчета.“

Адам се замисли за миг дали на този етап една молитва към Локи би била сметена за богохулство. От Гласа в съзнанието си знаеше, че някога Хитрецът е бил в подобно положение, страдал е от същото обсебване и накрая някак си е успял да се освободи...

— Довери ми се, Маги — рече той с усмивка. — Някога ти ме попита дали не съм сън. Е, точно там започва всичко. Там ще намериш своите отговори. В Сън. Ще ми се довериш ли?

— Да, ще го направя.

И така Адам започна да разказва своята история.

Маги Риди не се доверяваше на сънищата, както не се доверяваше и на сънуващите. Но Адам обясняваше толкова добре и тя започна да разбира как Сън е бил разкъсан от Огнения народ, за да пуснат на свобода Хаоса в Световете, и как от този Хаос те смятали да построят отново Моста дъга и оттам да завладеят самия Небесен свод, Първия свят на Сътворението.

— И така, виждаш — рече Адам, — че отговорът на всичко се крие в сънищата. *Твоите* сънища, Маги — твоите и моите. Така освободихме Огнения кон. Така ще открием Стареца. И така ще победим Огнения народ и ще върнем Реда в Деветте свята.

— Но защо трябва да съм аз? — попита Маги.

— Заради това коя си — отвърна Адам. — Защото във вените ти тече тяхната кръв.

— Но това не е вярно — възрази Маги. — Чичо ми беше Екзаминатор. Родителите ми бяха хора от Ордена. И двамата ми *братя* бяха в Ордена.

Адам докосна врата ѝ, където руническият знак Ак, Гръмотевичният дъб, все така проблясваше под късо подстриганата ѝ коса.

— Не си получила това от Донал Риди. Или от благоверната му съпруга Сюзън.

— Тогава от кого съм го получила?

Адам въздъхна и хвана ръката ѝ.

— Попита ме за момичето — каза той.

Маги го погледна нетърпеливо. Откакто се беше завърнала в Края на света, тя копнееше да научи повече за момичето на Хълма, което толкова приличаше на нея, повика я по име и знаеше за семейството ѝ.

— Новината може да е шок за теб — предупреди я Адам.

Всъщност това му доставяше удоволствие. За пръв път, откакто спътникът му се беше настанил в ума му, той изпитваше насладата да притежава сила.

— Коя е тя? — попита отново Маги. — Каза ми, че не тя е врагът.

— Може би не за теб — съгласи се той. — Но за мен, за моя господар, за всички Светове, за всичко, което ни е скъпо...

— Какво искаш да кажеш? Коя е тя?

Той се усмихна.

— Името ѝ е Мадисмит — отвърна той. — Познавам я — бих се с нея преди много време, преди да срещна господаря си. Изглежда доста обикновена, но всъщност е една от най-опасните и могъщите сред Пророческото племе. Тя ме мрази. Винаги ме е мразила. И... — Адам направи пауза за по-голям ефект.

— Да?

— Маги... *тя е твоя сестра.*

Той очакваше сълзи, може би дори истеричен изблик — за Адам това щеше да е нормално. Но Маги Риди не беше обикновено момиче и макар че за момент стисна устни, изражението ѝ остана неестествено спокойно. Шокът и отвращението ѝ, когато беше открила руната на врата си, сякаш бяха останали някъде далеч в миналото. Адам помисли възмутено, че всъщност тя беше точно като Мадис — устата, упоритата и твърде умна за свое добро.

— Как бихме могли да сме сестри? — попита тя. — Аз никога преди не съм я срещала.

Адам се усмихна неискрено.

— Разбира се, че не си я срещала — каза той. — Но въпреки това двете *сте* сестри. Вие сте двете близначки на Тор и Ярнсакса, на Хаоса и Огнения народ. Ето защо моят господар искаше да я убиеш, докато имаш тази възможност. Връзката помежду ви е опасна и докато не бъде прекъсната, душата ти *винаги* ще е на везните и Пророческият народ няма да те остави на мира.

Дълго време Маги не каза нищо. Възможно ли беше в един свят някой да изглежда толкова безобиден — дори мил, — а в друг да е нечестен и разрушителен, както твърдеше Адам Гудуин?

Тя се сети за Червения кон долу в конюшната. Той изглеждаше като обикновено животно. И въпреки това в един друг свят беше Червеният кон на Последните дни. *Възможно ли* беше онова, което казваше Адам, да е истина? Възможно ли беше врагът да е собствената сестра близначка на Маги?

Адам сложи ръката си върху нейната.

— Знам, че не искаш това, Маги — рече той. — Точно както и аз никога не съм го искал. Но нещата се промениха, когато те срещнах. Заедно можем да се изправим срещу всичко. Заедно, с помощта на моя господар, можем да променим Деветте свята, да отстраним онова, което е повредено, и да го построим наново.

— Можем ли да го направим? — усъмни се Маги.

— Разбира се, че можем.

След тези думи той я погледна в очите и целият здрав разум на Маги се разтопи в розова мъгла. Ето че имаше някой, който познаваше сърцето ѝ, който я приемаше, някой, с когото можеше да сподели всяка тайна, колкото и мрачна да е тя.

Ръката ѝ се плъзна по врата ѝ, където руната Ак блестеше като факла.

— Не мислиш ли, че съм омърсена? От *това*? — попита тя.

— Разбира се, че не — усмихна се Адам. — Всъщност мисля, че си красива.

Маги го погледна изненадано. Разбира се, тя никога не се бе смятала за красавица, дори и преди да си отреже косата. Беше твърде бедна, за да си позволи скъпите дрехи, които бяха модерни в Края на света, и винаги я бяха смятали за прекалено обикновена — твърде висока и буйна, твърде умна и устата, нежелаеща да играе игрите на съблазняване, така обичани от другите момичета на нейната възраст. Искрящите ѝ очи бяха прекалено прями, косата ѝ, която преди беше красива, винаги беше скрита под шарфа. Сега дори нея я нямаше — точно в момента, когато Маги за пръв път в живота си бе започнала да се интересува как изглежда.

Разбира се, Адам знаеше това много добре. Маги Риди и Мади Смит си приличаха не само по външен вид. Те имаха един и същи темперамент и дори различната среда, в която бяха живели, не беше променила особено сходствата помежду им. И двете бяха самотни деца — Мади прекарваше часове сама в Мечешката гора, а Маги в леговището си под стария Университет. Маги беше горда като сестра си, имаше нейния кураж и увереност. Но под всичко това той виждаше, че момичето копнее за някой, на когото да може да се довери, за приятел, с когото да споделя тайните си и в когото може би да се влюби...

Любов? Само преди няколко дни Маги Риди би се присмяла на тази мисъл. Сега в очите ѝ имаше нещо — топлина, която озаряваше обикновеното ѝ лице с нещо, наподобяващо красота. Адам Скатъргуд вече не беше някогашният разглезен и сърдит младеж. На седемнайсет той беше красив, в него имаше някаква загадъчност, знаеше много неща и беше различен от останалите млади мъже, които Маги беше срещала. Най-важното от всичко беше, че той ѝ казваше онова, което тя желаше да чуе — че се *нуждае* от нея, че я иска. А за нея най-привлекателното беше някой да се *нуждае* от нея.

Той нежно дръпна бергата, която покриваше остриганата ѝ коса.

— Наистина ли трябва да носиш това? Сега, когато те виждам без него...

Маги се поколеба още веднъж, за последен път.

— Но Адам, косата ми...

— Така ми харесва. Прави те различна.

Маги за пръв път чуваше тази дума, използвана не за да изрази отрицателно отношение.

— Различна? — повтори тя и му позволи да развърже шарфа и да го свали.

Адам нежно докосна косата ѝ.

— Красива е — каза той.

Придърпа Маги към себе си и тя положи глава на рамото му. Челото сякаш беше създадено за това място. Тя затвори очи и се отпусна.

— Все още не се доверявам на господаря ти — предупреди го тя.

— Доверяваш ли се на мен?

Маги бавно кимна.

— Тогава ела с мен — прикани я Адам. — И сънувай...

Мади познаваше града само от историите. Нат Парсън беше пълен с разкази за Вселенския град с неговите зелени паркове, изискани зали, куполи от стъкло, златни шпилове, пристанище с платноходи и Единното море, което се простираше до хоризонта. Но Нат Парсън бе склонен да преувеличава и като се имаше предвид, че никой в Малбри не можеше да му противоречи (поклонението беше скъпо нещо и никой не се беше връщал от Вселенския град вече близо четирийсет години), Мади винаги беше смятала, че неговото описание на мястото е доста поукарасено и действителността ще е много различна.

Въпреки това тя се оказа неподготвена за видяното. Мрачните и зловещи катакомби, тунелите, които толкова наподобяваха Долната земя, и скритите библиотеки, гъмжащи от плъхове, приличаха по-скоро на развалините на империя, отколкото, на какъвто и да е град. Докато разучаваше лабиринта под древните сгради, тя откри, че се възхищава на изобилието от богатства, изоставени тук — парчета от потъмнели сребърни съдове, нарязани и скрити от грабители, които се бяха изгубили в мрака и чиито кости все още се въргаляха в катакомбите, мраморни блокове, съборени арки, необработени скъпоценни камъни, искрящи като въглени, и книги — стотици, *хиляди* книги, някои пълни с книжни червеи, други все още непокътнати; някои заключени, други кодирани; някои богато илюстрирани, други написани на чужди езици, трети съдържащи карти и рисунки на Света отвъд Единното море.

На Мади ѝ се искаше да има време да поразгледа. Със сигурност сред тези забравени неща можеше да се надява да открие и Стареца. Но тя също така трябваше да намери и Маги Риди, защото, ако всичко, което подозираше, се окажеше истина, беше само въпрос на време Пророческото племе да успее да стигне в Края на света. А Мади се нуждаеше от Стареца — не просто защото Один ѝ беше казал да го намери, а защото тя самата смяташе, че Старецът е Шепнещият и че

може да го използва, за да докаже на останалите богове, че Маги е невинна пионка в ръцете на техния враг.

Но тя трябваше първо да намери близначката си и да се опита да ѝ обясни истината. Знаеше, че *това* може да се окаже трудно. Маги беше жител на Края на света и бе възпитана при режима на Ордена. Мади предполагаше, че сестра ѝ е вярваща и следва написаното в Добрата книга, че е готова да повярва в измамите на Мимир и да се превърне във войник на Безименния. На Едноокия му бяха нужни шест години, за да научи Мади на онова, което тя трябваше да знае. Тя на свой ред, при това в най-добрия случай, разполагаше само с дни, за да се убеди, че Маги е подготвена.

*Люлката падна преди векове, но Огънят и Хората
ще я
вдигнат отново
с една целувка, само за дванайсет дни, на Края на
света,
дар от гроба.*

Аезир (твърде прибързано) бяха решили, че дванайсетте дни от пророчеството се отнасят до изграждането на Асгард. Сега на Мади ѝ се струваше доста вероятно те да са оставащото време до Рагнарьоок, независимо дали боговете са готови, или не.

Бяха минали цели два дни, откакто Етел беше изрекла пророчеството. Това означаваше, че остават само девет дни да открие Стареца, който можеше да е погребан навсякъде. Девет дни, за да намери сестра си и да я убеди, че не тя е врагът.

И така, Мади напусна катакомбите и като осветяваше пътя си с помощта на *Сол* и се държеше с една ръка за гривата на Йорги, успя да намери път към Университета.

Излязоха малко на юг от Великия манастир — някога място, предназначено за медитация — който наскоро беше превърнат в оживен пазар, пълен със сергии и търговци. Мади имаше късмет, че се появи точно там, защото между тълпите от чуждоземни, робите, танцьорите и артистите, забулените и боядисаните жени, крадците и

джебчиите, главорезите и наемниците дори една селянка от Севера и странният ѝ кон не биеха много на очи.

Тя се опитваше да не привлича внимание, но откри, че ѝ е трудно да подмине куче с две глави, танцуваща змия или мъж, който продава отрязани пръсти.

„Какво място е това?“, запита се тя, докато се скиташе от една плякосана зала в друга, между паяжини и полилеи, като избягваше пукнатините в мраморния под и сякаш чуваше глъчката на непознатите гласове на отдавна забравени духове. Очакваше да открие някое светилище на Ордена или монумент на победените си врагове. Това би било подходящо. В края на краищата десет хиляди души бяха умрели в името на онова, в което вярваха. За своя изненада Мади установи, че изпитва по-голяма симпатия към мъртвите си противници, отколкото към жителите на Края на Света, които се бяха отдали на търсенето на удоволствия и печалба сега, когато нямаше закон и ред.

— Искате ли да си купите амулет, госпожице?

Мади се обърна и видя, че към нея се обръща един пътешественик, чието лице бе почти изцяло скрито зад мъряв жълт шарф. Високата му фигура беше облечена в цветните одежди на Външността.

— Амулет ли? — попита Мади.

Пътешественикът се засмя и на Мади ѝ се стори, че зърна блестящи сини очи над жълтия шарф.

— Заклинание за любов, госпожице? Май имате нужда от такова.

— Наистина не ми е нужно — поклати глава тя.

— Тогава може би закланение за късмет? Истинско, още от Древните времена. За вас ще струва само два бита.

Като не спираше да се усмихва, пътешественикът извади един поднос. Той беше отрупан с парчета черна скала. Приличаха на шлаката от ковашката пещ на Джед Смит — бяха леки, с остри ръбове и осеяни с дупки. По повърхността на някои имаше миниатюрни кристали, а други искряха в цветовете на дъгата.

— Нямам два бита — отвърна Мади.

— О, хайде стига — не се предаваше пътешественикът. — Това е истинско парче от Асгард. Превърнат в пепел от самия Крещящ господар Сурт. Валяла е по полята като черен дъжд. Хайде, направете ми предложение.

Мади скришом оформи с пръсти *Бяркан*. В кръга между палеца и показалеца ѝ проблесна руническа светлина в цветовете на дъгата.

— Значи виждате цветовете, а? — Пътешественикът се вгледа по-внимателно в Мади и тя отново мярна очите му над жълтия шарф.

В началото го беше помислила за по-възрастен, но очите му бяха бистри и блестящи. Тя предположи, че е най-много четирийсетгодишен, може би дори по-млад.

— Ако бях на ваше място — каза ѝ той, — не бих правил това. Твърде много хора ви наблюдават и бързо ще се заинтригуват.

Мади пропъди руната *Бяркан*. Между пръстите ѝ примигна слаб отблясък на яркосиньо. Дали не си въобразяваше? Вероятно. Беше се случвало толкова много пъти преди. Старият ѝ приятел беше мъртъв от три години и тя продължаваше да го вижда навсякъде — на прозореца на някоя карета, седнал до фонтан, сред тълпата в пазарен ден или крачещ край пътя. Болеше я — вероятно винаги щеше да изпитва тази болка. И въпреки това тя почти се страхуваше от момента, когато вече няма да вижда Едноокия, да речем, в лицето на пътешественик от далечния Север, дошъл в Края на света...

Погледна мъжа по-внимателно.

— Не ви ли познавам отнякъде? — попита го.

Пътешественикът сви рамене.

— Може и така да е — отвърна той. — Бил съм на много места.

Този глас ѝ беше твърде познат. В сърцето на Мади затуптя надежда. Тя се пресегна и дръпна шарфа, увит около главата на пътешественика, и така разкри лицето му изцяло. Кривата и малко неправилна уста, косата, прибрана назад с лента, играещите, весели вежди — всичко това ѝ беше повече от познато, но лицето беше на непознат.

— Извинете ме? — Пътешественикът повдигна вежди.

Тя извърна поглед.

— Помислих ви за другиго — оправда се тя.

— Аха, е, такъв е животът — каза пътешественикът и посочи своя поднос със стоки. — Вземете си от тези малки парчета скала. Човек не би допуснал, че са част от нещо, което се е носело в небето. Погледнете ги сега — целите са изгорели. И въпреки това в тях има сияния, подобно на семена, чакащи да покълнат...

Мади го погледна.

— Сияния — повтори тя и взе един черен камък. — И къде ги намери?

— Около града е пълно с тях — отвърна той. — Разбира се, ако знаеш къде да търсиш. Повечето по-големи са събрани, но човек все още може да намери тук-там да се въргалят парчета. Разбира се, има и разни истории...

Мади се сети за Хълма Червен кон.

— Какви истории?

— Обичайните. Че това са останките от Небесната цитадела, която паднала по време на Бедствието. Парчета от Сън, които Огненият народ донесли, за да построят моста между Световете...

— Как се казваш? — попита Мади.

— Какво значение има името? — сви рамене пътешественикът. — Наричайте ме господарят Перт, ако ви харесва. А вие може да сте дамата Мадона. И тогава и двамата можем да се преструваме, че не сме просто палавници, които тършуват из следите, останали от боговете.

По гърба на Мади премина тръпка. Тя оформи отново руната *Бяркан* и погледна през пръстите си към него. И този път видя следата му — червена като сърцето на роза в разгара на лятото, която блестеше като сигнален огън, а върху ръката му имаше форма от светлина...

Рунически знак?

— Покажи ми ръката си — нареди му тя.

— Какво? *Тук ли?* — погледна я озадачено Перт.

— Дай си *ръката* — настоя Мади, сграбчи китката му и вдигна ръкава на синята му роба.

Тя беше там — нова руна с розово-червен цвят и сиянието пламтеше в нея:

— Какви игри *играеш*? — изсъска Перт и свали ръкава си, за да прикрие знака. — Това не са детски играчки, момиче. Ако още един

път ми извъртиш този номер, най-вероятно ще свърша окован във вериги. Или дори ще увисна на въжето.

— Съжалявам — каза Мади. — Не знаех.

— Разбира се, това е просто татуировка — продължи той. — Направих си я в деня на „Свети гроб“ след твърде много халби бира. После осъзнах каква глупост съм сторил — не знам какво ме беше прихванало. В края на краищата, последното нещо, от което се нуждая, е още отличителни белези.

Мади кимна. Тя се замисли. Знаеше, че руната не е татуировка. Дали Перт наистина вярваше, че е?

— И така, какво означава тя? — попита тя накрая.

— Просто името ми — поклати глава той. — Пише *Перт* на някакъв чуждоземен език. Би трябвало да ми носи късмет, но досега само ми е навличала неприятности.

— Наистина ли? — учуди се Мади. — И защо така?

Перт отново поклати глава.

— Бих предпочел да не обсъждам това тук. И ако имаш поне малко здрав разум, и ти ще скриеш своята. Да, разбира се, че я виждам — каза той. — Върху дланта ти. В името на боговете, носи ръкавици. Ордена може и да го няма, но в този град има търговци на роби, които биха платили добри пари за момиче като теб — естествено, ако преди това не те линчуват.

Мади пхна ръка в джоба си и се намръщи. Имаше толкова много неща, които не знаеше за обичаите в Края на света. Търговци на роби, наемници, крадци — как, в името на Световите, щеше да намери сестра си? Перт, който или каквото и да беше той, със своя рунически знак и купчината си камъни едва ли можеше да е съюзник, на когото да се довери. Но можеше ли да ѝ помогне да открие Маги? Или щеше да е по-добре да продължи сама?

Тя отново го погледна през *Бяркан*. Да, в цветовете му имаше измама — през сиянието му преминаваше златистозелена нишка. Мъжът беше повече от способен да я излъже, да я продаде, да открадне от нея или да я изиграе. Тя усещаше, че е правил тези неща и преди. И въпреки всичко това Мади не почувства злина в него — нямаше истински следи от злонамереност. Реши, че е достатъчно безобиден, стига да не му доверява кесията си. Освен това тя отчаяно се нуждаеше от водач в този подобен на лабиринт град.

— Чуй ме, Перт — най-сетне рече тя. — Това място ми е непознато. Може да се нуждая от помощ. Навярно ще можем да си помогнем взаимно.

Перт, изглежда, не беше убеден в думите ѝ.

— Така ли? — каза той. — Нали нямаше и два бита?

Мади щракна с пръсти и призова руната за пари Фе. Тя проблесна предизвикателно в дланта ѝ, искряща с цвета на златото.

— Хубав номер. — Сините очи на Перт веднага светнаха.

— Ще те науча как да го правиш.

— Става! — ухили се Перт и двамата си стиснаха ръцете. — И така, какво търсиш в Края на света? И що за кон е този?

Той погледна с присвити очи Йормунганд, който очевидно проявяваше интерес към прясната риба, изложена на близката сергия. Докато го гледаха, Конят лениво изяде един кралски морски рак, сякаш беше стиска сено.

— *Не!* — Мади дръпна юздата на Йорги.

Морският кон вдигна отегчено очи към небето. За момент краката на рака като на паяк мърдаха и драскаха в отворената му уста. След това се чу хрущене, последвано от доволно цвилене.

Продавачът на сергията с риба невярващо разтри очи.

— Видя ли това? — попита той Перт.

— Какво да видя? — невинно отвърна Перт.

— Този кон — каза продавачът на риба, който изглеждаше потресен.

Перт го изгледа съчувствено.

— Знам как се чувстваш — любезно успокои той мъжа и го прегърна през раменете. — От долнопробния алкохол, дето го продаваха тук миналата нощ, може на всеки да започнат да му се привиждат разни неща. Ако бях на твое място, щях просто да поседна, та да ми починат краката за малко...

Продавачът на риба, който беше едър мъж, се отпусна тежко на земята. Докато го правеше, Мади забеляза как Перт сръчно свали кесията от колана му. Тя му хвърли предупредителен и гневен поглед, а пътешественикът ѝ отвърна със слънчева усмивка.

— Хайде да вървим — изсъска Мади и задърпа Йорги през тълпата.

Перт се ухили и ги последва, като продължаваше да носи своя поднос с камъни.

— Това ще бъде *забавно* — отбеляза той.

Йорги се оригна и замириса на риба.

Мади отчаяно затвори очи.

И всички заедно се отправиха към Вселенския град.

Междувременно в Малбри боговете и техните съюзници от Хаоса водеха напрегнат спор. Изчезването на Мади, както и на Световната змия беше достатъчен повод за загриженост, но следите, които тя беше оставила — използваните магии, борбата с Локи, цветната диря от бягството ѝ в Сън, която не можеше да бъде сбъркана, — всичко това бе предизвикало още по-голямо разделение между Аезир и Ванир.

Една група (начело с Тор) беше убедена, че тя е била отвлечена, макар следите да бяха объркващи. От една страна, следата на Локи навеждаше на мисълта за някаква засада. От друга страна, беше ясно, че тя беше *победила* Локи — което предполагаше, че Мади е влязла доброволно в Сън, каквато и да беше причината за това. *Как* беше влязла там, дали Локи беше с нея и дали присъствието на Световната змия означаваше, че някой от двамата е Ездачът, чието име е Предателство — по тези въпроси можеше да се поспори.

Групата на Хеймдал настояваше да намерят Локи и да го накарат да проговори. Но за Аезир пролуката в Сън — която видимо нарастваше — беше причина за по-сериозно безпокойство.

— Трябва да я затворим — спореше Фрейр, чийто рунически знак *Мадр* показваше, че е приятел на хората. — Ако не го направим, хората от долината няма да имат никакъв шанс.

Светлокосата Сив презрително изгрухтя.

— Да я затворим? Ти и кой друг? — попита тя.

Всъщност Тор беше прекарал по-голямата част от следобеда около пролуката в Сън, като пробиваше земята, взривяваше я с руни и накрая използваше Мьолнир, могъщия си Чук, за да удрия мястото, откъдето се бе измъкнал Конят. Единственият видим резултат от това бе редицата от огромни дупки във формата на чук, които сега заобикаляха Хълма Червен кон.

Оттогава насетне Веселко отказваше да смени Облика си на джудже, като се оплакваше от главоболие, а Сив непрекъснато мърмореше колко е некадърен Тор.

Гръмовержецът изглеждаше засегнат.

— Това не е като да запушиш някоя дупка, скъпа — каза той с намръщено изражение, което някога беше сравнявало със земята гиганти. — Говорим за сериозно разкъсване в тъканта на Световете, а не за счупена тръба.

Сив изгрухтя точно като прасе.

— Още сладкиш, скъпа? — предложи й Тор.

По това време Ловджийката вече се беше присъединила към боговете в предната стая на къщата на енорийския свещеник. С кожите и руническия си камшик тя изглеждаше много не на място върху дивана на Етел със синя копринена дамаска. Гарваните на Один (в човешката си форма) мълчаливо седяха до нея.

— Знам, че имахме своите различия — подхвана Скади, като погледна Ньорд, — но тази пролука в Сън заплашва всички ни. Тя трябва да бъде затворена. Каквото и да ни коства това.

— Мислиш ли, че не сме опитвали? — попита я Тор.

— Знам, че сте опитвали — увери го Скади. — Но пролуката се разраства непрекъснато. Сякаш нещо стопява дупка в леда и скоро всички ние ще пропаднем в нея.

Това описание, макар и грубо, се оказа достатъчно силно. Боговете се спогледаха уплашено. Само Веселко изглеждаше равнодушен — очевидно нехаещ за предстоящия втори Рагнарьок, той обираше глазурата от купчината тарталети, които Етел беше приготвила за следобедния чай.

Не че толкова *обичаше* чай. Но по времето, когато беше жена на свещеника, Етел беше свикнала да прави определени неща. Ето защо както обикновено на масата бяха подредени малки сандвичи, кифли и сладкиши. Скьол подуши с надежда сладкишите, но Веселко нямаше намерение да дели с никого. Той оголи зъби към демона вълк и изръмжа продължително и дрезгаво. За момент Скьол се поколеба дали да не приеме предизвикателството, но като видя свирепото изражение на Веселко, мъдро реши да се откаже. Освен това вълк да се бие с чук? Човече, това си беше *твърде* странно.

— Не разбирам — най-сетне рече Хеймдал. — В началото пророчеството изглеждаше ясно — Асгард, построен отново от мощта на Сън. Но засега тази пролука в Сън не ни донесе нищо друго, освен Хаос.

Той погледна през прозореца на дома на свещеника към мястото, където пролуката ясно се виждаше на късното следобедно слънце. Над онова, което беше останало от Хълма Червен кон, се издигаше колона от облаци. Хеймдал прецени, че диаметърът ѝ е около четвърт миля — не беше много, но непрекъснато нарастваше, разширяваше се и поглъщаше храсти, скали, трева и дървета със скорост от около три крачки на час. Всички богове вече чуваха звука, подобен на цвъртене на щурци. Той създаваше стена от шум, която заглушаваше всички останали звуци.

Браги засвири на китарата си. Тя все още не беше настроена след битката и издърнча печално.

— О, моля ви! — възкликна Фрейя. — Ако чуя още някоя от погребалните песни на Браги, ще се самоубия.

Брата изглеждаше обиден.

— От струните е — обясни той. — Нали знаете какво е да не си в Облика си. Де да можехме да си върнем Асгард...

Фрейя подсмръкна.

— Да, знам. В Асгард всичко ще е красиво. В Асгард Сив ще си върне фигурата, Тир ще си играе с големите момчета, Тор ще може да удря с Чука, когото си пожелае, аз ще се изкъпя и ще се преоблека, а ти ще можеш да свириш на лютнята си отново, без *ушите* на всички да прокървят. — Тя отметна назад кичур от червеникавозлатистата си коса. — Разбира се, единственият проблем е, че Асгард падна преди цяла вечност и заедно с него заминаха и Облиците ни, а единственият шанс да си го върнем, е да разгадаем някакво неубедително пророчество, в което дори няма *рима*.

— *Новаци* — самодоволно се усмихна Фени. — Нямах и представа за какво става дума, нали, скъпа?

— Кого наричаш „скъпа“? — сопна се Фрейя и Обликът ѝ на мършояд започна да взема връх.

Хеймдал трябваше да се намеси, преди нещата да загрубеят.

— *Но ключът към вратата е дете на омразата, дете от двете и от нито едно*. Мислите ли, че това може да се отнася за Мадж? В края на краищата тя е дете на Тор и демона Ярнсакса. Макар че защо тя би била дете на омразата...

— Локи — убедено отвърна Фрейр. — Той е дете на демони и всички го *мразят*. А и да не забравяме, че той беше този, който отвори

портала към Задгробния свят. Кой друг би могъл да бъде?

— Не съм сигурна, че ми харесва думата „демон“ — намеси се Анджи. — Някои хора могат да я сметнат за обидна.

— Тогава коя дума би предпочела да използваме? — попита Хеймдал.

— Личности с хаотичен произход?

— *Богове!* — избухна Хеймдал. — Мади изчезна. Локи избяга. Всеки момент ще настъпи краят на проклетите *Светове*, а ти ми изнасяш лекции за политическата коректност? — В този момент Етел застина съвсем неподвижно и той попита: — Сега пък какво има?

— Мади не е изчезнала — отвърна тя. — Как можах да не се сетя. Та това е очевидно.

— Кое? — попита отново Хеймдал.

— „*Виждам могъщ Ясен, който стои до могъщ Дъб.*“ Всички мислехме, че Ясенът е Игдразил, но...

— Знакът на Мади е Ясенът — довърши вместо нея Фрейр. — Искаш да кажеш, че Мади е замесена? Ако това е вярно, то кой тогава е Дъбът? И кои са *Предателство*, *Клане* и *Лудост*?

— Трите коня на Последните дни. — Етел остави плетивото си (шапка) и за пръв път доби разтревожено изражение. — Огненият кон е Слейпнир, разбира се. Морският кон е Йормунганд. Въздушният кон пък вероятно е вече на път. А ако Мади *наистина* е ключът към всичко това, то тя се е отправила към Края на света. Защото в края на краищата там падна Асгард. И точно там трябва да сме и ние в момента.

— Защо? За какво е това бързане? — попита Захар-в-Чувал.

Етел го погледна укорително.

— „*Само за дванайсет дни, на Края на света, дар от гроба.*“ Всички си спомняте пророчеството, което изрекох онзи ден. Това означава, че след девет дни в Края на света, където Асгард падна през войната, ще настъпи последният сблъсък.

Възцари се мълчание, докато боговете обмисляха думите й.

— Ами хората? — попита Фрейр. — Ако си тръгнем сега, с тях е свършено.

— Ако си тръгнем твърде късно и с нас ще е свършено!

Фрейр въздъхна.

— Тя е права — призна той.

— А Локи? — попита Анджи и погледна с любопитство Етел. — Неслучайно го наричат Хитреца — не мислите ли, че може да ни е нужен?

— Да ни е нужен? — не повярва Тор. — Ще му счупя врата.

— Не и ако аз го сторя преди теб — закани се Фрейр.

— Оставете го на мира — заяви Скади. — Сега нямаме време да го преследваме. Когато всичко приключи в Края на света, ще можем да се разправим с него на спокойствие. — Тя погледна останалите богове. — Съгласни ли сте?

— Към Края на света тогава — сви рамене Тор.

— Съгласни сме — отвърна с усмивка Етел.

И така, по залез-слънце всеки, който наблюдаваше пътя през Хайндарфел (през кръга, образуван от палеца и показалеца си), може би щеше да види една доста разнородна група да приближава тясната цепнатина в скалите, за да напусне долината — някои яздеха коне, някои вървяха пеша, някои тичаха, а други се носеха в небето.

Наблюдател, притежаващ дарбата на магическото зрение, вероятно би забелязал техните заплашителни като приближаваща гръмотевична буря следи да се простират в полумрака като дъга, докато навлизаха в сянката на планините.

Може би те не бяха забелязали, че има такъв наблюдател, който стоеше на верандата си край пътя за Малбри. И може би онази, която ги наблюдаваше, беше въздъхнала, бе поклатила глава и бе промърморила — *„Хлапаци, какво ли ще е следващото, което ще направят?“*, преди да повдигне полите си до коленете и да заиграе радостен танц. Със сигурност гледката на подутите ѝ старчески крака и дългите чорапи на райета не можеше да се нарече красива, но Лудата Нан Фей можеше да танцува по-весело от всеки друг, когато случаят го изискваше, а тя отдавна чакаше такава възможност. Старият ѝ беше обещал да получи свое собствено сияние и място до него във Феерия, ако стореше онова, което той беше поискал от нея, следващия път, когато отидеше при него в Сън.

Лудата Нан Фей вярваше в сънищата. Винаги бе вярвала, дори когато се бяха опитвали да ѝ кажат, че те ще откраднат душата ѝ. Това така и не се беше случило — може би душата на Нан беше твърде

стара и съсухрена, за да се интересуват от нея демоните на сънищата, но през последните три години всеки път, когато затвореше очи, виждаше повече, отколкото когато ги отвореше. Гоблини и дребния народ, следи и сияния. А сега тя беше видяла Стария в Сън, а също и черните му птици и те я бяха научили на една детска песничка като онези, на които тя танцуваше като дете:

*Люлката падна преди векове,
но Огънят и Хората ще я вдигнат отново...*

Кое то, поне според Нан Фей, означаваше, че всичко трябва да си дойде на мястото като Змията, захапала опашката си и обикаляща Деветте свята. Тя се усмихна и кимна, защото познаваше Добрата книга, включително и Книгата Откровение, в която беше обявен свършекът на един Свят и началото на нов.

За Нан знаците бяха съвсем ясни. Свършекът на света приближаваше. Първият знак беше появата на руните на По-новите времена, последвана от освобождаването на старите богове от Черната крепост на Задгробния свят. После идваше редът на Безименния и побеждаването му с цената на живота на Генерала. Сетне се бе появила пролуката в Сън, която се бе отворила в Средните земи. След това се бе завърнал Конят на Один и Световната змия бе избягала.

Както всички бяха наясно, онова, което следваше, не беше нищо друго, освен Последните дни. Беше казано, че когато боговете се съберат в Края на света, трима Ездачи ще се появят в Световете, трима Ездачи върху три Коня — червен за огньовете на Долната земя, черен за дълбините на Единното море и бял за облаците на Небесния свод. И те щяха да завладеят Деветте свята и Асгард щеше да им принадлежи:

*И тогава ще дойде Огнен кон,
и името на неговия Ездач е Клане.
И тогава ще дойде Морски кон;
и името на неговия Ездач е Предателство.
И тогава ще дойде Въздушен кон,
и името на неговия Ездач е Лудост...*

В този момент Нан Фей се засмя силно. Защото години наред хората се присмиваха на виденията ѝ, наричаха я луда и побъркана и казваха, че главата ѝ витае някъде в облаците. Е, много скоро тя щеше да им даде да разберат. Щяха да видят кой е лудият. Нан Фей щеше да язди Въздушния кон по Моста през Небесния свод и знакът, с който тя беше родена — счупената, обърната форма на руната *Фе* — щеше да се превърне в завършено и изпълнено със сила сияние от Новото писмо.

Старият ѝ беше казал, че единственото, което трябва да прави през това време, е да сънува. Затова тя се върна в къщичката си, седна на тясното си легло (същия онзи креват, на който спеше като момиче, когато беше Нанси Уикерман, дъщерята на майстора на кошници), скръсти ръце на гърдите си като повехнали венчелистчета на цвете и зачака Сът да я отнесе в облаците, над луната и през Морето към Асгард.

ЧЕТВЪРТА КНИГА

СТАРЕЦЪТ ОТ ПУСТОШТА

*Казват, че имало старица
толкоз луда,*

*че в небето тя с кошница
летяла до полуда. Към Земята на
говеждото летяла*

и бренди в бутилка си наляла.

*През облаците и над Луната,
на Пророческото племе към
земята.*

*Дето феериите по цял ден
играт,*

*а океаните са с бира пълни чак
до края.*

Стара детска
песничка от Райдингс

— О, *моля те!* — нетърпеливо извика Локи. — Ако чуя още една детска или народна песничка или някой забавен анекдот от ежедневието на наскоро преродените, кълна се, че ще се самоубия.

Сигин остави лютнята и сви рамене.

— Е, мисля, че си *страшно* неблагодарен — укори го тя. — Ако ни гледа някой отстри, би си помислил, че не *искаш* да съм тук.

Локи сведе поглед към лявата си китка, където под формата на фина златна верига безобидно проблясваше и искреше руната *Ех*. В началото той напразно се опитваше да я скъса — така само си направи червени следи по китката. Приемането на птича форма не беше помогнало. Дори когато беше в Огнения си облик, руната на съпружеството продължаваше да го държи здраво и часове по-късно той трябваше да се примири, че бягството е невъзможно.

Още по-неприятен беше фактът, че Сигин беше *щастлива*. Явно нищо от онова, което Локи можеше да каже или да стори, нямаше траен ефект върху нея. Тя остана неумолимо весела при сблъсъка с първоначалната му ярост, последвана от настойчивата му грубост и накрая от мълчаливото му негодуване, като го обсипваше с храна и напитки и се опитваше да го забавлява с истории и песни от своята родина.

Сигин имаше доста хубав глас и освен на лютня свиреше и на арфа и мандолина. С помощта на сиянието си тя беше успяла да превърне пещерата в просторен будоар с копринени драперии, вази с цветя и пръснати навсякъде блюда със захаросани плодове, но засега усилията ѝ не бяха дали никакви плодове и Локи изглеждаше все така отегчен и неотзивчив както винаги.

— *Не те* искам тук — заяви ѝ той. — Върви си и ме остави сам.

— Знаеш, че това не е истина — несигурно се усмихна Сигин. — Просто си уморен и раздразнителен. Нека ти приготвя нещо за ядене и след това ще ти изпея приспивна песен...

— Не искам приспивна песен — отсече той. — И *не* — съм — *раздразнителен!*

Сигин сви рамене и се извърна настрана.

— Не разбирам защо трябва да си толкова лош — каза тя се треперещ глас. — Щях да ти направя легло от пух, с възглавнички и сатенени чаршафи. Мислех да ти донеса греяно вино, захаросани розови цветове и сладкиш с мед. Щях да ти изпея най-нежните си песни и дори да спя на пода, ако така искаш... — Сега очите ѝ бяха пълни със сълзи, а устните ѝ бяха упорито стиснати. — А ти се държиш с мен така, като че ли съм отровна змия. Е, щом така искаш...

Тя оформи с ръка малък знак и внезапно веригата на Съпружеството се превърна в окови, които бяха толкова тежки, че Локи падна на колене. В същия миг във въздуха над него се появи блещукащият силует на нещо дълго и гъвкаво, сякаш скрито зад параван от коприна. Едновременно с това се чу далечен звук, наподобяващ разкъсване.

Локи и преди беше чувал този звук при портите на Задгробния свят и след това още веднъж на Хълма Червен кон. Тъканта на Световете сякаш се бе разтегнала и сцепила и той внезапно осъзна, че мощта на *Ех* е далеч по-голяма от създаването на романтична обстановка.

— Тъх... почакай малко — примоли ѝ се Локи, прикован към земята от тежестта на веригата.

Сигин се престори, че не го чува. Тя направи нов знак с ръката си и сега Локи забеляза нещо наподобяващо змийска глава да се притиска към трептящия въздух като детска ръка към балонче. Тя проблясваше леко като лъскав сапунен балон и придобиваше материален вид, докато той я наблюдаваше.

— Сигин, *скъпа*...

— Да? — погледна го тя.

— Не ме разбра правилно — каза Локи. — *Разбира се*, оценявам всичко, което правиш... — Той скръцна със зъби. — Може би *наистина* съм малко раздразнителен.

Изражението на Сигин отново се смекчи. Оковите паднаха от китките на Локи и отново се превърнаха в златна верига. Балонът (със змията в него като червей в окото на мъртвец) се разтопи в небитието.

Хитрецьт си пое дълбоко дъх.

— Къде се научи да правиш това? — попита той.

— Какво да правя? — попита Сигин.

— Нали се сецаш... да...

Сигин не му обърна внимание.

— Захаросани розови листа? — подаде му чинията.

Беше направена от розов порцелан и се беше появила точно толкова бързо и без усилие, колкото змията беше изчезнала.

— А, да. С удоволствие ще си взема. — Локи си взе захаросана роза и предпазливо я сложи в устата си, като се опитваше да не мисли за това, че в сегашното си настроение Сигин би могла да я превърне в хлебарка или камък, или бръснач...

— Вкусно е — рече той и се насили да се усмихне.

— Знам, че са ти любими — каза Сигин. — А сега... — продължи тя и запя:

*Имало старица толкоз луда,
че в небето тя с кошница летяла до полуда.
Към Земята на говеждото летяла
и бренди в бутилка си наляла...*

Нан Фей също знаеше старите стихчета. Във всички тях имаше скрити истории — разкази за Пророческото племе и техните времена, представяни за безсмислици, докато годините пренаписваха думите, като леко ги изкривяваха и променяха, така че тържествените заклинания, слуховете за чума, пророчествата, героите, влюбените, генералите и боговете накрая се превръщаха в детски или приспивни песнички и дори когато историите в тях бяха обявени за незаконни от Ордена, думите на Пророческото племе оставаха в устата и сърцата на децата.

Нанси Уикерман събираше детски песнички и стихчета още от дете и сега, когато беше остаряла и полудяла (поне така казваха), тя осъзна, че дори и най-безсмислените думи в тях притежават странна сила.

Например Земята на говеждото — колкото и абсурдно да беше, Нан беше чувала да я споменават в много истории. Тя беше място, където природните закони не важаха, където обикновените хора летяха във въздуха и облаците бяха гривии на коне, препускащи през лятното небе. Според легендата Земята на говеждото беше място, където храната никога не свършваше и бирата се лееше в изобилие, където Смъртта беше прокудена завинаги и откъдето крепостта на Пророческото племе, легендарната Небесна цитадела на древните се виждаше като замък в небето, в чиято всяка тухла и керемиди блестеше магия.

Хората на Малбри сега определяха тази митична земя като някаква версия на Края на света, на която бе придаден романтичен оттенък, но Нан смяташе, че в старите истории има нещо повече от нескопосана мечта за Вселенския град. Старият ѝ беше казал това — Старият, който идваше в сънищата ѝ. Според всички стари истории Небесната цитадела беше свързана с Края на света със знаменития Мост — конструкция от сияния и ефимери, родена от Хаоса, но служеща на боговете и видима за човешкото око само когато имаше едновременно дъжд и слънце. Старият казваше, че този мост още

съществува в детските стихчета. Истинското му име беше Бифрост — обърнато и изкривено като руната на Нан и скрито за петстотин години, забравено до Свършека на света.

Но сега Свършекът на света приближаваше. Беше настъпило времето на Лудата Нан Фей. Вече двама от тримата Ездачи от пророчеството бяха на път към Края на света. Разбира се, третият все още не беше получил своя Кон, но Лудата Нан не се безпокоеше за такива незначителни подробности. Тя имаше няколко кошници, едната, от които беше раkitов кош за пране с достатъчно голям размер — със сигурност достатъчно голям, за да побере една старица и достатъчно бренди.

Нан обичаше бренди, особено когато времето беше студено. Правеше го от ябълки през лятото и когато настанеха тъмните месеци, тя си представяше, че с всяка глътка вкухва от слънцето. Разбира се, и сънуването беше по-лесно, след като Нан беше пийнала една-две глътки, което правеше брендито изключително важно, когато беше необходимо сериозно сънуване. И сега тя отвори блестящите си стари очи и се протегна към бутилката до леглото си, вкуси от слънчевите дни и почувства как от магията на отминалите лета краката и върховете на пръстите ѝ олекнаха.

„През облаците, и над Луната, на Пророческото племе към земята“ — помисли си Нан, изправи се освежена и отиде да намери стария раkitов кош за пране. Тя знаеше, че според песента това е начинът да достигне до облаците, а луда или не, Нан Фей беше твърдо решена да ги достигне и да язди своя Въздушен кон по небето, чак до Бифрост.

Тя откри, че кошът е доста прахен, защото го беше държала в избата. Все пак вятърът щеше да се погрижи за това. Нан го издърпа в кухнята и много предпазливо стъпи вътре. Бутилката с бренди в джоба на престилката ѝ издаде успокоителен бълбукащ звук. Старицата носеше най-топлия си шал от козя вълна (в планините можеше да е студено) и бонето, с което ходеше на погребения. Тя затвори очи и се настани вътре. Сухата раkита изскърца, възмутена от теглото ѝ. Сърцето ѝ биеше до пръсване и я беше хванала истинска треска от вълнение. Тя отпи още една глътка от брендито (за да си успокои нервите, каза си) и зачака кошът да се издигне.

Нищо не се случи. Отпи отново.

Кошът все така не се издигаше.

Лудата Нан започна да се чувства малко глупаво, така както си седеше в коша за пране с шала и бонето и чакаше да бъде отнесена в Земята на говеждото. Почувства се малко нелепо и леко смахната. В крайна сметка може би хората бяха прави — може би тя наистина е луда. Изкуши се да отвори очи, само веднъж, за да види дали някой я наблюдава. Но Старият ѝ беше казал какво да прави и Нан нямаше намерение да не му се подчинява. Стисна здраво очи, помисли си за Сън и този път ѝ се стори, че нещо помръдва и стърже по пода под нея. Главата ѝ се въртеше от брентито, но тя твърдо държеше очите си затворени. Междувременно усещането за движение се засили и сега имаше чувството, че е на люлеещия се кон, който имаше като малка — дървен кон, който беше нарекла Епона и който баща ѝ беше хвърлил в огъня, когато тя беше започнала да му говори, да му разказва истории и да се преструва, че лети с него...

Бяха минали седемдесет години, откакто Нан се беше сещала за Епона. Сега споменът за него се върна и Нан му се зарадва. Тя си помисли, че онова време беше хубаво — време, когато дори и един счупен рунически знак можеше да хване окото на Генерала. В онези дни Нан беше млада, силна като планинско пони и нетърпелива, копнееше да служи на Генерала, да се учи от него и да му помага да осъществи планове си. Той можеше да поиска всичко от нея. Тя би рискувала да влезе под Хълма. Би му донесла Шепнещия. Би се справила дори с Ордена само при една негова дума. Но тази нейна счупена руна беше твърде слаба за неговите цели и времето беше отминало, младостта ѝ беше отлетяла, а Один така и никога не я беше използвал.

Тогава се беше появила Мади Смит, Мади със своя рунически знак. Беше специална още от първия ден, по-надарена от самия Генерал. В началото Нан се беше опитала да се сприятели с момичето и да я учи на песни и истории. Но Едноокият Один ѝ я беше отнел. Дори по-лошо — беше дал на Мади онова, за което Нан беше копняла през целия си живот, и беше оставил Нан да се грижи сама за себе си, докато Аезир възвръщаха изконните си права.

Но тогава Старият беше дошъл при нея и ѝ беше обещал спасение — младост, здраве и собствено сияние, връщането на всичко, което беше загубила през пропилияния си живот... На какво повече

можеше да се надява? Аезир бяха загубили своя Генерал, Ванир бяха слаби и разединени. Ордент беше унищожен. Руните — независимо дали бяха стари, или нови — се бяха оказали недостатъчни пред лицето на заплахата от Задгробния свят, пролуката между Световите, която превръщаше всички неща в пепел и сгур.

Но Стариат можеше да поправи всичко това. В края на краищата той беше Оракул. И когато Мостът бъдеше построен и пролуката в Задгробния свят — затворена, всички сметки най-сетне щяха да са разчистени и в Световите щеше да се върне равновесието.

Нан отвори едното си око. Тя знаеше, че сънува — това обясняваше усещането за летене. И когато се огледа, видя, че сега заснежената земя е далеч долу, а кошницата от ракията се носи върху широкия гръб на един облак, чиято посребрена от лунната светлина грива се простира през половината небе, а коремът му е натежал от дъжд...

„Епона — помисли си Нан. — *Въздушният кон...*“

От сянката на Седемте спящи Локи вдигна поглед към небето, което беше пълно със студените звезди от средата на зимата и за момент я видя да язди високо, проблясвайки на лунната светлина, а след нея се носеше сиянието ѝ като опашка на комета. „*Какво, в името на Хел, е това?*“ — каза си той и опипа веригата около китката си.

И в Края на света последната част от сложния план беше задействана и Ездачката, чието име беше Лудост (все още напъхана в своя кош за пране), яздеше Епона към Земята на говеждото, където Стариат я очакваше.

В Края на света Маги също се готвеше да влезе в царството на Сън. Но този път на гърба на Слейпнир тя нямаше нужда да спи, а можеше да стигне право до извора на Сън, докато е в съзнание и в собствения си Облик. Този път тя не се страхуваше. Сън вече не беше заплаха за нея, а блестяща пътека, която водеше към Стареца, към победата над враговете ѝ и към освобождаването на Адам от робство.

Имаше само един малък проблем. Извън сънищата Маги Риди всъщност никога не беше яздила кон. А кафяво-червеникавият петнист Кон в яслите до нея, който кротко хрупаше от бала сено, ѝ изглеждаше обезпокоително голям сега, когато ѝ предстоеше да го възседне.

— Точно сега ли трябва да го направя? — жално се обърна Маги към Адам.

— Имаме малко време — кимна той. — Колкото по-бързо го намерим, толкова по-добре.

Маги отново погледна Коня. Той изглеждаше като всеки друг кон — поне докато не погледна към него през кръга, образуван от палеца и показалеца ѝ и не видя яркия блясък на следата му и руните, които искряха по сбруята му. Дали в Сън щеше отново да приеме истинския си Облик — този на пламтящия полукон, полупаяк, който се беше измъкнал от Хълма? И дори и да допуснеше, че ще намери Стареца, какво щеше да прави тогава? Какъв беше планът на Магистъра?

В книгата Откровение се говореше за война, но въпреки че Маги вярваше безрезервно на Адам, тя все още не се доверяваше особено на неговия спътник. Имаше твърде много въпроси, на които той все така отказваше да отговори. Какво точно искаше? Каква власт притежаваше над Адам? Какво — или кой — беше Старецът? И какво щеше да стане с момичето от съня ѝ, за което Адам беше казал, че е сестра ѝ?

Нейната сестра. Мисълта все още я шокираше. Цели три години Маги Риди беше мислила, че е сама на света, и сега новината, че все още има семейство, я объркваше. Тя не беше особено близка с братята си и нямаше сестри, с които да разговаря. Донал Риди се гордееше със синовете си и беше безразличен към дъщеря си. Сюзън,

която копнееше за момиче, харесващо хубавите дрехи и заниманията с бродерия, донякъде беше разочарована от Маги. Сега Маги разбираше защо. Тя не беше от рода Риди. Беше кукувиче в малкото им уютно гнездо, докато някъде другаде *истинското* ѝ племе беше водило битки с Ордена, бе докарало чумата и бе пугнало на свобода демоните от Задгробния свят, като, общо взето, се стараяше да подкопае всичко, което беше важно за нея...

Освен ако, разбира се, тя не ги спреше. Адам беше казал, че такава е съдбата ѝ — да построи един по-добър свят. Да го завладее от името на доброто. Ордена го нямаше. Краят на света беше в хаос. Единствено Маги стоеше между Аезир и тяхната цитадела. Но с помощта на Слейпнир, Словото и Стареца тя все пак можеше да се надява да се изправи срещу тях, да осуети плановете им, да отърве окончателно Световете от Хаоса, да сложи край на Бедствието веднъж завинаги.

Но Хаосът в нейната кръв ѝ шепнеше за други възможности. Ами ако войната *не беше* единственият начин да бъде сложен край на конфликта и Световете да бъдат излекувани? Ако Сън можеше да бъде използван за добро *и* за зло, защо и Хаосът да не можеше да бъде използван по същия начин? И ако беше така, не можеше ли тя да намери начин да склочи мир с Огнения народ?

Такива мисли минаваха през ума на Маги, когато тя възседна Слейпнир. Мисли, които бяха объркани, неспокойни, забързани и изпълнени с противоречия. Тя погледна към Адам.

— Добре се справи — похвали я той. — Сега му кажи къде искаш да отидеш. Господарят ми ще те напътства през останалата част от пътя.

Маги хвърли неспокоен поглед към Коня. За момента той изглеждаше достатъчно спокоен — всъщност изглеждаше почти заспал. На гърба му нямаше седло, но с едната си ръка тя държеше юздата, а с другата се беше вкопчила в гривата му. Присъствието на Магистъра в съзнанието ѝ беше едва доловимо и колебливо.

— Без повече номера — предупреди го тя. — Ако опиташ нещо като миналия път...

„Без номера, Маги — каза той. — Довери ми се. Ние сме на една *и съща страна*.“

Тя отново насочи вниманието си към Коня, който не беше помръднал, откакто се беше качила върху му.

— Искам да намериш Стареца — заяви тя колкото се може по-самоуверено.

Слейпнир отвори едното си око.

„Добре“ — каза гласът в съзнанието ѝ.

В този миг въздухът пред тях потрепери, появи се силен блясък на руническа светлина. Конят пристъпи една-единствена крачка напред и тримата се озоваха в Сън.

Слейпнир всъщност никога не спеше, но пък можеше да се каже и че никога не беше напълно буден. Като създание, което беше стъпило с по един крак във всеки от осемте Свята, част от него винаги беше в Сън и той се движеше по пътя между Световите с лекотата на слънчев лъч. Смърт, Сън и Горните светове — всички те бяха едно и също за Огнения кон и той бързо пренесе пътниците си покрай бреговете на реката, където летяха черни птици, а онова, което търсеха — и което се беше превърнало в *негова* цел — проблесна между скалите на Сън като самотна синя светлина в празнотата.

Адам, разбира се, *не* спеше. Вместо това стоеше на пост в конюшната и наблюдаваше с удивление как Маги се покачи върху Коня и след това заедно със Слейпнир се разтопи във въздуха. След тях не остана нищо друго, освен празната ясла и слънчевото ухание на сено. Отсъствието на Шепнещия отново го накара да се почувства странно олекнал и за момент през ума му премина една опасна мисъл — *ами ако никога повече не се върнат?* — и той внезапно усети лекото пробуждане на надеждата. След това отхвърли тази мисъл като абсурдна и седна в сеното да чака.

Междувременно Маги яздеше през една просторна, пуста и гладка равнина. Околността беше скрита от надвисналата над земята мъгла и тъмния стоманен капак на небето. При хоризонта се виждаше течаща река или може би част от Единното море. Маги определено

никога не беше виждала толкова широка река като тази, дори и в откраднатите книги.

Като се изключеше това, тя изпитваше чувство на разочарование. Далеч не беше толкова вълнуващо, колкото при Хълма Червен кон. Тук дори Слейпнир изглеждаше нормален — кротък, стар, червеникавокафяв петнист кон, който вървеше бавно през пустошта.

— Какво е това място? — попита тя на глас.

— *Много близо сме до извора на Сън.* — Гласът в мислите ѝ звучеше почти самодоволно. — *Виждаш ли реката? Островите? Това означава, че се приближаваме.*

Маги погледна към равнината. В далечината реката беше едва доловимо движение под слоя мъгла. В краката им от време на време проблясваха блатни светлини, но иначе нямаше нищо за гледане и не се чуваше никакъв звук, освен глухия тропот на копитата на Слейпнир по земята и туптенето на собственото ѝ сърце, наподобяващо пърхането на крилете на нощна пеперуда в празна катедрала.

— Близо? Но ние сме тук от часове — възрази тя.

— *Времето работи по различен начин в Сън. Повярвай ми. Приближаваме.*

Маги си помисли, че реката поне не изглежда по-близо, отколкото когато влязоха в този свят. И тя не виждаше никакви острови — само безформен хаос от облаци в далечината на хоризонта. Като се изключеше това, че ако присвиеше очи, можеше да различи странни форми в бъркотията от облаци, форми, понякога напомнящи лицата на хора, които бе познавала. Баща ѝ. Майка ѝ. Братята ѝ. Приятелката ѝ от детството Моли Кар, която беше умряла едва осемгодишна. Когато я видя, Маги изненадано трепна (не беше се сещала за Моли от години) и понечи да слезе от Коня.

— *Не!* — извика Гласът в ума ѝ. — *Не стъпвай на земята тук! Дори и за миг!*

— Защо? — попита Маги. — Конят не изглежда да има каквито и да е затруднения.

— *Нужно ли е да поставяш под съмнение всяко нещо?* — почти жално попита Гласът... — *Не може ли поне веднъж да направиш каквото ти казват? Да ми намериш Стареца и да си вървим?*

— Ами, не виждам как човек може да намери нещо в тази мъгла — отбеляза Маги. — Мислех, че ако повървя малко... Искам да кажа,

откъде изобщо знаеш, че Старецът е тук? Нищо чудно да е точно под краката ни.

— *Не е нужно да знам — сопна се Гласът. — И слава на боговете, не е нужно ти да мислиш за това. Трябва само да яздим. Можеш ли да направиш това, Маги?*

Маги изсумтя сърдито.

— *Добре. Не е необходимо да се държиш грубо — каза тя. — Просто исках да...*

— *Да, знам — прекъсна я Гласът в съзнанието ѝ. — Просто искаше да повървиш малко. Да ти покажа ли какво щеше да се случи? Това ще те направи ли щастлива?*

Тя сви рамене.

— *В джоба ти има нож. Извади го.*

— *Ти как...?*

— *Просто знам — отново я прекъсна Гласът. — Сега го извади от джоба си, момиче. Задръж го на една ръка разстояние. След това го пусни в краката на Коня. Е, какво чакаш?*

— *Ще мога ли да го намеря отново?* — попита Маги, като продължаваше да държи джобното ножче.

— *Много се съмнявам — сухо отвърна Гласът, — но може би тогава нескончаемото ти любопитство ще бъде задоволено.*

Маги пусна кожа да падне. За миг си помисли, че се е изпарил във въздуха, и след това внезапно осъзна нещо, което беше толкова немислимо, че насмалко не падна от гърба на Слейпнир. Тя изпищя, погледна нагоре и се вкопчи толкова здраво в гривата на Коня, че кокалчетата ѝ побеляха. Над нея металното острие на ножа ѝ излетя към металносивото небе...

Само дето това изобщо не беше небе, както внезапно беше разбрала Маги. Те се движеха с *главата надолу*. Тя разбра, че мъглата в краката им са облаците, блатните светлини са далечни светкавици, а сивото небе над главите им е *земята*, отдалечена на някакво невъобразимо огромно разстояние от тях.

— *Казах ти, че нещата тук са различни — натърти Гласът с известно самодоволство. — И особено тук, в сърцето на Сън, пътуването рядко е разбираемо.*

— *Затова ли се нуждаехме от Коня?* — попита Маги, като се опитваше да не ѝ се завива свят. На какво разстояние над главите им

беше земята? Половин миля? Десет мили? И как така той не падаше?

— *Слейпнир не е просто кон. Той е създание на ефимерите, на което е придадена външната форма на кон. В Сън той може да изглежда, като каквото си пожелае. Като например това...*

И само след миг Маги се оказа зад руля на дълъг ветроход с яркочервени платна и плющящи по такелажа вимпели и флагове.

— *Или това...*

Сега Слейпнир се превърна в слон с юзда, украсена с рубини и кула върху гърба. Целият беше омазан с червена глина.

— *Или, може би, това...*

Последното превъплъщение на Коня беше нещо, което Маги никога не бе виждала. Приличаше на карета, облицована с червено кадифе, която се движеше толкова по-бързо от всяко познато ѝ превозно средство, че докато летеше със скоростта на Сън, се разнасяше звук, подобен на гръмотевица...

— *Спри това!* — Маги стисна юмруци.

Конят незабавно се появи отново, все така кротък и пристъпващ бавно и тежко.

— *Как правиш това?* — попита Маги.

— *Не го правя аз* — отвърна Гласът. — *Просто пренасочих сиянието ти, което, между другото, е впечатляващо. Маги, сигурен съм, че вече си наясно, че аз все още нямам физическо присъствие. Но това скоро ще се промени. Веднага щом открием Стареца.*

— И така — каза Маги, — този Старец — къде точно трябва да се намира той?

— *В Сън, разбира се* — отвърна Гласът.

— Да, но...

— *Сън е място на постоянно движение, състоящо се от безброй острови. Някои са много малки, докато други могат да съдържат цели светове. Някои съществуват само за кратки мигове, а други могат да се задържат по-дълго. Имам основание да смятам, че предметът, който търсим, се е прикрепил към едно от тези парчета сън.*

— *Значи, всъщност не знаеш къде точно е.*

— *Ако знаех това, защо щях да се нуждая от теб или от Коня?*

— Самодоволството беше изчезнало от тона му, бе заменено от обичайната му сприхавост. — *Едно нещо може да бъде извадено от*

Сън само като нещо физически съществуващо. Дори и парче скала може да свърши работа, ако... — Той внезапно спря. — Какво беше това?

Сякаш измежду копитата на Коня изскачаха проблясъци ярка светлина. За пръв път от началото на пътуването им Слейпнир проявяваше признаци на възбуда. Той изправи уши, разтръска гривата си и издуха няколко искри през ноздрите си. Искрите бяха червени и оранжеви и се носеха около тях като светулки.

— Това ли е? — попита Маги.

— *Не, не е — рязко отвърна Гласът. — Но може да не сме единствените, които търсят Стареца.*

Маги присви очи към облака, като се опитваше да не мисли за безкрайното пространство под него. Тя откри, че е далеч по-успокоително да се върне към илюзията за покритата с мъгла равнина, под която от време на време проблясват блатни светлини. Светлината, която беше видяла, не беше като тях. На първо място, беше много по-ярка и на второ — тя сякаш се движеше под тях целенасочено. Освен това се приближаваше. Маги я видя да пламти по-силна от сърцето на пещ.

— Това някой от Огнения народ ли е? Да не е сестра ми? — попита Маги.

— *Надявам се, че не е — сухо отговори Гласът. — След случилото се на Хълма Червен кон не съм преизпълнен с доверие.*

— Това не е честно! — възпротиви се Маги. — Не знаех, че тя е една от тях.

Шепнещият Сякаш сви рамене в мислите й.

— *Остава си фактът, че на теб не може да се разчита. Колебаеш се на кого да си предана. Виждам го в мислите ти. Смяташ, че можеш да я спечелиш на своя страна.*

Лицето на Маги стана предизвикателно.

— Ами, вероятно мога да я спечеля — каза тя. — Стига да можех да говоря с нея...

— *Чуй ме, Маги — сега Гласът звучеше много студено, — знам, че не ми вярваш. Разбирам това. Надявам се да дойде време, когато ще започнеш да го правиш... Но те е грижа за Адам, нали?*

— Да.

— Тогава за негово добро прави каквото ти казвам. Аз ще ти кажа какво да сториш. И когато се сдобием със Стареца, ще пусна момчето да си върви.

— Добре — кимна Маги.

Под тях светлината беше станала ослепителна, като ярък щит под мъглата. В облака беше трудно да се видят подробности, но за момент на Маги ѝ се стори, че различава някаква форма зад сиянието. Тя присви очи. После, когато си спомни, че това е Сън и тук най-силно е вътрешното ѝ зрение, тя направи кръг с левия си палец и показалец и погледна през него към движещата се светлина.

Резултатът беше драматичен. В пламтящото сърце на сиянието внезапно зърна една старица — на осемдесет-деветдесет или може би сто години. Бялата ѝ коса се носеше след нея, краката ѝ бяха свити под тялото, а ръцете ѝ здраво стискаха страните на...

Това наистина ли беше кош за пране?

За момент Маги просто зяпна. Това със сигурност приличаше на кош за пране — спектралната му форма танцуваше във въздуха, носена от нещо под нея, което почти наподобяваше кон...

Разбира се, той не приличаше на конете, които Маги вече беше виждала. Напомняше ѝ обаче за Слейпнир в Облика, който беше приел на Хълма Червен кон. Но докато Обликът на Слейпнир беше огнен, това същество (ако изобщо беше живо) очевидно беше въздушен дух. Изглеждаше направен от нишки светлина, пронизващи мрака като светеща паяжина. Опашката му се простираше назад до безкрайността, а гривата му беше като пламтяща мъглявина. Старицата, която го беше яхнала в своя кош за пране, се ухили, изкикоти се и ѝ помахаше с ръка.

„Богове! Тя ме вижда“ — помисли си Маги.

Но Шепнещият започна да показва признаци на тревога.

— Избягай им! — нареди Гласът в съзнанието ѝ. — Не им позволявай да ни следват повече!

— Тя от Огнения народ ли е?

— Не, по-лошо от това — отвърна Гласът. — Събудиш ли Червения кон на Бедствието, скоро и останалите се събуждат. Ако си беше свършила работата на Червения хълм како трябва... — Маги усети мисълта му и я срязаше така, сякаш откъсва цвета на роза. — Сега това няма значение — продължи той. — Но ние трябва да ги изпреварим. Това означава да се оставим Слейпнир да ни води.

Сякаш чул името си, изречено на глас, Слейпнир тревожно изцвили. Маги забеляза, че той беше започнал да се връща към огнения си Облик — от гривата и опашката му хвърчаха искри, краката му започнаха да се удължават, мрежата от сияние, която беше неговата юзда, заблестя в яркосиньо и Маги разбра, че след малко пъстрият, червеникавокафяв кон отново ще се превърне в създанието, което беше освободила от Окоето на Коня.

— *Почакай!* — предупреди я Шепнещият. — *Може да ни се наложи да пътуваме през пресечена местност...*

Но още преди да успее да довърши изречението, тъканта на Сън започна да се променя около тях. Илюзията за земя и небе изчезна, изчезнаха и далечната река и облаците на хоризонта. Сега вече нямаше хоризонт, а струпване от светлини в далечината, към които Слейпнир ускоряваше с непонятна скорост.

— *Дръж здраво юздата!*

Но Маги нямаше никакво намерение да я пуска. Единственото ѝ предишно яздене през Сън беше скучно в сравнение с това и тя нямаше опита на Мади в пътуването през Задгробния свят. Беше съвсем различно и ако Адам не я чакаше във Вселенския град, тя щеше да изхвърли Шепнещия от съзнанието си и да избяга от ужасиите, през които препускаше сега...

Гласът ги беше нарекъл „*Острови*“.

За Маги те бяха като всеки друг остров, за който някога беше чувала. Но те *наистина* плаваха — като празнични балони те се носеха около пътешествениците, движейки се във всички посоки. Някои се въртяха в кръг, други се издигаха, някои бяха обвити в сияние, други бяха почти тъмни. Някои сякаш се носеха обърнати — като цели градове, летящи във въздуха, с върхове, опиращи в дъното на реката, макар че доколкото разбираше Маги, *тя* беше тази, която беше изгубила усещането си за перспектива.

Имаше места, които почти ѝ напомняха за дома, с тесните улици и пристанището. Имаше долини и върхове, гори и поляни. Имаше откраднати мигове, изгубена любов, тайни целувки, гузни мисли. Имаше диаманти, погребани на милиони мили дълбочина, скрити страхове и отдавна изгубени приятели. Имаше хора, изправени голи на пазара, докато тълпата старейшини на селото ги наблюдаваше с неодобрение. Имаше създания с формата на музикални инструменти,

кокошки с глави като тромпети и охранени свине с тела като туби. Имаше нощни къпания в Единното море и съзерцание на падащи звезди. Имаше тичане на бос крак по безкрайни коридори с ужасни същества по петите. Имаше спомени за раждането и сигурното очакване на смъртта. Нямаше нищо и имаше всичко и Маги Риди и Огненият кон язدهа през него, докато Лудата Нан и Въздушният кон следваха по петите вихъра, образуван от преминаването им.

И тогава, също толкова внезапно, те спряха и Маги осъзна, че плува в малка лодка по бързо движеща се река. В лодката нямаше гребла и въпреки това тя се движеше достатъчно свободно, като силно се люлееше ту на едната, ту на другата страна. Маги, която помнеше предишните преображения на Слейпнир, държеше здраво руля и се опитваше да избегне отломките, издигащи се и потъващи в мътната вода. Скоро разбра, че Въздушният кон се е присъединил към нея, превърнал се отново в коша за пране, в който Лудата Нан беше започнала пътуването си. Ала Гласът в съзнанието ѝ я подкани да побърза и тя съсредоточи всичките си усилия в следването на течението към третия плавателен съд, който на пръв поглед се носеше неуправляем по реката, едва различим в гъстата мъгла, вдигаща се от водата. В третия съд нямаше пътници, но в него въпреки това имаше нещо, нещо, което Маги почти можеше да види в руническата форма, образувана от палеца и показалеца ѝ...

— Това ли е Старецът? — попита тя.

Помисли си, че каквото и да е, то блестеше. Яркостта му объркваше магическото ѝ зрение. Беше като да се опитваш да видиш нещо срещу слънцето и тя откри, че дори и през *Бяркан* не може да определи размера му или дали е нещо живо.

— *Не губи време!* — подкани я Шепнещият. — *Просто се пресегни и го вземи, когато минаваш покрай него!*

— Да се пресегна да го взема? С какво? — попита Маги. — Нямам дори и едно парче въже.

Но времето за разговори вече беше отминало. Тук, близо до извора, течението на реката Сън беше невероятно бързо и малката лодка на Маги се носеше с такава скорост, че четири-пет секунди след разговора им те почти бяха достигнали до целта си. Лудата Нан не изоставаше много — беше на няколко дължини на лодката — и Маги чуваше смеха и пеенето и на фона на бученето на реката.

— Откажи се! — крякаше Лудата Нан. — Не можеш да надбягаш Епона!

От думите ѝ Маги доста погрешно заключи, че Епона е името на тази стара жена демон и изгуби ценни мигове в опити да си спомни дали го е чувала и преди и защо странната гледка на старицата, която яздеше коша за пране, събуди в нея спомена за песните на покойната ѝ майка, както и внезапно желание да хапне говеждо печено...

— *Спри я!* — почти изстена Шепнещият. — *Ако ѝ позволиш да те изпревари, всичките ми усилия ще са напразни...*

Маги се държеше за лодката, като се опитваше да погледне през рамо. Лудата старица беше на шест крачки разстояние. За момент студените като гранит очи на Маги срещнаха избледнелите сини очи на Нан и тя вдигна ръка, в която руната Ак беше готова да нанесе удар...

— Мади Смит! — изкудкудяка Нан. — Хубаво е да те срещна тук! Отиваме там, момичето ми! — изкрещя тя и ликуващо разтърси глава. — В Земята на говеждото, където танцуват феериите и никой никога не огладнява!

Когато по-късно си припомняше случилото се, Маги си помисли, че може би причината беше в името, което беше чула. Или във внезапната мисъл, че старицата е успяла да прочете мислите ѝ. Така или иначе това ѝ попречи да се прицели добре и Ак премина покрай главата на Нан, без да ѝ причини вреда, след което изчезна в реката.

В същия миг една вълна тласна коша за пране на Нан малко *по-напред* от Маги. Мършавата ръка на старицата се стрелна и грабна нещо от третата лодка, след което Въздушният кон се отдалечи, залюля се по водите на Сън и се издигна право нагоре във въздуха. След него остана ехото на гръмогласния смях на Нан, както и огромната и всепоглъщаща ярост на Шепнещия, която смазваше Маги като менгеме и бушуваше в главата ѝ.

НЕ! НЕ! БЕШЕ НИ В РЪЦЕТЕ!

И тогава се случи невъзможното. Лудата Нан изпусна наградата си. Може би беше от вълнението или от умората от това препускаване до портите на Хел, или защото старите ѝ ръце вече не бяха толкова силни. Във всеки случай, тя изпусна предмета, който и двете търсеха, и за момент той се спускаше като звезда през Сън.

Маги, която беше изстинала при мисълта за това какво може да означава провалът ѝ за Адам, откри, че действа инстинктивно — нещо,

което никога не беше знаела, че умее. Със свръхестествена бързина тя метна юздата на Слейпнир като корда на въдица и се опита да *закачи* падащия предмет. За момент реши, че не го е хванала... и после той някак се озова в ръцете ѝ — нещо, което *приличаше* на скала, но проблясваше в странно яркосиньо.

И тогава, в следващия миг, тя се върна обратно. Сън се затвори зад нея като завеса. За малко щеше да падне, когато Червеният кон нетърпеливо се наведе към балата със сено в яслата. Стиснала здраво предмета, който беше донесла от Сън, Маги си помисли, че ездата сигурно доста е възбудила апетита му. След това тя слезе от гърба на Коня и се отпусна в очакващите я обятия на Адам.

— Адам, взех го! Стареца!

— *Дай да го видя* — нареди Шепнещият, заемайки отново мястото си в съзнанието на Адам.

Момчето не беше идеалният гостоприемник — би било много по-добре да обсеби момичето с изумителното ѝ, нетренирано и ненарушено сияние, но Шепнещият от опит вече знаеше, че Маги е твърде силна, за да я пречупи. Освен ако тя доброволно не му позволише да го направи, той нямаше друг избор.

— *Вземи го!* — заповяда той и Адам се подчини, като същевременно се чудеше какво толкова забележително има в някакво си парче скала.

Приличаше на вулканичното стъкло, което той и приятелите му бяха изровили от склона на Хълма Червен кон, макар това парче да беше най-голямото, което Адам някога беше виждал. Беше по-тежко, отколкото очакваше, и когато го повъртя в ръцете си, стори му се, че забелязва грубо издълбани в камъка лица.

— Не изглежда като нещо кой знае какво — отбеляза Маги. — Сигурен ли си, че е това?

— Съвсем сигурен — кимна Адам.

Той прокара ръце по гладката като стъкло повърхност. Беше топъл, много по-топъл от обикновен камък, сякаш беше възможно да е жив. В този момент той дори успя да си го спомни, макар запознанството му с предишното превъплъщение на Шепнещия да беше траяло само няколко минути — повечето от тях прекарани в безпределен ужас, докато боговете и демоните се биеха в Хел...

Сега той си спомни гоблина, който беше сграбчил каменната Глава и я бе запратил в реката Сън, където съществото, което някога беше Мимир Мъдрият, се беше опитало да обсеби Мади Смит, но не бе успяло. Спомни си и как в този момент един Глас в мислите му...

— *Точно така* — прекъсна го Шепнещият. — *Именно затова се нуждаех от теб толкова дълго. Ти беше транспортно средство за моето съзнание. Разбира се, беше само временно решение. В теб няма потенциал за развитие. Дори нямаш счупен рунически знак, с който да влезеш в Асгард. Направих каквото можах с онова, с което разполагах, но знаех, че един ден ще трябва да се преместя.*

— Искаш да се върнеш обратно там? — попита Адам.

— *Да се върна обратно в старата си клетка? О, не. Имам нещо по-добро наум. Освен това тя вече е заета.*

Маги се чувстваше неспокойна. Тъй като не можеше да чуе разговора между Адам и неговия спътник, тя насочи вниманието си към камъка, който беше положила толкова усилия да намери.

Какво беше специалното в него? Тя оформи руната Бяркан и погледна през нейната леща към предмета. Онова, което видя, беше нещо, наподобяващо по-скоро голяма зелка в пазарска мрежа, но мрежата беше направена от десетки преплетени нишки руническа светлина и зелката...

Тя зяпна и прогони руната.

— То е живо! — възкликна тя. — Гледаше ме!

Съществото, което някога беше Мимир Мъдрият, усети рядък порив на развеселеност. То използва гласа на Адам, за да каже:

— *Наистина ли го направи? Искаш ли да те запозная с него?*

Маги се беше втренчила в каменната Глава. Сега, когато знаеше как да я гледа, тя можеше да различи чертите доста ясно — формата на мършавата челюст, хитрата уста, заобиколена с двойни бръчки на страдание, и руническият знак, преминаващ през едната празна очна орбита, който тя разпозна като пречупената форма на Раедо, Пътешественика, обърната наопаки.

В яслата си Огненият кон неспокойно изцвили.

— В името на боговете, кой е там *вътре*?

Адам я погледна и се усмихна.

— Маги, запознай се с Генерала, известен и като Стареца.

Маги зяпаше втречено парчето скала. Значи това беше Старецът, за когото тя беше слушала толкова — нещото, което Адам ценеше така високо. Сега, когато го погледна по-отблизо през кръга, образуван от палеца и показалеца ѝ, тя ясно различи чертите му, които бяха слабо осветени във вулканичното стъкло. Помисли си, че ако се съсредоточи достатъчно силно, може дори да чуе гласа му...

Бяха го преместили в таванския апартамент, където Адам и Маги имаха стаи. Сега, при предпазливо дръпнати пердета, двамата младежи разглеждаха своята плячка.

— Живо ли е? — попита Маги.

— *Живо е и е в ръцете ми. Да.* — Шепнещият се засмя с гласа на Адам.

— Какво е? Кой е?

— *Няма значение. Важното е колко е ценно за нас. С твоята сила и моите познания няма нещо, което да не можем да постигнем.*

Маги отново погледна камъка. Създанието, което, изглежда, беше хванато в капан вътре, оформяше с устни безумни фрази. В люлката си от руни то блестеше със слаба, студена светлина, а в сърцевината му пламтеше по-ярък блясък като от паднала звезда.

— *Паднала звезда?* — повтори Шепнещият. — *Да, предполагам, че можеш да го наречеш така. Паднала от Небесния свод в дълбините на Задгробния свят, спасена от света на Сън и сега най-сетне мой затворник ограничен от собственото си сияние в Облика, в който аз бях затворен толкова дълго...* — Адам отново се засмя със смеха на Шепнещия. — *Какво е усещането, Генерале, да си толкова безпомощен, колкото бях аз?*

— Искаш да кажеш, че този някой е от Огнения народ? — невярващо попита Маги. — Създанието, затворено вътре, демон ли е?

— *Демон или бог. Кого го е грижа? Няма особена разлика. Накарай го да говори — подкани я той.* — *Можеш да го направиш. Имаш сиянието. Можеш да го накараш да изрече пророчество. Можеш да го накараш да ти даде руните на По-новото писмо —*

онези, които ще изградят отново Асгард и ще ни направят господари на Деветте свята.

— Мога ли да го направя? — попита Маги, изпълнена със съмнение.

Тя сложи ръце върху парчето скала. Светлината в средата му блестеше раздразнено. Тя проследи контурите на лицето, откривайки чертите му в камъка.

— Как да го накарам да *направи* каквото и да е? В името на боговете, това е *камък*...

С усилие на волята Шепнещият се опита да съдържа нетърпението си.

— *Имаш Добрата книга. Използвай я!*

Маги изгледа Адам със съмнение. Тя знаеше, че тази стържеща нотка в гласа му не е негова, а на спътника му. Не й се нравеше фактът, че приятелят й може да бъде манипулиран по този начин, като кукла на конци. Освен това не й харесваше безцеремонността, с която й говореше Магистърът.

— Обеща ми да пуснеш Адам да си върви — напомни му тя. — Аз изпълних своята част от сделката...

— *Сделка?* — повтори Шепнещият и стържещата нотка в гласа му беше по-остра от всякога. — *Трябва ли да говорим за сделки, когато идва Свършекът на Световете? Старецът е в ръцете ни, а ти се пазариш, все едно си в селската бакалия?*

Маги отвори уста да отвърне, но Адам я прекъсна.

— Всичко е наред, Маги — каза той вече със собствения си глас. — Господарят ми понякога се държи доста безцеремонно. Но ако искаме да спасим Световете, тези нови руни са единственото, от което се нуждаем.

Маги сякаш се усъмни в думите му.

— Колко нови руни?

— Никой не знае със сигурност — отвърна Адам. — Известно ни е, че Огненият народ има поне две — той хвърли поглед към Стареца, който сега блестеше още по-ярко, и добави: — Маги, това е нашият шанс. Това е нещо като Оракул. Може да ни разкаже за Огнения народ. За техните планове. За силите им. За броя им. С руните ще успеем да ги спрем. Можем да предотвратим тази война.

Маги погледна Добрата книга, която лежеше отворена до нея. Един текст, целият изписан с руни, сякаш проблясваше на страницата, където *Раедо* светеше в яркосиньо.

— Това ли е текстът?

Адам кимна.

Маги оформи с пръсти руната на Пътешественика. Дори в необучените си ръце тя усети необичайната ѝ мощ. Насочи я към каменната Глава и с това накара люлката ѝ от руни да светне още по-ярко. След това започна да чете от Добрата книга:

— *Именувам те Один, син на Бор.*

Беше ли този едва доловим проблясък, дълбоко в сърцето на камъка, някакъв вид отговор? Дали беше просто отражение от слънчевата светлина, проникнала през завесите? Или беше някакво намигане от единственото му проблясващо око? — зачуди се тя.

— Внимавай — предупреди я Адам. — Той е опасен.

Маги кимна и продължи:

— *Именувам те Грим и Ган-глари...*

Сега Главата блестеше ожесточено, сякаш съществото в камъка знаеше, че е подложено на атака. Маги я заболя глава и тя осъзна, че това е част от защитата на нещото, на демона, който с нарушеното си сияние беше далеч по-силен от Шепнещия. Тя вече беше преполовила стиха, когато един глас заговори в мислите ѝ — глас, който за демон беше едновременно изненадващо изтънчен и леко развеселен. Тя се запъна и спря наред изречението.

— *Маги Риди. Най-сетне* — рече той. — *Мога ли само да кажа колко съм горд?*

— Какво? — не разбра Маги.

— *Недей да скромничиш. Мисля, че се справяш много добре за първия си опит като мъчител. Макар че може би трябва да поработиш върху интонацията си.*

— Кой казва, че имам намерение да те измъчвам?

— *Като се има предвид в каква компания си, това предположение ми се стори смислено.*

— Не знаеш нищо за мен — заяви Маги и се обърна отново към Книгата.

— *Грешиш. Знам всичко за теб. Знаел съм всичко за теб през целия ти живот. Да не мислиш, че беше сама под стария*

Университет? Какво смяташ, че правеше там? Нито веднъж ли не ти мина през ума, че всеки път, когато четеш от онези книги; крещиш с всички сили на всеки, който би могъл да те чуе?

Маги насочи отново поглед към Добрата книга.

— *Опитваш се да ми отвлечеш вниманието — обвини го тя.*

— *Изобищо не е така — отрече Старецът. — Разбира се, чувствай се свободна да продължиш. Между другото, ти си много могъща. Със сигурност си изкарала акъла на брат ми Локи. Мисля, че змията беше хитър номер. Чудя се какво ли ще сънуваш за мен.*

Маги стрелна Стареца с поглед и се върна към кантиката:

— *Именувам те Болверк — продължи тя, — Гримнир, Блин-ди, Хар-Харбард...*

— *Харбард — поправи я Старецът. — Ударението трябва да е на първата сричка, моля. И се опитай да не заекваш. Някой почувствителен би го взел за подигравка.*

— Нямам нужда от помощта ти — отсече Маги.

— *Така ли? Мислех си, че по-скоро е обратното.*

— Просто ме остави да прочета кантиката. След това можеш да ме питаш каквото пожелаеш.

Тя продължи да чете древния текст от Добрата книга и докато четеше, руните на страницата трескаво светваха една след друга.

— *Именувам те Оми, Тъй-Висок, именувам те Сан и Сангетал...*

Кантиката действаше. Докато говореше, мрежата от руни припламваше, като всяка руна светваше, когато дойдеше нейният ред. Докато това се случваше, Маги усещаше как силата на Стареца чезне и се изчерпва. Неговото нарушено сияние не можеше да се сравнява с нейното.

— *Маги, моля те. Боли ме.*

Тя трепна. Лишеното от тяло нещо можеше да изпитва болка. Страданието му я накара да стисне зъби, сякаш вървеше по натрошени стъкла. Опита се да не му обръща внимание и да продължи, но внезапно устата ѝ пресъхна. Каза си, че Старецът е прав. Тя наистина беше неговият мъчител.

— *Маги, трябва да ме чуеш. Огненият народ е на път. Не можеш да ги спреш, каквото и да сториш. Дори ако ме убиеш...*

Маги стисна зъби.

— *Именувам те Вили и Вотан, и Ве...*

— *Маги! Моля те! Просто ме послушай! Това ли е Редът, за който мечтаеше?*

Маги се поколеба и после спря.

Тя си помисли за Адам, затворник на съществото, което наричаше себе си Магистъра. Помисли си за родителите си, умрели от чумата, и за братята си, умрели от Блаженството. Замисли се за Вселенския град, гъмжащ от главорези и крадци. След това се замисли за себе си, за сънищата си за смърт и разрушение и за това, как ѝ доставя радост да вижда, че неприятелите ѝ страдат и кървят...

Каза си, че Старецът е прав. Не откриваше Реда във всичко това. От три години в живота ѝ нямаше нищо друго, освен Хаос, скръб и самота. Възможно ли беше Старецът да ѝ даде нещо различно?

Адам изглеждаше нетърпелив.

— *Какво правиш, Маги?* — изсъска той.

Маги си помисли, че това е *добър въпрос*. Сега Старецът беше в ръцете ѝ. Още един куплет и волята му щеше да се пречупи. Но нещо в нея отказваше да продължи. Тя се бе докоснала до съзнанието на съществото. Знаеше за страданието, което предизвиква Словото. И да измъчва мислещо, рационално създание — дори и от Огнения народ — *дотоам* ли беше стигнала? Такава ли беше цената за Реда?

Съпротивата на Стареца отслабваше. Сиянието му беше почти изтощено. Да изрече последните думи от кантиката и да унищожи това древно същество, когато то вече беше във властта ѝ, сега ѝ се струваше едновременно ненужно и жестоко.

Маги затвори Добрата книга. Последните два реда на кантиката — заклинанието, което щеше да подчини Стареца на волята ѝ, си останаха неизречени.

Съществото в парчето скала издаде нещо като мислена въздишка.

Благодаря ти, Маги. Длъжник съм ти.

В съзнанието на Адам Шепнещият нададе вой на безсилие.

— *Не спирай! Не спирай! Какво ѝ СТАВА? Кажй ѝ да го довърши — да го довърши СЕГА!*

Но вниманието на Маги беше насочено другаде. В съзнанието ѝ присъствието на Стареца разцъфваше като цвете. Онова, което не беше успяла да получи със сила, ѝ беше предложено доброволно, страница след страница, като отворена книга — текстът, цветните илюстрации и

картите, всичко това се разстилаше пред очите ѝ във възхитително изобилие.

— Какво е това? — попита тя.

— *Искаше да ме опознаеш. Ето ме.*

В този момент се появи поредица от картини, някои странни, други обезпокоително познати. Истории за Древните времена, лица и места, сигли и сияния, битки, пирове и части от сънища, герои, чудовища и отдавна забравени приятели, стари предателства и изгубена любов. И под всичко това — толкова дълбока тъга, такъв свят на мъка и загуба, че макар на Маги чувството за загуба да не ѝ беше непознато, тя пак не можеше да понесе мисълта за това.

Осъзна, че Старецът е наистина *стар*. По-стар от Ордена, по-стар от Вселенския град. Един, синът на Бор, беше видял как Световното дърво израства от фиданка, беше видял издигането и упадъка на една империя, беше видял порастването и смъртта на децата си, беше наблюдавал танца на Редата и Хаоса през вековете. Беше измамил Смъртта, бе оцелял в Сън и дори се беше измъкнал от Проклятие.

И всичко това за какво? Беше сам. Народът му беше разпилян, без цел и разединен. Двама от синовете му бяха мъртви. Третият все още се скиташе сред хората с отслабени сили. От целия му народ сега единствените, които имаха значение, бяха внуците му — близнаците Моди и Магни, деца на Тор, Дъбът и Ясенът, които щяха да построят Световите отново...

Маги отвори очи, шокирана.

— Не... Не го вярвам!

Гласът на Стареца в ума ѝ беше сух.

— *Ако искаш, вярвай, ако искаш, недей. Ти видя каквото видя.*

— Лъжеш!

— *Мисля, че и двамата знаем, че не е така.*

За момент Маги беше твърде зашеметена, за да разсъждава. Мислите на Стареца продължаваха да се разкриват пред очите ѝ, но тя беше неспособна да ги възприеме, смазана от една-единствена чудовищна истина...

Ако тя беше сестра на Мади, то...

Старецът беше неин дядо.

С помощта на магията тя прекъсна връзката между своя ум и този на Стареца. Изпълни я облекчение, което беше толкова силно, че коленете ѝ се подгънаха и тя се строполи на земята. Разтрепери се.

— Какво не е наред? — попита Адам.

Маги откри, че ѝ е трудно да говори. В нея се бореха да вземат връх множество различни чувства — чувства, които тя едва успяваше да осъзнае. Накрая се вкопчи в чувството, което наистина разбираше и което беше изпитвала през целия си кратък и неспокоен живот.

Гняв.

— Защо не ми *каза*? — попита тя и гласът ѝ накара Адам да трепне.

Въздухът пропукваше от сиянието, което тя излъчваше и от което настръхнаха косъмчетата по ръцете му.

Дълбоко в съзнанието му неговият спътник прошепна предупредително:

— *Гледай сега да не се издъниш, момче.*

Но Адам не се нуждаеше от предупреждение. И преди беше виждал Маги разгневена и знаеше, че тя може да бъде опасна.

— Какво ти каза той, Маги? — отвърна с въпрос той. — Научи ли те на Новото писмо?

Тя поклати глава. Знаеше, че яростта ѝ не е насочена срещу Адам, а че все още не вярва на самата себе си. Пое си дълбоко дъх, почувства се замаяна и се хвана за леглото, за да запази равновесие.

— Това нещо — започна тя, — Старецът — знаеше ли, че е мой дядо?

Адам го *знаеше* и се опасяваше от мига, в който Маги щеше да научи истината. Една лъжа би била пагубна — тя веднага щеше да я види в цветовете му — затова той просто кимна и отвърна:

— Знаех го. О, Маги. Съжалявам.

Маги усети как яростта я напуска и почти беше готова да избухне в сълзи.

— Защо не ми каза? — попита тя.

— Искях да те защита. — Адам коленичи до нея. — Мислех, че може и никога да не научиш... — Той я прегърна.

За момент тя се скова, след това сложи ръка върху рамото му и се разрида.

— Не плачи, Маги — започна да я утешава Адам. — Ти не си първата измамена. Същото се случи с господаря ми, със сестра ти, дори с мен...

— Сестра ми?

— Тя е пионка в тази игра от самото начало. — Адам я целуна по косата. — Той я използва, за да се добере до господаря ми, след това я използва отново, за да стигне до теб. Сега иска и теб. Ето защо трябва бързо да се справим с него. И с останалите от Огнения народ.

Маги кимна. Във всичко това имаше смисъл. Старецът я беше подвел. Като се преструваше, че ѝ сътрудничи, той беше открил нейната слабост и след това ѝ бе нанесъл този удар. Дали така беше спечелил Мади Смит? Като беше играл на тънката струна на верността ѝ?

Тя насочи поглед към Адам.

— Той ми каза, че те вече са тръгнали насам.

— Кой? — попита Адам.

— Огненият народ.

За момент Адам замълча. В съзнанието му спътникът внезапно беше утихнал, силно разтревожен. Адам се приготви да посрещне яростта на съществото, но когато накрая Шепнещият заговори, гласът му беше много спокоен и мек като кадифе.

„Огненият народ идва? Добре. Нека дойдат.“

„Не изглеждаш много разтревожен“ — отбеляза Адам.

„Не съм — отвърна Шепнещият. — Пътят до Края на света не е лек, особено за такива като тях. Дори да успеят да разрешат някак си личните си спорове, те пак ще трябва да се справят с хората. Служителите на закона, хайките и граничните патрули — всички те ще ги забавят, ще поставят на изпитание възможностите им и ще отслабят сиянието им. И ако ние трябва да се намесим — е, тогава разполагаме с нашата сънуваща.“

— Маги — продължи той с гласа на Адам. — *Всичко това те изтощи. Засега е най-добре малко да си починеш. Утре можем да опитаме пак.*

Маги го погледна с благодарност.

— Следващия път ще го направя както трябва — увери го тя. — Обещавам, че няма да те подведа.

В този момент Шепнещият отново заговори в мислите на Адам, като от време на време прекъсваше инструкциите си, за да види дали момчето го е разбрало. Адам го слушаше внимателно и дори и да беше изненадан от някои от нещата, които господарят му искаше от него, благоразумно не направи никакъв коментар.

Каза си, че едно момче от Северните земи не би трябвало да попадне наред такава битка между Световите. Той самият отдавна се беше отказал от всякакво желание за власт. Гласът в главата му го увери, че наближава времето, когато той ще е свободен. Трябваше само да се подчинява и много скоро щеше да може да прави каквото поиска — да се върне у дома, ако желае, или да остане в Края на света и да получи последната си награда.

„Просто прави точно каквото ти казвам и ще ти дам всичко, което някога си искал. Всичко, за което някога си мечтал...“

„Не искам повече да сънувам — помисли си Адам. — Ако имам право на желание, бих поискал това.“

В главата му Шепнещият се разсмя.

„Дадено — обеща му той. — Сега прави каквото ти казвам.“

Адам Скатъргуд се подчини.

В онази нощ въпреки умората си Маги почти не спа. Луксът в стаята, мекотата на балдахиновото легло, споменът за подобния на мрачна милувка глас на Стареца в съзнанието ѝ — всички тези неща сякаш заговорничеха, за да я държат будна, докато накрая не можеше да издържа повече. Изпълзя от леглото, като остави Адам да лежи на небесносиния диван, и отиде до прозорците, където над града беше изгряла луна, която караше вълците да вият и сега посребряваше върховете на покривите и очертаваше шарки от светлини и сенки по пода на помещението.

Старецът стоеше върху пиедестал до прозореца, мълчалив под покривалото срещу прах. Дали спеше? Или беше мъртъв? Част от Маги се надяваше да е така. Но по-голямата част от нея не искаше нищо повече от възможността да разпита техния пленник, да измъкне сведения за семейството си (и най-вече за сестра си), без да разбуди Адам или тъмното присъствие в него, което тя никога не забравяше.

Маги пристъпи на пръсти към пиедестала и внимателно дръпна покривалото.

— Там ли си? — прошепна тя.

Нещо проблесна вътре в скалата.

— *Маги. Изглеждаш разтревожена* — каза то.

— Трябва да разбере нещо.

Цветове на Стареца отново просветнаха, сякаш се усмихваше.

— *Нека позная. Разтревожена си, защото ти показах откъде си дошла. Ти си дете на Аезир — последната ни среща доказва това. Все едно може да има каквото и да е съмнение, като се има предвид руническият ти знак.*

Този път усмивката му беше още по-ярка и хвърли отблясъци от светлина и цветове из затъмнената спалня.

Маги се намръщи.

— Но как е възможно това? Аз съм родена тук, в Края на света. Родителите ми бяха Сюзън и Донал Риди. Всички знаят това.

— *Наистина ли?* — попита Старецът. — *И ти ли го знаеше, Маги? Или винаги си била различна? Винаги си задавала въпроси? Винаги си търсила нещо повече — нещо, което дори не знаеш какво е? Винаги си търсила място, за което даже не си убедена, че съществува?*

— *Откъде би могъл да знаеш това?* — *Очите на Маги се разшириха.*

— *Дълго време бях в Сън. Там видях много неща.*

— *Видял си сънищата ми?* — *учуди се Маги.*

— *Маги, наблюдавам те от края на Древните времена. Знам колко самотна трябва да си се чувствала, но повярвай ми — никога не съм те забравял. Нито дори за миг. През цялото това време очаквах своя шанс да те заведе у дома, при твоя народ.*

— *Огненият народ изби моя народ — отсече тя.*

— *Не* — *възрази Старецът.* — *Безименният стори това. Съществото, което ти наричаш Магистъра и което Адам нарича Шепнеция...*

— *Не ти вярвам!*

— *Мисля, че ми вярваш. Защо иначе би дошла при мен?*

Разбира се, на това нямаше какво да отговори. Маги знаеше, че той е прав. Въпреки цялата ѝ подозрителност и гнева, който изпитваше, имаше нещо, което я привличаше към Стареца — нещо, което беше дори по-силно от онова, което я привличаше към Адам. Беше грешно, може би дори беше предателство, но нямаше как да го отрече. Знанието, че има семейство, беше променило начина ѝ на мислене. Там, където преди в душата ѝ беше пустиня, сега разцъфваше живот. Сестра ѝ, баща ѝ, дядо ѝ — всички те очакваха завръщането ѝ у дома...

— *Каза ми, че те пътуват насам* — *рече Маги.*

— *Казах ти истината.*

— *За какво идват?*

— *За теб, разбира се* — *сега, докато шепнеше и я убеждаваше, гласът на Стареца беше нежен.* — *Маги, дете на Гръмовержеца, именувам те Магни, дете на Тор, именувам те дете на Ярнсакса, родена от Ордена и Лошото управление, именувам те Ак, Гръмотевичния дъб, сестра на Аеск, Светкавичния ясен, именувам те Строителната, Разрушителната, именувам те Носещата война и*

Унищожителката с лък, Сънуващата и Събуждащата, и Майката на Последните времена...

Докато слушаше думите, у Маги се появи странно усещане. От раздразнена и неспокойна тя стана почти сънлива. Натезалите ѝ клепачи се затваряха. Устните ѝ се извиха в лека усмивка. Сън започна да разцъфва пред нея с цялата си съблазнителност...

Тя рязко отвори очи.

— Спри това!

Разбра какво прави той. Старецът се опитваше да я омае, да я извади от равновесие, да подчини волята ѝ, да я примамва в света на Сън, където тя можеше да се поддаде на същото обсебване, което вече беше опитал върху ѝ, неуспешно, Магистърът на Адам.

Паниката я накара да се изправи на крака.

— *Всичко е наред* — успокои я Старецът. — *Просто ме послушай още малко...*

Но викът на Маги беше събудил Адам.

— Какво правиш? — разтревожено попита той.

Гласът в главата ѝ стана настоятелен.

— *Не се опитвах да те нараня* — продължи той. — *Трябва да разбереш. Допускам съм грешки; правил съм лоши неща. Но никога не бих те наранил. Ние сме твоето семейство, Маги. Ние те обичаме. Искаме те. Имаме нужда от теб...*

— Казах спри!

И след тези думи Маги запрати с цялата си сила руната Ак по затворника. Откъм създаването в камъка се разнесе рев на силна болка и мрежата от руни, която го заобикаляше, проблесна толкова силно, че в следващите няколко минути формите им останаха запечатани върху ретината ѝ.

Маги закри очи срещу внезапното ярко припламване на руническа светлина. След това, също толкова внезапно, Главата стана тъмна.

— Какви игри играеш, в името на Световете? — Адам беше застанал до нея.

— Не можах да заспя. — Сърцето на Маги биеше като чук. — Станах, за да поговоря със Стареца, и после той се опита да ме измами...

Тя погледна ужасено потъмнялата Глава.

— Не съм го убила, нали? — попита тя.

— Не — поклати глава Адам. — Но си го извадила от строя. Разкажи ми какво точно се случи.

Маги започна да му обяснява, запъвайки се. За любопитството си и за потребността си да разговаря насаме със съществото, без някой да ѝ пречи. След това разказа как я беше привлякъл и омаял с думи и кантики...

— Какво ти каза? — попита Адам.

Маги наведе глава.

— Е? Спомена ли за семейството ти? — Гласът на Адам беше неумолим. — Каза ли ти, че се нуждае от теб? Че те иска? Може би, че те *обича*?

Маги кимна безмълвно.

— Разбира се, че го е направил — рече Адам. — Казах ти, че е опасен. Нали те предупредих, Маги? Казах ти, че ще се опита да те омае.

— Знам. *Знам* това — отвърна Маги. — Просто си помислих...

— Че ще можеш да го убедиш? — сухо довърши Адам. — Наистина ли мислиш, че го е грижа за теб? Мислиш, че защото си ти, няма да те пожертва на мига, ако това ще послужи на целите му?

И тогава Адам ѝ разказа за Мадис Смит, за това как Едноокият Один се сприятелил с нея още когато тя била едва седемгодишна, подготвил я да върши неговата работа и без дори да я предупреди, я изпратил на гибелна мисия в Долната земя да открие сиянието от Древните времена, което Аезир наричали Шепнеция...

— *Ето* колко го е било *грижа* за нея — триумфално завърши Адам. — Тя е била на седем години. Невинна. Той я подмамил далеч от семейството ѝ. Покварил я. Научил я да убива. Направил я убийца. Така че не се поддавай на оптимистичните мисли, че той може да бъде спасен. *Никой* от тях не го заслужава. Те са врагът. Никога преди не са те искали и единствената причина да те искат сега е, защото ти си Ездачът Клане.

— Сега разбирам това — въздъхна Маги. — Предполагам, че ме смяташ за много наивна.

— Не, Маги. Разбирам те по-добре, отколкото си мислиш.

— Наистина ли? — вдигна очи към него тя.

— Разбира се. Мислиш ли, че аз никога не съм бил самотен? Мислиш ли, че никога не съм се *чудил* какво е да имаш някого, когото да обичаш? — Той се извърна настрани и с крайчеца на окото си видя, че Маги го наблюдава внимателно. — Никой никога не ме е искал — продължи тихо. — Нямам родители, приятели или други близки хора. Само господарят ми и сега... — той спря.

— Сега какво ще правим?

— Нищо. Забрави го. Върни се в леглото — рязко ѝ отвърна Адам.

На външен наблюдател би му се сторило, че той се опитва да сдържи някаква отдавна потискана емоция. Всъщност той полагаше усилия да не се разсмее.

— Защо те е грижа какво чувствам аз? — попита той. — В края на краищата за теб аз не знача нищо.

— Това не е вярно. — Маги сложи ръката си върху неговата. — Това не е вярно. Ти си единственият ми приятел...

— Не искам да бъда твой *приятел* — възрази той, като се обърна внезапно към нея. — Опитах се, но не мога. Аз те обичам...

— *Какво* каза? — погледна го изумена тя.

— Обичам те — повтори Адам и докосна лицето на Маги. Сините му очи се взираха в нейните златисто сиви. Дълбоко в себе си той се смееше.

— Адам, аз...

— Шшш — каза той и нежно я притегли към себе си.

Жестът му беше толкова естествен, че Маги почти не се замисли. Главата ѝ потърси онази част от рамото му, която сякаш изглеждаше направена специално за нея, и затвори очи с дълга въздишка. Ръцете му се отпуснаха нежно върху кръста ѝ и той я поведе към леглото.

За момент усети съпротивата ѝ. Той знаеше, че Маги е била възпитана преди всичко да вярва в непорочността. През изминалите три дни беше положил много усилия, за да промени тези ѝ вярвания и да ги замени с разбиранията на своя спътник, но въпреки това знаеше, че това щеше да е най-голямото изпитание на нейната лоялност.

— Обичам те от първия ден, в който се срещнахме — каза той със замечтан и ласкателен глас. — Още от онзи ден в тунелите си мисля, че си най-смелото и най-красивото момиче, което съм виждал през целия си досегашен живот. И не се страхувам да умра в битка с

Огнения народ, но никога няма да си простя, ако поне не ти разкрия чувствата си.

И тогава той я целуна по устата и Маги забрави за Свършека на Световете, за Стареца и Шепнещия, забрави за Аезир, сестра си и семейството си, дори забрави за Добрата книга и всичките ѝ правила за благоприличие. Всъщност тя забрави всичко, освен докосването на ръцете на Адам, слабия мирис на някой току-що станал от леглото и любовните слова, които ѝ шепнеше и които бяха по-силни от всякаква руническа магия...

И докато двамата лежаха преплетени върху огромното легло с балдахин, Мимир Мъдрият усети радостен трепет, че най-накрая се доближава до заветната си цел. А Старецът от Пустошта лежеше безмълвен в леглото си от камък, спеше и като всички роби сънуваше, че е господар.

Междувременно Нан и Въздушният кон се носеха над света на Хел. Нан не за пръв път виждаше Хел — световите около Сън ѝ бяха добре познати и тя беше прекарала голяма част от живота си там. Още от дете, независимо дали беше будна, или спеше, тя се чувстваше по-спокойна в Сън, отколкото където и да е другаде. Именно затова останалите хора винаги я бяха наричали смахната и бяха избягвали компанията ѝ.

Някои (сред тях и Нат Парсън) дори вярваха, че пътуванията ѝ през Сън са я лишили едновременно от душата ѝ и от здравия ѝ разум. Те призоваваха да бъде подложена на разпит, но въпреки клеймото на челото ѝ — разкривена форма на руната Φe , която едва се разпознаваше...

... Нан не показваше други признаци на обсебване, така че мерките срещу нея бяха зарязани. В края на краищата тя беше полезна за някои неща. Беше превъзходна акушерка, познаваше лековитите билки и за малцината като Мади Смит, които слушаха разказите ѝ, беше източник на стари истории, стихове и полузабравени знания.

Сега Нан се носеше над Хел и се питаше как е най-добре да постъпи. Не беше успяла да вземе Стария, което беше проблем, но не непреодолим. Едноокият Один умееше да се справя с проблемите. Освен това, където и да се намираше, беше по-добре от това да се носи по Сън като коркова тапа по бира и да чака Хаосът да го погълне.

Тя реши да се върне в Малбри. Вече беше стояла твърде дълго в Сън, където времето работеше по малко по-различен начин, отколкото в другите Светове, а у дома имаше по-неотложни грижи от терзанията за Стария. Птиците му щяха да ѝ кажат каква да бъде следващата ѝ

стъпка. Но след като боговете бяха тръгнали за Края на света, положението при Хълма Червен кон наближаваше онази критична точка, в която нямаше никой друг, който да се заеме с него, освен самата Нан и, разбира се, Епона. Но Нан още не беше сигурна как точно една старица и кош за пране могат да затворят пролуката в Сън, която нито Аезир, нито Ванир бяха успели да затворят през изминалите три години или да се справят с облака от сънища, който и в този миг продължаваше да се разширява към Малбри, превръщайки всичко, до което се докоснеше, в късове блестяща пепел. Но Ездачът, чието име беше Лудост, беше надарен с оптимизма на побъркания и вярваше, че винаги може да се намери изход, така че тя бързо пришпори Въздушния кон обратно към събуждащите се Светове.

Малко по-късно вече беше будна и седеше в своя кош за пране точно в същия вид, в който се бе отправила на необикновеното си пътешествие, и ако не беше фактът, че беше посред нощ и огънят в кухнята беше изгаснал, както и че старите ѝ нозе бяха сковани, а стомахът я болеше, тя можеше да си помисли, че не е изминало никакво време, откакто двамата с Въздушния кон бяха изчезнали над Малбри.

И като стана дума за Въздушния кон...

Нан излезе от коша и погледна през прозореца. В градината Епона пасеше замръзналата трева до вратата, макар че сега Обликът ѝ се беше променил и тя изглеждаше като доста стара бяла кобила с едно млечно и едно тъмно око, проблясващо заядливо към Нан на лунната светлина, сякаш Конят не искаше нищо друго, освен да предизвиква неприятности под някаква форма.

Нан излезе навън. Имаше сняг, но беше ясно. Тя нежно погали гривата на бялата кобила и извади бучка захар от джоба на престилката си. Епона прие захарта с лакомо пръхтене и разтръска глава за още.

— Добро, старо момиче — похвали я Нан. — Чудесно се справи. Сега си почини, докато аз нахраня котките.

Котките на Нан бяха почти диви, макар някои от тях да се осмеляваха да влизат в къщата. Отглеждането на котки, с каквато и да е друга цел, различна от ловенето на мишки, не беше честа практика в Малбри и много от хората от селото смятаха тази слабост на Нан за поредното доказателство за нейната чудатост. Но тя обичаше котките

си и ги хранеше в пет и половина всеки следобед и тогава те се събираха навън пред къщата и започваха жално да мяукат в хор.

Днес Нан беше закъсняла доста. Луната беше изгряла преди часове и хорът от мяукалия се беше превърнал във вой. Тя побърза да излезе с кофата с остатъци и беше посрещната от повече от две дузини котки. Някои бяха на петна, други на ивици или черно-бели. Завираха се между краката ѝ и мъркаха силно в очакване. Шумът беше толкова оглушителен, че Нан за малко щеше да пропусне звука от пролуката между Световете, който сега вече наподобяваше бученето на водопад по време на пролетното топене на снеговете, и когато най-сетне го чу, тя се стресна колко се беше усилил за няколкото часа, в които бе отсъствала.

Остави на котките паница с хляб и мляко и забърза по пътя към Малбри. Селото беше на няколко мили разстояние — толкова далеч, че когато времето беше тихо, Нан едва успяваше да различи звъна на църковните камбани. Но тази нощ звукът от пролуката в Сън се чуваше съвсем ясно. Нан реши, че това означава, че в нейно отсъствие облакът сънища е допълзъл забележимо по-близо до селото. С тази скорост след по-малко от седмица щеше да стигне до праговете на къщите. Ако си напегнеше зрението, дори можеше да го види как се вие на фона на звездното небе като змия, ухапала опашката си и готова да се самопогълне.

— О, небеса! — възкликна Лудата Нан.

— *Гра* — разнесе се глас зад нея.

Тя се обърна и видя гарван, кацнал върху кола на оградата. Разпозна една от птиците на Стария — по-малката, с бялата глава — и бръкна в джоба на престилката си за бучка захар. Подхвърли я на гарвана. Манди я улови с човката си и след това веднага я хвана с нокти и сръчно започна да я върти между тях, сякаш беше някаква загадка, която се опитваше да разреши.

— Заповядай — усмихна се Нан. — Мислех си, че скоро ще те видя. Предполагам, че вече знаеш новината за Стария?

— Ак. — Гарванът клъвна бучката захар. — Ак. Ак.

— Атака — преведе Нан.

— *Гра*. — Гарванът дояде захарта. — *Каш*.

— Нямам каша — отвърна Нан. — Миналия път наистина изяде всичко.

— *Каш. Каш* — повтори гарванът.

— А, да чакам — разбра Нан. — Искаш да чакам.

— *Яр* — каза птицата.

Нан се намръщи. Не беше лесно да се общува с птиците на Стария. Голямата, Хюи, можеше да говори добре, но рядко изричаше нещо полезно. По-малката се справяше по-добре с доставянето и запомнянето на съобщенията, но не я биваше много в говоренето. Сега тя скочи от кола и закълва енергично замръзналата земя.

— Да чакам — повтори Нан. — Колко дълго?

Гарванът изграка отново. Пак клъвна студената земя. Но този път клонът му остави следа в снега — следа, която се виждаше ясно на лунната светлина.

— Какво е това? Сияние ли? — попита Нан.

— *Яр. Яр. Яр.*

Изглежда, това беше всичко, което птицата имаше да каже. След като няколко пъти клъвна земята, грачи, ходи напред-назад и подскача на кола и обратно на земята, явно Манди се отчая и с едно последно обвинително „Гра!“ разпери криле и изчезна в небето.

Нан разгледа следата в снега. Със сигурност *приличаше* на сияние. При това от Новото писмо, колкото и да беше невероятно. Макар че само боговете знаеха как би трябвало да го използва.

Въпреки това Старият щеше да намери решение. Тя си каза, че той винаги успява. Не беше невъзможно, където и да се намираше той, да е просто на мястото, на което е искал да бъде. И щом като неговите птици й казваха да чака, то тя трябваше да го направи.

И така, третият Ездач се върна обратно в дома си и си направи чай, докато Епона хрупаше трева на двора, а по пътя от Хълма Червен кон змията от мъгла се приближаваше все повече, като разтваряше всичко по пътя си и го превръщаше в онова, от което са направени сънищата.

Добре оборудвана група, която пътува с малко багаж и сменя конете при всяко спиране, вероятно би могла да стигне до Края на света за седмица. Но скоро за всички заинтересовани стана ясно, че боговете и техните съюзници от Хаоса не могат и да се надяват пътуването им да трае по-малко от две седмици.

Не ставаше дума просто за разстоянието, което трябваше да бъде изминато (и което беше достатъчно голямо), а за броя на постове, през които се налагаше да преминат. Това включваше всички установени досадни формалности като проверка на документите, претърсване на багажа, проучване на имената и самоличностите. В най-добрия случай тези формалности щяха сериозно да забавят групата.

Те си казаха, че е по-добре да пътуват не по пътя, а направо, като избягват постове, доколкото могат, и минават на известно разстояние от градовете. Това щеше да удължи малко пътуването им, но нямаше да им се налага да си имат твърде често работа с хората, които с вроденото си недоверие към всичко чуждоземно нямаше лесно да им позволят да преминат, без да ги проверят обстойно.

В Облика си или в образа на животни можеха с лекота да изминават километри. Но за повечето от тях бяха отминали дните, в които можеха да използват толкова сияние, без да заплатят цената за това. Сега боговете бяха предпазливи и пазеха силите си за онова, което им предстоеше, защото знаеха, че всяка миля, измината в тази форма, ще ги направи по-слаби, когато пристигнат на мястото, където ще се сблъскат с все още неизвестния враг.

Но Хеймдал (който отговаряше за провизиите) беше болезнено наясно, че най-ограниченият им ресурс е времето и че ако искат да стигнат до Края на света, преди то да е изтекло, трябва да постигнат чудеса със скоростта си на придвижване и работата в екип. Той си каза, че това е твърде жалко, защото резултатите далеч не бяха задоволителни и в двете отношения.

Вече бяха изминали дваайсет и четири часа, откакто бяха потеглили от Малбри. За това време бяха успели да покрият не повече от осемнайсет мили, или разстоянието между Малбри и Хайндарфел. Прекараха мрачна и почти безсънна нощ в една колиба край пътя, а през по-голямата част от следващия ден Фрейя се оплакваше, че я болят краката, Идун спираше да събира билки, Братята вълци ядяха всичко, което мернеха, и гонеха всеки заек, доближил се на миля разстояние от пътя. Гарваните на Один дразнеха вълците, Браги се опитваше да ги развесели с различни стилове на пеене, Скади се караше с Ньорд, Веселко се караше със Захар, а Тор се караше с всички. Падането на нощта беше облекчение за цялата група, въпреки че не бяха напреднали особено и докато дойде време да спрат, за да нощуват, Хеймдал вече беше изтощен.

Откриха малка странноприемница, наречена „Луна и звезди“, в която срещу щедро заплащане (осигурено, разбира се, от руната на парите Фе) Стражът първо успя да подкупи съдържателя, който се оплакваше, че никога не е виждал подобно поведение, и второ — да плати за шест стаи. Те не бяха достатъчни за всички, но съдържателят настоя, че в сградата не се допускат животни, което означаваше, че неколцина от групата трябваше да бъдат изпратени в плевнята, в това число и Скади. Тя, разбира се, се обиди, че трябва да е заедно с Братята вълци и Ньорд (който се беше присъединил към тях, за да въдворява ред).

Както Хеймдал скоро разбра, това се оказа грешка, защото до края на вечерта Хюи и Манди бяха намерили начин да се вмъкнат в килера с провизии, където си бяха устроили импровизирано пиршество (на което бяха поканени само те) и успяха да вдигнат такава шумотевица, че съдържателят се събуди и окуражен от справедливия си гняв (както и от изгледите за щедра компенсация), нахлу в стаята на Хеймдал, за да иска обяснение.

Беше решено, че по време на пътуването Хеймдал ще представлява групата. Той от край време се разбираше най-добре с хората. Умееше да се изразява и изглеждаше представителен. Освен това го биваше в преговорите, докато представата на Скади за преговори се свеждаше до това да нападне първо и да говори едва по-късно, а Тор дори не знаеше как се пише думата „преговори“.

Ето защо съдържателят, чието име беше господин Маунтджой, правилно беше предположил, че Хеймдал е шефът. Това беше причината в един часа сутринта той да се озове край леглото на Стража по нощница и с нощна шапчица на главата, с настръхнали от възмущение мустаци.

— Господине, трябва да протестирам! — каза той.

За късмет на господин Маунтджой Хеймдал спеше с едно отворено око. Ако беше събудил Тор по този начин, последствията щяха да се окажат сериозни. В случая Стражът се изправи и се озъби на съдържателя.

— Не можеше ли да почака до сутринта? — попита той със застрашително спокойствие.

— Разбира се, че не можеше — отвърна господин Маунтджой. — Мога ли да ви уведомя, господине, че за двайсетте години, през които съм съдържател на „Луна и звезди“ и така да се каже, съм добре запознат с обичаите на пътниците, Странниците и хората от Пустошта като вас...

Хеймдал се замисли дали да не използва магия за мълчание, но знаеше, че трябва да пази сиянието си. Просто присви очи и каза:

— Моля те, карай по същество, става ли?

Но господин Маунтджой беше набрал скорост.

— Трябва да разберете, господине — продължи той, — че *никога* не съм виждал такова поведение като онова, на което станах свидетел тази вечер. Птици, разпуснати жени, джуджета, диви кучета, които *лаят*... Трябва да ви кажа, че не мога да търпя, когато разни *лаещи* кучета (независимо дали са опитомени, или не) се мотаят свободно навсякъде и ми плашат клиентите...

— Но *ние* сме единствените хора тук! — отчаяно възрази Хеймдал.

— Въпреки това принципът си остава.

— Добре, добре — почти изръмжа Стражът. — Колко ще ми струва, за да забравиш... *принципите* си?

— Ами — почеса се по главата господин Маунтджой, — четири шилинга за телешкия пай, който си бях приготвил за обяд за утре, двайсет за двата чувала със захар, десет за една була масло, десет за един бушел^[1] ябълки, шест за опустошението, нанесено на пудинга, който бях приготвил за Зимното слънцестоене. О, и за хляба, разбира

се. Да кажем още двайсет. Плюс щетите и бъркотията... Да го закръглим на сто.

Хеймдал още повече присви очи. Тези трижди проклети птици ставаха все по-досадни и като се имаха предвид звуците, които беше чул иззад плевнята, докато се опитваше да заспи, той предположи, че скоро щяха да поискат от него да плати и за щетите, нанесени на някогашните обитатели на кокошарника от трима демони вълци и един орел.

Да не би да си мислеха, че той *прави* парите, тъжно се запита Хеймдал. Дори с руната Фе средствата в брой не можеха да се появят просто така от нищото, без сериозни последствия за сиянието му, а Вселенският град беше още далеч. Само след седем дни нещо голямо щеше да се случи в Края на света и ако правилно беше разчел знаците, то това беше тържество, за което никой от тях не можеше да си позволи да закъснее.

За пръв път в живота си Хеймдал започна да съжалява за отсъствието на Локи, чието сладкодумие и остър ум бързо щяха да решат проблема им.

— Ще си получиш парите, съдържателю — увери го той. — Сега ще ме оставиш ли малко да поспя?

Оказа се, че той успя да поспи по-малко от час, преди съдържателят да се върне отново. Захар-в-Чувал, който все още беше повече гоблин, отколкото бог, когато ставаше дума за силни напитки, бил направил тунел в избата, където вече го чакал Веселко, след като изпил цяла бъчонка бира.

Последвала разправия, обилно подсилвана с кани бира, която бързо се превърнала в сбиване, когато Веселко се обидил, задето бил наречен „нисък и дебел“, и на свой ред нарекъл Захар „тлъст“.

В този момент съдържателят извика служителя на закона Фредерик Лоу, който, след като дошъл на сцената на местопрестъплението, открил и двамата виновници да лежат пияни до безсъзнание в локва от разлята бира. Той ги отнесъл в местния арест, след това се върнал заедно с господин Маунтджой, за да се увери, че Хеймдал ще бъде надлежно уведомен за случилото се.

— Тъй като — започна служителят на реда — точка деветнайсет от местния закон ясно посочва, че човек трябва да поема отговорността за своите подчинени, включително и за щетите,

причинени от същите, а доколкото съм осведомен, тези две джуджета ви принадлежат... — Той направи пауза и погледна Хеймдал.

— Да?

— Просто тук не виждаме много джуджета, господине. Какви точно дела ви водят по тези места?

Хеймдал си пое дълбоко дъх.

— Два часа сутринта е — изсъска той. — Събудете ме в девет.

Този отговор само затвърди подозренията на Фред Лоу, че мъжът със златни зъби и красива броня е някакъв военачалник от Пустошта, който не уважава чуждото имущество, нито закона. Затова той извика своя отряд и им нареди да наблюдават „Луна и звезди“ просто в случай че групата реши да окаже съпротива и да си тръгне, без да си плати сметката.

Ето защо в четири часа в онази сутрин, когато Ньорд и Скади напуснаха плевнята, за да продължат с лова, първото нещо, което видяха, беше отряд хора, въоръжени с копия и лъкове, които се бяха разположили на верандата на странноприемницата и ги наблюдаваха с удивление.

Първото нещо, което Фред стори, бе да отиде и отново да се оплаче на Хеймдал. Това не остави друг избор на Стража, освен да заповяда на зверовете си да се върнат в плевнята (която сега беше заключена с катинар) и да се надява, че нищо друго няма да се случи.

Този му оптимизъм се оказа краткотраен. Беше събуден още веднъж (този път на зазоряване) от звука на силни гласове. Бързо стана, за да разбере каква е причината за суматохата, и откри, че целият отряд служители на реда се е събрал в по-малката от двете трапезарии, където Фрейя (която никога не можеше да устои на изкушението да спретне някое представление) забавляваше дузина шумни обожатели в истинския си Облик. Междувременно в по-голямата трапезария Тор ядеше цял печен вол, Фрейр беше нападнал един говежди бут, Сив се оплакваше гръмогласно пред чиния с наденички, Браги и Идун пееха в дует, а Етел спокойно топеше бисквитите си в чая, докато в съседната стая сякаш се беше развихрил самият Хел.

— Може да имаме малък проблем — отбеляза тя.

— О, богове — въздъхна Хеймдал.

Сцената в по-малката трапезария вече беше повече от катастрофална. Хората можеха лесно да бъдат омаяни. Богинята на желанието вече ги беше накарала глупаво да се съревновават за благоразположението ѝ — имаше насинени очи и носове, разни мебели бяха преобърнати в надпреварата за нейното внимание.

Един мъж лежеше в краката ѝ като куче, друг се завтече да ѝ донесе чаша вино. Неколцина се опитваха да ѝ пишат стихове с наистина ужасяващи резултати и дори Фред Лоу и господин Маунтджой се хилеха като глупаци, докато Фрейя, облечена цялата в бяло, с проблясваща в златно руна върху голото ѝ рамо и дългата ѝ червена коса, разстлала се на гърба ѝ като приказен сватбен воал, ги наблюдаваше под свенливо спуснатите си клепачи и се усмихваше като острието на златен нож.

Стражът незабавно прекрати магията, като оформи руната *Фе* на обратно.

Фрейя скочи на крака в човешкия си Облик.

— *Ти!* — изфуча тя към Хеймдал. — Ти винаги *разваляш* нещата!

Хеймдал ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Самозабравяте се, госпожо — каза ѝ.

— Не ми викай „госпожо“, ти, който винаги *разваляш* удоволствието на другите. Забавлявах се *добре*, преди да се появиш ти! Защо просто не ме заключиш в плевнята заедно с останалите? Или заедно със Сив в свинарника...

— Сив не е в свинарника — възрази Хеймдал и хвърли неспокоен поглед към Фред Лоу.

— Е, може би това се дължи на факта, че има Тор, който да я защитава. А аз съм съвсем *сама* на света... — Тя избърса очи с носната си кърпичка. — Нямам си *никого* да се грижи за мен...

— Спри с това! — побърза да ѝ нареди Хеймдал, когато вадя очите на мъжете от отряда да стават отново изцъклени и боготворящи.

Той отиде при Фрейя и я отведе в далечния край на стаята.

— Опитвахме се да не *привличаме внимание!* — изсъска той в ухото на богинята. — А сега богът на войната е в тъмницата, както и чукът Мьолнир. Скади и Ньорд са заключени в плевнята заедно с онези, които съдържателят шеговито нарича „нашите домашни животни“. Толкова по въпроса за така наречените ни *съюзници*. Сега

ми трябва само да се появи Вещицата от Желязната гора и... — той спря, за да си поеме дъх, и точно в този момент видя Ангрбода да слиза по стълбите, дискретно обува във високи до бедрата ботуши и с корсет от кожа и люспи на дракон.

Хеймдал нададе отчаян стон и промълви:

— *Защо все на мен?* Защо все на мен?

— Чудя се дали бихте могли да ми отделите няколко минути, господине? — хвърли му предпазлив поглед Фред Лоу. — Преди да продължите, аз все пак трябва да разбера с какво се занимавате и какви са вашите планове...

„Просто да спасим Световете — помисли си Хеймдал. — *Стига нещата да бяха толкова прости.*“

В добрите стари дни на Древните времена той просто щеше да използва някоя и друга магия, за да го омае и подчини на волята си. Дори и сега той знаеше, че заедно с останалите богове разполагат с повече от достатъчно сияние, за да разгромят отряда на хората. От друга страна, можеха ли наистина да си позволят да предупредят за присъствието си всеки служител на закона от тази страна на Хайндарфел? Можеха ли да се преборят с всички хора по пътя до Края на света? И колко време (и сияние) щеше да им коства това?

Той успя да се усмихне насила и се обърна към служителя на закона.

— Разбира се — процеди през зъби. — Ще съм повече от щастлив да отговоря на въпросите ти. Но първо ми позволете да почерпя всички ви със закуска... — той направи гримаса на Ангрбода, — докато се посъветвам с моята *колега тук*...

— Неприятности? — попита Анджи с тих глас, когато Хеймдал се приближи към нея.

— Изминахме осемнайсет мили. *Осемнайсет мили!* — изстена Стражът, изпълнен с отчаяние. — Как изобщо ще се доберем до Края на света? Тръгнахме преди трийсет и шест часа, а едва сме напуснали долината!

— Нуждаеш се от Локи — сви рамене Анджи.

Хеймдал, на когото му беше минала точно същата мисъл, изрева обезсърчено:

— Не!

— Не мисля, че имаш избор — продължи Анджи. — Освен ако *ти* самият не можеш да измислиш правдоподобно обяснение, с което да обясниш всичко това на служителя на закона.

— Като се има предвид, че ти и твоите вълчета донякъде сте виновни за *всичко това*, както го нарече... — Хеймдал втренчи суров поглед в Анджи.

Анджи се наежи възмутено. През повечето време тя беше сговорчива, но всяка нападка срещу децата ѝ я връщаше към Облика ѝ от Желязната гора, който беше студен, мрачен и смъртоносен.

— Не замесвай Фенрис в това — предупреди го тя с тих и опасен тон.

— Защо не? — попита Хеймдал. — *Ти* самата го направи.

— Защото се нуждаем от него — рече тя. — От Фенрис и Вълчетата.

— За какво са ни нужни? — извика Хеймдал. — Единственото, което са направили досега, е да ядат и да ни въвличат в неприятности! И сега ти ми предлагаш Локи — Локи, чието второ *име* е Неприятност — като най-добрия начин да решим всичките си проблеми?

Пророчицата, която наблюдаваше сцената от вратата на по-голямата трапезария, погледна Хеймдал със съчувствие.

— Може би Анджи е права — намеси се тя. — Може би *наистина* се нуждаем от Локи.

— Но ние нямаме представа къде е той... — оплака се Хеймдал.

— Забавно е, че го споменаваш — отбеляза Пророчицата. — Всъщност знам точно къде ще го намерим.

— Къде? — попита Хеймдал със светнали очи.

— Той е в една пещера край Спящите — отвърна тя. — И мисля, че вече би бил истински щастлив да ни сътрудничи.

Хеймдал помисли за момент.

— Но ако си знаела през цялото това време къде е той...

— Исках го *жив* — прекъсна го Етел. — Съдейки по начина, по който говорехте за него вчера, бях убедена, че ще го линчувате още преди да си е отворил устата.

Хеймдал се готвеше да възрази срещу това, но после се отказа.

— Значи ти *наистина* мислиш, че можем да му се доверим? — попита той.

— Да му се *доверим*? Разбира се, че не — усмихна се Етел. — Все пак говорим за Локи. Той е лъжец, страхливец, мошеник и най-вероятно и предател. Но в ситуация като тази кого би повикал Один?

— Один не е тук — изсумтя Хеймдал.

— Още една причина да постъпим както предлагам.

Ето защо няколко минути по-късно над Хайндарфел можеше да бъде забелязан сокол, чиято следа беше яркосиня на фона на мъгливата утринна зора. Трийсет минути по-късно той кацна върху една голяма скала пред пещерата, която Етел беше описала на Хеймдал.

Локи усети приближаването му и почувства как в него се надига отчаяна надежда. Знаеше какво означава такова едно посещение. Или боговете го искаха мъртъв, или имаха някаква работа за него. Той погледна към изпълненото с обожание лице на Сигин (тя седеше в краката му и свиреше на арфа) и се опита да потисне тръпките на ужас. Помисли си, че каквато и да е причината за посещението, за него то ще е като избавление.

[1] Мярка за обем, равна на 36 кг. — Бел.прев. ↑

Локи се събуди с главоболие. Всъщност не толкова главоболие, колкото някаква болка, която започваше в горната част на главата му и се простираше до всяка точка на тялото му. Дори *косата* го болеше. След като се замисли, той реши, че това не е особено изненадващо, като се има предвид, че някой го дърпа за нея, за да го изправи рязко на крака.

Най-вероятното предположение беше, че това е Тор, макар че ако трябваше да е честен, със същия успех можеше да е и Хеймдал. Или Фрейр. Или Ньорд. Или дори Анджи. Ако тя беше наблизо, той би предположил, че това е Скади от Ледения народ, известна още като Кралицата със снегоходки, Ловджийката и Снежната вълчица.

Той си каза, че за щастие Скади бе изчезнала завинаги. В седмиците, предшестващи Рагнарьок, тя го беше приковала към скала заедно със змия, която да плуе отрова в лицето му, а последния път, когато се бяха срещнали, насмалко не го събори с руническия си камшик.

Хитрецьт примигна отново на ярката светлина. Слънцето най-сетне беше изгряло над мъглата, която се бе изсипала от Долната земя, и отразеният му блясък върху падналия сняг беше достатъчен, за да го заслепи за кратко.

Той се опита да си припомни какво се бе случило.

За момент не можеше да си спомни нищо. След това паметта му започна да се възвръща — Мади, облакът сънища, Йормунганд и запечатаният се върху ретината му образ на сияние, каквото никога преди не беше виждал:

Искаше му се да обмисли по-внимателно това. Но знаеше, че сегашната ситуация изисква пълното му внимание. Предпазливо отвори очи отново. В началото светлината беше твърде ярка, за да види нещо, но после нещата бавно започнаха да идват на мястото си — мъглата, снегът, блестящото небе и чифт златисти очи, които го наблюдаваха изпод сплъстена, гарвановочерна коса.

Локи примигна към златистите очи, опитвайки се да разчете изражението им.

— *Гра* — изграка Манди.

— А, значи си буден — додаде Хюи и пристъпи в полезрението му.

— Какво стана? — попита Хитрецът, като напразно се опитваше да се освободи от ръката, вкопчила се в косата му.

— Мислехме, че може би ти ще ни кажеш — весело се ухили Хюи. — Намерихме те в безсъзнание край Хълма Червен кон, заобиколен от счупени парченца сияние.

— Мади — каза Локи. — Свари ме неподготвен. И Световната змия е с нея.

— *Гра* — повтори Манди.

— Спомена ли накъде се е запътила? — ухили се отново Хюи.

— Спомена за Края на света.

— Краят на света? Сигурен ли си? — Нов глас се разнесе зад гърба му и ръката стисна косата му по-болезнено. — Ако лъжеш, Звездно куче...

Хитрецът замръзна. Този глас му беше познат. Накрая успя да се освободи и да извърне лице към собственичката му. Усети как всякаква сила напуска краката му, когато се изправи пред две познати леденосини очи и усмивка като бръснач, готов да ти пререже гърлото.

— О, лайняна работа... — промълви Локи.

— Здравей отново — отвърна му Скади.

Беше почти обяд в „Луна и звезди“. Толкова време беше отнело на Хеймдал и Етел да убедят боговете, че най-добрата им възможност е да се доверят на Локи. Тор и Фрейя особено яростно се съпротивляваха на тази идея. И двамата имаха основания да си спомнят последния път, когато Локи беше опитал нещо подобно — тогава Фрейя се беше оказала сгодена против волята си, а Тор се беше престорил на булка и бе готов да сложи край на тържеството.

Скади също щеше да се възпротиви, ако изобщо я бяха питали. Но с обърнатите руни и недостатъчното сияние, с малкото пари и намаляващите провизии, със Захар и Веселко, които все още бяха в тъмницата, със служителя на закона и неговия отряд, които ги притискаха за информация, и с Братята вълци, заключени в плевнята заедно със Скади и Ньорд, останалите богове започваха да разбират каква би била ползата от малко хитруване.

— Е, няма да се обличам отново като жена! — заяви разяреният Гръмовец.

— Защо не? Беше забавно. Изглеждаше толкова *сладък*.

Тор замахна към Хитреца, но Хеймдал блокира удара.

— Казах ви, никой няма да го докосва — предупреди той и скръцна със златните си зъби. — Поне не и преди седмия ден — след което можете да го удряте колкото искате.

Обектът на обсъждането се ухили и се настани по-удобно в любимото кресло на господин Маунтджой. Беше пристигнал в Облика си на ястреб, но възнамеряваше по-късно да се завърне с повече блясък и за целта беше изпратил Фрейр във вълчата му форма да направи необходимите приготовления.

— И така, ще се нуждая от малко хартия и мастило — обяви той, — както и от боя, платно, лепило, дърво и... о, няколко малки бутилки с вода.

Боговете му осигуриха каквото поиска и го оставиха сам за един час. След което той се появи малко поизцапан с мастило, но иначе

доволен от себе си и размахващ няколко внимателно изписани листа. Етел взе един и го погледна.

— „Джобният цирк пандемониум на Лъки! — зачете тя на глас. — Превъзходни образци! Зверове и чудеса! Вълшебства и изроди! Докарани при вас от Смахнатата пустош, елате да ги видите! — Тя повдигна вежди. — Здравенякът господин Мускул! Удивителните Момчета вълци! Кралицата на свинете!“

Сив опасно присви очи.

— Кралицата на какво! — попита тя.

— Запомнящо се, нали? — скромно сведе очи Локи. — Освен това ще има и Хелга и нейните Хъската, Танцуващата Дунхилде и нейните Джуджета, Биди Дресьорът на птици. На всичкото отгоре ще продаваме Универсалния очистителен еликсир на професор Пинкертон (за вас и мен това ще са бутилки с вода), Лекарство за съвсем всичко — от плешивост до напикаване — особено след като наблизо ще е Идун с магия за лекуване, скрита в ръкава ѝ. — Хитрецът ги озари с ослепителната си усмивка. — Какво ще кажете? Не съм ли истински гений?

В продължение на няколко минути врявата беше твърде голяма, за да могат да се различат отделните отговори, и Хеймдал беше прекалено зает да предпази своето протеже (което не изглеждаше никак гузно) от последвалия дъжд от мисловни мълнии и снаряди, за да успее да обърне внимание на каквото и да било друго.

В безопасност зад руната *Ир* причината за цялата тази суматоха просто си седеше, наблюдаваше с отегчен вид и си играеше със златния жълъд, който висеше на верижката около китката му. Верижката беше много фина, макар и далеч по-здрава, отколкото изглеждаше на пръв поглед, и въпреки че все още свързваше двете ръце на Локи, тя му осигуряваше свобода на движенията, като същевременно не му позволяваше да забрави за съществуването ѝ.

— Ти си луд — заяви Браги, когато шумът най-сетне стихна. — Опитваме се да сме незабелязани, а ти искаш да се престорим на пътуващ цирк!

Локи сви рамене.

— Това е най-добрият начин — обясни той. — Никой не задава въпроси на един пътуващ цирк. И колкото по-чудати изглеждаме, толкова по-хубаво. Ще ви посрещнат с отворени обятия. А когато

хората се забавляват, те ще ни се отплатят с храна и провизии, докато служителите на постове просто ще ни махат с ръка. Освен това ще можеш да свириш на китарата си.

— Наистина ли? — с надежда попита Браги.

— Кралица на *свинете*? — повтори Сив.

— Освен ако предпочиташ да си Брадатата дама...

— Брадатата *какво*!

Етел се усмихна.

— Знаеш ли — каза, — това може и да свърши работа.

— Кралица на *свинете*? — гневеше се Сив.

— Оставете ме да го ударя с Чука — предложи Тор.

— Няма да правиш нищо такова — предупреди го Етел. — Сега той е под моя защита. — Тя направи пауза, за да изчака врявата да утихне. — Помислете малко. Ако той е предателят, най-доброто, което можем да направим, е да го държим при нас, където няма как да причини вреди. А ако не е — изражението ѝ стана мрачно, — е, тогава това няма да има особено значение за никой от нас, освен ако не стигнем до Края на света навреме.

Локи погледна озадачено Етел. Пророчицата никога не го беше харесвала, дори и преди смъртта на Балдер, и той беше силно изненадан, че тя се изказа в негова защита.

— Благодаря — рече ѝ.

Тя му се усмихна. Но усмивката ѝ беше странна и обезпокоителна и по никакъв начин не му вдъхна увереност.

— А ти, разбира се, ще бъдеш Лъки — предположи тя. — Ръководител и... директор?

— Разбира се — ухили се Хитрецът. — Кой друг?

Етел продължаваше да се усмихва.

В крайна сметка всичко стана както искаше Локи и той се захвана с голямо задоволство да разпределя ролите и да обяснява подробно, за да е сигурен, че всички разбират какво точно се очаква от тях. Идеята не се хареса на повечето богове. Но тъй като не можеха да омагьосат всеки служител на закона и всеки подозрителен съдържател между Хайндарфел и Вселенския град, нито пък да останат в пълния си Облик в продължение на цели седем дни, без възможност да възстановят сиянието си, наложи им се, макар и неохотно, да се съгласят, че начинът, предложен от Локи, е най-бързият.

Етел си оставаше все така ведра и не говореше много, но постоянно беше нащрек. Хитрецът намираше това за изнервящо. Той си помисли, че въпреки всичко Пророчицата си остава загадка за него, а в този нов Облик дори още повече от преди. Освен това не го беше грижа особено, тъй като не планираше да се задържи дълго наоколо. Що се касаеше до Бедствието...

Локи вече беше виждал един Рагнарьок и не искаше да има повече нищо общо с него. Война с Хаоса... Свършека на Световете — този път имаше намерение да бъде далеч, когато целият Хел се развихри. Може би на кораб на път към Външността. Знаеше, че там има острови, където не пада и една снежинка сняг, където през цялата година растат тропически плодове и където най-уморителното нещо, което човек прави през целия ден, е да си сипе още една напитка или да реши кое от местните момичета е най-красиво, или да избере кой е следващият деликатес, който иска да опита от отрупаната маса.

Помисли си, че е заслужил това. Вече беше спасил Световете веднъж. Този път той си обеща...

Аезир можеха да се справят и без него.

Бяха изминали цели четири дни, откакто Мади и Йорги пристигнаха в Края на света. За това време тя беше успяла да осъзнае, че задачата ѝ далеч не е толкова проста. Вселенският град беше много по-голям от всеки град, който си бе представяла или сънувала. Той се простираше като юрган, съшит от площадите, улиците, алеите, арките, павираните дворове, минаретата, оградените градини и малките фонтани. Имаше магазини и пазари, търговци и крадци, улични артисти и представления с животни, както и моряци в отпуск с пари за харчене. Имаше колежи и катедрали, които, макар и да не бяха толкова големи, колкото твърдеше Нат Парсън, се издигаха двойно по-високо от най-високото дърво и докосваха небето с позлатените си шпилове. Имаше статуи на древни сановници, чиято позлата отдавна беше паднала и сега бяха изцапани със сажди и птичи изпражнения. Имаше канали с редици от къщи лодки, обкръжени от възета, които ги придържаха към брега. Имаше мръсни колиби, издигащи се до изискани къщи, заобиколени от дървета. На един площад имаше мраморен постамент, върху който се извисяваше гигантски военачалник от морето, яхнал змия. И двамата бяха изкусно изваяни от камък и около тях имаше малки водни струи, които се издигаха и падаха през определени интервали. Когато се вгледа по-внимателно, Мади беше почти сигурна, че открива в мрамора чертите на Ньорд, макар че Перт я увери, че това е един от великите древни крале — крал от Древните времена, наречен Кнут, чиято сила била толкова голяма, че можел да задържи вълните на Единното море и да накара зверовете в него да му се подчиняват.

Перт беше пълен с истории. Мади нямаше как да разбере дали някоя от тях е истинска, но въпреки това беше наясно колко се нуждае от водачеството му в този град на опасни чудеса. Беше изминал едва час, откакто беше тук, когато разбра, че няма да ѝ е толкова лесно да открие сестра си, колкото предполагаше. С помощта на магическото зрение скоро ѝ стана ясно, че градът е пълен със следи — някои ярки, други слаби, и всички те се преплитаха без край като нишките на

сложен гоблен. Можеха да минат седмици, преди да намери Маги Риди — ако изобщо успееше.

— Ох, защо *трябва* да я търсиш? — Перт задаваше едни и същи въпроси през изминалите четири дни. — Не може ли просто да печелим? С нашите умения можем да се издигнем чак до *небето*.

Дори за това кратко време Перт се бе оказал много схватлив ученик при използването на руните, като научаваше движенията на пръстите със същата лекота, с която пребъркваше джобове и задигаше монети. Сиянието му беше почти толкова ярко, колкото и това на Мади, което я навеждаше на мисълта, че руната, която той носи, е от Новото писмо. Тя я нарече просто *Перт* и се надяваше, че може би Етел ще я определи по-добре, ако изобщо успееше да направи така, че двамата да се срещнат.

Но да обучава Перт на руните отнемаше време. Както и да го пази да не се забърква в неприятности. Ако го оставеше сам, новите му умения вероятно щяха да го отведат в затвора за по-малко от седмица. И когато го хвана да мами на карти, като използваше руната *Бяркан*, за да гледа ръцете на противниците си, тя му обясни, че руните не са играчка.

Каза му, че сиянието е опасна дарба, която трябва да бъде използвана съвсем рядко и тайно. Дните на Ордена може и да бяха отминали, но в Края на света още бесеха.

Перт изслуша лекцията ѝ с вид на искрено разкажание и след това продължи да върши точно същото като преди — използваше руната *Фе*, за да прави злато за глупците, или *Каем*, за да мами на игра на ашици, така че по-голямата част от времето на Мади отиваше в опити да го държи под контрол.

„*Все едно да се мъчиш да укротиш горски пожар*“ — помисли си тя и с болка на сърцето осъзна колко много ѝ липсва Локи. Останалите също ѝ липсваха, всичките. Само се надяваше, че ще разберат — при положение че оцелееше, за да им обясни — защо ги е подвела и защо, вместо да отиде за помощ при тях, беше предпочела да действа сама.

Обучението на Перт беше една от причините напредъкът на Мади във Вселенския град да е толкова малък. Втората причина беше по-проста. За пръв път в живота си тя се страхуваше. О, не от опасностите на големия град или от онова, с което можеше да се

сблъска при търсенето си, а от онова, което може да ѝ се наложи да стори, когато най-накрая открие сестра си.

Отгледана от мъж, който я обвиняваше за смъртта на майка ѝ при раждането ѝ, по-малката и по-обикновена сестра на Мей — най-хубавото момиче в селото — Мади беше прекарала детството си в мечти да открие истинското си семейство, племето, което би я приело такава, каквата е. Беше намерила това в Аезир. Беше намерила баща в Тор, дядо — в Один. Но откакто Локи ѝ беше казал истината, Мади копнееше за непознатата си близначка с тиха и отчаяна нежност. Мисълта, че някъде там може да има сестра, родена в погрешното семейство, сънуваща същите сънища и очакваща Мади да я намери, я беше поддържала през изминалите три години. Дори след нападението при Хълма Червен кон тя никога не беше губила надежда. Така че, вместо да предупреди Аезир за опасността, която заплашваше всички тях, тя беше оставила Хитреца да поеме вината и беше избягала сама в Края на света.

Сега най-големият страх на Мади беше, че инстинктът ѝ я е подвел, че Маги е врагът и че с действията си тя може да стане причината за Свършека на Световете. Искаше ѝ се гарваните на Один да дойдат и да ѝ кажат какво да прави. Или самият Один да ѝ проговори през Сън. Но единствените птици, които беше видяла досега, бяха скучните гълъби, които изобилстваха в града, а сънищата ѝ бяха неспокойни и накъсани и когато се събудеше, не откриваше никакъв смисъл в тях.

И така, тя остана с единствения приятел, който беше успяла да открие в Края на света. Перт познаваше мястото като дланта си. Освен това покрай работата му по градските пазарища Мади имаше възможност да наблюдава множеството от минувачи. Каза си, че някой ден един от тях ще се окаже сестра ѝ.

ПЕТА КНИГА

ЦИРКЪТ ПАНДЕМОНИУМ

Не се колебай да се възползваш от глупака.

Стара поговорка от
Вътрешността

Междувременно на пътя към Райдингс зрелище, каквото не беше виждано от Древните времена насам, се придвижваше към Края на света, за да стигне точно навреме за Рагнаръок. Като пътуваше бързо и денем, и нощем, сменяше конете си при всяко спиране (шестстотин мили за седем дни щеше да е истински подвиг за тези коне, дори и с руни за издръжливост, втъкани в сбруята им) и изнасяше по две представления на ден, съществуващият вече от три дни Джобен цирк пандемониум на Лъки се спусна от Хайндарфел, мина през Северен Райдингс и се оправи към Края на света. Хората от селата, в които спираха, им се дивяха и ги аплодираха.

Един цирк (дори и с джобен размер) обикновено привлича вниманието. И когато той се слави с такива атракции, като например Момчето вълк или Кралицата на свинете, Хелга и нейните хъската или Най-красивата жена на света, общо взето, е трудно да остане незабелязан. Локи беше разбрал това от самото начало, но знаеше, че понякога да се скриеш на най-очевидното място е по-лесно, отколкото да се опиташ да минеш незабелязан.

Разбира се, Хитрецът се забавляваше изключително много. Имаше природна дарба за тази работа. Думите му хипнотизираха публиката и с помощта на изкусно осветление и някоя и друга магия правеше с нея каквото си пожелае. Щеше да е по-доволен, ако Сигин не беше с него, но въпреки усилията да се освободи тя бе останала свързана с него посредством фината златна верижка. Беше или в собствения си Облик, или във формата на малкия златен жълъд, която бе приела по време на полета от Малбри.

Въпреки всичко дори и това не можеше да помрачи удоволствието на Локи. В добавка към основните атракции Веселко и Захар бяха облечени в ярки костюми и се возеха в малка колесница, дърпана от две пуйки, там бяха и Братята вълци и Анджи в Облиците си; Най-силният мъж на света (Тор); Хеймдал във вида си на ястреб в общо представление с морския орел Ньорд, така че успехът на цирка изглеждаше гарантиран (или поне така твърдеше Хитрецът).

Боговете и техните съюзници хранеха доста смесени чувства по този въпрос. Разбира се, Фрейя в сегашната си роля на Най-красивата жена на света беше повече от доволна. Излежавайки се в пълния си Облик в златистобялата си палатка, тя изнасяше представление пред върволица от почитатели, които с помощта на една-две потайни магии бяха повече от готови да дарят провизии, пари, подаръци и каквото друго пожелаеше Фрейя (или по-често Локи). Браги, който сега беше обявен за Човешкия славей, беше на седмото небе от щастие, че прекарва дните си в пеене и свирене пред тълпа от обожателки. Дори и Скади, в ролята на Хелга с нейните хъскита, беше склонна да търпи тази глупост до известна степен, макар да беше убедена, че въпреки смяната на конете при всяко спиране и продължаващата поддръжка на хората Локи няма да успее да ги отведе навреме до Края на света. Мисълта, че Хитрецът ще се провали призори на седмия ден, ако не са стигнали до вратите на Вселенския град (а това беше неизбежно), ѝ доставяше доста голямо удоволствие.

Сив обаче не беше толкова доволна. Петула, Кралицата на свинете, се бе оказала почти толкова популярна, колкото и Фрейя, особено сред децата, които неизменно носеха кошници с храна, защото Локи уверяваше благоговеещите тълпи, че Кралицата на свинете изядва не по-малко от четиринайсет самуна хляб на ден, както и шест бутнела ябълки, един говежди бут, една агнешка плешка, една пушена пъстърва, един пилешки пай, един сладкиш със сусам, един сладкиш със сливи, пет дузини тарталети с конфитюр (Хитрецът много ги обичаше), една кварта мляко и дузина бутилки от най-хубавата бира. Локи им обясняваше, че на всичкото отгоре това количество е необходимо само за през зимата, когато Кралицата на свинете пости. Иначе тя щяла да е толкова тежка, че дори и впряг волове не би могъл да я вози.

Благодарение на тази удобна история Джобният цирк пандемониум на Лъки беше добре запасен с провизии, макар и да означаваше, че Сив прекара последните три дни в непрекъсната ярост и Тор благоразумно гледаше да не ѝ се пречка (разбира се, става дума за времето, когато той не беше зает с повдигането на каруци със сено, борба с бикове, жонглиране с наковални или извършването на всички други подвизи, които се очакват от Най-силния мъж на света).

Пътуването им вървеше толкова добре. Повечето пътища бяха почистени от снега. След като бяха преминали Хайндарфел, бяха успели да изминат сто и деветдесет мили — чудесно постижение за северните пътища — и вечерта на третия ден приближаваха границата на Низините.

Тази граница беше белязана от реката Вимур, която можеше да бъде прекосена само в град, наречен Ридиан. Това беше търговски център с известна тежест — град, в който имаше пазар на промишлени стоки, пълен с пътешественици, фермери, тъкачи, каменоделци, щавачи и екипажите на баржите, прекарващи товарите си надолу по реката към Края на света. А в най-тясната част на реката двата бряга бяха свързани от великолепия Ридиански мост, известен в цялата Вътрешност като едно от настоящите чудеса.

Никой не помнеше колко стар е той. Някои твърдяха, че е дело на Джонатан Гифт, геният, проектирал катедралата „Свети гроб“. Беше дълъг почти четиристотин крачки, висеше на четири огромни каменни пилони, окачен на шестнайсет кабела от усукана стомана. Мостът се простираше над Вимур, откакто свят светува, почти недокоснат от времето. Легендата гласеше, че в основите му са вградени древни руни, което не позволяват на камъните да се срутят и на лъскавите стоманени въжета да се разхлабят. Дори и да беше така, уменията, необходими за проектирането и построяването на такова чудо, отдавна бяха изгубени в мъглите на времето и крайният резултат беше, че през вековете Ридиан се бе превърнал в най-големия град извън Края на света, в търговски и промишлен център, по-значим, от който бе единствено самият Вселенски град.

В средата на следобеда, през издигащата се мъгла, те вече можеха да видят Ридианския мост, извисяващ се на фона на притъмняващото небе. Дори можеха да помиришат дима от града и вонята от работилниците за щавене на кожа по бреговете на реката, която беше противна смрад на химикали. За Локи обаче, който се беше налегнал върху купчина кожи в задната част на фургона си, пиеше вино от бутилка и хапваше една от тарталетите на Сив, това беше миризмата на парите.

Той си помисли, че тук е *подходящото място за цирк*. Хората с пари и стоки, които да търгуват, винаги търсеха забавления. Това не беше някое село от Възвишенията, което търгува със самуни хляб и

бали сено. Тук щеше да има коне, злато, кожи, изтънчени вина, може би дори и роби. Хората, макар и вероятно не толкова изтънчени като онези в Края на света, щяха да имат онзи скъп вкус, който върви с парите от Севера. С малко късмет и подходящото покровителство циркът можеше да изкара достатъчно печалба, за да изкарат поне следващите сто мили, преди да им се наложи отново да изнасят представления. Така щяха да стигнат на разстояние един гарванов полет от целта си.

Във всеки случай, пътниците нямаха друг избор, освен да пресекат Вимур по Ридианския мост. Отклоняването до следващото място за пресичане би означавало повече от един допълнителен ден път, и то по второстепенни пътища, а Локи не можеше да си позволи да загуби дори и половин ден от старателно планирания си график. Това беше вече третият ден от пътуването им до Края на света. Той тържествено беше обещал, че ще ги преведе през вратите на града до зазоряване на седмия ден, което означаваше, че трябва да се движат бързо, ако искат да стигнат навреме.

Не очакваше неприятности. През изминалите три дни боговете се бяха оказали напълно способни да преодолеят пречките, изникнали по пътя — няколко банди с разбойници, с които Тор се беше справил набързо, досаден граничен патрул, който не се бе оказал никакво препятствие за чара на Фрейя, и пътища, препречени от кални свлачища и сняг — накратко, нищо особено, и нещата вървяха толкова добре, че Хитрецът си позволи да изпита известно самодоволство.

Сега, когато Ридиан вече се виждаше, а след него бяха широките, лесни пътища на Низините, бдителността му намаля...

Това се оказа единствената му грешка...

В началото всичко изглеждаше толкова обещаващо. Първите впечатления са решаващи. С тази мисъл в главата Локи се беше постарал върху трите фургона, представляващи неговия кортеж и теглени от двойки коне, със златно върху ален фон да бъдат изписани следните думи:

**ДЖОБНИЯТ ЦИРК ПАНДЕМОНИУМ НА ЛЪКИ!
ВЕЛИКОЛЕПНОТО ЧУДО!
ЗВЕРОВЕ И ЧУДЕСА!**

ЛЕКАРСТВА НА НОВОТО ВРЕМЕ!
ЗАГАДКИ ОТ ДРЕВНИТЕ ДНИ!
ЕЛАТЕ, ЕЛАТЕ ВСИЧКИ!

Тези хвалебствия бяха свършили добра работа в другите градове и Хитрецът беше доволен от постигнатия ефект. Самите изпълнители вървяха край фургоните — Тор, съблечен до кръста, за да покаже мускулите си, Сив до него в Облика си на свиня с боне и рокля. Следваха ги Идун и Браги — Идун хвърляше цветя по тълпата (в допълнение към лечителските ѝ умения, тя, изглежда, беше способна без усилие да създава всякакви цветя и плодове, независимо от сезона), а Браги свиреше на китарата си.

Отзад вървяха Ангрбода с Фенрис и Братята вълци. И тримата бяха в Облиците си, с намордници и вериги, и припкаха послушно по петите ѝ. Начело на ескорта бяха Веселко и Захар (за тяхно огромно възмущение преименувани от Локи на Сръдльо и Пънчо), които се возеха в теглената си от пуйки колесница и хвърляха листовки и шепи бонбони по гъмжилото, с което беше изпълнена улицата...

Поне така беше преди да стигнат до Ридиан.

Но в Ридиан *нямаше* тълпи. Никой не излезе да види представлението. След конете не тичаха деца, никой не се смееше на джуджетата в тяхната колесница. Локи, който обикновено водеше процесията, в началото беше заинтригуван, после обезпокоен и накрая обиден.

Какво, в името на Световете, *не им беше наред* на тези хора? Не усърдното поддържане на Реда беше причината никой да не излезе да види представлението — в Ридиан нямаше закони срещу пътуващите циркове. *Не можеше* да е и липса на интерес. Освен ако тези хора не бяха от раса, различна от останалите, които Локи беше срещал, би трябвало да има предостатъчно заинтересувани от чудесата и вълшебните лекове.

Накрая, след като бяха прекарали повече от час в Ридиан и никой, освен няколко кучета, един уличен метач и една старица с черна берга не се бе обърнал, за да ги види, Локи зададе напирания въпрос.

— Какво *става* с това място? — попита той, обръщайки се към старицата, която седеше на бордюра и пиеше бира от Райдингс. —

Никой ли тук не цени изкуствата?

Старицата сви рамене и му се усмихна, като оголи чене с чудесни дървени зъби.

— Разбира се, че го ценят, момко — отвърна му тя. — Но ш' трябва да изчакате до сутринта. Тогава градът оживява, сещаш ли се? Тогава хората излизат навън.

— О — рече Локи.

— Но не бързайте да се радвате. — Старицата се ухили отново. — Ние си имаме наш собствен цирк. Точно до моста Меридиан. (Тя използва старото име на моста, което я правеше един от малцината останали, които си спомняха истинското име на Ридиан.) Представлението му е страшно добро. Всеки ден по залез. Обзалагам се, че могат да ви научат някой и друг номер.

— Мислиш ли? — усъмни се Хитрецът.

— Ъхъ — отвърна старицата. — Май бая има да търсите, преди да намерите нещо по-добро от Карнавала на капитан Хаос. Но не ме слушайте мен, отидете да го видите със собствените си очи. Бъдете при моста по залез. Ще бъде страхотно представление, излязло сякаш от Хел...

След тези думи старицата му се усмихна така, че се видяха всичките ѝ дървени зъби, и продължи да пие бирата си от Райдингс.

След последната ѝ катастрофална среща със Стареца в камъка Маги на два пъти се беше пробвала да го разпитва. И двата пъти не беше успяла да събуди в пленника нищо повече от моментна искра. Тя обвиняваше себе си за това. Мисловната битка помежду им и силата на удара, който беше нанесла на Стареца, бяха оставили каменната Глава безжизнена и тъмна, без да е ясно кога — и дали — обитателят ѝ ще се събуди.

Маги тайно изпита облекчение. Разговорът ѝ с Один я беше накарал да се чувства ядосана и смутена, измъчвана от съмнения и несигурност и готова да постави под въпрос дори онези истини, в които винаги бе вярвала.

Опитите ѝ да открие Огнения народ се бяха оказали също толкова обезсърчаващи. По искане на Шепнеция тя се беше опитала на няколко пъти да ги намери чрез Сън, но или те се бяха защитили, или завихрянето от пролуката между Световете временно ги беше скрило от погледа.

За нейно облекчение Шепнецият беше показал изненадващо търпение. Накрая Старецът щеше да заговори — беше само въпрос на време. Огненият народ не беше непосредствена заплаха, рано или късно щяха да ги открият. Междувременно Маги стоеше в таванския апартамент, играеше на дама с Адам, разговаряше с него или пък упражняваше руните си и времето отминаваше толкова спокойно, че понякога се изнизваха цели часове, без тя да се сети за войната, Свършека на Световете, Аезир или Стареца, или дори за Добрата книга.

Всеки ден Адам прекарваше един-два часа извън града и наблюдаваше околностите, купуваше провизии и наглеждаше Червения кон. Маги неизменно оставаше вътре — Адам казваше, че за нея не е безопасно да се показва навън. Когато се връщаше, той винаги носеше някакъв малък подарък — цветя, плодове, сладкиши или огърлица от мъниста в ярки цветове — който Маги посрещаше с благодарност и изненада. Беше минало толкова време, откакто някой ѝ

беше правил подарък. Искаше ѝ се да му даде нещо в замяна, но като се изключеха новите руни или някаква карта, указваща местоположението на Огнения народ, Маги нямаше нищо, което да му предложи.

Сега, след три дни бездействие, тя се чувстваше все по-неспокойна. Денят беше хубав и приятен — пролетта най-сетне идваше и внезапно Маги почувства остра нужда да се разходи по Алеята на Екзаминаторите, да усети уханието на липите или може би да си купи някоя и друга паста...

Тя погледна прозореца с копнеж. Адам беше обещал, че ще се върне до обяд, но часовникът на катедралата беше ударил два часа и Маги започваше да огладнява.

Помисли си, че сигурно няма да навреди, ако отвори малко прозореца. Открехна го няколко сантиметра и мирисът на града нахлу вътре — богат мирис на подправки и бира, на парфюми, на дим и сол от океана, на смет, цветя и печено месо. Заедно с него дойдоха и познатите звуци на гласовете и тропота на копита по павираните улици, на амбулантните търговци, които продаваха стоките си, лаят на кучетата, крясъците на чайките и вятърът над покривите — цялото множество от градски звуци, което толкова много ѝ липсваше.

С едната си ръка оформи *Бяркан*. Ако някъде имаше опасност, магическото зрение щеше да я разкрие. Но не се виждаше нищо необичайно, затова Маги отвори прозореца малко по-широко и излезе на балкона. Беше приятно да е отвън. Тя погледна през парапета и пое дълбока глътка от градския въздух. Всички евтини ресторанти и кафенета бяха отворили широко врати и над улиците се носеше аромат на готвено, от който устата на Маги се напълни със слюнка.

Точно под нея имаше уличен продавач и от вика му — „*Сладки пасти! «Дебели момчета»! Марципан за вашата дама!*“ — слюнките ѝ потекоха още повече.

Тя си каза, че може да отскочи до долу и да се върне за нула време. Само колкото да купи няколко от пържените, захаросани, тестени топчета, които жителите на Края на света наричаха „Дебели момчета“. Това означаваше, че ще остави Стареца за не повече от пет минути. Със сигурност нямаше да му навреди.

Тя запрати *Бяркан* към Стареца. Той не показваше никакви признаци, че се е събудил.

Под нея, на оживената улица, продавачът на пасти продължаваше да хвали стоките си:

— *Марципан! „Дебели момчета“!*

Маги се обърна към вратата. *Пет минути. Това е всичко. Какво толкова може да се случи за пет минути?* И след като хвърли последен поглед към Стареца, тя излезе от стаята, заключи вратата и се затича надолу по стълбите към улицата.

Когато влезе с по едно захаросано „Дебело момче“ в ръцете, птиците я чакаха. Бяха два гарвана. Единият, с бели пера по главата, беше кацнал върху перваза на прозореца (по-точно *вътре* в стаята), чистеше перата си с клюн и наблюдаваше Маги с очи, които бяха странно златисти, с цвета на годежен пръстен.

Маги остави „Дебелите момчета“ върху нощната масичка.

— *Къш! Навън!* — извика тя на птиците и заплашително размаха ръце.

Гарваните не изглеждаха особено обезпокоени. По-големият вдигна глава и апатично зачеса крилото си. По-малката птица — тази с белите пера — погледна, „Дебелите момчета“ до леглото и изграка с надежда.

— *Каук! Каук!*

— Не си го и помисляй — заплаши го Маги. — А сега ще се *махнете* ли оттук и двамата?

По-голямата птица скочи на леглото.

По-малката нададе дрезгав крясък: „*Грак! Каук!*“.

— Махай се! — извика Маги.

— Това едва ли може да се нарече гостоприемство — каза глас до нея и когато се обърна, тя видя, че единият гарван се е превърнал в опърпан мъж с тъмни очи, облечен в черно, с много сребърни бижута по него. Той седеше с кръстосани крака на леглото и я наблюдаваше с блестяща усмивка.

— Кой си ти? — зяпна го Маги. — Какво искаш?

— Ами, няма да откажа едно бързо похапване... — Без покана той си взе от „Дебелото момче“. — Аз съм Хюи, а това е Манди, и двамата изминахме дълъг път, за да говорим с теб.

Гарванът довърши „Дебелото момче“ с почти свръхестествена бързина и хвърли другия сладкиш на другарката си, която, докато той говореше, беше приела Облика на младо момиче със сребриста ивица в косата и обица от драконов нокът на лявото ухо.

— *Каук* — любезно каза Манди, докато със светкавична скорост изяждаше „Дебелото момче“.

Маги я погледна с подозрение. Възможно ли беше тези две създания да са от Огнения народ? Всичко беше възможно. И в двойката имаше нещо, което ѝ напомняше за Червения кон — това леко загатване за Хаоса, скрито зад Облик, който изглеждаше почти обикновен, особено в Края на света, разбира се, където дори и най-странните неща от Външността рядко караха някой да повдигне вежди. И двамата имаха татуировка на едната ръка — татуировка или рунически знак, Маги не беше сигурна кое точно.

Тя призова руната *Бярган* и погледна към двойката с магическото зрение. Както и Слейпнир, техният Облик беше различен, когато го наблюдаваше през кръга, образуван от палеца и показалеца ѝ — вече не беше човешки, дори не наподобяваше и птица, а беше някакъв кошмарен хибрид от двете. Черните очертания на ръцете им сега блестяха с почти непоносима светлина...

Маги бързо оформи зад гърба си *Тир*, руната на войната.

— Какви сте вие? Демони? Огненият народ?

Хюи се ухили и поклати глава.

— Пратеници, девойче. Просто пратеници.

— Какво искате?

— Да сключим сделка. Да стигнем до някакво споразумение.

— Какво споразумение имате предвид? — Руната *Тир* все още беше готова за нанасяне на удар.

Хюи ѝ хвърли развеселен поглед.

— Девойче, ако искахме неприятности, досега щеше да си го разбрала — увери я той.

Погледът на Маги се стрелна към пиедестала, където Старецът кротуваше под покривалото. Всичко изглеждаше непокътнато. Тя си позволи да се поотпусне малко.

— И така, какво *точно* искате?

— Искаме помощта ти. Хугин и Мунин, на твоите услуги. Пътешественици през Деветте свята. Някогашни пратеници на самия Старец, сега нуждаещи се от изгодна служба.

— Какъв вид изгодна служба? — попита тя.

— Какъвто ти харесва, девойче. Можем да пътуваме през Смърт и през Сън. Виждаме разни неща. Знаем разни неща. Много неща.

— И мислите, че ще ви повярвам? — подозрително го изгледа Маги. — Току-що ми казахте, че работите за Стареца.

— Ох, вече не — отвърна Хюи. — *Ти си* Ездачът Клане, девойче. Това означава, че сега принадлежим на теб.

Очите на Маги се разшириха.

— На *мен*? — повтори тя.

Манди изграка.

— Искаш да кажеш, нещо като слуги или подобно?

Хюи се почеса под мишницата.

— Слуги, шпиони, стражи, разносвачи, щитоносци, ездачи, войници, доставчици на лъскави неща и, общо взето, хора за всичко. Тъхъ. Това е основната идея. И така, какво ще кажеш, а?

Манди изграка и подуши нощната масичка с надежда за останали трохи от „Дебелите момчета“. Маги установи, че ѝ иде да се разсмее. Тези същества можеше и да са опасни със загадъчните си руни и способността си да се превръщат в птици, но преди всичко ѝ напомняха за буйни деца на Хаоса — странно привлекателни, забавни, кипящи от необузdana енергия.

Тя оформи *Бяркан* за последен път. Отново видя съществата в техния Облик и отново разгледа внимателно следите им. Откри склонност към кражба, доста пакостливост, малко суетност и постоянен глад за сладко и лъскави предмети — но между тези луди цветове я нямаше нишката на злобата. Каквото и друго да възнамеряваха да сторят, гарваните не ѝ мислеха злото.

— Как можете да ми помогнете? — най-сетне попита тя. — Можете ли да ми дадете новите руни?

Хюи поклати глава.

— Тогава можете ли да събудите Стареца?

— Съжалявам, девойче — сви рамене той.

— Тогава какво точно *можете* да правите?

— Можем да ти осигурим Огнения народ.

След тези думи Хюи бръкна в джоба си и извади смачкана топка розова хартия, която протегна към Маги. За момент златистите му нечовешки очи се втренчиха в нейните сиви очи. После той пусна топката хартия в отворената ѝ длан.

— *Грак* — каза Манди. — *Грак. Грак.*

Маги разтвори смачкания лист. Видя евтина реклама на представление:

ДЖОБНИЯТ ЦИРК ПАНДЕМОНИУМ НА ЛЪКИ!
ЗВЕРОВЕ И ЧУДЕСА!
ВЪЛШЕБСТВА И ИЗРОДИ!

Тя се намръщи объркано, докато гледаше листа. Цирк? Какво, в името на Световете, означаваше това? Как можеше един пътуващ цирк да бъде свързан с Огнения народ? След това очите ѝ се разшириха и тя разбра.

— Значи *така* го правят? Така ли успяват да останат незабелязани? Колко ли са се приближили? Колко време остава, докато стигнат до Края на света?

Хюи се почеса по главата и изграка:

— Сигнали са чак до Ридиан. Това е доста добра скорост, девойче. Разбира се, трябва да благодарят на Локи за това. Той е този, който винаги има план — особено *ако* животът му зависи от това.

— Ще стигнат ли тук навреме? — Очите на Маги все още бяха насочени към листа.

— Ъхъ, без съмнение, при тази скорост — отвърна той. — Макар че може би има начин да бъдат забавени или спрени напълно.

— Как?

Хюи сякаш се поколеба.

— Ами, шансът за това може да не е много голям... — започна той. — Но нещо дреме в Ридиан. Нещо, което, ако го събудим, може да се окаже точно решението на твоя проблем и на нашия.

— Искаш да кажеш, че спи като Червения кон? — попита Маги.

— Не съвсем. По-скоро е като капан или клопка. Мисля, че ще установиш, че е повече от достатъчно, за да се справи с такива като Огнения народ. Но... — Хюи направи пауза — ако бях на твое място,

нямаше да казвам нищо на твоя приятел, нито на малкия му спътник. Всъщност изобщо нямаше да споменавам за нас. По-добре да не им споделяш, че си ни извикала.

— Да ви извикам! Та аз не съм го правила! — възрази тя.

— О, направи го — увери я той. — Ние те чухме да ни викаш през изминалите три дни. И след това отвори прозореца и ни предложи сладки.

— Не беше така — възпротиви се Маги.

— Въпреки това... — ухили се Хюи.

Маги започна да мисли трескаво, като продължаваше да гледа смачканото парче хартия. Ако Хюи беше прав и Огненият народ беше стигнал чак до границата на Северните земи, трябваше да се направи нещо. По-точно, Маги трябваше да разкаже всичко това на Адам, но тя не вярваше на неговия спътник. Шепнещият вече се беше опитал да я накара да убие сестра си. Какво щеше да стане, ако му кажеше за Огнения народ?

Тя се намръщи и отново се обърна към Хюи.

— Ти каза, че това нещо ще ги забави. Спомена, че е като капан.

— Така е, девойче — кимна Хюи.

— Сестра ми с тях ли е?

— Не.

— Кажете ми какво трябва да сторя — каза тя.

— Просто да сънуваш един малък сън — усмихна се той.

Когато Маги се събуди, птиците ги нямаше и Адам седеше край нея.

— Трябва да съм заспала — каза тя и хвърли поглед към отворения прозорец. — Съжалявам. Знам, че не биваше да го правя...

— *Старецът проговори ли?* — прекъсна я той и тя видя в очите му Шепнещия.

— Не е казал нито дума — поклати глава Маги.

— *И нищо друго ли не се случи?* — Гласът на Шепнещия беше подозрителен и сух като шепи прах от гробище.

Маги отново поклати глава и всякакво чувство за вина, че мами Адам, изчезна. Шепнещият беше твърде опасен, за да се довери на Адам сега. Кой знае какво наказание щеше да му измисли господарят

му — и всичко това само защото Маги Риди не можеше да си държи устата затворена. А и какво толкова беше направила *наистина*! Беше откrehнала прозореца с няколко сантиметра? Беше си купила две „Дебели момчета“? Беше задрямала? Беше сънувала?

Тя вдигна очи към Адам и му се усмихна с най-милата си и открита усмивка.

— Сънувах най-прекрасния сън — каза тя. — А сега, какво ще кажеш за една целувка?

И докато го придърпваше към себе си, преплела ръце зад тила му, Маги усети как в нея се надига нещо, което беше твърде могъщо, за да го изрази. Тя нямаше думи за него, но знаеше, че по-скоро би умряла, отколкото да види, че Адам страда заради нея. Помисли си, че ако всичко мине по план, Огненият народ скоро ще бъде сломен. Старецът щеше да ѝ даде новите руни и Адам най-сетне щеше да е свободен.

А що се касаеше до гарваните на Один...

Маги бръкна в джоба си и напипа там смачканата розова хартия. Каза си, че веднага щом може, ще я хвърли в огъня. Не беше останала никаква следа от двете птици — нито зрънце захар, ни помен, нито дори трошица от „Дебелите момчета“, която да издава, че са били тук. Може би просто ги беше сънувала и всичко това беше някакъв делириум, предизвикан от преяждане с „Дебели момчета“.

Маги си помисли, че във всеки случай сега всичко това беше свършило.

Адам нямаше нужда да научава.

Слънцето вече залязваше през мъглата, когато Локи и останалите богове се отправиха към Ридианския мост. Четирите каменни пилони се чернееха на фона на небето. Мъглата вече се сгъстяваше и се носеше на вълни откъм реката. Тя придаваше призрачен вид на улиците, а въздухът беше натежал от мириса на дим.

— Да ме пазят боговете, тук направо *смърди*! — възкликна Веселко.

Поне този път Захар се съгласи с него. Той си помисли, че не беше само димът, дори не и вонята от работилниците за щавене на кожи. Беше нещо по-лошо и от двете — нещо, наподобяващо смрадта на смърт.

Хората от града сякаш не го забелязваха. Наблюдаваха без враждебност, но и без видим интерес, докато циркът се приближаваше към Ридианския мост. Когато небето притъмня, лампите в града започнаха да се запалват — първо онези по улиците, монтирани върху метални стълбове, после зад прозорците светнаха фенери, факли, огньовете и мангали, а между сградите бяха провесени нанизии от многоцветни стъклени глобуси, в които имаше свещи. Те придаваха на града карнавален вид.

Локи усети, че настроението му отново се подобрява. Карнавалът означаваше, че ще се харчат пари, ще се пие вино и ще бъдат опразвани дебели кесии. Какво като в града *има* и друг цирк? Ридиан беше достатъчно голям. Освен това Хитрецът не виждаше как каквото и да е карнавал може да се съревновава с Джобния цирк пандемониум на Лъки.

Какво му беше казала онази старица? Че градът оживява след залез-слънце? Е, слънцето залязваше и действително Ридиан се събуждаше за живот. Ресторантите и кръчмите отваряха врати. От някои се носеше миризма на греяно вино, от други ухание на пресен хляб, риба на скара и плодови пайове с канела. Устите на боговете се напълниха със слюнка. Оскъдните провизии от последното им спиране се състояха предимно от суха храна и сено за конете и перспективата

за домашно приготвена храна внезапно им се стори много привлекателна. Локи се развесели и дори мисълта, че трябва да се съревновават с местния карнавал, му се стори по-скоро забавна, отколкото неприятна.

Когато боговете стигнаха до началото на моста, мъглата се беше съгъстила още повече. Сега вече те започваха да проумяват колко огромен е *мащабът* на това нещо — пилоните, които се издигаха в мъглата, кабелите, които държаха цялата конструкция на мястото ѝ като огромна люлка от метал и камък. Далечният край на моста беше обвит в мъгла, виждаха се само светлините на пилоните като кълбовидни мълнии в мрака.

— Богове, това е впечатляващо! — възкликна Тор (който в Облика си на Джед Ковача можеше да оцени едно майсторско инженерно постижение).

— Изобщо не виждам отсрещната страна — каза Хеймдал, докато присвиваше очи през *Бяркан*. — Тази мъгла трябва да е много гъста.

Но Хитрецът имаше други грижи.

— И така, къде е другият цирк? — попита той. — И как така не чуваме нищо от него?

— Аз чувам нещо — възрази Браги и призова магията си. — Звучи така, сякаш някой свири на флейта.

Идун кимна.

— И аз я чувам. Идва от там... — Тя посочи към някакви железни стъпала, които сякаш водеха *под* моста.

Локи пристъпи напред. Там, долу, определено имаше нещо. Сега, когато му бяха обърнали внимание върху това, и той можеше да го чуе. Шум от много гласове, приглушен от тежестта на мъглата, и музика, далечна музика, както и миризмата на нещо вкусно...

Той присви очи към блестящата мъгла.

— Това трябва да е карнавалът — отбеляза той. — Какво ще кажете да отидем да го видим?

Останалите изглеждаха склонни да се съгласят.

— Там, долу е — каза Фрейя и посочи между колоните на моста. — Вижете, има светлини...

Боговете и техните съюзници от Хаоса оставиха фургоните си и отидоха да хвърлят един поглед. Действително между пилоните се

беше събрала тълпа хора. Не се виждаше много добре и тълпата по-скоро приличаше на сборище на духове, но там имаше мъже, жени и деца, както и продавачи на сладкиши и пайове, сергии с бира и амбулантни търговци, които предлагаха разни дрънкулки. Миризмата на храната скоро стана непреодолима.

— Това изглежда много обещаващо — отбеляза Локи с кривата си усмивка. — Ще слезем долу, ще изнесем представлението, ще хапнем нещо и ще се разкараме преди полунощ. Умирам от глад.

Фенрис и Братята вълци изръмжаха одобрително.

Веселко и Захар, които се бяха оживили при миризмата на бира, вече изглеждаха почти радостни.

— Имат животни — каза Анджи.

Наистина отдолу се разнесе тропот като от животни, затворени в кошара.

— Има и сцена — добави Фрейя, когато на свой ред погледна надолу към стълбите. — Има и нещо, написано със светлини...

Локи отново присви очи към мъглата и се зачуди защо не го е забелязал в началото. Имаше голямо квадратно табло, което оповестяваше:

КАРНАВАЛЪТ НА КАПИТАН ХАОС ЗА
КАТАКЛИЗМИ
И КАТАСТРОФИ!
ВСИЧКИТЕ ВИ НАЙ-БЕЗУМНИ СЪНИЩА
ОЖИВЯВАТ!
ВИЖТЕ МОГЪЩИЯ СЛОН!
ВЪЛШЕБНОТО ОГЛЕДАЛО!
СТОМАНЕНИЯ МЪЖ!
ВИЖТЕ НАЙ-ДОБРОТО ОТ ДЕВЕТТЕ СВЯТА
ИЛИ ЩЕ СИ ПОЛУЧИТЕ ПАРИТЕ ОБРАТНО!

Локи изпита нещо средно между развеселеност и възмущение. Очевидно този капитан Хаос имаше високо мнение за себе си.

— Тук ще направим убийствена печалба — увери той останалите. — Само почакайте и ще видите. Долу сигурно има хиляда

човека — това са хиляда кесии, готови за опразване. Хиляда доволни клиенти само чакат да изразят признателността си със злато.

Единствена Етел изглеждаше обзета от съмнения.

— Не мисля, че това е добра идея — сподели тя. — Не може ли просто да пресечем моста и да продължим?

— Какво? — не повярва Хитрецът. — И да пропуснем най-голямата печалба в цял Северен Райдингс? Да не споменавам и хубавата храна...

Хеймдал кимна.

— Да вървим — подкани ги той. — Жалко само, че не можем да вземем фургоните.

— Аз ще остана — поклати глава Етел. — Не ви трябва за представлението. А и тези стълби не ми харесват.

— Е, щом така предпочитащ — сви рамене Локи. — Но мисля, че ще изпуснеш.

И така, боговете и демоните (вълците и птиците) се запускаха надолу по спираловидната стълба, водеща под моста. Слизането беше дълго и стълбите се оказаха по-стари и разнебитени, отколкото им се бяха сторили в началото. Очевидно железните части под моста не бяха така добре поддържани като онези горе и цялата конструкция издаваше обезпокоителни, тракащи звуци, докато групата се спускаше надолу.

Но когато слязоха под моста, те попаднаха сред такава веселба, че моментално забравиха всичките си съмнения. Локи беше предположил, че долу има хиляда човека — сега преброи двойно повече. Бяха се струпали в пространството под пилоните — широка каменна алея над водата, осветена от множеството фенери, окачени под моста.

Заради мъглата изглеждаше така, сякаш се намират в огромна зала със сергии за храна, амбулантни търговци и всякакви улични артисти — огнегълтачи, жонгльори, които с все сила хвалеха стоките и уменията си, докато тълпата спокойно се местеше от едно забавление към следващото, като охкаше, ахкаше и подхвърляше монети.

Имаше и сцена, заобиколена от светлини. Пищната червена завеса беше дръпната и един мъж с украсен с пайети жакет и цилиндър обявяваше някакъв номер. Фрейя вече беше там и наблюдаваше от първия ред прехласната като дете.

„Карнавалът на капитан Хаос“ — каза си Хитрецьт и се засмя мислено. Спря за малко, колкото да си вземе едно „Дебело момче“ от подноса на преминаващ продавач, и си проби път през тълпата, за да види какво прави конкуренцията.

Първото нещо, което направи, бе да оформи *Бяркан*. Не очакваше неприятности, но малко повече информация нямаше да навреди. С какви номера разполагаше циркът? Къде в пода бяха разположени тайните капаци? Какви бяха илюзиите? Какво беше скрито зад завесата?

Но под блясъка на сценичните светлини *Бяркан* не разкри нищо различно. Имаше някаква съвсем слаба следа — нещо, което можеше да е счупена руна, но колкото и да се опитваше, Локи не успя да различи никакви други подробности. Той си помисли, че все пак няма нищо кой знае какво. Просто някоя и друга магия. Нищо, което да се окаже предизвикателство за него. Той се отпусна и започна да се наслаждава на представлението.

Капитан Хаос се оказа средно висок мъж с червена коса под цилиндъра си и нахална, крива усмивка, която веднага подразни Хитреца. Държанието му също беше нахално, въпреки това стилът му очароваше, изразяваше се остроумно, имаше комичен вид и това предизвикваше шумното одобрение на публиката.

— А сега за ваше удоволствие и наслада — започна той („Какво клише“, помисли си Локи.) — чак от дълбините на Сън — чуха се удари на барабан и звън на китара — идва лудата, възхитителна и напълно неустоима Дива на желанието, жената, която предизвиква възхита, единствената и неповторима *Дулсиней*, *Най-красивата жена на Деветте свята!*

— Как се *осмелява* този! — настръхна Фрейя.

Хитрецьт сложи ръка на рамото ѝ.

— Шшш — каза той. — Искam да гледам.

— *Как се осмелява!* — повтори тя по-високо и бутна ръката на Хитреца.

Руната *Фе* върху веждата ѝ проблясваше възмутено.

— Най-красивата жена в Световете! Това е... Как *се осмелява* той! Това съм аз!

За момент Локи се замисли дали да не я накара да млъкне с магия. Но с разгневената богиня на желанието трябваше да се внимава

и макар Локи да смяташе, че е добре Фрейя да не се намесва в този момент, той мъдро запази тези мисли за себе си. Някои сили не могат да бъдат спрени — ревнивата жена е една от тях. Затова той довърши „Дебелото момче“ и се пригответи да гледа, когато Фрейя скочи на сцената под светлините в пълния си Облик.

Капитан Хаос не изглеждаше развълнуван от прекъсването. Всъщност усмивката му дори се разшири.

— Имали ли сме удоволствието да се запознаем? — попита той и протегна ръка, за да я посрещне.

Заслепена от светлините и внезапно оказала се под хиляди погледи, Фрейя го изгледа гневно.

— Дами и *господа* — каза той, — оказва се, че имаме дуел. Само тази нощ Дулсинея ще сподели сцената с... въъ...?

Като видя, че Фрейя е готова да се направи на глупачка, Хитрецът скочи на сцената до нея.

— Позволете аз да ви я представя — каза той. — Това е лейди Гилфа от Гренландия. Златната Гилфа, Великата Гилфа, възхитителната Богиня на великолепието...

Капитан Хаос оголи зъби.

— Много добре. Назовете своя залог. Ние ще заложим същата сума. Победителят взима всичко — предложи той.

— Залог? — озадачи се Фрейя.

— Направете залога си, госпожо. Ако ви изберат, печелите всичко. Не беше ли такова правилото, приятели?

Публиката изрева одобрително. Върху дъските на малката сцена започнаха да ваят монети.

За момент Фрейя се поколеба. След това призова руната на парите Фе и хвърли на пода шепа сребърни монети.

Капитан Хаос повдигна вежди и Локи видя, че под ослепителните светлини монетите на Фрейя се превръщат отново в материята от сънищата, от която са създадени, и върху дъските остана да проблясва само шепа прах.

Той бързо бръкна в джоба си и извади шепа истински монети. Капитан Хаос му се ухили, когато те иззвънтяха върху нарастващата купчина.

Публиката изрева отново. Хитрецът направи дълбок поклон.

Капитан Хаос последва примера му.

— Добре. А сега, приятели, *нека представлението да започне!*

Веднага иззад червената завеса се появи жена с такава красота и грациозност, че дори и боговете, които бяха свикнали на такива неща, не можеха да направят нищо друго, освен да я зяпат. Блестяща руна красеше веждата ѝ...

Беше обърнатата *Фе* — руната на огъня и разрушението, и макар че след това никой, който я е видял, не беше съвсем сигурен какъв точно бе цветът на косата ѝ или платът на роклята ѝ, Тор се беше зазяпал толкова много, че Сив го зашлеви през лицето, а на Фени и Братята вълци почти им потекоха лигите от желание. Челюстта на Браги увисна, Идун гледаше ядосано, а Локи благодари на щастливата си звезда, че Сигин е на сигурно място в своя жълъд.

И тогава Дулсинея започна да танцува под провлечените звуци на цигулка и всяка нота беше като първа целувка, а всяка нейна стъпка беше още едно разбито сърце. Публиката се залюля и застена в някакъв безмълвен екстаз...

За момент Фрейя не ѝ отстъпваше. В своя Облик тя беше ослепителна. Косата ѝ беше зимен залез, устните ѝ бяха с цвят на нар. Изглеждаше невъзможно, която и да е жена да може да се мери с нея...

Но Дулсинея беше като коприна, като сметана, като рози, като звездна светлина. До нея косата на Фрейя изглеждаше с цвят на месинг и вулгарна, устните ѝ бяха твърде пълни, лицето — твърде сурово, снагата ѝ — прекалено мършава, очите ѝ бяха като гневни цепнатини, а юмруците ѝ — стиснати в грозни възли.

— Имаме ли победителка? — попита капитан Хаос с усмивка.

Публиката започна да припява:

— *Дул-си-не-я! Дул-си-не-я!*

— Сигурни ли сте? — попита капитан Хаос.

Лицето на Фрейя изгуби всякакъв цвят.

— *Сигурни ли сте, че нея искате?*

— *Дул-си-не-я! ДУЛ-СИ-НЕ-Я!*

Тя все още бе обърната с лице към тях. Виковете станаха по-силни.

— Махнете тази уличница от сцената! Искаме Дулсинея!

След тези думи богинята на желанието побягна с яростен писък, сподирена от смеха и подигравките на тълпата, докато въздухът около нея припукваше от руническа светлина и от гняв.

Локи я наблюдаваше замислено как си отива. Не че изпитваше някакво съчувствие заради унижението на Фрейя. Всъщност той доста му се наслаждаваше. Въпреки това имаше нещо, което го караше да се чувства леко неспокоен. Може би причината беше в тези заслепяващи светлини, които му пречеха да използва Бяркан. Той почти се замисли дали да не си тръгнат. В края на краищата все още имаха провизии. Конете можеха да изкарат още една нощ с руни за издръжливост, които да ускорят хода им. След това по пътя имаше предостатъчно селища, в които хората щяха с радост да гледат представлението им.

Но Хитрецът не можеше да понесе мисълта да позволи на съперника си да спечели. Карнавалът на капитан Хаос не можеше да е толкова добър, колкото се твърдеше. *Най-доброто в Деветте свята или можете да си вземете парите обратно?*

Това звучеше като предизвикателство. Като облог.

А ако имаше нещо, което той не можеше да откаже...

И така, без повече да се съпротивлява, Локи грабна още няколко „Дебели момчета“ и се приготви да се изправи срещу врага.

Перт живееше в малка, тясна къща лодка край доковете в квартал, известен като „Водните плъхове“ — място, където рибарите търгуваха стоките си. Мади имаше късмет, че е така, защото тя скоро разбра, че дори в Облика си на Кон Йормунганд се нуждае от много повече от сено, за да се нахрани.

В първия си ден в Края на света Морският кон небрежно беше сдъвкал половин дузина омари, едно ведро със скариди, едно буре е осолена херинга и цяла прясна треска, преди Мади да успее да го спре. Сега му беше наредено да стои под дървения кей, за предпочитане в змийския си Облик, и да се храни само през нощта, далеч от любопитните погледи.

Мади отхвърли предположението на Перт, че ядящ риба кон би предизвикал интереса на комарджиите. Първоначалната ѝ преценка за нейния водач само се затвърди, когато го видя в действие. Перт можеше да продаде всичко — от парчета скала до чували с картофи и ако бяха крадени, то още по-добре. Освен това той нямаше никакви скрупули да пребърква джобовете на клиентите, когато те си тръгваха, и Мади, която се опитваше да направи така, че да не привличат нежелано внимание, откри, че ѝ е все по-трудно да се справи с тази задача.

След петте дни, прекарани в Края на света, тя вече се чувстваше отчаяна. Според Пророчицата Свършекът на Света щеше да настъпи след четири дни и въпреки това досега тя не беше открила никаква следа от Стареца, от Маги или дори от гарваните на Один, които навярно можеха да я насочат в правилната посока. Йорги беше напълно безполезен и само висеше под кея през деня и ловеше тюлени и омари през нощта. Той не показваше никакви признаци на ясновидство, нито желание да помогне и отчаянието на Мади нарастваше все повече и повече, докато накрая тя почти спря да яде и да спи, за да не пропусне някаква важна следа, която би ѝ помогнала да си реши проблемите.

През нощта тя крачеше напред-назад. Хапеше юмруците си. Пишеше пророчеството на Етел и го изучаваше отново и отново. Дори вадеше руните си за гадаене и се опитваше да прочете по тях съдбата си, но руническите камъни упорито падаха все с лицевата страна надолу, така че накрая се отказа. Зачуди се дали всичко това — Перт, Маги, полетът ѝ до Края на света, Йормунганд, събитията през последните три години — не е просто някакъв ужасен сън, от който може да се събуди всеки момент, за да открие, че Один не е мъртъв, че Маги не е нейна сестра и че Апокалипсисът, предсказан от Пророчицата, е просто глава от все още ненаписана приказка, която да разказва около лагерен огън на все още неродените си внуци.

За съжаление не беше сън и Мади почти бе готова да спре да се надява и да се върне при приятелите си, когато се случи нещо, което я накара да размисли.

Беше в деня на рибния пазар във „Водните плъхове“. Всяка седмица имаше по четири пазарни дни — един за риба, един за платове, един за цветя и един за плодове и зеленчуци. Перт помагаше на сергия, на която се продаваше Маринована херинга (и от време на време задигаше по някоя кесия, колкото да поддържа форма). Както обикновено Йорги беше под кея и захапваше всичко, което се доближи до него. С лице, увито в шал (в опит да потисне миризмата на риба), Мади седеше и наблюдаваше хората, минаващи покрай нея, и почти се беше унесла от жуженето на тълпата в пазарния ден.

Внезапно забеляза една закръглена дребна жена, която я гледаше. Носеше черна берга и в кошницата си имаше малко треска. Жената внезапно спря, върна се и се втренчи в Мади с такава яростна настойчивост, че я извади от унеса ѝ.

— И така, мадам! — подхвана жената. — *Дотук* стигна значи! Мотаеш се във „Водните плъхове“. Трябваше да се *досетя*, че ще стане така. Ха!

Тя изсумтя презрително и направи знак срещу лоши очи.

— Съжалявам... Познаваме ли се? — попита Мади.

— Дали ме *познаваш*? — озадачи се жената. — Мисля, че добре ме познаваш, ти, нахално създание. Да не мислиш, че няма да те позная, Маги Риди?

Умората на Мади се стопи на мига.

— *Как* ме нарече?

— Нарекох те по *име*, Маги Риди — рязко отвърна пълната дребна жена. — Можеш да си омотаваш главата, с какъвто искаш шал, но аз знам какво криеш.

Мади свали шала си и нарочно показва лицето си. Дългата ѝ коса се разпиля на вълни върху раменете ѝ.

Очите на дребната жена се разшириха.

— Какво? *Косата* ти... — Тя заекна. — Тя беше... Как успя...?
— След това млъкна, разтърка очи и с усилие изрече: — Моля за извинение. Грешката е моя.

— За друг ли ме взехте? — попита Мади, като се опитваше да скрие вълнението си.

Очевидно тази жена познаваше Маги Риди. Може би дори знаеше къде е тя.

Тя призова обикновена руническа магия и прелестната руна на сладкодумието *Логр* се оформи между пръстите ѝ.

— Съжалявам, госпожо... тъъ?

— Блекмор — отговори жената, все още смутена. — Госпожа Блекмор, ако така ви харесва, госпожице, и моля за извинение, но с нея си приличате като две капки вода...

— Тази Маги Риди. Коя е тя? И какво точно е сторила?

И под успокояващия чар на *Логр* госпожа Блекмор ѝ разказа историята. Как тя приела злочестото момиче при себе си, осигурила му приличен дом, хранела го, обличала го и се опитвала да го възпита както трябва, но в замяна получила само разюзданост, неблагодарност и измама. Накрая тя сподели на Мади как една сутрин момичето се прибрало у дома, след като прекарало цялата нощ навън, с коса, остригана като на дивак, и с онова ужасно клеймо на врата ѝ. Домъкнала със себе си един млад мъж с очи като на демон.

Докато чакаше край Ридианския мост, Етел се чувстваше малко неспокойна. Нямаше видима причина за това. *Бяркан* не беше разкрила никакви изненади. Мостът, макар и дъвен, си беше просто мост. Пространството под пилоните беше просто удобно място за събиране на много хора.

Така че какво толкова, че хората от Ридиан бяха малко хладни? Какво като стълбите под моста бяха стари и зле поддържани? Нервите на Пророчицата бяха по-здрави и тя беше леко раздразнена от факта, че по-слабото ѝ аз — жената, която някога беше Етелбърта Парсън — изглежда, съвсем неуместно бе изпаднало в паника.

Чакаше вече от половин час, когато Съзнанието и Духът на Один долетяха да се присъединят към нея край моста. През последните няколко дни Хюи и Манди от времена време посещаваха Джобния цирк пандемониум на Лъки, но Хитрецът отдавна беше престанал да се надява на някакъв по-ценен принос от тяхна страна. Понякога можеха да бъдат подмамени с плод, бисквити или бучки захар, но през по-голямата част от времето правеха каквото си пожелаят. Изчезваха за цял ден и след това се връщаха, все едно нищо не се е случило, като грачеха пронизително — *Гра. Гра. Гра.*

Етел харесваше гарваните. Те бяха всичко, което ѝ бе останало от съпруга ѝ. Пророчицата в нея си припомни, че беше време, когато птиците рядко се отдалечаваха от него и бяха част от Бащата на всички богове, така както синьото му наметало и широкополата му шапка. Разбира се, Рагнарьок беше променил това, тъй както беше променил и много други неща. Но докато Хугин и Мунин все още се носеха из небесата, тя чувстваше, че може би има надежда.

Етел бръкна в джоба си, извади шепа стафиди и ги хвърли на земята.

— Ак-ак!

— Ето ви и вас, дриплъвци мои — тя се обърна към тях с едно от обръщенията, които използваше Один, и почувства вълна на носталгия.

Гарваните закълваха стафидите и след това започнаха да се кълват злобно един друг.

Когато храната изчезна, те възвърнаха човешкия си облик и кацнаха върху двата огромни железни ананаса, красящи парапета на моста.

Етел ги наблюдаваше със смесица от развеселеност и раздражение.

— Къде бяхте, вие двамата? — попита тя.

— А, тук и там — сви рамене Хюи. — В Края на света. В Сън. Обичайните места.

— Има ли някакви новини от него?

— Може би. Ще научим повече след известно време.

— А Ездачът Клане? — Етел се опита да скрие нетърпението в гласа си.

— Работим върху това. Дай ни време. — Хюи шумно се прозя. — Нали знаеш, че не е толкова лесно, девойче. Не е като в старите дни. Нещата се промениха.

— Знам — отвърна Пророчицата. — Но времето е малко. И трябва да се справим с такава дреболия като изпълняването на пророчеството.

— Ами, дали си се замисляла — подхвана Хюи, — че пророчеството може да се изпълни, независимо дали ще направим *нещо*, или не. Искам да кажа, зависи дали смяташ всичко за предопределено и по тази причина няма никакво значение *какво* ще направим ние, или вярваш, че всички наши действия се управляват от някаква свободна космическа воля?

Той млъкна, когато забеляза стафида, която двамата с Манди бяха пропуснали. Превърна се в гарван, скочи от мястото си и клъвна стафидата. След това отново възвърна Облика си и застана до Етел.

— Той ми липсва — призна тя.

— Знам, че е така.

— Пророчеството не е ясно. Дали правим каквото трябва?

Хюи сложи ръка върху нейната. Сребърните му пръстени проблясваха на светлината на лампите.

— Само времето ще покаже, девойче. Само времето ще покаже.

Внезапно Манди, която все още странно наподобяваше птица въпреки човешкия си Облик, изграка.

— Какво има, Манд?

— *Ак-ак-ак. Грак.*

Хюи, който като че ли винаги разбираше езика на Манди, наклони глава на една страна. Намръщи се от усилието да се съсредоточи.

Манди заговори отново.

— *Грак.* — Гласът ѝ беше рязък и настоятелен.

— *Грак. Ак-ак. Грак. Ак-ак.*

Хюи погледна отново Етел.

— Манди казва, че е време — преведе той.

Етел кимна неохотно.

— Изглежда доста рисковано — отбеляза тя. — И пак може да загубим всичко...

— Когато си зложил всичко, рискуваш да загубиш всичко — сви рамене той.

— Сега вече дори звучиш като него — усмихна се тя. — Сигурен ли си в това? Поне той в безопасност ли е?

— Бъди сигурна в едно — където и да се намира Старият, той е там, където иска да бъде — отново сви рамене Хюи.

След тези думи възвърна вида си на гарван и пляскайки с криле, двете птици на Один се издигнаха в мъглата, която извираше изпод Ридианския мост.

Оказа се, че Карнавалът на объркването на капитан Хаос има още номера, скрити зад червената завеса. Докато Фрейя ту си вееше с ветрило, ту си позволяваше да изпадне в лека истерия, артистите на Джобния цирк пандемониум на Лъки, засрамени от провала на един от своите, се опитваха да възстановят равновесието на силите.

Никога не бяха попадали на толкова взискателна публика, никога преди не бяха претърпявали такова унижително поражение. И Аезир, и Ванир споделяха огорчението на Фрейя и дори демоните нямаха търпение да покажат, че са по-добри. Вследствие на това капитан Хаос (чиято усмивка беше по-широка от всякога) беше направо зялат от желаещи да отправят предизвикателство.

Най-доброто от Деветте свята или си взимате парите обратно! Такъв беше облогът и купчината разпръснати монети върху малката сцена сега се бе превърнала в килим — търкалящ се и дрънчащ килим от богатство, който извикваше блясък в очите на Хитреца.

Разбира се, проблемът с парите от сияние бе, че те привличаха вниманието. Трябваше да използват сиянието си, за да ги призоват, а и след няколко часа се превръщаха в онова, от което бяха направени — прах, пясък, пепел и камъни. Използването им означаваше да рискуват да се издадат и може би да ги арестуват, ето защо боговете трябваше да си *заработят* преминаването по пътищата.

Ако спечелеха този облог, то тогава можеха да платят пътя до Края на света, без да им се налага да работят отново. Поради това дори и сега Локи не се беше отказал да спечели облога с капитан Хаос.

Боговете обсъдиха кой трябва да е следващият след Фрейя.

— Аз ще го направя — изгрухтя Сив в Облика си на бойна свиня.

Посредственото представяне на Фрейя я беше изпълнило с крайно презрение и макар че негодуваше срещу сегашната си роля, тя също така много добре знаеше, че като Кралицата на свинете няма равна в Деветте свята по величие, мускули и апетит.

Облогът беше сключен, както му е редът. Таксата, която се бе удвоила след представлението на Фрейя, бе заплатена и Петула, Кралицата на свинете се качи на сцената, сподирена от окуражителните викове на тълпата. Локи я представи с обичайния си замах. Петула никога преди не беше изглеждала толкова царствена, космата, розова или дебела. Никога преди не беше изяждала наведнъж толкова много тарталети с конфитюр и не беше показвала толкова изящен танц на пръсти с лъскавите си свински крака.

Капитан Хаос наблюдаваше мълчаливо. След това, докато публиката ревеше за още, той представи втория си номер — Оливия Слона, Олигарха на слоновете, с хобот, огромен като Световното дърво, и неутолим апетит. Сцената беше твърде нестабилна, за да я издържи. Вместо това тя си запробива път през тълпата като изхвърлен на сушата кит, като поспря само за да погълне трийсет и девет подноса „Дебели момчета“, една дузина бъчви с бира, цял шиш печени пилета и едно дете от публиката, което извадиха в последния момент измежду беззъбите ѝ челюсти под бурните аплодисменти на тълпата.

Решението беше (почти) единодушно. Капитан Хаос призна достойнствата на претендентката, но победителят несъмнено беше Оливия и Локи трябваше да плати за всичко, което тя и Сив бяха изконсумирали (сума, възлизаща на доста повече, отколкото бе решил да заложи).

Следващите бяха Браги, Човешкият славей, и Лини, Човешката чучулига. Браги свири на китарата си и пя толкова нежно, че публиката избухна в ридания, но когато на сцената се качи съперницата му Лини (тя беше красива жена с обърнатия рунически знак *Сол* върху гърдите), някои от по-чувствителните зрители наистина *умряха* и дори Скади проля една сълза (нещо, което Локи не вярваше, че е възможно).

— Вината не беше моя — оплака се Браги. — И преди ви казах, струните са износени...

— О, млъкни — сръза го Хеймдал и се качи на сцената. — Името ми е Зоркият като Ястреб Хеймдал и аз се обзалагам, че мога да стрелям по-добре от *всеки*, когото посочиш.

Но шампионът на капитана беше Сам Орловото око и въпреки че беше достоен противник, Хеймдал се провали и загуби облога.

Един след друг боговете си опитваха късмета и един след друг биваха побеждавани.

Ньорд, Богът на морето, които се обзаложи, че може да плува по-добре от всеки жив мъж, загуби състезанието срещу Фреди Фин, Човешката риба.

Момчетата вълци и Фенрис загубиха срещу Могъщия Цербер.

Дори и Ангрбода не успя да надделее над Саси, Укротителката на змии.

„Стига толкова“ — помисли си Хитрецът.

Не, нямаше да отстъпи. Беше изгубил твърде много, за да спре да играе сега. Беше заложил конете, фургоните и храната им и единствената му надежда беше да ги спечели отново, преди на неговите хора да им се наложи да продължат.

Но с какво щеше да играе? Вече беше загубил всичко. Нищо не му беше останало — нито една монета, нито една вехтория, беше изгубил дори ризата на гърба си.

Той си помисли, че въпреки всичко със сигурност ще спечелят следващата среща. Каза си, че красотата е въпрос на вкус. И беше всеизвестно, че действията на едно животно винаги са непредвидими. Но при просто изпитание на силата — без номера и хитрости, а само с чисти мускули...

Какво можеше да се обърка? Тор беше най-силният мъж в Деветте свята. Дори и с обърната руна, той със сигурност можеше да смачка фасона на всеки от трупата на капитан Хаос. Затова със самодоволно (макар и малко преждевременно) усещане, че този път ще спечелят, Локи бавно се качи на сцената и без дори да си прави труда да омайва тълпата със своето красноречие, обяви участието на могъщия Гръмовержец.

Капитан Хаос изглеждаше впечатлен. Той също обяви своя шампион. Стоманеният мъж се изправи до Гръмовержеца пред алената завеса.

Изпитанието беше добре познато. Мади щеше да го познае от Ясните дни на Север. На върха на изрисуван стълб имаше камбана, прикачена към проста противотежест. От едната страна имаше скрипец и верига, които позволяваха на тежестта да се движи плавно нагоре и надолу по стълба. От другата имаше надута гумена възглавничка. Изпитанието беше да удариш достатъчно силно възглавничката, за да накараш тежестта с тракане да се вдигне достатъчно бързо, за да удари камбаната. За целта беше осигурен дървен чук.

Локи хвърли поглед към чука и се засмя.

— Гръмотевичният мъж с един удар ще строши това на парчета — заяви той на капитан Хаос. — Имате късмет, че си носи собствения инструмент... — И той посочи Веселко в Облика му на Мьолнир, който старателно беше пъхнат под мишницата на Тор.

Хитрецът си каза, че точно това прави този облог сигурен. Със своя чук Мьолнир Тор нямаше равен в Деветте свята. И макар на Хитреца вече да му беше ясно, че капитан Хаос не е онзи, за когото се представя, той беше сигурен, че в този случай техният шампион е непобедим.

За момент капитан Хаос сякаш се поколеба. Той присви очи към Веселко и промърмори кратко заклинание. След това усмивката му се върна и той каза:

— Не виждам защо да не приема, приятелю. Стига и моят човек да може да направи същото. Оказва се, че той също предпочита да използва собствен инструмент.

Локи, който знаеше със сигурност, че нищо не е по-силно от Мьолнир, се съгласи с махване на ръка. Разбира се, Стоманеният мъж беше едър — може би малко по-висок от Тор — но размерът не е всичко. Като начало той беше левак, докато Тор предпочиташе дясната си ръка, което му даваше известно предимство. Разбира се, освен това Тор притежаваше силата на сто мъже и Мьолнир. Нямаше начин да загуби — което беше добре, защото този път Локи нямаше какво друго да заложи, освен свободата си. Ако загубеше, съперникът му щеше да притежава изцяло душата и тялото му.

Хвърлиха монета, за да определят кой ще е пръв. Тор спечели.

Той навигна ръкави. Вдигна Веселко и удари възглавничката. Тежестта се издигна с тракане до средата на стълба и след това падна отново на мястото си с трясък.

— Като за пръв път става — сви рамене капитан Хаос. — Ще изберем най-добрия от три опита, става ли?

Втория път Тор удари възглавничката с цялата си огромна сила. Тежестта се издигна нагоре по стълба и за съвсем малко не докосна камбаната.

Сред тълпата се разнесе продължителна въздишка.

— Този път е по-добре — похвали го капитан Хаос. — Ще ти дадем още един шанс. Така е честно. Може би не си свикнал с нашата

машина.

Тор скръцна със зъби. Пристегна колана си. Размърда мускули. Изпука кокалчетата си. Разтри малко прах върху изпотените си длани, за да е сигурен, че дръжката на Мьолнир няма да му се изплъзне. Вдигна могъщия си Чук и го стовари надолу със страшна сила.

Тежестта затрака нагоре по веригата — в началото бързо, после инерцията ѝ намаля. Трябваше да се издигне само още пет брънки от веригата, четири, три, две, една...

Всички богове затаиха дъх.

Дзън!

Тежестта едва докосна камбаната.

Дори изпусната карфица щеше да издаде по-силен звук.

Но Тор беше победил машината.

Тълпата заръкопляска. Тор направи поклон. Локи избърса потта от очите си. И после настъпи моментът Стоманеният мъж да се изправи пред изпитанието.

Локи наблюдаваше с лека усмивка. Само боговете знаеха кой е този Стоманен мъж, но беше ясно, че не може да се мери с Тор. Чукът, който той изнесе на сцената, беше малко по-голям от Веселко, но Хитреецът вече се чувстваше на върха на Световете и просто аплодира Стоманения мъж, когато той застана пред стълба.

Боговете и техните съюзници от Хаоса се струпяха около Локи.

— За теб ще е добре това да свърши работа — процеди Хеймдал между златните си зъби.

Локи забеляза, че Хеймдал доста е пребледнял, и се ухили.

— Успокой се. Твърде много се тревожиш — каза му. — Няма начин той да бие Гръмовержеца.

— Дано да си прав — изръмжа Скади. — Защото ако той загуби, всички ние губим. Особено ти, Звездно куче.

Локи направи презрителен жест, но забеляза, че и Скади изглежда леко разтревожена.

— Всички вие се безпокоите твърде много. Голяма вяра имате в мен, няма що. Сега просто се отпуснете и се наслаждавайте на представлението. Ще бъде много забавно.

Стоманеният мъж вдигна високо чука.

Тълпата затаи дъх...

Чукът се спусна надолу. Веригата затрака толкова бързо нагоре по стълба, че очите на Стража не можеха да я проследят. Камбаната издаде звучен звън и после, сякаш това не беше достатъчно, изхвъркна от върха на стълба и полетя към долната част на моста.

Чу се далечен металически звук, когато тя се удари в подпорите, последван няколко мига по-късно от плясък, когато падна в реката. Тълпата заръкопляска лудо и върху сцената заваляха златни монети, а Локи пребледня като платно.

Скади скръцна със зъби.

— *Опа...*

— Трудно решение — отбеляза капитан Хаос.

За момент Локи се замисли дали да не отлети. В Облика си на горски пожар вероятно щеше да стигне до горната част на моста, преди боговете да успеят да го настигнат. Но Етел беше там с фургоните и ако тя не го спре, то тогава Ньорд щеше да го стори в Облика си на морски орел и Хеймдал в своя птичи Облик. Да не говорим за вълците и Скади, които щяха да са повече от щастливи да си изкарат яда върху него.

Хеймдал хвърли на Хитреца ироничен поглед.

— Е, това беше *много* забавно — рече той. — Видът ти в момента почти компенсира факта, че загуби цялото ни пътно оборудване за един *облог*!

Но Локи не слушаше.

Внезапно той усети невероятна слабост. Вероятно беше изтощил сиянието си, защото краката му не го държаха. Седна на ръба на сцената и се почувства по-зле от всякога. Главата го болеше, погледът му се замъгли, следата му изглеждаше толкова слаба, че дори Тор, който беше напуснал сцената с намерението да счупи всички кости в тялото му, се отказа и също седна.

Като се замисли, Гръмовецът установи, че и той самият не се чувства кой знае колко нахъсан. Не се случваше особено често да пропусне възможността да използва юмруците си срещу Хитреца, но дребосъкът наистина не изглеждаше добре. Тор се надяваше да не е нещо заразно.

— Локи, изглеждаш ужасно — каза Идун, която единствена от боговете (с изключение на Сигин, която не се броеше) все още имаше вяра в Хитреца. — Да те донеса ли ябълка?

Но капитан Хаос скочи от сцената, по-жизнен от всякога. Очите му бяха като звезди, зъбите като кварц, а искрящият му жакет беше направо ослепителен. Никога преди Локи не беше виждал някой да изглежда толкова жив и въпреки мъглата следата му беше като дъга, по-широка от път.

— Време е да си платите, приятели — каза той. — Беше добра битка, но сделката си е сделка.

Локи се опита да стане и не успя.

— Какво ми стори? — попита той.

— Нищо — отвърна капитан Хаос.

— Лъжеш — обвини го Хитрецьт. — Зад завесата има нещо. Някакво сияние — и преди ми се стори, че го забелязах, но не успях да разбера какво е. Успя някак да ни измамиш. Богове, *проклет да съм — главата ми!*

Остра болка прониза слепоочията му. Зрението му отново неприятно се замъгли.

— Ако бях на твое място — подхвана капитан Хаос, — щях да се откажа, докато още мога да се движа. — Той се обърна към боговете. — Време е да си платите.

— С какво? — попита Тор. — Ти ни взе всичко.

— Не съвсем — възрази капитан Хаос.

— Какво искаш да кажеш? — попита Локи, който вече знаеше отговора.

Капитан Хаос му се усмихна.

— Мисля, че знаеш отговора, Хитрецо — отвърна той. — Плати ми и приятелите ти ще могат да продължат по пътя си. Няма да се опитвам да ги задържа. Но ако се опиташ да се отметнеш от сделката ни, ще задържа всички ви. Знаеш, че мога да го направя.

И сега най-сетне със замъгленото си съзнание Локи проумя истината. Той се обърна към другарите си, но знаеше, че това е безполезно. Всеки, който се беше качил на сцената, беше в същото положение като него — апатичен, с изтощено сияние, а следата му бе станала слаба като трептящ пламък. Сега нямаше шанс да промени Облика си или да се опита да избяга. В това изнемошало състояние дори вървенето вероятно щеше да се окаже твърде много за него.

Само Идун беше останала недокосната — Идун, която не се беше присъединила към играта — и сега Хитрецьт сграбчи ръката ѝ така,

както удавник се хваща за сламка.

— Моля те — прошепна той. — Помогни ми да се изправя...

Доколкото си спомняше Идун, това беше първият път, в който Локи молеше за помощ. Тя си помисли, че той наистина трябва да е болен. Нежното ѝ сърце се изпълни със състрадание и тя му помогна да се изправи на крака. Локи се олюля, но остана прав и се обърна с лице към капитана, на чиято ръка сега се бе появила руната *Каен*, която не беше обърната, нито счупена.

— Това е огледало, нали? Нищо чудно, че Тор не успя да го победи. Той се съревноваваше със собственото си отражение — както е в Облика си, с Мьолнир. А това, което Фрейя видя, беше собственият ѝ Облик, друга версия на самата нея. Ето защо така и не можахме да те победим. Затова успя да откраднеш сиянието ни...

— *Да го открадна?* — повтори капитан Хаос. — Вие ми го дадохте доброволно. Нали си спомняте, че имахме облог? — Усмивката му се разшири. — Каквото и да правехте, го правехте срещу *самите себе си*. Не сте ли виждали как птицата се блъска в собственото си отражение?

— Какво е това? — попита Локи.

Сега, когато беше спрял да се съпротивлява, силата му беше започнала бавно да се възвръща. Не дотолкова, че да използва сиянието, но достатъчно, за да може да вижда ясно.

— Какво е? Или може би трябва да попитам какво си *ти*?

Капитан Хаос се ухили отново.

— Ами, днес аз съм ти — отвърна той — или поне някаква твоя *версия*. Кой знае кой ще бъда утре? Трябва да кажа, че от Свършека на Световите насам не се бях наслаждавал така на игра. Пътуващ цирк? Това е гениално. Предполагам, че идеята е *твоя*?

— Попитах какво си ти — настоя Хитрецът. — Хайде, знаеш, че съм безпомощен. Отне ми всичко, което имах. Дължиш ми поне това. Какво си ти?

Капитан Хаос го погледна.

— Името ми беше Свалин — най-сетне рече той. — Спомняш ли си Свалин, Слънчевия щит? Яздех по небесата със *Сол*, слънцето. Отразявах светлината ѝ над целите Светове. Сега съм в капан в Северните земи, наред нищото, под основите на моста. Да, оставиха ме *точно* тук — продължи капитанът, когато пролича, че Локи е

изненадан. — Откриха ме след Рагнарьок, когато паднах от небето. Видяха руните ми и знаеха, че имам сияние. Затова ме вградиха в този мост и...

— И оттогава си все тук. Като паяк в мрежата си. И всички тези хора под моста — Локи посочи тълпата зад гърба си — не са точно обикновени хора, нали? Те са хората, които си събрал през последните петстотин години. Всички те са просто отражения, сенки, гледани през тъмно стъкло... — Покритите му с белези устни се изкривиха и той добави: — Ами, поздравления. Добре ме изигра. Какво ще се случи сега?

Капитанът се усмихна със злорадата си усмивка.

„Моята усмивка — поправи се горчиво Локи наум. — Всичко в него — номерата, начинът на говорене, коварството — всичко е взето направо от мен. И сега...“

— Сега, разбира се, ти не можеш да ме пуснеш да си тръгна. Така е, нали?

Всичко му изглеждаше ужасяващо ясно. Начинът, по който бяха привлечени — следата от подхвърлени трохи, която ги беше довела тук, мъглата, която беше прикрила капана, задоволството, с което това древно същество беше възприело чертите на Локи, поведението му и неговия стил.

За момент по лицето на Хитреца се мярна несигурност. Как бяха попаднали в капана? Той разбираше как Слънчевият щит е откраднал сиянието от Пророческото племе, веднага щом влязоха в неговото царство, но как беше разбрал, че идват? Кой го беше предупредил за приближаването им? И как беше успял да се скрие от тях?

Пламтящите зелени очи на капитана проблеснаха.

— Знаех, че ще се досетиш — каза той. — Работата е там, че не искам да те пускам да си ходиш. Останалите, може би, но не и теб. Ти си най-доброто забавление, което съм имал от петстотин години. И не искам да се върна към отразяването на обичайната тълпа от пазарните дни или от баржите по реката. Освен това сделката си е сделка — добави той. — Играхте и загубихте. Аз ви притежавам.

Локи стрелна с отчаян поглед лицата, които го заобикаляха. Всички те бяха студени, с изключение на това на Идун, което изглеждаше натъжено.

— Не можеш да говориш сериозно — възпротиви се той. — А и ако можеш да запазиш спомена за онова, което щитът отразява, защо ти е оригиналът?

— Защото отражението не *трае* дълго — обясни капитанът. — Използвам взето назаем сияние. Когато то свърши, изображението избледнява. Не мога вечно да черпя живот от сенките.

Локи отново погледна приятелите си. Усещаше накъде отиват нещата. Публиката отдавана се беше разпръснала и се беше насочила към другите забавления — жонгльорите, огнегълтачите и продавачите на сладкиши, които се тълпяха по брега на реката. Беше останал само капитан Хаос, изправен срещу боговете с подигравателна усмивка на лицето. Локи реши, че ще е твърде много да се надява, че боговете ще се бият за него. *Като птица, блъскаща се в собственото си отражение?*

— О, хайде де — тихо каза той.

Фрейя сви презрително рамене.

— Ти сам си навлече това — отбеляза тя. — Не очаквай помощ от нас.

Сив оголи бивните си.

— Ако си мислиш, че всички ние ще рискуваме живота си заради твоето комарджийство...

Очите на Идун с цвят на незабравка бяха влажни.

— Какво ще му сториш? — попита тя капитан Хаос.

Капитанът се ухили.

— Не се безпокой. Няма да нараня Локи. Искам да кажа, аз самият съм Локи по толкова много начини. Заедно ще станем знаменити.

Хитрецът се замисли за момент върху думите му и осъзна, че те са почти истина.

— С мен ще си в безопасност — увери го капитанът. — Повече никой няма да може да те докосне. Нито Аезир или Ванир, нито дори господарят Сурт ще може да те докопа. Свършекът на Световете ще дойде и ще отmine, а ти ще си в пълна безопасност.

— Наистина ли? — попита Локи и седна.

— Разбира се — отвърна капитан Хаос. — Оцелях след Рагнарьо̀к, нали? Мога да издържа топлината на Слънцето. И ако ме измъкнеш от тук, и двамата ще можем да сме отново свободни. Само

дето ти ще бъдеш непобедим. Срещу което, предполагам, едва ли ще имаш нещо против.

— Не, мисля, че едва ли ще имам нещо против това — ухили се Локи.

Най-сетне започваше да разбира какво иска от него капитан Хаос. В края на краищата не за пръв път му се случваше да се сблъска с артефакт от Древните времена, който беше станал отстъпник. Той знаеше колко опасно можеше да е това — колко опасно и колко полезно. Идеята да притежава Слънчевия щит — да *притежава*, вместо да бъде притежаван — внезапно му се стори много привлекателна. Ако успееше да го измъкне от моста и да го подчини, всичките му грижи щяха да останат в миналото.

Разбира се, можеше да се окаже, че това не е лесно. Мислите на капитана бяха огледало на неговите собствени. Беше твърде вероятно, докато той обмисля как да го надхитри, отражението му да прави същото. И все пак...

„Мога да го победя — помисли си Локи. — Вероятно не със сияние, а с хитрост...“

Идун продължаваше да изглежда загрижена. Тя хвърли изпълнен със съмнение поглед на капитан Хаос.

— Не смятам, че можеш да му се довериш — рече тя. — Според мен той се опитва да те измами.

— Да не бързаме толкова — усмихна се Хитрецьт. — Нека видим какво е предложението му.

Зад нея боговете се бяха съвзели, за да проявят някакъв интерес. Хеймдал отново изглеждаше изпълнен с подозрение. Скади беше оголила дългите си бели зъби.

— Типично за Хитреца — отбеляза Фрейя. — Като плъх, който напуска потъващия кораб.

— По-добре да не ни изоставяш — предупреди го Анджи тихо.

— Защо да не го прави? — изгрухтя Сив. — Тая невестулка винаги това прави.

Локи хвърли поглед през рамо.

— Първо трябва да се отървеш от тях — каза той. — Не искам да споделям могъществото си с тях.

— Сигурен ли си, че приятелите ти ще те зарежат? — повдигна вежди капитан Хаос.

Хитрецьт леко повиши глас, така че боговете да го чуят добре.

— Те не са ми приятели — отвърна той. — Чу ги какво казаха преди малко. Няма да повярваш на какво са ме подлагали — заплахи, мъчения, змии, *женитба* — опитали са всичко, което може да ти дойде наум. В някои случаи дори по два пъти. Разкарай ги от тук, пусни ги да си вървят и *след това* можем да говорим делово.

— Сигурен ли си? — попита отново капитанът. — Съгласно сделката, която сключихме, аз те притежавам. Ако позволя на приятелите ти да останат, може би един ден те ще изплатят дълга ти. Иначе ще останеш мой завинаги.

— Нямам нищо против — заяви Локи. — Хайде, за какво са ти останалите? Искам да изчезнат от тук заедно със сенките си. Само ми пречат. Изпрати ги да си вървят... — Той не довърши, сведе поглед и добави: — Искам да кажа, изпрати ги да си вървят, *господарю*.

За момент капитанът сякаш се колебаеше. Очите му се преместиха от Локи към боговете и след това се насочиха обратно към Локи. Накрая той кимна.

— Добре. Но запомни, че те познавам, Хитрецо. Ако смяташ да ми извъртиш някой бърз номер...

— Защо бих го направил? — попита Локи. — Помисли какво ми предлагаш. Ще бъде лудост, ако се откажа от него. Освен това чу какво мислят те за мен. Мислят, че съм хитрец и ренегат — плъх, който напуска потъващия кораб. — Той отново сведе поглед не толкова в знак на подчинение, колкото, за да скрие усмивката си, след което допълни: — Може би са прави да мислят така. Никога не съм демонстрирал лоялност към когото и да било. Никога не съм правил нещо за друго, освен за себе си. Може би заслужавам да бъда изоставен. Никой никога не ме е обичал. Единственото, на което се надявам — той подсмръкна, — е понякога да мислят за мен с някакво подобие на обич. Може би когато вече ме няма, ще си спомнят колко е било забавно, когато Локи е бил наоколо, и ще си кажат: „*Той не беше толкова лош. Малко буен може би, но...*“

Веселко изсумтя оглушително.

Идун избухна в сълзи.

Капитанът ги погледна замислено и след това се обърна към Хитреца.

— Предполагам, че си прав — най-сетне каза той. — Приятели, чухте го. Свободни сте да си вървите.

Боговете се смутиха и за момент не знаеха какво да правят. Идун ридаеше неспирно. Фрейя изглеждаше засрамена. Захар си издуха силно носа и се опита да се престори, че има алергия. Тор погледна намръщено Локи. В ума му бавно започна да се промъква ужасяващото подозрение, че Хитрецът може наистина да е сторил нещо благородно.

— Не мога да ти позволя да направиш това — изръмжа той.

Локи смотолеви ругатня и размаха ръце към Гръмвержеца.

— Хайде! Махайте се! — изкрещя той. — Забравете, че някога ме е имало, ясно ли е? — Той се обърна към Идун. — Махни ги от тук. Дай им малко ябълки или каквото там е необходимо и, в името на Хел, се махайте от Ридиан.

— Но какво ще стане с теб? — попита Идун с широко отворени очи.

— Забравете ме. Знам какво правя.

Докато Идун и изтощените богове напускаха изпълнената с магии сцена, Хитрецът вдигна поглед към двойника си и се усмихна с най-искрената си усмивка.

— И така. Кажи ми къде е — рече той.

— Слънчевият щит ли? — присви очи капитанът.

— Ами, ако ще освобождавам двама ни, трябва да знам къде го държиш.

Капитанът се усмихна с кривата си усмивка.

— Добре — съгласи се той. — Но има една дреболия... — Той вдигна маншета на ризата си, разкривайки златен жълъд, който висеше на верижка около дясната му китка — огледален образ на онзи, който Локи носеше през последните пет дни. — Какво е това?

Хитрецът трепна. Беше се надявал да запази това в тайна поне за още известно време.

— Това е... амулет за късмет — отвърна той.

— Свали го — нареди му капитанът.

— Защо?

— Просто го свали — настоя той. — Нещо в него ме безпокои.

Вътрешно Локи беше съгласен с него, но нещо му подсказваше, че в този случай благоверната му съпруга може да се окаже полезна.

— Има... *сентиментална* стойност — обясни той. — Бих предпочел да не го свалям.

— Наистина ли? — зачуди се капитан Хаос. — Не ми изглеждаш сентиментален.

И той призова руната *Каен*, която засвети необърнатата върху ръката му, и я насочи към Хитреца. Около стиснатия му юмрук се оформи топка от зловеща виолетова светлина, която засъска като кълбо от змии.

— Знам, че е някакво сияние — рече той. — Мога да го усетя върху себе си. Така че не се опитвай да направиш нещо глупаво — разбра ли? — Той почти завря шепата пурпурен пламък в лицето на Локи. — Огледалото има хиляди очи. Аз няма да страдам особено, ако ослепееш.

Устата на Локи пресъхна.

— Добре, добре, сияние е — призна той. — Боговете ми го сложиха преди пет дни. Някаква обвързваща руна е — това е всичко, което знам. Опитах се да я сваля, но не мога. Бяха ме приковали с нея към фургона.

Капитанът повдигна вежди.

— Значи и ти си затворник? — учуди се той. — Защо не ми го каза по-рано?

— О, хайде стига — рече Хитрецът. — Да ме водят на верига като куче — едва ли може да се каже, че това е нещо, с което се гордея. Прости ми, задето не исках всички в Деветте свята да се забавляват за моя сметка.

Помисли си, че това беше достатъчно близо до истината, за да заблуди похитителя му. Или поне се надяваше да е така — онази огнена топка можеше да причини големи вреди. Известно време капитанът го наблюдаваше внимателно през *Бярдан*. След това, изглежда, отново се отпусна.

— Добре, вярвам ти — каза той. — Може би по-късно ще се заемем с това. Сега имаме работа за вършене.

И като продължаваше да държи огнената топка, той започна да обяснява плана си на Локи, докато над тях, върху Ридианския мост, Джобният цирк пандемониум на Лъки потегли отново с тракане, а Съзнанието и Духът на Один наблюдаваха в мрака изпод моста с прибрани черни криле и немигащи стъклени очи.

Етел никак не беше доволна, когато разбра, че са изоставили Локи.

— Оставихте го там? Как *можяхте*? — попита тя, когато Хеймдал ѝ обясни какво се е случило.

— Нямахме избор. — Хеймдал имаше мрачен вид. — Освен това той самият искаше това.

— И откога *това* има значение? — неодобрително изсумтя Етел. — Ние имаме нужда от него!

Но Етел беше малцинство. Повечето от останалите бяха по-скоро склонни да смятат тази загуба за благословия. Сив не криеше радостта си, докато Фрейя бършеше очите си с носна кърпичка, опитвайки се да се престори (безуспешно), че не е крайно доволна от това, че са изоставили Хитреца.

Тор, изглежда, се чувстваше виновен, че са избягали. Браги пееше тъжна песен. Фени рече: „Това е гадно, човече“, Скади беше изпълнена с презрение и обясняваше на Аезир, че през цялото време е знаела, че Звездното куче ще избяга. Тя гледаше с насмешка Идун, която явно все още таеше абсурдната надежда, че Локи скоро ще ги настигне — може би от другата страна на реката...

— Така или иначе — подхвана Хеймдал, — защо ни е нужен повече? Знам, че държиш на него, Етел, но трябва да признаеш, че той създава неприятности. Не ни е необходим, за да стигнем до Края на света...

— Въпросът не е в това — възрази Етел, а обичайно ведрото ѝ лице сега беше изопнато и разтревожено. — Няма да продължа без него. Ако трябва, ще чакам сама.

— А ако не се появи?

— Ще се появи.

— Това пророчество ли е? — попита Хеймдал.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го остро Етел.

— Явно знаеш повече от мен, това е всичко — сви рамене Хеймдал.

— Пророчествата са нещо опасно — уморено отбеляза Етел. — В началото те значат едно, а накрая се оказва, че са означавали точно обратното. Локи трябваше да е тук. Поне така си мислех...

Вече бяха стигнали до средата на моста и Ридиан беше останал зад тях. Луната се издигаше високо, звездите светеха ярко, а отсрещният бряг на реката се виждаше ясно, докато зад гърбовете им от страната на Ридиан бледата мъгла висеше тихо и потискащо като подвижна стена. Всички усетиха как настроението им се подобри, когато се отдалечиха от града на духовете, и дори Хеймдал потрепери при мисълта, че не само Локи, но и всички те можеха да останат там, удавени в сенките, отслабени и изгубени — бледи отражения на самите себе си...

Хеймдал тихо изруга. Ненавиждаше мисълта, че по някакъв начин е задължен на Хитреца. И въпреки това според собствените си разбирания за морал той наистина му беше задължен. Дори и ако (както твърдеше Скади) Локи бе действал, воден единствено от личния си интерес, той все пак беше спасил всички тях.

Боговете бяха стигнали до последните два пилон, когато усетиха треперене изпод моста. Трусът беше кратък, но силен и разтърси цялата конструкция, раздруса фургоните и накара конете тревожно да се изправят на задните си крака.

— Какво, в името на Хел, беше това? — попита Фрейр.

Мъглата зад тях беше зловещо неподвижна. Не се чуваше нито звук, не се виждаше никаква светлина, нямаше какъвто и да е признак за живот. Можеше спокойно да няма и никакъв град, а мостът да продължава вечно.

Последва ново, по-силно разтърсване. Този път конете се втурнаха напред с ужас в очите, а изпод копитата им изскачаха искри. Колелото на една от каруците се откачи, но конете въпреки това продължиха да я влачат. Чуваше се стържене на метал върху метал и по последните метри от моста се проточи огнена диря.

— Какво *мислите*, че става? — попита Хеймдал, когато накрая напуснаха моста.

Сега мостът вече видимо се тресеше, като трусовете ставаха все по-чести. Някъде иззад стената от мъгла се разнесе далечно звънтене и докато гледаха от брега, боговете видяха как огромната конструкция се изкриви сякаш под някакъв ужасяващ натиск.

— Това, разбира се, е Локи. Проклет да е в Хел! Кого друго познаваме, който да причинява поразии, където и да отиде?

Етел се усмихна.

— Казах ви — рече тя.

И така, фучейки от безсилие, Стражът прие птичата си форма и се издигна в осветеното от луната небе, докато Хугин и Мунин, които откриха, че мястото, където са кацнали, внезапно е станало нестабилно, се стрелнаха под Риданския мост, сякаш бяха огънати от Задгробния свят.

Докато това се случваше, Горският пожар разсъждаваше усилено. Въпреки онова, което беше казал на капитан Хаос, той нямаше намерение да положи клетва за вярност пред поредния артефакт отстъпник.

Но Слънчевият щит беше могъщо сияние, което (ако можеше да го контролира) щеше да му осигури свободата, за която винаги беше мечтал — независимост от Асгард, физическа сигурност, защита от враговете, били те от Реда или от Хаоса. Това беше изкушаваща възможност, а Локи винаги беше готов да рискува, за да спечели.

Но капитан Хаос се беше оказал по-опасен, отколкото очакваше дори Хитрецът. И сега, докато висеше с главата надолу от една ръждясала греда на триста крачки над река Вимур под моста, който беше готов да се сгромоляса всеки миг, Локи започна да осъзнава, че планът му е по-рискован, отколкото е предполагал.

Слънчевият щит беше разположен между първите два пилон на Ридианския мост под ъгъл към земята. Беше изпъкнал, което означаваше, че отразява голяма част от града, както и брега, и реката, и макар да беше потъмнял от годините, руните върху него бяха достатъчно ясни: *Бяркан, Сол, Турис, Фе, Раедо, Ур, Каен, Ар* — могъщи руни за защита и светлина, които да пазят слънчевата колесница.

По време на Рагнаршок слънцето беше изчезнало благодарение на Гълтачите Скьол и Големия К и на техния неутолим апетит. Но щитът беше неразрушим и както Мьолнир беше стигнал до Задгробния свят през Сън и Средните земи.

Поне такава беше теорията на Локи. Капитанът беше твърде зает, за да говори, и Локи реши, че е по-благоразумно да запази разсъжденията си за себе си. Сега, след дълго и мъчително спускане, той висеше с главата надолу пред слънчевото огледало, докато отражението му наблюдаваше от брега и го насочваше в това, което бързо се превръщаше в много трудна операция.

Между пилоните беше разпъната голяма рибарска мрежа, готова да улови щита, когато той падне. Планът беше Локи да го освободи, като използва сиянието си, ако се налага, да го пусне в очакващата го мрежа, след това да се превърне в ястреб и да отлети от моста, за да се присъедини към своя другар.

— Да беше ми *помогнал*... — каза онзи. — Да не би да те е страх от високо?

Локи не се страхуваше от височини — поне не и при нормални обстоятелства. Но да се спусне под метален мост, който беше на почти петстотин години, и след това да увисне с главата надолу пред огледално сияние с руническата магия на Тир в едната ръка, да отчупи металната рамка, която държеше древния артефакт на мястото му, докато в очите му се сипят ръжда и сажди, а мостът става все по-нестабилен — след всичко това Локи май наистина започваше да се чувства леко изнервен.

— Приключвай с тази работа — подкани го капитан Хаос. — И запомни — без номера.

— Без номера. — Локи беше неприятно наясно колко уязвим е в сегашното си положение.

С *Каен*, насочена към него от брега, той едва ли би могъл да опита какъвто и да е номер (или поне се надяваше, че така ще си помисли капитанът), не и докато не станеше твърде късно. Каза си, че капитанът постъпва хитро, като запазва контрола върху ситуацията по този начин. Като използваше Локи, за да освободи щита, той самият можеше да наблюдава от безопасно място и веднага щом Локи пуснеше щита, капитанът можеше да го вземе и да го използва толкова бързо, колкото му позволяваше заетото сияние.

Но планът на Локи беше друг. Той нямаше намерение да пуска щита. Двойникът му беше достатъчно предпазлив и умен, за да очаква някаква измама, но Хитрецът също беше предпазлив и умен и подозираше, че щом като се сдобие с щита, капитанът ще има повече от достатъчно сияние, за да се освободи веднъж завинаги от Локи.

В края на краищата така би постъпил *той самият*, ако беше на негово място, и сърцето на Локи се сви — не, не от угризения, а от накърнено честолубие, че е толкова предсказуем.

Защото, ако Хитрецът беше уязвим, то и капитан Хаос далеч не беше в безопасност. Докато отражението на Локи се появяваше върху

полираната повърхност на щита, неговият двойник щеше да контролира положението, но ако той успееше да се промъкне зад щита и да го използва преди капитана, то тогава с капитан Хаос щеше да е свършено и Локи щеше да е свободен...

Такива бяха опасните идеи, които преминаваха през ума на Хитреца, докато се мъчеше да откърти Слънчевия щит. Беше доста голям за щит — с диаметър около четири стъпки, свършено кръгъл и надписан с руни по ръба. Останалата му част беше гладка като стъкло, макар че времето беше покрило повърхността му с нещо подобно на тъмносива патина. Щеше ли да се съживи градът, ако махне огледалото? Дали хилядите души, пленени в отражението му под моста, щяха да бъдат освободени, или щяха просто да изчезнат? И какво щеше да се случи със самия мост? Щеше ли да го има, след като Слънчевият щит изчезне? И — което беше по-важно — щеше ли Локи да има време да го използва?

— Този мост се разпада — отбеляза той. — Не мисля, че ще издържи още дълго.

Мостът сякаш усещаше, че щитът е подложен на атака. Подпорните греди стенеха, нитовете изскачаха. Насъбиралата се със столетия ръжда започна да пада от метала. Тя се сипеше по дрехите и косата на Локи и изпълваше устата му с вкуса на кръв.

— Побързай — подкани го капитан Хаос.

Локи въздъхна дълбоко. Чувстваше се все по-неспокоен. Слънчевият щит беше нещо повече от артефакт — вече беше видял доказателство за това. Капитан Хаос също се беше оказал далеч повече от отражение. Какво щеше да стане, когато освободи Слънчевия щит? Щеше ли най-сетне капитан Хаос да се сдобие със собствен живот? И какво щеше да се случи с Локи, когато вече нямаше да има нужда от него?

Внезапно през падащата ръжда му се стори, че съзира нещо под моста. Върху една от подпорите стоеше тъмна форма — може би птица. Макар да не беше в положение да призове *Бяркан*, Локи разпозна една от птиците на Один — онези досадни гарвани, които Етел сякаш беше осиновила.

Той се надяваше, че не се опитват да му помогнат. В момента последното нещо, което искаше, беше някой да се намеси. Той заопипва около Слънчевия щит за нещо, за което да се хване. Жълът,

който висеше на китката му, сега беше скрит в дланта му. Той го плъзна зад Слънчевия щит и започна да шепне заклинание...

Гарванът изграка пронизително и долетя по-близо, като посипа с ръжда обърнатия с главата надолу Хитрец. Локи видя, че главата на птицата е бяла, което означаваше, че това е Манди.

— *Пусни го в — грак!* — каза тя.

— Какво?

— *Пусни го. В реката. Хни се. Ак-ак!* — Гласът на Манди беше настоятелен и дрезгав.

Въпреки ограниченията на гласа на тялото на гостоприемника й съобщението беше ясно — „*Хвърли Слънчевия щит в реката. Махни се оттам възможно най-бързо*“.

Локи не се осмели да повиши глас, за да не го чуе капитан Хаос. Вместо това зашепна, като едва помръдваше покритите си с белези устни.

— Моля те! Просто ме остави на мира! — рече той.

Манди клъвна подпорната греда. „*Грак!*“ В очите на Хитреца се посипа още ръжда на прах.

— Ох!

Той махна прашинките от очите си и прехвърли *Тир* в дясната си ръка. Сега Слънчевият щит беше почти свободен. Той помръдна леко под натиска му и Локи усети как едновременно с това и мостът потрепери.

— *Побързай!* — настоя капитан Хаос.

— Мисля, че е готово — успокои го Хитрецът.

Той хвърли бърз поглед към гарвана и видя, че другарят му се е присъединил към него. Два чифта очи със златисти пръстени се втренчиха в него в мрака.

— Чуйте ме, не се нуждая от помощта ви — все така предпазливо прошепна Локи.

Той знаеше, че слухът на капитан Хаос е поне толкова остър, колкото и неговият, и вече беше видял с какво подозрение се отнася към него огледалното му изображение. Отново изсъска на гарваните:

— Махайте се! Мога и сам да се справя с това!

Хюи прие човешката си форма и седна с кръстосани крака върху подпората. Стаен между сенките, той почти не се виждаше от земята — сребърните му бижута бяха скрити под наметалото му от пера.

— Знаем какво си мислиш — рече той.

— Не, не знаете — изсъска Локи. — Моля ви. Да ме убият ли искате?

— Планираш да откраднеш Слънчевия щит и да го запазиш за себе си — продължи Хюи.

— И какво от това? — Локи стисна белязаните си устни.

— Това е много опасно. И какво стана с обещанието ти, а? Какво ще стане със Свършека на Световете?

— Световете могат да свършат и без мен — заяви Локи и хвърли поглед на празното пространство под себе си. — Виждал съм това представление и преди и повярвайте ми, не горя от желание да го видя отново.

— Но ти си *необходим* — настоя Хюи. — Ти си част от пророчеството. Просто хвърли щита в реката и се махни от тук възможно най-бързо. Ако постъпиш другояче, ще съжаляваш.

— Кой го казва? — промърмори Хитрецът.

Хюи изграка обезсърчено.

— *Нито веднъж* ли няма да направиш това, което ти се казва? Оцеляването на боговете зависи от това как ще постъпиш!

Локи сви рамене (това не е лесно, когато висиш с главата надолу от мост). Предположи, че до мрежата има около триста крачки. Може би щеше да пада три или четири секунди. Три-четири секунди незащитен във въздуха, през които трябваше да обърне щита и да го използва, преди капитан Хаос да успее да се намеси. Три-четири секунди ужасен риск и дори той да *не* опитахе да поеме контрол над Слънчевия щит, какво щеше да попречи на капитана да простреля Локи в небето в мига, в който артефактът стане негов?

— Щом като боговете толкова ги е грижа за оцеляването ми... — изсъска той.

— Какво шепнеш там? — разнесе се острият глас на капитан Хаос.

— Готово е — извика Локи. — Освобождавам го...

Наистина Слънчевият щит най-сетне започна да се отделя от мястото, където беше закрепен. С пропукване на руническа светлина дискът се отдели от пилоната и в същия миг мостът започна да хлътва като каруца със счупена ос.

— Хвърли ми щита! — извика капитанът.

— Хвърли го в реката — подкани го Хюи. — Това ще отвлече вниманието му и когато го направиш, ние ще ти помогнем да избягаш. Иначе той ще те погуби...

Но Хитрецът имаше друг план. Без да обръща внимание на Хюи и Манди, той прошепна кратко заклинание. Зад щита амулетът жълъд прие Облика на Сигин. Почувствала се натясно, объркана и дезориентирана, тя отвори уста да закрещи...

— Шшш, Сигин, моля те... — прошепна той.

Очите на Сигин се разшириха от изумление.

— Какво правим тук? — попита тя. — Къде са останалите? Какво си *направил*?

— Аз ли? Нищо — изсъска Локи. — Само спасих живота на всички, като рискувах собствената си кожа. Сега прави каквото ти казвам и всичко ще бъде нар...

Една пурпурна огнена топка удари моста само на три крачки над главата на Локи. Няколко железни опорни греди се отделиха като сламки от разпадащата се конструкция.

— Това беше предупредителен изстрел, Хитрецо — извика капитан Хаос от брега. — Искam този щит, и то веднага!

— Почакай малко! — отвърна Локи.

Над него по моста се появиха пукнатини. В реката падаха парчета камък.

— Сигин, *сега*! Завърти щита...

— *Ак-ак!* — изгракаха гарваните и разпериха криле, когато мястото, на което бяха кацнали, започна да се срутва.

— Да завъртя *какв-оооо*? — извика Сигин, докато подпората, на която висеше Локи, започна да се откъсва на свой ред.

След още няколко секунди и те щяха да паднат във Вимур.

Втората мисловна мълния не беше предупредителна. Тя попадна само на няколко сантиметра от главата на Локи, отскочи от Слънчевия щит и изчезна във въздуха над Ридиан. Облак от виолетови искри, всяка от които беше толкова смъртоносна, колкото и стрела от арбалет, се плъзна по повредения мост и след това падна във водата.

Локи имаше време да грабне щита, преди двамата със Сигин да започнат да падат. Свързани от Съпружеството, те се премятаха и въртяха във въздуха. Локи се опитваше да обърне щита, а Сигин се държеше здраво за него с руническата светлина, струяща от ръцете й.

Въздухът около тях беше пълен с парчета зидария и изкривен метал. Хугин и Мунин пляскаха с криле и грачеха, опитвайки се да отвлечат вниманието на капитана, докато на брега двойникът на Локи беснееше и яростно крещеше.

Третата му мисловна мълния удари Локи точно между раменете и ако Сигин не предпазваше и двама им (не със Слънчевия щит, а с *Ир*), за него нещата щяха да се окажат много по-лоши. Обхванат от пламъци и крещейки, той премина през мрежата и падна в реката.

Водата беше бърза и много студена. За момент Хитрецьт загуби съзнание. Повлечен от Слънчевия щит и от тежестта на Съпружеството, той усети ужасяващата сила на реката, която го смазваше и дърпаше надолу. Отвори уста и водата нахлу в нея, изпълни дробовете му и го погълна...

При други обстоятелства за него нямаше да представлява трудност да приеме някакъв друг Облик — може би на риба или водна змия — и да доплува безопасно до брега. Но мисловната мълния го беше зашеметила и той беше почти в безсъзнание, а сиянието му беше кажи-речи изчерпано. Освен това златната верига все още беше около китката му и Сигин, която сега беше непосилен товар, го дърпаше все по-надълбоко във водата.

Слънчевият щит! Дори и в този момент това беше първата мисъл, която му мина през ума. Сигурно беше преминал през мрежата и подводното течение го беше отнесло. Той отвори очи, но тъмнината беше толкова непрогледна, че все едно беше ослепял. Освен това се движеше бързо, повлечен от подводното течение, беше се нагълтал с вода и виждаше звезди, които се разбиваха със страхотна сила в купчина плавеи...

Още звезди.

Звезди? Ох!

Една ръка, хванала косата му, го издърпа нагоре. Усети още ръце върху тялото си. Осъзна, че го носят и след това беше хвърлен по гръб върху речния бряг. Нечия уста се прилепи към неговата и той почувства въздух в дробовете си като студен огън. Косата му беше опърлена, ризата му се бе превърнала в обгорени парцали, гърбът му пареше, сякаш го бяха жигосали.

Той чу гласове — гласове, които сякаш идваха от много далеч и които му бяха познати...

— Локи, говори ми...

— Жив ли е?

— Жив е, за съжаление. Бързо, оставете ме да го ударя, преди да се е свързал...

Хитрецът побърза да отвори очи. На звездната светлина успя да различи, макар и в началото размазано, кръг от надвесени над него лица — Хеймдал, Фрейя, Етел, Тор. Идун, чийто глас беше разпознал в началото, държеше резен ябълка. Както винаги тя изглеждаше мила и добродушна. Коленичила до нея, Пророчицата също го наблюдаваше със загрижен вид.

След това тя го зашлеви силно през лицето.

— Ох! — извика той. — В съзнание съм.

— Просто проверявам, скъпи — отвърна Етел.

Локи седна.

— Слънчевият шит... — подхвана.

Етел му хвърли един от нейните погледи.

— Сигин е добре — високо каза тя. — Просто е малко разтърсена, това е всичко. Все пак ще ѝ кажа, че си питал за нея. Дължиш ѝ живота си, надявам се, че разбираш това. Тя беше тази, която те извлече на брега. Тя беше тази, която...

— *Какво стана със Слънчевия щит?* — настоятелно повтори Локи.

— Отиде за храна на рибите. Нямаше време да го извадим. Вече може да е на средата на пътя до Хел. — Етел отново сниши глас. — Моите гарвани ми разказаха всичко.

— О — рече Локи. — Мога да обясня.

— Не си прави труда да обясняваш — отсече Етел и отиде да чака при фургоните.

След около час отново се отправиха на път и Хитрецът, който очакваше, че Етел ще разкаже на всички за неуспешния му опит да ги предаде, реши, че тя ще му прости. Каза си, че може би с преценила, че наказанието му е било достатъчно — в края на краищата беше загубил щита. Макар че когато погледна безстрастното ѝ лице, докато яздеше край него, Локи не видя никакво съчувствие, нито привързаност.

Забеляза, че тя разговаря с него само по необходимост, останалата част от времето прекарваше в четене на книга или си шепнеше с гарваните си. Хитрецът откри, че нееднократно се пита

разтревожено защо, след като изглежда, че го мрази толкова много, едновременно с това тя го и защитава.

И есе пак кой може да каже как наистина разсъждава един Оракул? — запитва се Хитрецът, докато яздеха. Скоро мислите му се насочиха към други неща, докато Джобният цирк пандемониум на Лъки остави разрушения мост зад себе си и започна последния етап от пътуването си по пътя към Края на света.

ШЕСТА КНИГА СЯРА И СВАТБЕНА ТОРТА

*Повярвайте ми. Не го наричат
„сърпужеско обвързване“ просто така.
Локабрена 5:19*

Вече бяха минали седем дни, откакто Мади бе пристигнала в Края на света с надеждата да открие Стареца, да намери решение на пророчеството и да се свърже със сестра си.

Досега не бе направила нито едно от тези неща. Търсенето ѝ се бе оказало безплодно. След срещата с госпожа Блекмор не беше научила нищо повече за Маги Риди, а Старецът продължаваше да е загадка, както и преди седмица. Йормунганд беше безполезен и предпочиташе да прекарва времето си край доковете, вместо да помага на Мади в издирването. Дори гарваните на Один ги нямаше никакви.

Сега, само два дни преди Свършека на Световете, тя отново се зачуди дали не трябва просто да се върне у дома, но в петъчния пазарен ден (осмия ѝ в града) видя нещо, което я накара да промени решението си. По-скоро видя *някого* и цялата настръхна.

„Невъзможно — каза си. — Какво прави той тук?“

И въпреки това младият мъж силно ѝ напомняше за някого, когото беше познавала преди. Начинът, по който се движеше, линията на челюстта му, тъмнорусата му коса, падаща по диагонал върху челото...

Не беше възможно. И въпреки това беше истина.

Беше се превърнал в красив млад мъж, макар сините му очи да бяха все така зли, както и когато беше момче, а докато се разхождаше между сергиите, походката му продължаваше да е все така арогантна.

Адам? Адам Скатъргуд?

Мади приклепна зад една шатра, в която се продаваха кухненски принадлежности. Перт я погледна озадачено, но тя му направи знак да си държи езика зад зъбите. През пролуката отстрани в шатрата тя проследи как младият мъж мина покрай нея.

За миг сърцето ѝ почти замря, когато той спря край една близка сергия за платове и опипа руло бледожълта коприна.

— Колко струва това?

Продавачката, жена от Външността със син воал, промърмори в отговор цената.

Адам сви рамене.

— Ще го взема — реши той и й подхвърли шепа монети.

От мястото си край шатрата Мади мярна блясъка на злато.

Значи сега Адам беше богат? Дрехите му бяха хубави, беше препасал меч и от държането му ставаше ясно, че за него е под достойнството му да се пазари с търговците. Тя се зачуди как е дошъл в Края на света и какво прави тук.

Жената от Външността сгъваше коприната.

— Е? Какво чакаш? — подкани я Адам. — Опаковай я по-бързо. Не искам мръсните ти ръце да се докосват до нея.

На Мади й се стори, че лицето на жената потъмня под воала.

— Специален ли е поводът, господине? — изфъфли тя.

Адам я погледна и се усмихна. Усмивката му не беше съвсем приятна, но в очите му проблесна развеселеност.

— Всъщност да — отвърна той. — Ще се женя.

— *Ще се жени?* — Мади го изрече почти на глас.

Фактът, че вижда Адам тук, беше достатъчно изненадващ за нея, но да чуе, че той ще се жени... Адам, който като дванайсетгодишно момче обичаше да хвърля фишеци по уличните котки и камъни по просяците (дори и по боговете), щеше да се жени — тази мисъл й се стори абсурдна. Кой би искал да се омъжи за него? И въобще какво правеше той тук?

Перт я наблюдаваше с любопитство и в очите му проблесна интерес.

— Стара тръпка? — предположи той веднага, щом Адам се отдалечи.

— Ни най-малко — отговори Мади, като продължаваше да следи Адам с поглед.

Тя се поколеба, намръщи се и бързо взе решение.

— Тръгваме след него — заяви. — Искам да разбера какво е намислил.

— Но какво ще стане с нашите дела? — попита Перт.

— Остават за по-късно — отвърна Мади. — Първо ти тръгни след него. И се опитай да бъдеш незабележим.

— Наистина ли мислиш, че това е важно? — попита Перт.

Мади кимна.

— Може и да е — добави. — Той е богат. Можеш да го ограбиш, ако искаш.

— Добре — сви рамене Перт.

Всъщност кражбата не беше точно неговата специалност, но той винаги беше отворен за предложения.

Не беше трудно Адам да бъде проследен през тълпата, шатрите и сергиите на пазара. Далеч по-трудно бе, когато той вървеше по улиците, алеите и пътеките. Вселенският град беше огромен и бе строен с размах. Главните улици бяха широки и просторни, с дълги

павирани пространства и само един ред липи, осигуряващи някаква сянка. Мади беше грабнала розова берга, докато минаваше покрай един дюкян, и сега я беше увила около главата си, както го правеха някои от жителите на Края на света. Не отиваше много на туниката и ботушите ѝ, които издаваха, че е севернячка, но тя реши, че поне скрива лицето ѝ, и внимаваше да застава зад увития в синята си роба Перт, докато вървяха към сърцето на града през площада „Свети гроб“ с неговия мраморен фонтан и огромна катедрала и след това по Алеята на Екзаминаторите.

Това беше най-голямата (и най-скъпата) търговска улица в целия Край на света и Мади усети, че бие твърде много на очи, когато двамата с Перт последваха Адам покрай редиците дюкяни с цветни навеси — бижутерии, магазини за платове, галантерии, кафенета, часовникарски ателиета и магазини за кристал и порцелан. Досега Мади беше прекарвала времето си по доковете и във „Водните плъхове“, както и в пренаселените бедняшки квартали, и това ново лице на Края на света беше изненада за нея.

Тук паважът беше широк дванайсет крачки и с месингова украса. Имаше карети, теглени от конски впрягове, малки файтони за богатите вдовици и типичните високи коли за младежите от висшето общество. Имаше дами с бонета, направени от перата на екзотични птици, перчещи се млади хора, облечени в кожи, както и богати чужденци от Външността с техните многобройни жени, забулени от главите до петите в черно и с благопристойно сведени тъмни очи.

Тук имаше слуги от всички раси — някои изпълняваха поръчки, други бяха сами, а трети вървяха по петите на господарите си и носеха пакетите им. Мади забеляза, че много от тях имат клеймо на ръката си, което не беше точно руна, а символ, наподобяващ два насочени един срещу друг върха на стрели:

— Какво означава този знак? — попита тя Перт.
Той сви рамене.

— Робско клеймо — отвърна. — Хора — предимно престъпници или такива, които не могат или не искат да си платят дълговете, или затворници, пленени от жителите на Външността и докарани тук. Преди падането на Ордена престъпниците просто отиваха в затвора, биеха ги с пръчки, бяха подлагани на Очистване или оковавани във вериги. Но в наши дни на площада „Свети гроб“ на всеки три седмици има пазар на роби и повечето престъпници свършват там. Някои изпращат да строят пътища, да добиват камък в кариерите или да работят като общи работници във фермите. Други, ако са късметлии или могат да четат, стават домашни роби на противни богати хора.

Мади погледна Перт с любопитство. Той беше станал особено предпазлив, откакто бяха влезли в тази част на града, и сега, когато бяха стигнали до средата на Алеята на Екзаминаторите, той изглеждаше неспокоен. Тя се беше питала, защото се облича в дългите роби на човек от Външността, след като очевидно е жител на Края на света (дори акцентът му го издаваше). Сега тя си спомни формата на руническия знак, за който Перт се беше заклел, че е татуировка...

... и си даде сметка колко лесно той би могъл да бъде променен с желязо и сажди или с мастило за татуировки и превърнат от клеймо на затворник в знак на свободата.

— Перт, ти бил ли си *роб*? — попита тя, почти забравила в изненадата си, че трябва да следят Адам.

Перт трепна и вдигна шарфа още по-високо пред носа и устата си.

— Точно така. Давай, разкажи на всички. Бях роб на галерите. Имаш ли представа какво ще ми сторят, ако някога ме хванат отново?

— Съжалявам — каза Мади. — Не знаех...

— Приятелят ти ще ни избяга — отбеляза Перт и кимна по посока на Адам.

— О! — възкликна Мади и ускори крачка.

Тълпата на пазара се раздели, за да ги пропусне.

Бяха минали девет дни, откакто Маги беше срещнала Адам в катакомбите под стария Университет, Оттогава се бяха случили много неща. За девет дни животът ѝ напълно се беше преобърнал. Беше научила, че Свършекът на Световите наближава, беше разговаряла с демони и богове, беше яздила през Сън върху Огнения кон и беше водила битка с Аезир. Последното беше завършило с борба на силите на волята със Стареца, по време на която сиянието на Генерала дотолкова се бе изчерпало, че сега в парчето скала бе останала само искрица съзнание. Оттогава въпреки всичките ѝ усилия Старецът не отговаряше и руните на Новото писмо си оставаха там, където бяха — заключени в онази упорита каменна Глава.

Но през тези девет дни с Маги се беше случило нещо друго, нещо толкова неочаквано и толкова ново, че всичките ѝ останали приключения останаха на заден план. Маги Риди се беше влюбила — безразсъдно, сляпо и силно, и Адам ѝ беше предложил да се омъжи за него в осем часа тази неделна утрин в катедралата „Свети гроб“.

За нейна изненада Шепнещият почти не се беше възпротивил срещу това.

— *Виждам, че и двамата сте решили* — каза той с гласа на Адам. — *Просто се надявам това да не свърши зле.*

— *Защо мислиш така?* — попита Маги. — *Звучиш като майка ми.*

— *О, да видим. Може би заради Свършека на Световите?*

— *Не виждам какво общо има това.*

— *Е, може да се поспори по този въпрос* — продължи Шепнещият. — *Със задаващата се война и с Хаоса, опустошаващ Средните земи, с демоните, излезли на свобода от Хел, с Ездачите на Лудостта и Предателството, които вече са на път, и с руните на Новото писмо, все още заключени тук...* — Той използва ръката на Адам, за да посочи Стареца, който беше все така мълчалив под покривалото, предпазващо го от прах. — *С всички тези неща, които се*

случват, някои хора биха очаквали, че ще имате други приоритети вместо задачата да избирате платове.

— Адам и аз сме влюбени. Защо да чакаме?

— *Защо ли наистина?* — попита Шепнещият.

Предишната подозрителна Маги вероятно би се зачудила защо ли спътникът на Адам така леко приема новината. Може би дори щеше да се запита как предстоящата ѝ роля на Ездача Клане би се съчетала с ролята ѝ на булка, но бурното щастие на любовта беше потиснало подозренията ѝ.

Освен това промяната в нея не беше свързана само с вълнението от влюбването. Маги, която преди девет дни беше повече от готова да се изправи срещу врага, Маги, която мечтаеше да бъде част от Бедствието, сега откри, че се ужасява от мисълта за война. Някои от опасенията ѝ бяха породени от разкритията на Стареца. Други бяха предизвикани от срещата ѝ с Хугин и Мунин. Но основната причина бе, че за пръв път, откакто Блаженството ѝ бе отнело семейството, Маги Риди имаше *нещо за губене*; а мисълта, че може да загуби Адам, беше твърде мъчителна за нея.

Ето защо се беше опитала да вкара боговете в клопка в Ридиан. Затова и не бе разкрила присъствието на гарваните на Один. Реши, че ако попречи на Огнения народ да стигне до Края на света, няма да има война и пророчеството няма да се изпълни.

И така, неохотният Ездач Клане далеч не мечтаеше за война, а дните му бяха изпълнени с мечти за любов, и докато Старецът спеше, почти можеше да повярва, че битката *не е* неизбежна.

Що се отнасяше до Шепнещия, той беше доволен. Планът му работеше идеално. Сега момичето беше във властта му. Генералът беше беззащитен. И когато получи Новото писмо и всичко си дойде на мястото, щеше да се разправи с Огнения народ — макар и не преди Один да е проумял степента на своето поражение и унижение, не и преди да е осъзнал колко много е заложил и загубил.

От гледна точка на Шепнещия чакането само удължаваше удоволствието. Оставаха два дни до Свършека на Световете, два дни, през които Генералът трябваше да възвърне гласа си. Без съмнение той все още криеше някой трик в ръкава си и най-вероятно щеше да се опита да говори с момичето. Шепнещият го очакваше — това също беше част от плана. Маги Риди вече не можеше да бъде съблазнена от

обещанията на Стареца. Тя беше влюбена жена. И това я правеше много уязвима, но и извънредно опасна.

В този петъчен следобед, докато Шепнещият кроеше планове, а Адам купуваше коприна за булката, обектът на всички тези размишления седеше край прозореца на таванския апартамент, както бе правила през цялата изминала седмица, гледаше надолу към улиците ѝ се чувстваше силно отегчена.

Цяла седмица гледаше едно и също, слушаше едни и същи указания да не излиза. Цяла седмица не беше правила нищо друго, освен да чака Адам да подготви нещата и да наблюдава Стареца, който не беше казал нито дума след последния си опит да я омае и който най-вероятно нямаше да се опита да стори това отново, поне не и до Свършека на Световите.

Не че *това* изглеждаше много вероятно. Според Добрата книга Бедствието щеше да бъде възвестено с какви ли не знаци и знамения — падащи звезди, дъждове от жаби и сяр, приливни вълни и гръмотевични бури. Маги си помисли, че точно в момента всичко изглежда толкова обикновено. *Беше* валило един-два пъти, но съвсем обикновен дъжд, сив от саждите на града и без помен от сяр и без никакви, дори най-дребни, земноводни. Слейпнир, който дъвчеше овес в яслата си, се държеше като съвсем обикновен кон. Нямаше никаква следа от Аезир, нито знак за Ездачите от Последните дни. Дори и сънищата ѝ бяха обикновени и свързани най-вече с Адам.

Но Маги изведнъж се почувства неспокойна. Дори радостното вълнение от планирането на сватбата (която щеше да е толкова романтична, като в древните рицарски времена) не беше достатъчно, за да компенсира загубата на свободата ѝ. Тя се нуждаеше от свеж въздух, от книгите си, но най-вече искаше това чакане да *приключи* — Адам да е свободен и всичко това да е само спомен.

— Защо трябва да стоя вътре? Защо да не мога да изляза с теб? — беше попитала Адам преди известно време.

Той ѝ се бе усмихнал насила.

— Винаги задаваш въпроси — бе ѝ отвърнал. — *Имам* да подготвям цяла сватба.

— Предполагам, че е така — бе въздъхнала Маги. — Но...

— Не ми ли вярваш?

— Разбира се, че ти вярвам!

И въпреки това съзнанието ѝ не можеше да се успокои. Беше пълно с въпроси, които чакаха своя отговор. Сватбите в катедралата не бяха евтини. Как Адам можеше да си позволи такава сватба? Как беше успял само за седмица да уреди нещо такова? Обяснението му, че някой друг се е отказал в последния момент, донякъде я беше убедило. Отказът му да обсъжда планове си или дори да ѝ позволи да излезе от апартамента, за да напазарува, тя беше приела като доказателство за неговата загриженост. Въпреки това не можеше да потисне лекото усещане, че я държи в неведение относно подготовката.

— Но не мога ли днес да дойда с теб?

— Вече ти казах, че не е безопасно. — Усмивката на Адам беше малко насилена. — А и някой трябва да остане да наглежда Стареца.

— О! Той ли.

— Маги, не забравяй, че е опасен — намръщи се Адам. — Не позволявай да те подлъже отново. Недей да говориш с него в мое отсъствие. Просто го наблюдавай и ми кажи, ако заговори.

Тя кимна.

— Добре. Сега излизам. Ще се опитам да се върна възможно най-бързо.

И така, Маги чакаше и се опитваше да потисне тревогата и нетърпението. Истината беше, че самата сватба ѝ беше безразлична. По-скоро би предпочела да се оженият простичко, без фанфари, вместо да правят разточителна церемония, за която трябва да се свършат толкова много неща. Но Адам (който беше романтик) отказваше да чуе за друго, освен сватба в катедрала. Щом Маги щяла да приеме неговото име, тя заслужавала подходяща церемония. Корона, воал от светложълта коприна, цветя и булчински късметчета, които да бъдат хвърляни на тълпата — накратко, всичко, за което мечтае едно младо момиче. Макар че Маги не я беше грижа за тези неща, беше трогната, че Адам ѝ се е посветил така, и полагаше големи усилия да прави онова, което той ѝ казва. Но самотата ѝ носеше мислите, които тя най-много мразеше, и сега, докато седеше до прозореца и се опитваше да си се представи като булка, съмненията, които винаги изчезваха, щом Адам беше в стаята, се върнаха като рояк летни мухи.

Имаше толкова много неща, които все още не знаеше за мъжа, когото обичаше. Кой изобщо е Адам? Как е разбрал къде да я намери? С какво си изкарва прехраната и как смята да ги издържа? Откъде е?

Кои са родителите му? Доколко е предан на нещото, наричащо себе си Шепнеция?

Тя се извърна от прозореца.

„Просто се държа глупаво — каза си. — Всяка булка в Края на света страда от предсеитбена треска.“

И въпреки това...

Погледна пиедестала, където все още стоеше главата на Стареца, обгърната от мистична тъмнина. Один се беше опитал да ѝ каже нещо, точно преди тя да го накара да млъкне. След това беше съжалила за прекалено невъздържаната си реакция. Сега оформи *Бяръкан* към Главата, като се надяваше да открие някакъв признак за живот.

— *Буден ли си?* — прошепна тя.

Нищо. Единствено мрак.

— *Моля те* — настоя Маги. — *Имам нужда да поговорим.*

Не беше ли това някакъв проблясък на отговор, дълбоко в сърцето на камъка? Сърцето на Маги заби по-бързо.

— Моля те. Няма да те нараня. Просто говори с мен...

Един звук зад гърба ѝ я накара да трепне. Обърна се и видя, че на парапета на балкона стои гарван. Друг беше кацнал на перваза. Единственото бяло перо върху главата му беше като украшение върху шлема на воин. Докато Маги се приближаваше към прозореца, той нетърпеливо клъвна стъклото.

— Пак ли си ти? — попита тя и отвори прозореца.

Хюи незабавно влетя вътре и прие човешкия си Облик, като изглеждаше много доволен от себе си. Манди се присъедини към него в гарвановата си форма и кацна върху рамото му. Той носеше малък лъскав медальон, който Маги не беше виждала преди — кръгъл диск, изписан с руни и улавящ светлината като огледало.

— Ти каза, че няма да говориш с него — рече Хюи и хвърли поглед на Стареца.

Маги сви рамене.

— Не съм говорила — отвърна тя. — Не ме е грижа дори и никога да не се събуди.

Манди изграка.

— Няма шанс *това* да се случи. Скоро ще трябва да го събудиш. За начало ще са ти нужни нови руни, преди да се изправиш срещу врага.

Манди изграка отново. „Ак!“

— Въпреки това още не е настъпил подходящият момент — продължи Хюи. — Хубаво е, че сме тук, за да ти помогнем, а? Свършекът на Световите приближава, девойче, а ние имаме много неща, за които да си говорим. Огненият народ пътува насам. Ездачът Лудост ще се присъедини към тях. Във въздуха се носи мирис на война и клане и всичко ще бъде *впечатляващо*!

— Не, благодаря — поклати глава Маги.

— Не, *благодаря*? — повтори Хюи, вдигна глава и заприлича на гарван повече от всякога. — Свършекът на Световите приближава, а ти ни казваш „не, благодаря“?

— Точно така. Не, благодаря. Стига ми толкова. Бих се с Огнения народ в Сън, откраднах Червения кон на Клането, Старецът стои до леглото ми, хванат в капан в парче скала. И *това*. — Тя махна към Добрата книга, подпряна на крака на леглото. — През цялото време вярвах, че тази Книга съдържа отговорите на всичко. Но това не е така, нали? Преди вярвах в Безименния, в битката за съвършения Ред. Но сега вече няма Ред, а само две страни, които са във война от времето преди появата на Световите. Така че какво *права* аз сред всичко това? Кой *казва*, че трябва да участвам във войната?

— Но, девойче... — запротестира Хюи.

— Не съм ти никакво девойче! — прекъсна го Маги. — Сега ме чуйте и двамата. Вдругиден ще се омъжа. Ще се омъжа. В катедралата. Ще се омъжа за мъжа, когото обичам. И *нищо* — нито Свършекът на Световите, нито Огненият народ, нито дори самият Хаос — няма да ми попречи. Бях ли достатъчно ясна?

Хюи и Манди се спогледаха.

Хюи сви рамене.

Манди изграка.

— Ще приема това за „да“

— Ами, виж сега — започна Хюи. — В неделя сутринта — това е вдругиден, девойче, в случай че си забравила — ще започне война. Пророчицата я предсказа. Кое то прави това място идеално за гарвани и врани, а не за сватбени воали и торти. И колкото по-бързо проумееш това...

— *Грак* — мрачно добави Манди.

— Всички все това повтарят — сопна се Маги. — Война, война, Свършекът на Световете — само за това говорите.

Хюи наклони глава на една страна.

— Ти си Ездачът Клане, момиче. Мислиш ли, че можеш да промениш бъдещето? Да помириш Реда и Хаоса? Да отмениш войната на Деветте свята? Да пренапишеш Книгата Откровение? Ще е впечатляващо, ако можеш да го сториш, но не е много *реалистично*.

— Не разбирам защо трябва да има война — направи гримаса Маги.

— Аха, и Богът на войната така казва, което е доста забавно. Но ние виждаме повече. Виждаме какво става във всички Светове — минали и настоящи, бързо движещи се и мъртви, и знаем пророчествата. Казват, че женска ръка управлява Деветте свята. Написано е върху крайъгълния камък на катедралата. И освен ако Пророчицата го е разбрала погрешно, то тази ръка е *твоята*, девойче, и ти ще се нуждаеш от цялата помощ, която можеш да получиш. Ето защо сме тук.

— Ами, благодаря. Но освен ако искате да сте цветарки...

— Богове, много си упорита. Можем да отворим Световете, момиче. Можем да отворим портите на Хел или на Задгробния свят, ако пожелаем.

— Не искам да отварям порти. Нито пък искам тази ръка да е моята, като стана дума за това.

— Какво значение има ти какво искаш? — Хюи вече започваше да се дразни. — Казвам ти, всичко е написано. Ти си избраната, независимо дали ти харесва, или не. *Но ключът към вратата е дете на омразата, дете от двете и от нито едно*. Това си ти, или аз съм гълъб. Какво повече искаш, а? Имаш ли някаква представа какво ще се случи, ако Ездачът Клане не язди?

В този момент Манди, която наблюдаваше улицата, нададе предупредителен крясък — „Грак!“

— Какво има, Манд? — попита Хюи.

— Грак — повтори Манди.

Тя сякаш искаше да заговори. От устата ѝ излизаха хрипливи думи на език, който не беше нито човешки, нито птичи.

— Някой идва — предупреди я Хюи. — Предполагам, че е твоят младеж. Чуй ме сега, това е важно. — Той отново се обърна към

Манди и ѝ рече с окуражаваща усмивка: — Хайде, можеш да го направиш, девойче. Тя не говори много — обясни той, — но когато го прави, е по-добре хората да я слушат внимателно.

Манди запляска с криле с нарастващо вълнение.

— *Грак! Ак-ак!*

— Хайде, Манд.

И тогава гарванът заговори. Думите звучаха грубо, но въпреки това бяха разбираеми, и Маги си даде сметка, че слуша стихчетата на детска песничка, която знаеше като малка:

*Виж как се Люлката люлей (грак!)
високо над града.
Народът Огнен слиза
бебето да донесе.
Готови да тръгнат за портата на Хел
са Огнените хора.
Нацупени устни, нацупени устни.
Всички (грак!) падат долу.*

И след това сякаш човешката реч му беше коствала твърде много усилия, гарванът полетя и се премести на прозореца на балкона.

— Чу ли я какво каза?

— Да, но...

— Няма време! — прекъснал Хюи и излезе на балкона. — Огненият народ е на път. Свършекът на Световите приближава. Скоро ще трябва да направиш избор. Знаеш как да ни намериш.

Маги отвори уста да каже, че не знае как да ги намери, а и няма намерение да се опитва да го прави, но Хюи вече се беше върнал към Облика си на птица и преди тя дори да успее да потърси подходящите думи, двамата с Манди разпериха криле и бързо се превърнаха в отдалечаващи се точки в небето.

Адам забеляза двойката, която го следеше, веднага, щом като излязоха от пазара. Можеше още тогава да им се изплъзне. Единственото, което трябваше да стори, бе да се качи в карета под наем или да влезе в някой от онези елегантни магазини, или пък да извика „Помощ“ и да се престори, че е бил ограбен. Но присъствието на Шепнеция, което винаги дебнеше в съзнанието на Адам, го предупреди да е предпазлив и да позволи на двамата, които го следят, да вървят по стъпките му през града.

— Внимавай, момче — заръча му Шепнецият. — *Не им позволявай да разберат, че знаеш за тях.*

— Защо? — попита Адам. — Кой са те?

В съзнанието му Шепнецият избухна:

— *Кои си мислиш, че са, идиот? Сега ни върни у дома, и то побързо! Нямаме повече време за губене!*

И така, Адам бързаше по улиците на Края на света с Мади и Перт по петите. Когато пристигна, завари Маги да го чака с невинно изражение до отворения прозорец. Може би беше твърде невинно, но Адам не го забеляза — беше прекалено погълнат от собствените си грижи.

— Старецът проговори ли? — попита той.

— Старецът — само за това ли те е грижа? — въздъхна Маги.

— Не, но... — неуверено отвърна Адам.

— Чакам те тук цял ден. Никога не ме питаш как съм прекарала времето си. Изчезваш за часове и след това единственото, за което се сещаш, е *това* нещо... — Тя ядосано махна към пиедестала, където каменната Глава си стоеше невъзмутимо.

Внезапно изпита гняв — не към Адам, а към Главата, към Стареца, който отказваше да говори и чиято упоритост застава на пътя на Адам към свободата.

В съзнанието на Адам Шепнецият се опита да обуздае нетърпението си.

В името на боговете, момче! Целуни я! В момента последното нещо, от което имам нужда, е тя да не ни съдейства.

Адам се усмихна на Маги с най-очарователната си усмивка.

— Донесох ти подарък. Избрах го специално за теб. — Той остави до нея пакета с коприната и я подкани: — Хайде, отвори го.

Маги усети как гневът ѝ се уталожва. Сега се чувстваше единствено гузна. Отново се зачуди дали да не каже на Адам за гарваните. Но си помисли, че Шепнещият може да се ядоса и дори да накаже Адам.

Тя взе пакета и го отвори. Погледна рулото от светложълта коприна, мека като слънчева светлина, с пришити по нея перли.

„Това е сватбеният ми воал“ — помисли си и очите ѝ внезапно се напълниха със сълзи.

— Много ми харесва! — възкликна тя. — И те обичам!

Този път беше по-лесно да се откъсне от събитията от следобеда. Такъв подарък лесно можеше да я накара да забрави пророчествата и детските песнички, дори слуховете за войната.

— Великолепен е! — възхити се тя, разгърна плата и го уви около раменете си. — Навярно ти е струвал Деветте свята...

— Сигурна ли си, че Старецът не е проговорил?

— Нито дума. Защо питаш?

— Мисля, че може да имаме проблем. Някой може да ни шпионира. Почти съм сигурен, че ме проследиха дотук.

— Шпиони? — усъмни се Маги, като си мислеше за гарваните.

— Да не смяташ, че *искам* да те държа тук, докато аз обикалям града сам? — сериозно я погледна Адам. — Не можем да допуснем да те видят. А и Аезир биха направили всичко по силите си, за да ни попречат да бъдем заедно.

— Защо биха го направили? — Очите на Маги се разшириха.

— Едно момче от Севера да се ожени за момиче от Огнения народ? Гордостта им никога не би го позволила — отвърна той. — Ако разберат, ще ме убият точно както убиха родителите и приятелите ти и всеки друг, който е бил важен за теб...

— Да *те* убият? — заекна Маги и сърцето ѝ спря да бие.

Покрай всички страхове, които беше изпитала за отдавна изгубеното си семейство, досега никога не ѝ беше минавала мисълта, че Аезир могат да поискат да наранят Адам. И защо биха го

направили? Заради чудовищната си гордост, която им пречеше да приемат, че едно дете на Огъня би се научило да обича дете на хората?

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Искам да кажа, че ще пожелаят да те притежават — въздъхна Адам. — Всичко, което са направили досега, е било подчинено на тази цел. Те те откъснаха от света. Избиха приемното ти семейство. Искана да са сигурни, че ще си съвсем сама, преди да се опитат да се свържат с теб. Единственото нещо, което не успяха да предвидят, е, че двамата с теб можем да се влюбим. Но когато разберат (а това неизбежно ще се случи), ние ще сме готови да се борим с тях. А ако Шпионите им са ме проследили дотук...

Маги отново се сети за гарваните. *Възможно ли е те да са шпиони?* Разбира се, че е възможно. Но те самите бяха предложили услугите си на нея, Маги, Ездача Клане. Бяха ѝ показали как да хване в капан Огнения народ в Ридиан. Според Хюи обаче боговете се бяха измъкнали. А ако бяха узнали за Адам...

— Какво искаш да направя? — попита тя.

Разбира се, знаеше отговора на този въпрос. Гарваните го бяха предсказали. Знаеше, че не може да чака повече Старецът да заговори отново. Руните на Новото писмо бяха в тази Глава и чакаха да бъдат разкрити.

Адам я погледна с нежност.

— Знаеш, че моментът настъпи, нали? — попита той.

Маги изпусна дълга въздишка. Това беше нещото, от което се страхуваше. Откакто беше говорила със затворника в Главата, откакто той ѝ бе казал за връзката помежду им, тя беше разбрала, че в някой от близките дни ще ѝ се наложи да го пречупи. Ще ѝ се наложи да направи избор между това да измъчва Стареца и да рискува живота на мъжа, когото обича. Не беше честно да искат от нея да прави такъв избор. Тя ненавиждаше мисълта, че ще ѝ се наложи да го стори. Но Аезир бяха заплашили Адам. А с това бяха прекрачили границата. Ако това означаваше война, то така да бъде. Огненият народ я беше обявил.

Тя се обърна отново към Адам, очите ѝ бяха като малки стоманени точки.

— Новите руни ще помогнат ли да си в безопасност?

Адам кимна.

Маги се усмихна.

— Тогава ти обещавам, че ще ги имаш — успокой го тя. — Този път той ще ми разкаже *всичко*.

Добрата книга все още лежеше на мястото до леглото, където Маги я беше оставила. С двойно превъртане на златния ключ Затворените книги бяха разкрити. Старецът стоеше в гробно мълчание върху своя пиедестал, но искрата съзнание, която Маги беше зърнала по-рано през руната *Бяркан*, оставаше като проблясък на притворено око.

Знаеше, че Один е буден и наблюдава всяко нейно движение.

Отвори Книга Възвания, проследи с пръст текста, избра съответната кантика и прочете на глас ритуалните думи:

Именувам те Один, син на Бор.

Именувам те Грим, Ган-глари...

Думите вече ѝ бяха почти познати като на песен, която често пее. Този път тя не се запъна и не произнесе погрешно тайните имена. Върху врата ѝ руната *Ак* засвети със сребристобял блясък.

— *Маги? Какво правиш?*

Гласът на Стареца беше измамно благ в съзнанието ѝ. Маги не му обърна внимание. Вместо това се съсредоточи върху думите и накара руните да пламтят като разтопена стомана, докато ги въртеше в люлка от светлина.

— *Маги, Не трябва да правиш това.*

Маги не обърна внимание на увещаващия я глас и се подготви за контраатака — Старецът със сигурност щеше да опита нещо, щом като разбере намеренията ѝ.

Именувам те Иалк и Хертейт.

Именувам те Вакр и Варма Тир.

Именувам те Баща на гарваните.

Именувам те едноокия Скитник...

Заболя я главата. Започна да вижда двойно, после тройно и всичко наоколо заплува. Светлина в сърцевината на парчето скала заблестя като разтопено стъкло.

— *Моля те, боли — изстена Старецът.*

— Съжалявам — безмълвно отвърна Маги. — Нямам избор. Това трябва да бъде направено. Именувам те Баща на Безпорядъка...

— Маги! Моля те!

Сега люлката от руни беше толкова ярка, че Маги едва успяваше да задържи поглед върху нея. Болката в главата ѝ ставаше все по-силна, като шапка, която стяга черепа ѝ.

— Спри! — изкрещя на глас Маги и дръпна люлката от руническа светлина с цялото си сияние, сякаш бе верига, с която е вързано зло куче. — Има ли име, питомно е...

Гласът в главата нададе вой на болка:

— Милост!

Но това беше чувство, което Маги вече не можеше да си позволи. Тя вдигна поглед от Добрата книга и съсредоточи цялото си сияние върху Главата.

— Така те именувам и те подчинявам на волята си.

Най-сетне борбата приключи.

Маги се обърна към Стареца в неговата мрежа от руническа светлина.

— Съжалявам, че трябваше да направя това — каза, — но времето изтича. Знаеш какво искам. Руните от Новото писмо...

Затворникът въздъхна мислено.

— Можеше просто да ме попиташ — рече ѝ. — Вместо да ме подлагаш на всички тези неприятни преживявания.

— Да бе. Сякаш щеше да ми кажеш...

— Разбира се, че щях — отвърна Генералът. — Новото писмо е твое по рождение. Както и името ти — истинското ти име — то притежава забележителна сила. Трябва да си сигурна, че няма да го подариш необмислено, на когото и да е.

— Какво искаш да кажеш с това „да го подаря“?

— О, съвсем скоро ще разбереш. Не е нужно да съм оракул, за да знам какво ще е следващото нещо, което Шепнецията ще поиска.

— Какво е то? — попита Маги.

— Ще ти заповяда да ме убиеш, разбира се.

— Не бих направила това... — запротестира Маги.

— О, но ще го сториш — увери я Старецът. — Ще го направиш, защото няма да имаш избор. Дори мога да ти покажа руните, които ще използваш, за да ме изпратиш във вечността.

— Руните — повтори тя.

— *Да, Маги. Руните.*

И най-сетне те се появиха. Руните. Новите руни на По-новото писмо, всяка в своя цвят, като вимпели, веещи се на вятъра.

Аеск и Ак, Ех и Еа, Етел и Перт, Даег, Уин и Яр. Цветовете им се носеха покрай нея толкова бързо, че Маги едва успяваше да различи имената им. Но тя разбираше, че това е без значение. Вече знаеше как да ги използва. И знаеше, че може да ги призове по всяко време и да ги подчини на своите цели.

— Девет руни. Това ли е всичко?

— *Не, има още една* — отвърна Старецът. — *Една последна и най-важна руна — онази, която ще промени вида на Световете...*

— Коя е тя? Покажи ми я! — настоя тя.

— *Търпение, Маги, търпение. Ти вече притежаваш десетата руна. Макар че все още не знаеш това...*

— Как? Къде? — зачуди се Маги.

— *Не бъди толкова нетърпелива, момиче* — каза Старецът със сухия си глас. — *Ако ще ме убиваш, поне ме остави да изрека онова, което искам. Един човек може да посади фиданка поради различни причини. Може би обича дърветата... Може да се нуждае от подслон. Или може би скоро ще му трябват дърва за горене. Затова посявай семената си внимателно. От всеки Жълд може да поникне Дъб.*

— Какво трябва да означава всичко това? — попита Маги, когато Старецът замлъкна.

— *Ще разбереш* — отговори Старецът. — *Казвам каквото трябва и не мога да мълча.*

— Но кой е човекът, за когото ми разказа?

— *Казвам каквото трябва и не мога да мълча.*

— Той някой, когото познавам, ли е? — упорстваше тя.

— *Казвам каквото...*

— *Наистина* искам да престанеш да повтаряш това! — Маги погледна ръцете си. — Моля те. Кажи ми каквото имаш да казваш.

Старецът замлъча за момент и светлината в каменната Глава проблесна доволно.

— *Маги* — тихо подхвана той, — *търсих те цяла вечност. Отне ми повече време, отколкото мислех, но повярвай ми, никога не съм те*

забравял. Нито за миг. През цялото това време се опитвах да открия възможност да те отведа у дома, при твоя народ.

— Моят народ? — попита Маги и вдигна поглед. — Огненият народ изби моя народ.

— Не — възрази гласът на Стареца в съзнанието ѝ. — Безименният изби твоя народ. Съществото, което наричаш Магистъра и което Адам нарича Шепнещия, уби всички тях с едно-единствено Слово...

— Това е било Блаженството — възпротиви се Маги.

— Нямаше никакво Блаженство — настоя Старецът. — Само армия от десет хиляди души, изпратени да унищожат Аезир. В онзи ден сестра ти спаси Световете. Но сега Шепнещият има теб — Ездачът, чието име е Клане — и възнамерява да унищожи боговете и да завладее Асгард...

— Лъжеш!

— Не мога. Аз съм Оракул.

Маги седеше мълчаливо и наблюдаваше през руната Бяркан. През нея от Стареца бликаше светлина, но тя не откриваше никаква нишка на измама, нито проблясване на лъжа.

Безименният беше убил родителите ѝ.

Шепнещият беше врагът.

За момент Маги се почувства така, сякаш целият ѝ живот се разпада. Ордент, Добрата книга, Бедствието, всички неизменни истини, в които беше научена да вярва — внезапно започна да ѝ се струва, че нито едно от тези неща не е точно такова, за каквото го е мислила. Чувстваше се така, сякаш някой ѝ е казал, че Деветте свята не са разположени върху клоните на Световното дърво, както винаги беше вярвала, а по някакъв начин се носят в небето, увиснали единствено върху магия. Беше ужасяващо. Нямаше смисъл и все пак тя разбираше, че е истина.

Шепнещият беше предизвикал Блаженството. Нещото, което обитаваше Адам, беше опасно, отмъстително същество, заклело се да разруши Огнения народ. Сестрата, която никога не беше познавала, бе предизвикала Свършека на Световете и междувременно беше спасила боговете. И сега Старецът, нейният дядо, искаше и *тя* да направи същото — да язди в битката заедно с тях и да им помогне да си върнат загубеното кралство...

— Ами Адам? — най-сетне попита тя.

— *Какво за него?* — рече Старецът.

— Шепнещият каза, че ще го убиеш. Че Аезир никога няма да се съгласят да ме видят омъжена за син на хората. Вярно ли е това? Наистина ли искаш да го убиеш?

Старецът проблесна в огнената си мрежа.

— *Защо да искам да го убия?* — отвърна той. — *Маги, аз съм Оракул. Тази сватба няма да се състои, независимо колко много я искаш...*

Маги се канеше да го прекъсне, но Старецът продължи:

— *Адам не е наш проблем. От друга страна, неговият спътник е нашият враг. Ако ги разделим, Адам не ни касае повече.*

Маги се опитваше да проумее какво ѝ казва Старецът. Аезир не искаха да убият Адам. И въпреки това сватбата нямаше да се състои. Тя се запита защо това е така? Защо трябва да е така, ако Адам е в безопасност?

Нетърпеливо се хвана за мисълта, която беше на първо място в съзнанието ѝ.

— Тогава ще се закълнеш ли, че няма да го нараниш? В мига, в който Шепнещият го освободи?

— *Разбира се, че ще го сторя.*

— В истинското си име?

— *Заклевам се в истинското си име.*

Маги въздъхна. Тя знаеше достатъчно, за да е наясно, че тази клетва е обвързваща.

— *Разбира се, ако ме убиеш, това споразумение отпада* — небрежно продължи Старецът. — *Всъщност е повече от вероятно останалите да започнат да преследват и двама ви, особено сестра ти. Между другото, ти много приличаш на нея. Толкова е жалко, че сте отраснали разделени...*

В този миг през съзнанието ѝ премина поредица от картини като карти от тестето на гадателка. Те бяха на лица и места, които ѝ бяха почти познати...

Малко момиче с дълга рошава коса, седящо върху чатала на дърво. Същото момиче — сега по-голямо — което запраща руна по момче със зли очи и мокро петно върху панталоните. Момиче върху склона на някакъв хълм и мъж с торба, който седи до нея и пуши лула.

Същото момиче, пораснало, намиращо се под земята и гледащо към огнен кладенец, където топка от разтопено стъкло подскача нагоре-надолу като плувка на въдица. Отново същото момиче наред равнина, простираща се сякаш до безкрайността...

Накрая, някъде в заобикалящия я град, един мъж с наметало и пак това момиче, които наблюдават през руната *Бярдан*.

— Тя тук ли е? — попита Маги. — Сестра ми тук ли е, в Края на света? Тя ли е проследила Адам до тук? Ами Огненият народ? Къде са те сега? Колко далеч са? Как са се измъкнали от Ридиан? И могат ли да стигнат до „Свети гроб“ навреме, за да спрат сватбата?

Старецът въздъхна.

— *Говоря каквото трябва, ала-бала и тъй нататък... Предполагам, че вече си научила какво следва...*

— Но какво ще стане със сватбата?

Один въздъхна отново.

— *Моля те, Маги. Опитай се да се съсредоточиш. Заложено е повече от една сватбена торта. Заради това Светове могат да се издигнат или да паднат, а дори и най-добре направените планове могат да се превърнат в нещо толкова дребно като целувката на влюбен.*

След тези думи Старецът замлъкна отново и Маги Риди отвори очи.

— Какво ти каза? — попита Адам, който, разбира се, беше чул само едната половина от разговора на Маги. — Даде ли ти Новото писмо? Какво ти каза за мен?

Маги поклати глава, все още зашеметена.

— Е? — нетърпеливо я подкани Адам.

Маги го погледна в очите и видя, че там гори Шепнещият.

— Първо, имаме сделка — подхвана тя. — Трябваше да пуснеш Адам да си върви.

— *Така и ще направя — увери я Шепнещият. — Да не мислиш, че ще наруша думата си? Но ти трябва да изиграеш своята роля във всичко това. След това момчето е свободно да си върви.*

— Какво искаш да кажеш? Каква роля? — попита тя.

Шепнещият изпусна театрална въздишка.

— *Постоянно задаваш въпроси — каза той. — Много добре. Позволи ми да обясня. В Сън нямам нужда от тяло. Но съзнанието ми*

в Средните земи се нуждае от физическо присъствие. Досега за тази цел използвах младия си приятел. Но се опасявам, че докато не успея да се преместя в подходящ гостоприемник, ще трябва да се налагам над свободната му воля още известно време.

Маги се замисли над думите му.

— Подходящ гостоприемник? — повтори тя.

Шепнещият сви раменете на Адам.

— *Разбира се* — отвърна той. — *Нали не мислиш, че искам да остана в капана на това жалко тяло? Имам нужда от нещо по-трайно.*

Той посочи каменната Глава. Сега сиянието ѝ отново беше помръкнало и единствено през Бяркан тя можеше да види мрежата от руни, оплетена около нея. Фактът, че изобщо нещо може да живее там, вътре, бе достатъчно труден за приемане, но че Магистърът на Адам би избрал да се настани в него, изглеждаше почти немислимо.

— Ще влезеш в *това*? — не повярва Маги.

— *Не, Маги, не в това. Но в нещо със сияние.* — Очите на Адам проблеснаха. — *Нещо приятно, може би с руни...*

— Като например? — поинтересува се Маги.

— *Просто остави това на мен. Достатъчно е да кажа, че до неделя вечерта и ти, и аз ще имаме онова, което искаме.*

— Но... какво ще стане със Стареца?

Адам отново сви рамене от името на Шепнещия.

— *Сега, когато имаш новите руни, той повече не ни е нужен. Щом станеш готова, просто изречи словото и го изпрати в Хел, където му е мястото.*

— Искаш да кажеш да го убия? — попита Маги.

— *Ами да, разбира се* — отвърна Шепнещият. — *Това е Один, Генералът на Аезир. Нашият най-голям и опасен враг. Какво друго мислеше, че ще направим? Да го изпратим да си легне с чаша мляко?*

Сега Маги видя в какъв капан е попаднала и вътрешно прокле Стареца. Дали той знаеше, че това ще се случи? Разбира се. Възможно ли бе да го е планирал така? Това също изглеждаше вероятно. Той беше Один, синът на Бор. Неговата непочтеност беше легендарна. Один, чиито планове бяха неразгадаеми, който дори когато беше най-слаб, когато беше затворник, лишен от тяло, знаеше как да измъчва съзнанието на своята жертва.

Маги си каза, че трябва да печели време. Трябваше да намери изход. Да убие Стареца беше немислимо — поне не и докато не намереше начин да защити Адам от отмъщението на Аезир. Но да не се подчини на Шепнещия също беше немислимо. Адам все още беше под негова власт, Магистърът можеше да разкъса съзнанието му...

— *Какво има, Маги?*

Гласът на Шепнещия я стресна от неприятните мисли, в което беше потънала.

— Старецът ме предупреди, че ще направиш това. Каза, че веднага щом се сдобиеш с руните, ще ми заповядаш да го убия.

— *Това ли каза?* — подкупващо попита Шепнещият. — *А... каза ли ти нещо друго?*

Маги леко сви рамене. Надяваше се, че жестът ѝ изглежда по-скоро раздразнително, отколкото гузно. Знаеше, че трябва много да внимава какво казва на Шепнещия. Ако му кажеше твърде малко, който знае как щеше да навреди на Адам, преди тя да го усмири. Ако пък му кажеше твърде много, това означаваше да му позволи да контролира положението.

Помисли си, че наистина трябва да бъде предпазлива.

— *Е, момиче, какво чакаш?* — нетърпеливо я подкани Шепнещият. — *В неделя се омъжваш. Така че дай ми каквото искам, а именно руните, и аз ще ти дам Адам, Разбрахме ли се?*

— Не и докато не освободиш Адам — упорито поклати глава Маги.

За момент настъпи тишина. Маги можеше да усети как Шепнещият се бори с гнева си. Всеки момент яростта на съществото щеше да избухне и от това щеше да пострада Адам.

Но когато накрая той заговори отново, гласът му беше спокоен, а цветовете му издаваха, че е сломен.

— *Маги, защо не ми вярваш?* — попита той. — *Преди седмица беше на моя страна. Вярваше на мен и на Ордена. Преди седмица нямаше търпение да пролееш малко демонска кръв. Какво ти каза той, че така да промени мнението ти?*

— Той не е променил мнението ми! — възрази тя.

— *Тогава какво ти каза?* — настоя Шепнещият.

Маги погледна Адам в очите. Тя не искаше да крие истината от него, но това беше за негово добро. Ако спътникът му заподозреше, че

е размислила...

— Изрече пророчество — отвърна тя. — Каза, че трябва да избира между хората и семейството си. И аз направих своя избор. Ако Огненият народ се появи тук в неделя, ще се бия. Но няма да позволя Адам да бъде жертван. Искам да ми дадеш дума, че той ще е в безопасност. Ще се оженим в катедралата в осем и тогава — само *тогава* — ще ти дам руните и ще пратя Стареца в небитието.

Адам дълго време мълча.

— *В неделя* — повтори той.

— В осем — кимна тя.

— *Заклевах ли се? И тогава ще ми дадеш Новото писмо?*

— Кълна се в истинското си име.

За момент Маги почувства почти плашещата сила на задоволството на Шепнеция.

— *Много добре* — най-сетне каза той. — *Щом така искаш. Добре.*

И пред погледа на Маги присъствието му се отдръпна, като остави Адам да стои сам. Той изглеждаше блед, но беше себе си.

Тя му се усмихна с усмивка, която се стори на Адам почти смразяваща с нежността си.

— Направих го — заяви му тя. — Ти ще си в безопасност. И никой няма да попречи на сватбата ни.

След това тя се обърна към леглото и взе парчето жълта коприна. Уви я около отрязаната си коса и гънките ѝ уловиха лъчите на късното слънце, преобразявайки я. Беше красива, Обликът ѝ беше на богиня, а очите ѝ искряха като слънцето...

Разбира се, Адам си помисли, че любовта и подходящото осветление могат да направят красавица дори от най-обикновеното момиче. Въпреки това той усети внезапен прилив на безпокойство. Маги толкова приличаше на сестра си от онзи ужасен ден на брега на Хел. Красива и опасна, като създание, дошло от свръхестествен сън.

„*Още един ден*“ — каза си той. Само още един ден и щеше да е свободен.

Тази мисъл беше толкова приятна, че Адам почувства нещо, почти наподобяващо привързаността, която човек би изпитал към бездомно куче, неочаквано оказало се доста полезен ловец на мишки.

— Маги — подзе той, — ти ще бъдеш най-красивата булка в Края на света!

И след това я целуна и Маги забрави всичко, освен лицето на Адам — устните на Адам, гласа на Адам, очите на Адам — докато долу на улицата сестра ѝ я търсеше през руната, а Старецът доволно дремеше и таеше в себе си сънища за Асгард.

Нан не се страхуваше от сънищата. Сън беше източникът на всичко живо. Тя знаеше, че Сън свързва Реда с Хаоса, както и Смъртта със Средните земи. Сънуващият можеше да говори с мъртвите, да се разхожда с боговете, да строи прекрасни въздушни замъци.

И нищо сънувано никога не се губи и нищо не се губи завинаги...

Бяха минали седем дни, откакто Нан Фей се беше превърнала в Ездача Лудост. През това време тя беше следвала указанията, дадени ѝ от птиците на Стария, и очакваше с известни опасения момента, когато ще бъде призвана да действа — макар все още да беше загадка какво точно се очаква да прави. Досега ѝ се бе налагало само да храни котките си и Епона, да се грижи за къщурката си и да чака облакът от сънища от Хълма Червен кон да допълзи по-близо до селото.

Всъщност той вече изобщо не пълзеше. До петък сутринта се беше превърнал в разперено над долината крило, хвърлящо сянка от Фетълфийлдс чак до бреговете на Стронд. Къщата на Нан беше достатъчно далече, за да е в безопасност няколко дни, но Малбри беше точно на пътя му. С напредването на облака групи от бежанци бяха напуснали селото — някои бяха отишли чак в Малката мечешка гора — но по-голямата част от жителите никога не бяха напускали долината и мисълта да я напуснат сега, дори пред лицето на такава опасност, им се струваше прекалена.

Нан чака толкова дълго, колкото можа. Но в петък вечерта, когато облакът от сънища вече закриваше небето и поглъщаше дори звука на Стронд с глухото си, отвратително бучене, тя реши, че няма време за губене. Със или без заповеди от Стария тя трябваше да направи *нещо*, за да помогне. Сама, без Облика си, тя дълбоко се съмняваше, че ще е от някаква полза за селяните. Но може би ако яздеше Епона...

Обу си най-здравите обувки, сложи си шапката и шала, които носеше по празници. След това излезе на двора да погледне Въздушния кон.

В сегашния си Облик кобилата изглеждаше (поне за Нан, която никога не беше яздила кон) много по-страшна, отколкото когато бяха

летели заедно през Сън. Освен това нямаше седло и юзда и Нан я огледа със съмнение, чудейки се дали кобилата ще може да я носи. Едно падане на нейната възраст можеше да означава смърт. Струваше ѝ се твърде вероятно да пострада, тъй като крехките ѝ стари кости не можеха да понесат и най-малкия удар и я наболяваха, когато валеше.

Въпреки това тя бодро си каза, че човек, който е летял през Сън в кош за пране, не би трябвало да се страхува от една стара кобила, след което се хвана за гривата ѝ, стъпи на един стар пън и прошепна в ухото на Епона:

— Чуй ме сега, старо момиче. Ще пояздим леко и спокойно до Малбри.

Епона разклати глава и изцвили.

— Добро момиче — похвали я Лудата Нан.

После с усилие праметна старческия си крак върху гърба на кобилата и се намести, стиснала здраво с две ръце гривата ѝ.

— Добро момиче — повтори Нан.

Без повече подготовка Въздушният кон потегли първо бавно, после в тръс, а накрая в лек галоп по пътя към Малбри.

Нан стискаше гривата му, сякаш от това зависеше животът ѝ, а звукът от пролуката в Сън постепенно нарастваше от далечно бучене до грохот на лятна гръмотевична буря.

Над нея кръжаха двата гарвана, но оглушителният звук от разкъсването в Сън поглъщаше крясъците им, както и всичко друго.

— Добро момиче — потрети Нан Фей и пришпори с пети Белия кон на Последните дни право към облака от сънища, докато в Края на света Старият спеше, а Ездачът, чието име беше Предателство, кръстосваше улиците на Вселенския град, без още да съзнава, че *истинският* предател е някой Друг...

Дори върху Въздушния кон на Лудата Нан й бяха нужни десет минути, за да стигне до Малбри. За това време облакът от сънища беше допълзъл още десетина сантиметра по-близо до вратата на къщата на енорийския свещеник, беше продължил да разяжда житен хамбар, собственост на Тайъс Милър, беше погълнал курник заедно с всичките му обитатели, както и едно рунтаво кафяво куче, което спеше до вратата на църквата, където, будни и ужасени, сега чакаха повечето останали жители на Малбри и околните села. Майките стискаха децата си в очакване на приближаващата катастрофа.

Нан Фей дълго се беше подготвяла за това. Близко деветдесет години, прекарани в очакване на момента, когато най-сетне ще имат *нужда* от нея и появата й ще бъде посрещната с въздишка на облекчение, а не с викове на присмех и презрение. Тя не беше отмъстителна по природа, но хората от Малбри не се бяха държали добре с нея и сега, когато съдбата им беше в нейни ръце, тя имаше намерение да се наслади на своя миг.

Заобиколи облака сънища, който сега се извисяваше на четирийсет стъпки височина, остави Епона в далечния край на църквата и влезе през страничната врата. Сцената, която се разкри пред очите й, беше достойна за съжаление. Църквата беше осветена със свещи. Повече от двеста селяни се бяха сгушили край отсрещната стена. Имаше деца и старци. Имаше селяни, които се опитваха да изглеждат корави. Едни плачеха, други се молеха. Нан видя Мей Смит — сега, разбира се, се казваше Мей Дийн — която беше на гости в Малбри, когато облакът сънища бе блокирал пътя, както и новия й съпруг, Зибедая Дийн, доста надут млад мъж, за когото се очакваше да стане новият епископ. Мат Лоу и хората от неговия отряд също бяха тук — Тайъс Милър, Дан Флетчър, Патрик Дън, Джак Шепърд, Бен Бригс — но дори и те изглеждаха отчаяни, очите им бяха уплашени, а лицата бледи. Някои от тях все още стискаха личните си вещи, спасени от изгубените им къщи. Когато Нан Фей отвори вратата, в църквата се

разнесе шепот. Някой започна да изрича кантика, но после бързо млъкна.

Всички погледи се насочиха към Нан и тя установи, че не изпитва особено радост, задето ролите са се разменили, въпреки всичките подигравки през тези деветдесет години. Друга жена на нейно място би се изкушила да изпита известно злорадство, но Лудата Нан Фей имаше добро сърце и когато видя нещастieto на селяните, тя се провикна колкото ѝ глас държи:

— Чуйте ме, всички! Мисля, че знам как да ви помогна!

Думите ѝ бяха посрещнати с мълчание. Може би обстоятелството, че никой не се засмя, нито ѝ се подигра, а вместо зова я гледаха със съмнение и страх (и може би е известна надежда), бе знак за обхваналото ги отчаяние.

— Какво би могъл да стори, който и да е, за да помогне? — попита Дамсън Плоумен, собственик на един от малките имоти между Малбри и Кесъл Хил Роуд. — Фермата ми изчезна в дяволската мъгла, да... И всичките ми коне също, а когато синът ми отиде да ги потърси...

— Да! — това беше Мегс, жената на орача, която някои наричаха буйна (а други направо невъздържана). — Иде Свършекът на Световете, не разбираш ли? И *твоите* хора са тези, които го докараха тук!

— *Моите* хора? — попита Нан Фей.

— Тъхъ, твоите. Пророческото племе!

Мнозина изразиха съгласието си с тези думи. Виковете на Мей Дийн бяха по-пронизителни от тези на повечето други (хората в Малбри не бяха забравили, че *нейната* сестра бе започнала това). Зеб Дийн я слушаше одобрително — беше се оженил за Мей (която все още беше красавица) въпреки съвета на чичо си Торвъл и се радваше да види, че тя поне не се колебае на чия страна да застане.

— Хайде, стига — каза ѝ той и нежно я хвана за ръката. — Недей да се тормозиш, скъпа. Все още имам някакво влияние тук и можеш да си сигурна, че когато това стигне до ушите на чичо ми, въпросът ще бъде решен.

Нан изслуша гневните викове и укорително поклати глава.

— Мислех си, че вече ще сте понаучили нещо — извиси тя глас над врявата. — Не виждате ли, че именно Пророческото племе ви

помагаше през тези три години?

— Да, бе! — извика подигравателен глас от тълпата. — Кой ни отърва от Ордена и докара на негово място Хаоса? Кой докара демоните изпод Хълма, а сега и тази мъгла от сънища, която ще ни удави? Вече трябваше да сме паднали на колене и да благодарим на боговете за милосърдието им!

Това беше Дан Флетчър от отряда на Мат, известен в долината като циник и свободомислещ човек, когото Нан Феи познаваше още от дете.

— Познавам те, Дан Флетчър — заяви Нан. — Спомням си, когато беше малко момче и ме разпитваше за сънищата си. В онези дни непрекъснато сънуваше, дори и когато майка ти те напердаши заради това.

— Така е — призна Дан, — и виж докъде ни докара това! Тази мъгла дойде от реката Сън и не смей да го отричаш.

Нан му се усмихна одобрително. Помисли, че Дан от край време си е схватлив и е добре, че е тук.

— *Не* го отричам, Дани — каза тя и през насъбраната тълпа премина ропот. — Това е началото на Свършека на Световите и както се полага, той започва от центъра. Пророческото племе се отправи към Края на света, тримата Ездачи яздят, реката Сън преля... — Тя погледна с присвити очи към бежанците. — *Нацупени устни, нацупени устни*. Сигурно знаете какво означава *това*.

Селяните си размениха мълчаливи погледи.

— Ъхъ. Това означава, че нищо не може да ни спаси — рече Дан с мрачен тон въпреки привидно напереното си държание. — Можем да бягаме, да се крием, да се опитаме да се бием, но в крайна сметка няма да променим нищо. Ще остане само мъгла и пепел.

— Грешите — възрази Нан. — Чуйте това. *Люлката падна преди векове, но Огънят и Хората ще я вдигнат отново...*

И тогава Нан цитира пророчеството, което Старият беше изрекъл пред нея, като се опитваше да изпълни дрезгавия си старчески глас със спокоен авторитет. Не се получи особено добре, защото по средата Мегс Плоумен заговори с пронизителния си глас и прекъсна думите на Оракула.

— Защо я слушате?! — изкрещя тя. — Винаги е била луда и сега се е съюзила с Пророческото племе! Казвам да я хвърлим в дяволската

мъгла и да видим какво ще се случи тогава!

— А така — разнесе се гласът на Мей Дийн, която забрави новопридобитата си изтънченост и заговори на диалект. — Няма да дадем на дъртата вещица да ни занимава с измишльотините си!

Разнесоха се викове „Вярно е!“ и „Изхвърлете я!“ Дузина ръце се вкопчиха в Нан Фей и водената от страха тълпа я понесе към вратата.

Но Дан Флетчър застана на пътя им.

— Може и да е толкоз луда, колкото казвате — рече той, — но и тъй да е, няма да й сторите зло.

За момент изглеждаше, че няма да го послушат — размахваха се юмруци, заплашваха, че ще го ударят. Някой го изрита в глезена и той се олюля.

Но сега до него застанаха Мат Лоу, Тайъс Милър и Бен Бригс. По всичко личеше, че насилието е неизбежно. Някой събори статуя. Нан побягна от готовата да я линчува тълпа и отвори вратата на църквата към мрака, където Епона, Въздушният кон, стоеше в мъглата като някой призрак.

От двете ѝ страни застанаха две опърпани фигури — Хугин и Мунин в истинския си Облик. На фона на стената от мъгла те изглеждаха като сенки от самия Хел. Побеснялата тълпа зяпна изненадано и се разтрепери от страх.

— Демони! — изкрещя Зибедая Дийн.

Нан погледна Хюи.

— Доста време ви отне — укори ги тя.

— А на *теб* ти беше казано да изчакаш, Нан Фей.

Нан сви рамене.

Манди изграка. Дори в този Облик тя явно продължаваше да има проблеми с говоренето.

Хюи опипа врата си, където проблясваше медальон с размера на монета (някакъв вид талисман), отразяващ светлината на свещите. Той изхлузи верижката през главата си и я подаде на Нан Фей.

— Какво е това? — попита тя.

— Спомен от Стария — обясни Хюи. — Използвай го както намериш за добре.

След тези думи той и другарката му възвърнаха птичата си форма, разпериха криле и изчезнаха в мъглата.

Нан погледна медальона със съмнение. Беше кръгъл, изписан с руни и в огледалната му повърхност тя виждаше отражението си, което беше обърнато с главата надолу, но някак променено и *озарено*...

Зад нея тълпата селяни беше започнала да се съвзема и прегрупира. Нан знаеше, че скоро страхът им отново ще отстъпи пред жаждата за мъст.

Но сега тя се изправи пред тях в новия си Облик — този на Ездача, наречен Лудост — и внезапно разбра какво трябва да стори, след което се засмя като дете, осъзнало простотата на поставената му задача.

— Това е лудост — отбеляза Зеб Дийн. — Трябва ли да слушаме фантазиите и измишльотините на една луда дърта вещица и някакви птици?

Нан се усмихна.

— Луда? — повтори тя. — Ъхъ, може и да съм луда. Но Лудостта е един от островите в Сън, а аз познавам *много* добре водите й.

Тя вдигна медальона, който Хюи й беше дал. От него сега светлината на свещите заблестя ярко като слънцето. Освен това той вече изглеждаше по-голям — не беше колкото монета, а колкото чиния.

И в този момент счупената руна Фе засвети върху сбръчканото чело на Нан Фей. Тя блестеше в ярък и чист бял цвят и сякаш се *променяше*, така че всеки от селяните, който дръзна да вдигне очи към старицата, видя, че клеймото се променя от мъждукащата дефектна руна в блестящо сияние от Новото писмо:

Мей изпищя и се отдръпна назад. Можеше да познае клеймо, когато го видеше, а тя беше виждала онова върху ръката на сестра й да свети по съвсем същия ужасяващ начин.

— Законите да предпазят всички ни! — извика Зеб Дийн. — За това трябва да бъде докладвано!

Но Дан Флетчър наблюдаваше преценяващо Нан.

— Какво е това, Нан? — тихо попита той. — С каква дяволия си се захванала сега?

— Кълна се, че не е дяволия — ухили се Нан. — Летях през небето в кош за пране, плавах върху островите на Сън, яздих Въздушния кон сред облаците и сега дойдох да помогна на своя народ...

— Да ни *помогнеш*? — изстена Мей. — Прокле всички ни със своето сънуване!

Нан се зачуди (не за пръв път) как може сестрата на Мади Смит да се окаже толкова глупава.

— Чуйте ме! — нареди им тя. — Никога не е имало причина да се страхувате от сънищата. Това беше просто история, измислена от Ордена, който с право се страхуваше от тяхната сила.

Селяните, изглежда, не повярваха много на думите ѝ, тъй като повечето от тях още от деца бяха убедени, че сънуването е ужасно опасно. Някои (като Мей) *никога* не бяха сънували, а други го правеха тайно. Един от тях беше Дан Флетчър, разбира се, и сега той наблюдаваше Въздушния кон, който кротко си стоеше наблизо. Като повечето селяни той познаваше всеки кон в долината, точно както познаваше и стопаните им, а този не му беше познат. Освен това изглеждаше странно *илюзорен*, като бледо отражение на кон върху локва с вода.

— Сигурно сега ще кажеш, че е дошъл тук от Сън.

Нан му се усмихна закачливо.

— Не подценявай Сън — предупреди го тя. — Сън е река, която тече и в двете посоки, от Реда към Хаоса и обратно. Сън е изворът на Сътворението. Дори Смъртта не може да се мери с него. *Нищо сънувано никога не се губи и нищо не се губи завинаги* — с това Старият ни казва, че разрушеното може да бъде построено отново. Да, дори и замъците в облаците!

— Замъци в облаците — повтори Дан. — Бих бил доволен и на храна и постеля.

— Наистина ли? — попита Нан, като продължаваше да му се усмихва. — Спомням си, че искаше повече.

— Каква е ползата от сънищата сега? — унило рече Дан.

— Ще ти покажа — заяви Нан и възседна Епона с подвижност, на каквато само преди часове не би повярвала, че е способна.

Огледалното сияние от птиците на Один сега беше почти с размера на чинията, която Нат Парсън използваше за събиране на дарения след всяка служба. Нан нямаше представа за какво служи то, но си каза, че със сигурност е сияние, хвана го с две ръце и заби пети в хълбоците на коня. След което подкара Епона право към облака със сънища.

— Не го прави! — извика Дан и пристъпи напред.

Но Нан просто се засмя.

— *Тече и в двете посоки!*

След тези думи тя се втурна в галоп в облака от сънища с развята дълга бяла коса и изчезна в дяволската мъгла, без дори да погледне назад.

— Сега какво? — попита Мат Лоу.

— Сега ще чакаме и ще се молим — отвърна Дан.

Облакът сънища вече беше стигнал до входа и докосваше прага. Хората отстъпиха навътре в църквата с надеждата, че тя ще им осигури убежище, но свещ, останала на прага, и екземпляр от Добрата книга се превърнаха в две купчини пепел, а сега и самият праг, излъскан до блясък през вековете от краката на вярващите, започваше да става млечен на цвят и да избледнява...

И тогава от мъглата излезе една фигура.

— Демони от Хаоса! — изкрещя Мей, но Бен Бригс протегна ръка, готов да я загуби, сграбчи призрачната фигура и я издърпа през входа.

За момент настъпи мълчание, докато всички зяпаха с отворени уста призрака.

След това Дамсън Плоумен нададе вик.

— *Богове! Слава на боговете!* — възкликна жена му.

Беше Сам, изчезналият им син, и през следващите няколко минути хората бяха твърде заети да се надпреварват да докоснат новопристигналия (дърпаха му косата, проверяваха му зъбите и ликуваха след всяко най-малко нещо, което той правеше), за да обърнат внимание на протестите на Зибедая Дийн, който твърдеше, че младият Сам е предрешен демон, че всички те ще бъдат два пъти прокълнати и че когато чичо му чуе за това, ще има сериозни последствия...

— О, затвори си устата, Зеб — скастри го Мегс. — *Прилича ли ти на демон?*

— Ами, със сигурност е достатъчно грозен — отбеляза Дамсън, чиито очи все още бяха премрежени от сълзи.

Сам се ухили. Всички се засмяха, с изключение, разбира се, на Зеб Дийн и Мей.

— *Единственото, което трябва да сторите, е да сънувате* — с удивление промълви Дан Флетчър. — Това е имала предвид. Това е, което се *случва*!

— Така мисля. Спомням си, че влязох в мъглата — след това нищо повече, докато Нан Фей...

— Но как го *направи* тя, Сам? — попита Мегс.

— Мисля... Мисля, че го е *сънувала*, мамо!

Дан се обърна към селяните.

— Е, какво чакаме? — попита той. — Ако Нан може да го направи, значи и ние можем!

— Ние? Да сънуваме? — невярващо каза Мей Дийн.

— Защо не? — попита Мат Лоу, който нямаше особено въображение, но беше упорит, когато се налага да се действа. — Какво повече можем да загубим?

Сред селяните настъпи раздвижване, но никой не се осмели да доближи мъглата.

— Какво? Никой от вас ли няма дори да *опита*! — Дан Флетчър затвори очи и се мушна в облака сънища, след което се върна, следван по петите от кафяво рунтаво куче. Козината му все още беше мокра и то енергично размахваше опашка.

— Чарли! О, Чарли, палавнико! — извика Дан и сграбчи непослушното куче. — Мислех, че си мъртъв, момче! — Той се обърна към съселяните си: — Видяхте ли? Можем да го направим. Всички можем. Трябва само да сънуваме и нищо няма да бъде загубено завинаги...

След тези му думи всички се втурнаха към облака от сънища. Представянето на разни неща никога не е било лесно, но в онази нощ реколтата беше по-изобилна от когато и да е.

Кучета, котки, коне, птици — всички живи като младия Сам Плоумен — започнаха да се *появяват* от дяволската мъгла. Появяваха

се отново от нищото като рояк балони на създанието, изскачащи в Средните земи със същата лекота, с която ги бяха напуснали.

За известно време вълнението накара всички леко да полудеят. Дори циниците скоро също се включиха, като се опитваха да си припомнят близки, които са загубили, ценни вещи, които са притежавали, и части от съсипания си живот. Мегс Плоумен се пресегна в мъглата и извади музикалната кутия на майка си, която мислеше за изчезнала, заедно с останалите ѝ вещи. Джо Бакалина си върна машината за броене на пари, а депата спасиха любимите си играчки. Хората от Малбри скоро откриха, че единственото, което всъщност трябва да сторят, е да се съсредоточат в онова, което са изгубили, да си го припомнят в пълни подробности, да го призват обратно от мъглата и то се връщаше при тях като плавей, носещ се по водата...

Отрядът на Мат Лоу беше изпратен да се увери, че църквата е в безопасност, и не след дълго беше установено, че мъглата е отстъпила с няколко сантиметра и вместо тревата и камъните, които преди заобикаляха малката църква, се беше появила тясна лента от седимент, блестяща с цветовете на дъгата. Никой не ѝ обърна особено внимание. Хората бяха твърде заети да създават живота си отново, сантиметър по сантиметър, камък по камък. И когато Нан Фей и Въздушният кон най-сетне се появиха от облака сънища, гледката беше твърде необичайна. Църквата вече беше пълна до половина с екзотични лични вещи, сред които като филиз на дърво беше започнала да расте част от къща (принадлежаща на Бен Бригс), а група деца без надзор бяха успели да призват няколко котета и една червена топка. Освен това през покрива растете гигантски дъб, сред чиито клони ято птици чуруликаше с такава сила, че направо можеше да събуди мъртвите.

Нан Фей се подсмихна леко и потупа Въздушния кон по хълбока. Скоро щеше да има и по-големи неща за призоваване от птици и изгубени кучета. Огледалното сияние ѝ го беше показало. Тя знаеше, че неслучайно *мислите* са своеобразни *отражения* на действителността. Твърде дълго мисленето и сънуването бяха считани за занимания на безделниците. Ако Небесната цитадела трябваше да бъде построена, то това щяха да сторят сънищата и мислите. И дори да изгубеха битката, тя знаеше, че Старият ще се гордее с тях. Нан Фей

беше постигнала онова, което никой друг не бе успял. Въпреки Хел, наводнението или Бедствието.

Защото за пръв път от петстотин години насам хората от Малбри сънуваха.

СЕДМА КНИГА ЕЗДАЧЪТ КЛАНЕ

*Ако желанията бяха коне, просяците щяха
винаги да яздят.*

Стара народна
поговорка

Колкото и да искаше да повярва, че това не е нищо повече от лош сън, Мади *не* сънуваше. Бяха минали три часа, откакто двамата с Перт проследиха Адам до един апартамент на последния етаж, близо до Алеята на Екзаминаторите. Там изненадата от предстоящата сватба на стария ѝ враг се оказа нищо в сравнение със смайването, когато научи коя ще е булката.

Адам Скатъргуд и Маги Риди? Адам и Маги са решили да се *женят*? Мади веднага осъзна, че това трябва да е част от някакъв подмолен план, макар че за нея оставаше загадка как Адам Скатъргуд е замесен в него.

Дали Маги знаеше кой е Адам? Как се бяха запознали? Дали бяха влюбени? Възможно ли беше Адам наистина да има чувства към сестрата на врага си? И как, в името на Световете, можеше близначката на Мади да е влюбена в Адам Скатъргуд? Адам, чието сърце беше толкова развалено и кисело, колкото ябълка в края на ноември, обречена никога да не узрее и да не падне, щом се спусне първата слана.

Сега скрита в сенките, тя наблюдаваше през руната *Бярдан* и се надяваше да зърне сестра си или по някакъв начин да разбере какво прави тук. Но не откри нищо необичайно, като се изключи Червеният кон в конюшната. Нямаше признаци за насилие — следи от борба, взривове от сияние — и макар че можеше да различи следата на Маги като по-ярка нишка, очертаваща пътя ѝ, тук нямаше нищо друго, което да показва, че сестра ѝ си е загубила ума, или да обясни какво може да види дете на Тор в Адам Скатъргуд.

Беше необходима цялата убедителност на Перт, за да ѝ попречи да се качи веднага в апартамента и просто да разбие вратата.

— Какво мислиш, че ще се случи — попита я той, — ако просто нахлуеш вътре?

Мади го погледна.

— Да, но...

— Чуй ме. Трябва добре да обмислим това. Нали не искаш да изпрати закона по петите ни или да ни създаде други неприятности?

Мади неохотно се съгласи, че това може би не е най-добрият план.

— Тогава какво ще правим?

— Тя те познава — сви рамене Перт. — Ако те види тук, ще заподозре нещо. Но ако аз успея да вляза и да проуча нещата...

— *Ти?* — не повярва Мади.

— Защо не? Няма апартамент в Края на света, в който да не мога да проникна и от който да не мога да се измъкна. Довери ми се.

— Да ти се *доверя?* — усмихна се Мади. — Перт, ако се опитваш да се престориш, че това ти предложение няма нищо общо с намерението да откраднеш сребърните съдове или каквито там други ценности на това място...

Перт докара засегнат вид.

— Твоя работа — рече. — Но знаеш, че мога да го направя. И ако няколко свещника, някоя кесия иди сребърна кутийка за емфие *случайно* се окажат в мен, то какво толкова лошо има в *това*, а?

Той се ухили широко и безсрамно и не за пръв път Мади беше удивена от приликата му с Локи. Тя беше не толкова в цвета на лицето му или в чертите, колкото в начина, по който се движеше, в очите му и в променливото му изражение. Може би приличаше на по-голям брат на Локи, който не е толкова разрушителен, но все пак със същата искра на променливост в него, със същото леко загатване за опустошителен горски пожар.

Мина й мисълта, че може би така е изглеждал Едноокият в разцвета на силите си, и я обзе внезапен пристъп на носталгия. Дали старият й приятел някак *беше* оцелял? Дали сестра й знаеше, ако това беше така? И каква беше връзката му със Стареца от Пустошта?

— Добре — обърна се тя към Перт. — Върви. Но бъди внимателен. Не искам да пострадаш. Гледай, без да пипаш, и се върни да ми разкажеш какво си видял. Разбрахме ли се?

— Дадено — ухили се Перт.

— И без свещници, кутийки за емфие или нещо подобно. Ясно ли е?

— Само ми разваляш удоволствието — сви рамене Перт.

И така, по залез-слънце една безлична фигура, облечена в убити кафяви дрехи, бързо се покатери върху покрива на конюшната от задна уличка край Алеята на Екзаминаторите. Прекоси го, след това се изкачи по водосточната тръба, прехвърли се през върховете на няколко покрива с керемиди, полуизядени от мъх, и накрая се озова върху скосен покрив, който гледаше към таванския апартамент. Без ярката си роба на жител на Външността Перт можеше да мине за работник, поправящ покриви, за коминочистач или дори за роб. Във всеки случай беше добре скрит и изобщо не се виждаше откъм улицата, както се беше мушнал удобно зад няколко комина.

Той оформи *Бяркан* към апартамента и погледна през кръга на пръстите си към разкрилата се сцена. За момент виждаше само светлина. Завесите бяха дръпнати, затова с просто око можеше да зърне само малка част от помещението. А дори с магическото зрение единственото, което виждаше, бяха следите, пресичащи надлъж и нашир стаята, сякаш някой крачеше непрекъснато зад дръпнатите до половина завеси. Той си помисли, че това сигурно е сестрата на Мади. Само една фурия можеше да остави такава следа. Стесни фокуса на *Бяркан* и се приближи още малко. Дори от тази позиция той не виждаше почти нищо, освен следата и движенията ѝ. И едното, и другото показваха вълнение, а сянката ѝ до прозореца се мърдаше бързо напред-назад.

След това се разнесе звукът от криле и една птица кацна на комина точно над главата му — доста едър гарван, който внимателно го наблюдаваше.

— Къш! — опита се да го прогони Перт.

— *Грак. Грак.*

В този момент към първата птица се присъедини още една — втори гарван с бяло перо на главата. Той нададе пронизителен крясък „Ак-ак-ак!“ и клъвна по-едрата птица по крилото.

Перт оформи руна. По-едрата птица се издигна от мястото, където беше кацнала, но вместо да отлети, се спусна на покрива точно до него и след миг прие Облика на млад мъж, облечен в черно, с чорлава коса и широка усмивка.

— Това не е много учтиво — отбеляза той и седна на покрива с кръстосани крака.

Перт се замисли дали да не направи *Хагал*, но се отказа. Дори с тези методи да можеше да спре мъжа птица, използването на такова могъщо сияние щеше да накара момичето в апартамента да застане нащрек.

— Кой си ти и какво искаш?

— Наричай ме Хюи — отвърна птицата. — А това е сестра ми Манди. Ние сме помощници на Ездача Клане и единственото, което *искаме*, е да видим дали Ездачът е готов за Свършека на Световите — освен ако имаш някоя излишна бучка захар или може би дори парче сладкиш...

— *Kum! Kum!* — извика по-малката птица и клъвна върха на комина.

— Ездачът Клане? — подозрително го изгледа Перт.

Хюи се ухили. На Перт тази усмивка му изглеждаше толкова искрена, колкото и кесия, пълна със злато, направено от сияние, но това беше неговият шанс да научи повече за новата си приятелка Мади и загадъчната ѝ сестра. Перт не знаеше много за пророчествата или историите от Древните времена, но песента за Трите коня от Книга Откровение му беше известна и не му беше нужно много време, за да се досети, че Черният кон, който Мади наричаше Йорги, с неговия странен апетит и склонност да променя Облика си, изобщо не е кон, а някакво създание от Сън, което се преструва на кон. А ето че сега Хюи му говореше за Ездач, чието име е Клане...

— Кой е Ездачът Клане? — попита той. — Да не е онова момиче от таванския апартамент?

— Ъхъ — усмихна се Хюи с бляскавата си усмивка. — Може и да е тя, ако язди...

— И какво общо има това с мен?

— Мисля, че може да е всичко.

Перт за момент се замисли дълбоко. Дали Мади знаеше за всичко това? От негова гледна точка новата му приятелка беше досадно потайна. От пристигането си в Края на света тя не му беше разказала почти нищо за семейството, произхода си и източника на загадъчното си сияние. Кое беше момичето, което тя беше дошла да открие? Какъв беше онзи Старец от Пустошта? Как момиче от Северните земи знаеше толкова много за руните? Какво наистина знаеше Перт за Мади? Че е

нова в града, че има сияние и е наясно как да го използва, че има могъщи врагове.

Възможно ли бе тя да е единият от Ездачите? Възможно ли беше Йорги да е Черният кон? На Перт му се струваше, че може би е той. И колкото повече се замисляше над това, толкова по-вероятно му изглеждаше, че може да спечели нещо от всичко това — може би съкровище от Долната земя или информация, за която някой подходящ човек би заплатил.

— Кажи ми — попита най-сетне Хюи, — чувал ли си за нещо, наречено Стареца от Пустошта?

Перт кимна. Няколко пъти беше чувал Манди да изрича тези думи, но продължаваше да няма никаква представа какво е това. Човек? Предмет? По малко и от двете?

— Какво е това?

— Съкровище — отвърна Хюи, — съкровище от Долната земя, по-ценно от злато и рубини.

— Така ли? — зачуди се Перт. — И знаеш ли къде е то?

— Тъхъ. Точно там, в този тавански апартамент.

— Наистина ли? — не повярва Перт.

Манди изграка.

— И какво искате от мен? — попита Перт.

— Да го откраднеш — отвърна Хюи.

— Да го *открадна*? Но нали казахте, че сте...

— Помощници на Ездача Клане. Което означава, че служим на интересите на Ездача. Дори когато самата Ездачка не знае какви са интересите ѝ.

— И искате да ми кажете, че Ездачът се нуждае от...

— Крадец — довърши вместо него Хюи. — Много добър крадец — усмивката му беше по-широка от когато и да било, — който да може да се изкатери до балкона посред нощ. Който да може да се вмъкне вътре съвсем безшумно и да вземе Стареца от мястото, където е скрит. Крадец, който да може да развърже възлите сияние, в които е овързан, без никой да усети. И най-сетне такъв крадец, който да може да го отнесе на безопасно място, където никой няма да го открие, след което да си прибере наградите...

— Какви награди? — попита Перт.

Хюи махна неопределено с ръка. Сребърните пръстени върху ръцете му издадоха приятен звънящ звук. Перт, който знаеше как да прецени стойността на сребърен пръстен, без дори да го претегли, почувства как от върховете на пръстите му към колана с парите премина тръпка на удоволствие.

— Каквото ти харесва — отвърна Хюи. — Злато, сияние, каквото сърцето ти пожелае...

— Сърцето ми е *много* взискателно...

— А пък Старецът е *много* услужлив — увери го Хюи, — стига ти да си много дискретен.

Перт отново обмисли предложението. Трябваше ли да каже на Мади за това? Но дали *наистина* ѝ го дължеше? Очевидно и тя искаше тази награда — да получи онова, което сърцето ѝ иска — защо иначе би го изпратила тук, без дори да му каже какво е това нещо?

Замисли се за Мади Смит. Харесваше момичето. Наистина го харесваше. Но от опит знаеше, че приятелството рядко е добро капиталовложение, докато парите в ръка... Е, *това* поне беше нещо, което разбираше. И колкото и да съжаляваше, че му се налага да измами приятел, мисълта, че ще получи онова, което сърцето му желае, бе достатъчна, за да приспи съвестта му. В края на краищата никой нямаше да пострада.

Той отново призова руната *Бяркан* и погледна през прозореца на таванския апартамент. През завесите видя легло с балдахин, покривало от кадифе, пиедестал, нишките руническа светлина, които бележеха движенията на обитателя, и някаква синя топка, която светеше...

— Това ли е?

— Аха — кимна Хюи.

Сега и той самият почти можеше да го чуе — слаб глас в дълбините на съзнанието му, който шепнеше името му — „*Перт, Перт...*“.

— То говори! — възкликна той.

— Прави повече от това. Но първо трябва да го освободиш.

— Да го освободя? — повтори Перт. — Защо? Затворник ли е?

— Да, приятелю — потвърди Хюи. — Роб.

За момент Перт се замисли за работата, която му предлагат. Не изглеждаше много трудна. Очевидно трябваше да влезе от балкона и най-големият риск бяха петнайсетте крачки между целта и леглото.

Най-подходящото време бяха малките часове на нощта. Момичето щеше да е заспало и той щеше да се измъкне по покрива. Всичко изглеждаше доста просто — лесна, малка кражба. Разбира се, катеренето нямаше да е лесно и трябваше да е *много* тих...

— Е? — подкани го Хюи. — Имаш ли план?

— Нима нямам винаги? — отвърна с въпрос Перт.

По същото време в апартамента Маги си правеше собствени планове. Тя изчака Адам да заспи, след което тихо се измъкна от леглото. Старецът беше тъмен върху призрачния си пиедестал. Тя предположи, че той също спи.

„Добре — помисли си Маги. — *Нека спи.*“ Този път целта ѝ беше другаде. И благодарение на гарваните на Один знаеше къде да я открие. По пътя към Края на света, някъде на юг от Ридиан, Джобният цирк пандемониум на Лъки подготвяше последното си представление.

Тя оформи руната *Бяркан Сън* — и остави съзнанието си да се носи. Този път беше наясно точно какво търси и съзнанието ѝ се понесе с лекота към Сън, като се плъзгаше леко по нейните води като морска птица, която лови риба.

Сега беше толкова по-лесно от преди — Маги почти се изненада от себе си. Ездачът Клане нямаше нужда от Кон, за да се потопи в света на Сън. Трябваше само да разбере колко далеч е стигнал Огненият народ — останалото можеше да бъде призовано също толкова лесно, колкото и змията, която почти беше убила Локи на Хълма Червен кон.

А, ето го.

Там беше. Джобният цирк пандемониум на Лъки се движеше по пътя към Края на света. Маги се приближи нетърпеливо, като поглъщаше всяка подробност.

„*Значи — каза си тя, — това е моето семейство.*“

Почти се усмихна при тази мисъл, както дете би се усмихнало при появата на известни и обичани герои от позната приказка — Кралицата на свинете, Силния мъж, Момчетата вълци, Човешкия славей — докато не си спомни *защо* е тук.

В този момент чу в главата си един сух глас:

— *И защо е всичко това, Маги?* — попита той. — *Мислиш, че можеш да ги спреш? Така ли?*

Маги отвори очи.

— Кой е там?

Върху пиедестала си в мрака Старецът проблесна с нещо, подобно на ирония.

— Какво искаш да кажеш? — изсъска Маги. — Че никой не може да спре Огнения народ?

— О, те могат да бъдат спрени — увери я Старецът. — Но това няма да попречи на Бедствието. Казано е, че Ездачът Клане ще язди, а не че „след сватбата Ездачът Клане ще направи прием с шампанско, последван от народни танци и сватбена торта“.

— Какво? — напълно объркана попита Маги.

— Няма значение — отвърна Старецът. — Онова, което искам да кажа, е, че всеки от нас има своята роля в това. Адам също, колкото и да е жалко това. Макар че, ако питаш мен, не разбирам какво намираш в него. Дете на хората. Точно това дете на хората. Това малко неискрено и лукаво...

— Спри! — извика тя. — Спри да говориш такива неща! Аз го обичам!

Гласът на Стареца в съзнанието ѝ заговори с безкрайно търпение:

— Маги, ти не го обичаш. Дори не го познаваш. Като начало, името му не е Гудуин, а Скатъргуд. Казал ли ти е това? Казал ли ти е, че през изминалите три години се опитваше да унищожи семейството ти? Че няма да се спре пред нищо, докато не ни види повалени? Че не те обича и никога не те е обичал — и че цялата тази сватба е идея на неговия господар?

— Как може сватбата ми да е част от това? — презрително попита Маги.

— Не сватбата ти — отвърна Старецът, — а сватбеният подарък...

В този момент в съзнанието си Маги видя друга поредица от трепкащи картини като рисунки от албум. Самата тя — може би малко по-възрастна — косата ѝ отново беше покрита с берга. Но не с някой от белите шарфове, носени от девойките в Края на света. Беше черна — шарф на вдовица — и на коляното си държеше дете, момченце със знака на Огнения народ.

За момент Маги не можеше да си поеме дъх.

— Няма как да знаеш това — заяви тя. — Никой не може да го знае. Мислех... но е твърде рано, за да съм сигурна...

Блясъкът на Стареца се засили.

— *Не бъди глупава. Знаеше от самото начало. От първия миг, в който легна с него. Почувства го. Знаеше, защото аз го знаех. Детето, което носиш — плодът на Дъба — ще определи съдбата на Аезир. Руническият му знак — дарбата му — е върховната руна. Десетата руна от Новото писмо.*

И Старецът започна да цитира пророчеството на Пророчицата:

*Люлката падна преди векове, но Огънят и Хората
ще я
вдигнат отново
с една целувка, само за дванайсет дни, на Края на
света,
дар от гроба.
Но ключът към вратата е дете на омразата, дете
от
двете и от нито едно.
И нищо сънувано никога не се губи, и нищо не се губи
завинаги.*

— За това ли е всичко? — попита Маги, забравила, че трябва да говори тихо. — Да не искаш да кажеш, че Адам е знаел, че това ще се случи? Може би мислиш, че той го е планирал само за да се добере до тази руна?

Старецът въздъхна.

— *Не мисля. Не забравяй, че съм Оракул. Но дали синът ти ще доживее, за да се превърне в дар за боговете или за техните врагове — е, Маги, това зависи от теб.*

Маги дълго стоя мълчаливо до потъмнялата каменна Глава. Руната Ак върху врата ѝ светеше трескаво.

За момент ѝ се стори, че в казаното от Стареца има някакъв смисъл — начинът, по който Адам я беше издирил, как господарят му я беше използвал, първо, за да вземе Червения кон, а после, за да намери Стареца. И когато тя се беше разбунтувала, я беше изиграл, като се бе възползвал от зародилите ѝ се симпатии и бе заплашил новия ѝ

приятел, докато самият Адам се възползваше от самотата ѝ, ласкаеше я и я придумваше, оставяше я да вярва, че я обича...

Но, разбира се, Старецът би казал точно това.

Дали би го направил? Но той не може да лъже...

Каза си, че не му се *налага* да лъже. Трябваше само да използва истината за своите цели. В края на краищата това беше Один — майсторът на манипулацията. С предсказанието си, че сватбата няма да се състои, с начина, по който си играеше с нейните страхове и желания, като внимателно ѝ подхвърляше късчета истина, извадени от контекста и пречупени през неговата собствена и единствена по рода си гледна точка, той се надяваше да подкопае симпатиите ѝ, да я изпълни с надежди, съмнения и недоверие и накрая да я накара да мине на страната на Аезир.

Тя си помисли, че в това има съвършен смисъл. Старецът се нуждаеше от лоялността ѝ. Искаше детето ѝ — неговият правнук — да бъде дете на Аезир. А гордостта му — легендарната му гордост — нямаше да позволи дете на хората да играе каквато и да е роля в неговата династия. И така, името на Адам не беше Гудуин? Какво от това? Един мъж може да смени името си поради множество причини. Това не го правеше лъжец и не означаваше, че не я обича. Беше се заклел да унищожи Аезир? Някога и Маги беше сторила същото. Това не го правеше непочтен и не хвърляше сянка на съмнение върху любовта им. Тя си помисли, че е точно обратното. Ако след всичко това Адам все още би могъл да обича детето на враговете си, то това не го ли правеше *по-добър* от тях? Не го ли правеше по-благороден?

И така, тя отхвърли мрачните си мисли като лош сън, който известно време е изглеждал реален и след това е избледнял в нищото. Любовта не е свещ, която може да бъде угасена от първия полъх на съмнението, и Маги беше достатъчно млада и оптимистично настроена, за да вярва, че ако *наистина* има измама, то тя идва от Шепнеция, а не от нейния годеник.

Ако отделише Адам от злонамерения му спътник, всичко можеше да започне на чисто. Адам, Маги и тяхното дете — съвършеният и ненарушим кръг от трима. Семейство, което да замени онова, което беше изгубила. И сега, когато щеше да става майка, сватбата със сигурност *трябваше* да се състои...

Внезапно от балкона се чу звук. Някой тихо и ловко се опитваше да отвори прозорците на спалнята.

Маги призова руната *Хагал* и я заостри в една точка от ръката си. Не знаеше кой е неканеният гост, но беше избрал неподходящ момент. Сега Маги беше майка. Нямаше значение, че синът ѝ е още само зародиш в утробата ѝ. Нямаше значение, че синът ѝ е ключът за съдбата на Деветте свята. Вътре в нея се беше събудил някакъв жесток и примитивен инстинкт.

Тя се отдръпна в сенките и зачака.

Светлините в таванския апартамент намаляха едва късно след полунощ. На някого му беше трудно да заспи, а Перт не искаше да направи своя ход, преди да е сигурен, че никой няма да го наблюдава. На покрива беше студено и дори и кожената му туника не беше достатъчна, за да го предпази от студа. Перт потрепери — пръстите го боляха и той ги завря под мишниците си.

За момента планът му беше доста прост. Веднага щом Маги и младият ѝ мъж заспяха, той щеше да се покатери до апартамента. Щеше да използва въже и кука, за да се качи на балкона, после тихо да отвори прозореца, да се промъкне до пиедестала, да пхне Стареца в торбата, метната на гърба му, и да се измъкне по същия път, по който беше дошъл.

Но според Перт да открадне Стареца, без да го заловят, беше само първият етап. Втората и доста по-опасна част беше да се избяга от Мади. Изглежда, че най-подходящият път беше по покривите, макар че той не беше сигурен с колко време ще разполага, преди тя да стане нетърпелива и да осъзнае, че е измамена.

Най-накрая светлините угаснаха. Той изчака още час. След това се покатери на балкона, отвори прозореца (беше затворен, но Перт си беше взел инструментите) и влезе безшумно в стаята. Нужно му беше известно време, за да свикнат очите му с тъмнината. Луната отвън беше пълна. От широкото легло с балдахин се разнасяше равномерно дишане. Той пристъпи една крачка напред към пиедестала, където беше видял топката синя светлина...

И застина на място. До леглото стоеше фигура в бяло. Момиче с остригана коса и големи черни очи, което държеше в дланта си огън.

Първата му мисъл беше удивление колко много момичето прилича на Мади. Разбира се, той знаеше, че са сестри, но въпреки това се оказа неподготвен. Като се изключеше късо подстриганата ѝ коса, тя изглеждаше точно като Мади — същата упорита уста, същото живо лице, същото съсредоточено изражение...

Тя запокити пламтящото нещо към Перт, който се хвърли на пода. Оръжието — той реши, че е някаква мисловна мълния — мина над главата му и се удари в стената. Последва трясък, придружен от проблясък. Перт скочи към пиедестала и оформи *Ир*, за да се предпази. Ръката му вече докосваше нещото, което Мади наричаше Стареца, когато нещо го удари в гърба с невероятна, зашеметяваща сила и той се строполи, а пред очите му заиграха звезди.

Старецът падна заедно с него, за малко не смаза черепа му, докато се сгромолясваше на пода. Отскочи от рамото му, изтъркаля се до него и спря.

Перт изруга и се сви от болка. Върху ръката му руната *Перт* светна в зловещо розово-червено. Той видя момичето да стои над него. Едната ѝ ръка беше протегната и държеше сиянието, а с другата беше притиснала корема си.

— Угаси я — заповяда момичето.

Очите на Перт се стрелнаха към руната в ръката ѝ. Беше *Хагал*, Унищожителят. Нямаше време да призове защитно сияние. Ако го удареше, беше свършен. Разбира се, това се отнасяше и за момичето — ако сега изстреляше мисловна мълния, нямаше да има време да се защити. Сиянието му може би щеше да я събори, но нейното вероятно щеше да го унищожи.

Въпросът беше дали *тя* знае това.

Той стана много бавно, като продължаваше да държи руната в ръката си. *Перт* и *Хагал* се изправиха една срещу друга като чукове.

— Угаси сиянието си — нареди момичето.

— Защо *ти* не угасиш твоето? — попита Перт.

— Защото това е *Хагал*, Унищожителят — отвърна тя. — Ако реша да те ударя с него, няма да ти се размине само с главоболие.

— Е, това е *Перт* — язвително натърти Перт с доста по-голяма увереност, отколкото в действителност изпитваше. — *Перт*, ъъъ, Всемогъщият. И ако те ударя с *него*...

Маги изглеждаше скептично настроена.

— Е? — подкани го тя.

— Ами, няма да е красива гледка — отвърна Перт и започна да се отдръпва към прозореца.

Очите на Маги проблеснаха. Ръката върху корема ѝ се премести надолу, сякаш за да го защити.

— Много приличаш на сестра си — отбеляза Перт.

— Да, казвали са ми го и преди — увери го Маги. — Тя ли те изпрати тук?

Перт кимна.

— За да ме убиеш?

— Не.

Тя го погледна през руната *Бярган*. Дълго време не каза нищо. *Бярган* озари лицето ѝ с ясна синя светлина, а в ръката ѝ руната *Хагал* сияеше със смъртоносен сребрист блясък. Накрая тя прогони руните и насочи златисто сивите си очи към Перт.

— Върни се при сестра ми — рече тя — и ѝ кажи, че няма да участвам във войната. Кажи ѝ, че когато дойде Бедствието, ще са с един Ездач по-малко.

— Пускаш ме да си *вървя*? — попита Перт.

Маги кимна.

— Просто така?

— Да не би да предпочиташ преди това малко да те ступам? — мрачно се усмихна тя.

— Тъъ, не особено — отвърна Перт.

— Тогава просто отнеси съобщението — каза тя. — И ако някога те видя отново, ще те убия. Разбра ли ме?

Перт си помисли, че това сигурно е някаква клопка. Момичето вероятно беше схванало, че той блъфира. Рамото му все още беше безчувствено от удара, който беше получил. Той предположи, че му е останало сияние за един удар, след което щеше да е в ръцете ѝ. И въпреки това тя беше решила да го пусне...

— Защо? — попита той.

Маги сякаш се канеше да отговори, когато от леглото с балдахин се разнесе звук. Тя трепна. Перт призова сиянието си. Адам най-сетне се беше събудил.

— Какво става? — попита той.

Перт се обърна, за да побегне.

— Маги, спри го! Ще се измъкне!

Кракът на Перт закачи главата на Стареца. Той бързо се наведе и я взе...

В този момент Адам грабна първото нещо, което му попадна подръка (което по ирония на съдбата се оказа сребърен свещник), и го

запокити с все сила по неканения гост. Удари Перт отстрани по главата. Ударът беше кос, но болезнен. Перт се олюля и инстинктивно изстреля мисловната си мълния в стената.

В стаята избухна руническа светлина. През пелената на болката Перт разпозна красивия млад мъж от пазара. Той запрати нова мисловна мълния — инстинктът му надделя над страха — и в спалнята се разпиля рояк червени искри, подобни на фишеци.

Адам вдигна ръка, за да предпази лицето си. Маги призова *Ир*, за да защити и двамата им. А Перт пхна Стареца в торбата, метната през рамото му, затвори очи и с всички сили се затича към малкия балкон.

Не използва въжето, а просто се *хвърли* в нощта, размахвайки ръце и крака. От паветата долу го деляха двеста стъпки, а нямаше за какво друго да се хване, освен за лунната светлина.

Но Перт не падна. Дузина стъпки по-надолу той се хвана за едно стърчащо парче от водосточната тръба и въпреки болката в раменете и гърба си успя да се издърпа върху обточената с олово тръба, оттам скочи върху заострен покрив, след това се спусна по наклона, заобиколи няколко комина и прекоси покривите като котка. Докато бягаше, Старецът в торбата отскачаше от хълбока му. Накрая не можеше да тича повече, спусна се по един улук до малка улица, минаваща покрай отводнителен канал.

Там той спря, за да си поеме дъх. Помисли си, че му се е разминало на косъм. Ако знаеше как това момиче хвърля сияние, навярно щеше да си помисли добре, преди да се вмъкне вътре. Каза си, че просто е извадил късмет. Беше се измъкнал само с някоя и друга синина, беше успял да открадне Стареца *и* едновременно с това да избяга от Мади.

Беше доста доволен от себе си и почти беше решил да отпразнува случая в някоя кръчма в района, когато един глас зад гърба му извика:

— Спри в името на закона!

В следващия момент върху рамото му се стовари нечия ръка.

Перт замръзна. Сиянието му беше напълно изчерпано. Нямаше сили да бяга или да се бие. Обърна се. В уличката стояха двама служители на закона с тежки тояги. Третият, сложил ръка върху рамото на Перт, гледаше с подозрение торбата. Дали го бяха видели на покрива? Ако беше така, значи беше загазил. Ако ли не (а това

изглеждаше по-вероятно), то може би нямаше от какво да се безпокои. Насили се да се усмихне.

— Пристави, как мога да ви помогна?

Служителят на закона, който беше най-близо до него, изръмжа:

— Какво има в торбата?

— Какво? Това ли? — попита Перт.

Той отвори торбата, в която беше скрит Старецът, като внимаваше да не прави твърде резки движения. Някои служители на закона бяха известни с това, че твърде ревностно използват бухалките си, и Перт нямаше намерение да им дава и най-малкия повод да си послужат с тях. Старецът в торбата изглеждаше просто като парче скала — може би като вулканично стъкло или блокче шлага.

Служителите на закона го огледаха внимателно и на лицата им беше изписано едно и също подозрително изражение.

— Какво е това? — най-сетне попита единият.

Перт си придаде обиден вид.

— Това е скулптура. Не виждате ли? Каменна глава. Искam да кажа, не е довършена, но със сигурност можете да забележите художественото майсторство. Благородното изражение. Високомерието във веждите. Мъдростта, криеща се в грубо оформения нос...

— А това? — Приставът посочи инструментите, които Перт беше взел със себе си — нож за рязане на стъкло, сгъваем лост за влизане с взлом, малък чук за разбиване.

— Това са инструментите на моя занаят — отвърна Перт. — Не виждате ли, че съм *скулптор*?

Каза това толкова засегнато, че служителите на закона се хванаха. Тримата пристави погледнаха тържествено каменната Глава и признаха, че да, в нея *наистина* има нещо, и Перт може да си върви.

И тогава, точно когато се готвеха да си тръгнат, единият от служителите на закона — по-възрастен мъж със студени сини очи, надничащи изпод шапката — сведе поглед и застина. Перт беше навил ръкавите на връхната си дреха, докато се вмъкваше в таванския апартамент. Сега на сребристата лунна светлина руническият знак се виждаше ясно върху кожата му, сякаш беше мастилено петно.

— Какво е това? — попита приставът.

— Това е татуировка от Външността — отвърна Перт.

— Прилича ми на клеймо — възрази служителят на закона, — робско клеймо, което е било променено.

Перт усещаше как положението му бързо се влошава. Приставите, вече и без това подозрително настроени, бяха открили руническия му знак. Всеки момент някой от тях щеше да предложи да ги придружи до участъка...

Той се обърна, за да побегне. Това му се стори най-добрият план. Може би дори щеше да го осъществи, без Стареца и торбата. Но ръката на пристава хвана ремъка на торбата и за секундата, която беше нужна на Перт, за да се освободи, останалите двама служители на закона вече се бяха приближили. Преди Перт да успее да призове сиянието си или дори да измисли правдоподобна лъжа, една от онези бухалки го удари по главата. След секунди ръцете му бяха оковани в белезници и той и съдържанието на торбата бяха на път за участъка.

Десет минути по-късно, лишен от инструментите си и всичко друго, което би му помогнало да избяга, Перт седеше в килия под участъка при Портата на „Свети гроб“. Главата го болеше, ръцете му бяха оковани. През вратата в пода, водеща към килията — тъмна дупка без прозорци — арестувалият го пристав му четеше правата, както са описани в Книгата на закона.

Разбира се, както изтъкна той, ако Перт наистина *беше* беглец — факт, който със сигурност щеше да излезе наяве по време на разпита — той така или иначе нямаше права и (освен ако го поискаше господарят му) щеше да свърши в мините, в галерите или (което беше по-вероятно) на бесилката, където без съмнение му беше мястото.

Перт не отвърна нищо. Беше разбрал, че при тези обстоятелства мълчанието винаги е най-добрият отговор. Досега беше отказвал да каже на приставите каквото и да било (включително и името си), което може би щеше да му спечели един ден отсрочка, преди гигантската машина на закона да го смачка с всичка сила. Надяваше се дотогава да е измислил някакъв план. Не за пръв път беше затворен в килия и много добре разбираше, че се налага да действа бавно и предпазливо.

— Да не си загуби езика, а, боклук долен? — злобно попита служителят на закона. — Ще имаш късмет, ако загубиш *само* това, когато Съдът приключи с теб.

Перт продължаваше да мълчи.

— Сигурен ли си, че не искаш да ни кажеш името си? Със сигурност ще го измъкнем от теб, така че можеш просто да ни спестиш труда.

Перт се престори на задрямал.

— Добре тогава — рече приставът, — но ако искаш да ядеш, да пиеш или да се завиеш с одеяло — а те предупреждавам, че тук, долу, става студено — ще трябва да ни кажеш името си.

Перт отново не каза нищо.

Раздразнен от мълчанието на затворника си, служителят на закона завърши речта си, като хвърли някакъв тежък предмет през вратата в пода. Той за малко не удари Перт, макар че явно това беше целта, но младият мъж го видя навреме и отскочи встрани, а нещото се удари в пода с глух звук.

В тъмнината беше трудно да се определи какъв *точно* е предметът. Но преди да захлопне вратата, приставът направи хаплива забележка, която разбули загадката.

— О, и между другото — рече той, — ето ти скъпоценната скулптура.

Перт седна на пода на килията и обмисли положението. Като цяло нещата не изглеждаха добре. Килията беше квадрат със страни от по шест стъпки и кирпичени стени, нямаше прозорци, беше тъмна и миришеше така, сякаш нещо е умряло вътре. Перт кисело си каза, че това най-вероятно е предишният обитател на килията и засега шансовете за оцеляването на настоящия не изглеждаха никак обещаващи.

Той оформи руната *Бярдан* и огледа. В началото тя не разкри нищо повече от онова, което носът на Перт вече му беше подсказал, но после той забеляза Стареца. Загадъчният предмет, който беше първопричината да се озове тук, блестеше с руническа светлина и обвързващи руни, а синьото му сърце светеше като кълбо, изтъкано от нишки звездна светлина.

Той го докосна с окованите си ръце. Главата беше топла на пипане, сякаш е била загрята от слънцето. При допира му тя стана по-ярка и там, където пръстите му бяха притиснали скалата, се появи сияние с розов оттенък. Той отдръпна ръце и сиянието намалня. Докосна отново камъка и сиянието се завърна.

Перт. Перт.

Този глас. Този шепнещ глас. Мислеше, че му се е причуло. Какво, в името на Световите, беше откраднал?

Отново погледна към Стареца през кръга, образуван от палеца и показалеца си. Не приличаше на никой скъпоценен камък, който беше виждал някога, макар гарваните да го бяха нарекли съкровище. Но те също го бяха нарекли и роб и сега Перт разбра какво са имали предвид — нечие съзнание беше хванато в капана на скалата, нещо, което нашепваше в мислите му...

ПЕРТ! НЯМАМЕ ВРЕМЕ ЗА ТОВА!

Той отдръпна ръце така, сякаш камъкът го е изгорил. Гласът в съзнанието му беше силен — много по-силен — щом сложеше ръце върху скалата. Когато ги отдръпнеше, гласът отново се превръщаше в тихо и успокоително бърборене.

Перт. Чуй ме, Перт.

Той внимателно протегна ръце. Докосна камъка с върховете на пръстите си. Хванатото в капан синьо сърце отново запулсира в мрежата си от руническа светлина.

— *Благодаря на боговете за това* — каза гласът с нотка на раздразнение. — *В случай че не си забелязал, и двамата не разполагаме с много време. Сега искам да ме изслушаш...*

— Почакай — прекъсна го Перт. — А аз какво ще получа за това?

Откъм скалата се разнесе тих смях.

— *Ще получиш шанса да ме слушаш. Какво искаш? Три желания ли?*

— Ами...

— *Говорим за Рагнаръок. Войната между Реда и Хаоса. Шансът да направим Световете по-добри...*

— Чудесно — отбеляза Перт, — но аз какво печеля от всичко това?

— *Богове, звучиш като брат ми* — въздъхна Старецът и добави: — *Много добре. Направи каквото ти заръчам и аз ще ти дам онова, което сърцето ти най-много желае. Съгласен ли си? Това достатъчно ли е, за да изкуши алчната ти дребна душица?*

— Ще свърши работа — сви рамене Перт. — Но те предупреждавам, че душата ми може и да е дребна, но цената ми...

— *Разбрано* — съгласи се Старецът. — *Безгранично богатство. Безкрайно могъщество. Руни, с които да очароваш всяка жена — или мъж. Силни усещания. Свобода...*

— Свобода? — повтори Перт.

Старецът проблесна.

— *Разбира се* — отвърна той. — *Ела по-близо, Перт, и слушай...*

Междувременно в таванския апартамент Маги Риди изглеждаше странно равнодушна и към кражбата на Стареца, и към гнева на Шепнеция.

Тя не се беше опитала да последва Перт, когато той избяга по покривите, нито пък даваше вид да я е грижа, когато мрачният спътник на Адам даде воля на яростта си, като хвърляше предмети из стаята, късаше драпериите, чупеше орнаментите и, общо взето, се държеше като пиян бард след особено неуспешно представление.

— *Защо му е позволила да ИЗБЯГА?* — изрева той.

Адам зададе въпроса.

— Ще си го върнем — сви рамене Маги. — Имах си други грижи.

— *Други ГРИЖИ?* — изръмжа Шепнецият. — *Какви други грижи? Сватбената ти рокля? Или може би храната за тържеството? На практика ти даде Стареца на някакъв си крадец на дребно, който обикаля по покривите, и имаш нахалството, върховната НАГЛОСТ да...*

Единственият отговор на Маги беше да хвърли дълъг, преценяващ поглед на Адам.

— Наистина ли името ти е Гудуин? — попита тя.

Адам я изгледа втренчено.

— Разбира се. Защо питаш?

Тя му се усмихна.

— Защото — отвърна Маги, — когато се роди нашият син, искам той да носи името на баща си. Име, с което да се гордее. Независимо дали е Гудуин... или Скатъргуд.

Устата на Адам се отвори, но от нея не излезе никакъв звук. В съзнанието му Шепнецият внезапно притихна.

— *Внимавай, момче. Тя е разбрала...*

Но как?

— Затова го пуснах — продължи тя. — Не можех да рискувам той да нарани нашето дете. Разбираш това, нали? — Гласът ѝ беше

тих. — Разбираш защо не можех да се бия?

Адам кимна мълчаливо. Всъщност сега той беше още по-объркан. Как изобщо Маги беше разбрала, че носи дете? Трябваше ли да я поздрави? Защо в съзнанието му Шепнещият се радваше като побъркан?

— Говорила си със Стареца — рече той. — Така си разбрала, нали?

Маги кимна.

— Какво друго каза?

Дълго време Маги не отговори нищо. Вместо това наблюдаваше лицето на Адам и се опитваше да определи какво се е променило.

Преди седмица това лице изглеждаше колкото красиво, толкова и благородно. Лице на герой от някоя от нейните книги — честен, храбър и верен. Но сега маската някак беше паднала и тя можеше да види момчето със зли очи, което беше опикало панталоните си, когато Мади го беше ударила на Хълма Червен кон. Сега можеше да съзре объркването, слабостта и ужасния му страх.

Това беше подаръкът, който ѝ беше направил Старецът, и с болезнено присвиване на сърцето тя разбра, че никога повече няма да може да вижда в същата светлина като преди.

Но любовта е най-великото сияние и кара хората да виждат онова, което най-много искат да видят, като пренаписва миналото, позлатява бъдещето и прави грозното красиво. За влюбения всеки порок се превръща в скрита добродетел, всяко предателство — в предизвикателство. Тя си каза, че Адам е само човек. И да, може би я беше излъгал. Но сега, когато бяха семейство, със сигурност нещата щяха да бъдат различни. И какво значеше някакъв си приказан герой в сравнение с бащата на детето ѝ?

— Не ме лъжи повече — каза тя. — Не можем да изградим брака си върху лъжа. И сега, когато ще ставаш баща, трябва да бъдеш по-отговорен.

Адам кимна, уплашен, че гласът му ще му изневери:

— Н-но... как? Искам да кажа, какво ти разкри?

— Сега това няма значение — сви рамене тя. — Единственото, което има значение, е, че е истина. И че ти ме обичаш... — Тя го погледна толкова напрегнато, че Адам усети как коленете му омекват. — Обичаш ме, нали? — попита тя.

— Да — отвърна Адам. — Да. Да.

И той кимна толкова категорично, че чак зъбите му изтракаха.

— Чудесно. Добре — рече Маги и се усмихна. — Всъщност само това има значение. Имаме сватба, за която да мислим, и само още един ден да се подготвим за нея...

— Но какво ще стане със Стареца? — попита Адам с треперещ глас. — Не можем да позволим да попадне в ръцете на врага. Ами Новото писмо? А Огненият народ? И какво ще стане с мен, Маги? Какво ще стане с *мен*?

Маги се усмихна.

— Не се безпокой — успокои го тя. — Остави ме да се погрижа за всичко това. А що се касае до *теб* — Адам разбра, че тя се обръщаше към Шепнеция, — единственото, което искам от теб, е да дадеш дума, че няма да се опитваш да се намесваш. Тази сватба ще се състои, както е планирано. Не ме е грижа какво казва Старецът. Няма да позволя на сина ми да му се налага да казва на хората, че връзката на родителите му е била незаконна. Ясно ли е?

Главата на Адам кимна енергично.

— Добре — рече Маги. — Значи този въпрос е решен. Сега, Адам, ти ще се занимаваш със сватбата. Все още трябва да организираме много неща и не искам нещо да се обърка в последната минута. Всичко ще бъде свършено и нищо няма да развали моя ден.

— Н-но... — запелтечи Адам. — Какво ще правиш ти?

Маги го погледна нежно. Каза си, че той наистина е още момче. Уплашено и несигурно момче, за което всичко това е също толкова ново, колкото и за нея. Може би *наистина* я беше измамил. Може би я беше лъгал — в началото. Но сега, когато бяха семейство, всичко щеше да се промени.

Предидшната, по-подозрителна Маги в този момент би призовала *Бярган*, ако не за друго, то поне за да *разбере* дали тази любов е истинска. Но Маги, която беше позволила на Стареца да се измъкне, вместо да изложи на опасност нероденото си дете, не се нуждаеше от такова доказателство. Тя знаеше, че любовта е изградена върху доверие — да поставя под въпрос доверието, бе все едно да убие любовта.

И така прие любовта му на доверие и откри, че го обича дори повече.

— Не се тревожи за мен — каза тя. — Разбира се, и аз имам работа. Но не искам ти да бъдеш наранен. Това, което трябва да свърша, може и да е опасно.

— Какво ще правиш? — Очите на Адам се разшириха.

— Онова, което трябваше да сторя от самото начало. — Маги се обърна към него и се усмихна. — Ще се справя с Огнения народ.

Адам и спътникът му проследиха как Маги отиде на балкона. Лунната светлина блестеше върху подстриганата ѝ коса, превръщайки я в сребърна корона. Руническият знак върху врата ѝ светеше със зловеща сила.

Тя мълчаливо постоя там за момент, облечена в нощница и с боси крака. След това прошепна заклинание и протегна ръцете си в нощта.

Дълго време нищо не се случваше. После се разнесе плясък на криле.

Два гарвана — единият с бяла глава — кацнаха върху парапета на балкона. Те погледнаха към Маги и изгракаха.

„Сякаш говорят с нея“ — неспокойно си помисли Адам.

В съзнанието му Шепнещият съскаше и се гърчеше като кълбо от змии.

— Те наистина ѝ говорят — каза той. — *В името на зъбите на Хел, как успя да ги призове? Откъде изобщо знае за тях?*

Адам можеше да почувства как спътникът му копнее да подслуша този разговор и колко се страхува да го направи. Той се опита да чуе какво казва Маги, но до него достигнаха само дрезгавите крясъци на двата гарвана и част от няколко недовършени изречения на Маги, които наподобяваха детска песничка:

*Виж как се Люлката люлей
високо над града.
Народът Огнен слиза
бебето да донесе.
Готови да тръгнат за портата на Хел
са Огнените хора...*

Адам не откри никакъв смисъл в нея, а освен това не го беше и грижа. Още един ден и щеше да е свободен. Останалото не беше негова работа.

Винаги беше знаел, че Маги е опасна. Беше го усетил още в началото. Но тази Маги Риди беше различна от онази, която беше открил в катакомбите — самотното, подозрително момиче, което не искаше нищо повече от това да го последва. Това момиче вече го нямаше и за пръв път от три години насам Адам Скатъргуд почувства, че се страхува от някой различен от Шепнещия.

Нещо я беше променило. Какво беше казала? *Ще ставаш баща?* Как можеше да знае това? Как изобщо някой би могъл да го знае?

Адам си каза, че каквато и да е причината, в очите на Маги има нещо ново — мрачно и смъртоносно познание, което преди един ден не беше там. То го плашеше и не за пръв път той отправи безмълвна молитва към боговете, които може би го чуваха, които и да бяха те.

Моля ви, не ѝ позволявайте да ме разкрие...

Защото каквато и да беше преди, Маги Риди беше преминала през някаква промяна. Беше като да наблюдаваш как глухарче расте бавно цяла година, преди внезапно да освободи семената си и да ги остави да се носят по жадния летен вятър.

Какво ѝ беше казал Старецът?

Какъв беше планът на зловещия спътник на Адам?

И какви бяха онези птици, онези гарвани, чийто език тя, изглежда, разбираше?

Адам не искаше да знае отговора на нито един от тези въпроси. Беше му дошло до гуша от оракули, говорещи птици, сияния и сънища — онова, което беше видял, му стигаше за дузина животи. Но в едно беше сигурен — не можеше да си позволи да я ядоса. Тя вече не беше онази Маги, която познаваше и която беше толкова лесна плячка.

Някак си, само за един час, се беше превърнала в Ездача, чието име е Клане.

Предишния път, когато Маги беше яздила Червения кон през Сън, Шепнещият бе насочвал стъпките ѝ. Този път беше различно. Този път Маги сама контролираше нещата. Сънищата вече не я плашеха. Тя бе разбрала, че дори Сън е просто поредният Свят, който да изучава — Свят, в който тя е достатъчно могъща, за да предизвика дори самите богове.

Докато Мади чакаше Перт в уличката зад таванския апартамент, Маги вече правеше планове. Когато стана готова да тръгне, луната вече се беше спуснала под градските покриви и първите слаби сияния, предшествващи зората, започнаха да се появяват на хоризонта.

Маги пристегна бергата на мястото ѝ и слезе в конюшната, където Червеният кон на Последните дни кротко си хрупаше от чувал с овес.

При приближаването ѝ той вдигна поглед и изпръхтя.

Хугин и Мунин кръжаха в Облика си над конюшните.

Иронията беше, че точно птиците бяха дали на Маги тази идея. Идеята за план, който и Шепнещият, и Старецът биха отхвърлили като невъзможен — план, който би решил всичките ѝ проблеми, колкото и противоречиви да бяха те, така че само с един ход войната да бъде спряна, кръвопролитие то — избегнато, Адам — освободен, а детето им — родено в един мирен свят.

Ридиан беше грешка. Огненият народ някак беше успял да избяга. Но Маги си каза, че този път няма да има грешка. Този път дори Хитрецът нямаше да види капана, който се затваря около него — поне не и докато не стане твърде късно. Този път нямаше да има бягство, объркване и милост.

До нея спътникът на Адам показваше признаци на безпокойство.

— *Искам да ми кажеш какво става!* — оплака се той с гласа на Адам.

Маги се усмихна нежно на Адам.

— Довери ми се. Знам какво правя — увери го тя. — Пази се. Ще се върна веднага, щом мога.

— *Но аз ще дойда с теб...* — запротестира Шепнещият.

— Не, не и този път — отвърна Маги и потегли със заклинанието Ос, без да обръща внимание на недоволството на Шепнещия, който напразно се опита да влезе в съзнанието ѝ.

Тя отново насочи вниманието си към птиците, които кръжаха и грачеха над главата ѝ. Бяха ѝ казали, че ѝ принадлежат. Но дали наистина щяха да изпълняват заповедите ѝ?

Грак.

Докато се издигаше в Облика си, за да се присъедини към течението на реката Сън, тя откри, че ги чува слабо в дълбините на съзнанието си.

„Разбира се, че ще направим каквото ни кажеш, девойче.“

„Ти си Ездачът Клане“

— Тогава отведете ме при Огнения народ! — нареди Маги и двамата със Слейпнир полетяха над улиците на града като Огъня на Свети гроб и изчезнаха в ранната мъгла, която се издигаше над пътя към Края на света.

Настигнаха Огнения народ на около тридесет мили от града. Цветовете им се процеждаха през мъглата и пламтяха на фона на розовото небе. Дълго време Маги не правеше нищо друго, освен да наблюдава как Джобният цирк пандемониум на Лъки се приближава по пътя към Края на света. Трите малки боядисани в червено фургона се движеха с постоянна скорост. Колоната завършваше с три вълка, а един ястреб с остър поглед следеше пътя.

Тя вече знаеше, че това е техният Страж. Първото нещо, което трябваше да стори, бе да се скрие от пронизващия му взор. Каза си, че мъглата би свършила работа, ако беше по-гъста...

Прошепна заклинанието Иса.

От облаците сякаш се спусна студ. Тънката ярка позлата на хоризонта се превърна в матовосиво. Ястребът, изглежда, усети промяната във въздуха и се спусна върху един от фургоните, където отново прие Облика на Хеймдал, сгушен под вълча кожа.

Сега Маги оформи руната *Бярдан* и погледна към неприятеля през лещата ѝ. Помисли си, че вече са толкова близо. Дори по-близо,

отколкото се опасяваше. Как бяха успели да стигнат дотук навреме? Какво ли знаеха вече?

— Дано това да свърши работа — рече тя — или ще стигнат до града преди падането на нощта.

— *Това е единственият начин* — изграка Хюи.

Маги отново погледна към Огнения народ през руната *Бяркан*. Сега те изглеждаха толкова безобидни и безпомощни с малките си фургони. От една от каруците тя чу да се разнася веселият звук на китарата на Браги — поредица от ведри тонове в сивотата. Налегна я внезапна тъга и изпита мимолетно желание да се присъедини към групата въпреки разногласията, които усещаше, че царят в нея...

Не, отношението ѝ не се беше променило. Тя продължаваше да отхвърля потеклото си с всяка капка на демонската си кръв, но нещо в нея скърбеше за избора, който бе направила — между семейството, което създаде с Адам, и онова, което никога не беше познавала.

Маги Риди си каза, че никой не избира семейството си. Нейното се бе оказало съвсем порочно — гнездо на крадци и убийци. Беше прочела всичко за тях в своите книги. Знаеше за техните престъпления и предателства.

„Ето ги най-сетне“ — помисли си тя. Бяха изцяло в нейна власт. Щеше да е лесно да ги стъпче, да ги стъпче на парчета, ала въпреки това тя не можеше да го направи.

В края на краищата сега тя беше майка. Една майка не трябваше да е убийца. И как щеше да обясни на сина си, че е убила техния народ, докато са спели?

И въпреки това, когато стигнеха до градските порти...

Нацупени устни, нацупени устни. Всички падат долу. Маги знаеше какво означава това. Апокалипсис, Свършекът на Световите, второто Бедствие — всички неща, които някога беше желала, но които сега отхвърляше с цялото си сърце. Ездачът, чието име беше Клане, не искаше нищо повече от това да види как детето ѝ се ражда в един мирен свят и да живее спокойно със съпруга си, далеч от шума на Вселенския град.

На пръв поглед изглеждаше невъзможно. Съдбата на Ездача Клане бе да започне да язди веднага, щом Огненият народ влезеше през портите. Но ако обединеше силите си с боговете, Шепнещият щеше да убие Адам. А ако се изправеше срещу тях, щеше да бъде

принудена да унищожи Стареца, след което Аезир щяха да си отмъстят и отново Адам щеше да се превърне в тяхна мишена.

Тя не беше забравила видението, което Старецът ѝ бе показал — картината, в която тя е с дете и носи черната берга на вдовица. Какъвто и да беше изборът на Маги, това щеше да постави Адам на огнената линия...

Освен ако боговете никога не стигнеха до тези порти...

И сега най-сетне благодарение на тези птици и техните стихчета Маги имаше план, който бе толкова прост, че тя се чудеше как не се е сетила за него по-рано. Почти не ѝ се налагаше да прави нищо. Само поредица от няколко сияния и Адам и детето им щяха да са в безопасност.

Маги прошепна заклинанието *Раедо* — *Рейд кведа росом ваеста* и оформи руната с лявата си ръка.

*Виж как се Люлката люлей
високо над града.*

Под нея през местността се разгъна призрачна нишка.

*Народът Огнен слиза
бебето да донесе.*

Маги отново прошепна заклинание — този път версия на *Бяркан* — и направи знака с пръстите си. Мъглата започна да се сгъстява. В началото бавно, после запълзя от пукнатините в каменистата земя, от реките, поточетата и цепнатините в пътя, докато не се превърна в бял облак, който се стелеше нежно върху земята като сняг и придаваше призрачен вид на всичко, така че дори и трите червени фургона изглеждаха сиви, тъжни и изгубени.

Добре.

Готови да тръгнат за портата на Хел

са Огнените хора...

И сега, с щракване на пръстите, Маги обърна руната Странник и се зае да дърпа сребристи нишки от мъглата през кръга, образуван от палеца и показалеца ѝ. Докато го правеше, запя ново заклинание *Раедо*:

Рад битх он ресиде, ринка гехуилкум...

Под нея белият облак се съгъстяваше и пенеше. В сърцето му проблясваха блатни светлини. Гарваните оживено сновяха напред-назад в мъглата и оставяха след себе си завъртулки от руническа светлина, докато Слейпнир в огнения си Облик се простираше през небето като Огъня на Свети гроб, а дългите му крака стигаха от единия край на хоризонта до другия.

Вследствие на това се получи нещо като шепа светлина във всички цветове, които някой може да си представи. От нея се виеше колона от мъгла като светла вълнена нишка около вретено...

*Готови да тръгнат за портата на Хел
са Огнените хора...*

И на пътя към Края на света Огненият народ изчезна в облака, осемте крака на Слейпнир плетяха паяжини, Съзнанието и Духът на Один пикираха все по-яростно, а слънцето, луната и звездите угаснаха, когато Маги Риди започна да язди.

Мади беше чакала до зазоряване Перт да слезе от покрива на таванския апартамент. Дори и тогава вярата в новия ѝ приятел беше толкова голяма, че трябваше да мине и времето за закуска, за да разбере, че той няма да се върне.

Беше си намерила подходящо място за чакане, до прозореца на едно кафене. Там тя закуси бекон и яйца, полети с чаша от силното кафе на Края на света, докато продължаваше да наблюдава апартаментата. Но когато слънцето се издигна над Портата на „Свети гроб“ и градът се събуди за живот, Мади осъзна, че вероятно нещо ужасно се е объркало. Перт трябваше да се е върнал преди часове и сега, докато гледаше през руната *Бяркан*, видя следата му, минаваща по фасадата на сградата, заедно с няколко петна руническа светлина, които красноречиво ѝ показаха какво се е случило.

Мади се качи по стълбата от задната страна на сградата, за да огледа по-внимателно. Видя, че е имало борба. Перт беше водил битка със сестра ѝ. Розово-червената следа на Перт се виждаше ясно, а тази на Маги не можеше да бъде сбъркана. Но каква беше тази трета следа и защо ѝ се струваше толкова позната?

Възможно ли бе това да е Старецът?

И дали Старецът беше Шепнещият?

Досега тя беше сигурна в това. И все пак тези цветове бяха някак не на място. Следата на Шепнещия беше груба и ярка като светкавица в бутилка. Но това беше нещо различно, различно и очевидно — тези петна от руническа светлина с яркосин цвят и тази следа от обърнатата *Раедо* във въздуха... *Едноокият?*

Один?

Възможно ли беше? Мади не можеше да го повярва. И все пак следата на стария ѝ приятел минаваше като някаква драсканица през покривите — обърнатата *Раедо* в неговите цветове. Което означаваше, че съществото, което той бе нарекъл Стареца, нещото, което ѝ беше наредил да открие, не беше нищо друго, освен самия той, заключен, подобно на Шепнещия, в онова парче вулканична скала.

Главата на Мади се замая. Тя седна на пожарното стълбище. Защо Один не ѝ беше казал истината? Защо я беше подвел? Къде беше Перт и защо беше бягал? Беше ли ранен? Дали не се беше покрил, докато нещата се уталожат? Или бе минал на другата страна и беше предал Едноокия във вражески ръце?

Мади седя дълго време, като се опитваше да осмисли всичко това. Тя не притежаваше катераческите умения на Перт. Беше невъзможно да проследи пътя му по онези опасни покриви. Но се надяваше, че ще може да открие следата на Стареца, особено сега, докато беше още прясна. Затова тя се върна до Алеята на Екзаминаторите, за да потърси дирите на своя приятел.

Откри, че тази задача не е никак проста. Вселенският град неизменно беше пълен със следи и дори дирята на Один или на Перт можеше лесно да бъде изгубена в тълпата. Минаха часове, без да открие ни помен и от двамата. Мади се почувства изтощена, обезкуражена и ѝ стана студено. Беше вървяла в кръг с часове, без да открие нищо, дори частица от заклинание. От Катедралния площад се разнесе звънът на обедната камбана. Все още нямаше никаква следа от изчезналите ѝ приятели.

Според пророчеството на Етел тя имаше по-малко от двайсет и четири часа преди Рагнарьок и Свършека на Световете. Дотогава трябваше да открие Перт, да си върне Стареца, да язди Черния кон Предателство и да разбере защо сестра ѝ се омъжва за Адам Скатъргуд...

„Приеми го — каза си. — Невъзможно е. Провалих ги. Провалих всички.“

По обяд си купи питка и кисела херинга от една от сергиите на площада „Свети гроб“ и седна до фонтана да ги изяде. Докато се хранеше, погледът ѝ беше привлечен от нещо, закачено на близкото табло за обяви.

Това табло беше за обществено ползване и обикновено на него имаше съобщения за сватби, датите за пазарните дни, обяви за изгубени кучета, търгове за имущество, съдебни постановления и Очиствания. По правило Мади не им обръщаше особено внимание, но този път една табела в горната част на таблото привлече вниманието ѝ. На нея пишеше:

ТЪРГ НА РОБИ ТАЗИ НЕДЕЛЯ В 8 ЧАСА В ГЛАВНИЯ ДВОР НА УНИВЕРСИТЕТА

Отдолу имаше списък на робите с повече подробности, включително група от четири подбрали танцьорки от Външността, готвач, специализиран в кухнята на Райдингс, двама телохранители с умения в боравенето с хладни оръжия и ръкопашния бой, множество домашни роби, лични прислужници и обикновени работници, седем дребни престъпници... и съвсем накрая, под печатния текст, на ръка бяха добавени само седем думи:

Неидентифициран беглец. Подходящ за работа на галерите.

Мади усети как гърлото ѝ се сви. Не, не беше възможно. Сигурно имаше десетки бегълци във Вселенския град. Как можеше да е сигурна, че тези седем думи се отнасяха за приятеля ѝ? И въпреки това тя беше убедена в това. Ставаше дума за Перт.

Какво се беше случило? Дали го бяха заловили, докато се катереше по покривите? Дали в крайна сметка е възнамерявал да се върне? И какво се беше случило със Стареца? Дали е бил намерен от служителите на закона, или Перт е успял да го скрие?

— Значи забеляза съобщението, а? — обади се един познат глас зад гърба ѝ.

Мади се обърна. Беше Хюи в човешкия си Облик, който се беше излегнал на ръба на фонтана, докато Манди, в гарвановата си форма, беше кацнала върху главата на една от каменните змии, които го красяха.

— *Tu!* — възкликна Мади.

— *Каук* — каза птицата.

Мади огледа площада. Беше оживен както всяка събота, но, изглежда, никой не им обръщаше внимание. Опърпаните хора с лоша репутация изобилстваха в града и всеки, който погледнеше Хюи, щеше просто да реши, че той е търговец от Външността — тъмен, екзотичен и опасен.

— Какво правиш тук? — попита тя, свеждайки гласа си до шепот.

Идеалните зъби на Хюи проблеснаха.

— Можеше да се направиш на малко по-щастлива, че ни виждаш — отбеляза той.

— Така ли? — зачуди се Мади. — И защо? Пратихте ме тук за зелен хайвер. Не ми съобщихте *никакви* факти. Оставихте ме сама за цяла седмица, без да ми кажете и дума, и сега се появявате, сякаш нищо не се е случило...

— О, случиха се много неща — възрази Хюи. — Станахме свидетели на доста действия, нали, Манд?

Манди изграка печално, макар че Мади не разбра дали изразява съгласие, или протестира, че няма сладкиш.

— Добре. Какви новини носите? — попита Мади. — Побързайте, трябва да открия приятеля си.

— Така ли? — зачуди се Хюи. — Е, за това можем да ти помогнем. Приятелят ти е в тъмницата. Сега да се върнем на по-важния въпрос, девойче...

— Да, взел е Стареца. — Мади хвърли ядосан поглед на Хюи. — Който се *оказа* Един, Коего никой не сметна за нужно да *ми* каже...

— Такива бяха заповедите, девойче — сви рамене Хюи. — Той не *искаше* да ти казваме.

— Защо? Не ми ли вярва?

— А, нали го знаеш Генерала — усмихна ѝ се Хюи с подкупващата усмивка на търговец. — През по-голяма част от времето не вярва и на самия *себе си*.

Мади си пое дълбоко дъх. Когато (или ако) някога го видеше отново, тя щеше да си поприказва с Генерала — за доверието и за някои други неща. За момента...

— Какво става с приятелите ми?

— Препускат бързо към Края на света. Остават им само още трийсет мили. Утре сутринта ще ги видиш.

— Благодаря на боговете за това — въздъхна облекчено Мади. — Започвах да си мисля, че ще ми се наложи да се бия с целия Хаос без тях. — Тя се усмихна, внезапно почувствала се замаяна и се хвърли на врата на Хюи. — Благодаря ти. *Благодаря*, че се върнахте! Толкова се страхувах, че съм постъпила погрешно. Но сега нещата най-сетне си

идват по местата. Отново Один е този, който дава заповеди. Останалите успяха да дойдат навреме. Сега трябва само да освободим Перт.

— Перт? — попита Хюи.

— Да, разбира се. Нали видя съобщението? Ще го пратят на галерите. А ако той знае къде е Генералът...

— Почакай малко — спря я Хюи.

Но умът на Мади трескаво препускаше напред и вече правеше планове за спасението на Перт. Тя знаеше, че сама няма шанс. Тукашната тъмница нямаше нищо общо с малкия затвор в село Малбри. Ордент винаги се беше гордял със затвора си. Тя не можеше да го нападне сама. Но със Световната змия на своя страна и със Съзнанието и Духа на Один...

— Чакай. *Чакай!* — извика Хюи и сложи ръка върху рамото ѝ.

Върху фонтана Манди плесна с криле и изграка.

— Нямам време да чакам! — възрази Мади. — Перт ми е приятел. Мислиш, че просто така ще го изоставя?

— А сестра ти? *Нея* ще изоставиш ли?

Мади спря.

— Сестра ми?

— Ъхъ — потвърди Хюи. — Мислех, че си го видяла. Ето *там*, горе...

И той посочи пергамента, който покриваше половината табло за съобщения. Мади вдигна поглед и видя дълъг списък, изписан с богато позлатен шрифт:

СВАТБИ

ТАЗИ НЕДЕЛЯ:

8:00: Маги Гиди за Адам Гудуин

8:15: Присила Пейдж за Франклин Бард

8:30: Джанет Прайс за Оуен Марчънт

И така нататък, на интервали от петнадесет минути, до пет часа, когато започваше вечерната служба. Сватбите бяха доходоносно занимание във Вселенския град и петнайсетминутната церемония в катедралата можеше да струва до петстотин крони — цената на карета

с впряг от четири коня или наема на тавански апартамент за един месец.

Мади нетърпеливо поклати глава.

— Вече знам за това — увери тя Хюи. — Важното сега е да спасим Перт.

— Не — намръщи се Хюи. — Твоят приятел може и сам да се погрижи за себе си. Онова, което е от значение сега, е да се погрижиш за сестра си и за сватбата, планирана от нея. Тази церемония *не* трябва да се състои. Независимо какво ще ти коства това.

— Кой го каза?

— Старецът. Кой мислиш?

Мади вече беше забравила, че трябва да говори тихо.

— Старецът да върви в *Хел*! — изкрещя тя. — Омръзна ми да следвам неговите заповеди! Дойде ми до гуша да съм в неведение за случващото се! Омръзнаха ми пророчествата! Писна ми от сънища, от коне, които ядат риба, и птици, които умират за сладкиш! Така че по-добре ми кажи какво става, защото иначе ще *ти извия врата*!

Хюи изчака търпеливо, докато Мади остана без дъх.

— Сега по-добре ли се чувстваш, девойче? — попита той.

Мади установи, че наистина се чувства по-добре.

— Тогава ме послушай. Послушай *него*. Той иска да направиш следното.

И Хюи обясни какъв е планът на Генерала, докато Мади слушаше мълчаливо, а лицето ѝ все повече пребледняваше.

Внезапно съботната тълпа ѝ се стори като армия от далечни духове, а блестящият купол на катедралата — като потъмнял щит под лъчите на слънцето. Вече нищо не ѝ изглеждаше реално. Усещаше главата си като балон от Летния панаир, а сърцето ѝ туптеше като барабан, чийто тътен огласяше Световете.

— Това ли иска той? — попита тя, когато Хюи най-сетне замлъкна.

— Тъхъ — потвърди Хюи.

— Не разбирам.

— Той не *иска* ти да разбираш. Исква просто да направиш каквото ти казва. Ще го сториш ли, Мади? Ще направиш ли каквото иска от теб? Ще му се довериш ли, Маги?

— Ще се опитам.

— Чудесно — облекчено въздъхна Хюи.

Мади почти се засмя. Ако я попитаха за подходящи думи, които да опишат сегашното ужасяващо положение на нещата, „чудесно“ едва ли щеше да попадне сред тях.

— Но той трябва да има и друг план? — погледна тя с надежда Хюи. Откога Генералът няма план?

— Това е планът сви рамене Хюи. — Няма нищо друго, освен него. Ако тази сватба се състои, ще загубим всичко — Асгард, сестра ти, бъдещето на Огнения народ. И няма кой друг да я спре, освен ти, а има само един начин да го направиш.

— Сигурен ли си, че няма друг начин?

— Генералът беше пределно ясен. Ако искаме да спасим Световете, *ти трябва да убиеш Адам Гудуин.*

Както вече беше разбрала Лудата Нан, в Сън времето няма смисъл. Секундите се проточваха в минути, после в часове, а часовете можеха да минат за едно мигване на окото. Върху Слейпнир Маги нямаше представа колко време ѝ остава, но докато оглеждаше островчетата на Сън за следи от набелязаната жертва, тя усещаше как тежестта на Снеговете се натрупва като гръмоносни облаци, като надигане на нещо, готово да се счупи всеки момент, и изпълващо въздуха около нея с малките остри шипове на статично електричество.

Засега нещата вървяха по-добре, отколкото очакваше Маги. Но да се справи с Огнения народ беше по-лесната част от плана. Сега трябваше да хвърли зара отново и да се изправи срещу Шепнеция.

Тя знаеше от самото начало, че тази задача ще е най-трудната от всички. Шепнецият вече беше нащрек за всеки подозрителен ход и Маги знаеше, че ако се провали, Адам ще се превърне в негова мишена. Тя се нуждаеше от Стареца и по тази причина трябваше да проследи мъжа, който го беше откраднал от апартамента. Кратката ѝ среща с Перт я беше оставила изпълнена с любопитство. Изглеждаше като обикновен нехранимайко, крадец на дребно, промъкващ се по покривите, каквито имаше в изобилие в Края на света. Но сиянието му беше една от новите руни и той познаваше сестра ѝ.

Маги си помисли, че който и да е той, бе се оказало, че не е лесен за откриване. Струваше ѝ се, че претърсва Сън от часове без никаква следа от крадеца или от онова, което беше откраднал. Дали някак беше скрил Стареца? Дали знаеше, че тя го преследва?

Сега, докато напразно търсеше Перт, Маги започна да се чувства много уморена. Усилието, необходимо, за да язди през Сън, сериозно отслаби сиянието ѝ. Гарваните ѝ отдавна бяха изчезнали и дори Червеният кон започна да показва признаци на изтощение.

Тя обезсърчено стисна юмруци. Къде беше той? Нима не спеше? *Никой* ли не беше видял лицето му през този ден?

И тогава тя го откри — тънка струйка сънища, не по-голяма от пухче. Един пристав преглеждаше списъка от арестите си за деня.

Мъжът не беше сънуващ, но беше усетил някаква странност в единия от затворниците си. Споменът се беше настанил в паметта му и се бе превърнал в част от сън.

Маги нетърпеливо го сграбчи. Видя Перт, заключен в килия под градския участък. Тя се намръщи. *Това* беше неприятно. В съня на пристава нямаше помен нито от сестра й, нито от Стареца, но Маги беше убедена, че по времето, когато двамата със Слейпнир приключат с Перт, той ще е повече от готов да сътрудничи.

И така, тя пришпори Червения кон от Сън към Долната земя, където лабиринтът, който в продължение на три години беше нейно любимо място за забавление и скривалище, скоро щеше да се превърне в сцената на едно от най-големите спасения в Средните земи.

Беше късен следобед в Края на света. Вече бяха минали почти дванайсет часа, откакто Маги беше изчезнала в Сън — дълбоко обезпокоителен период за Адам и неговия спътник.

„Къде е тя? КЪДЕ Е ТЯ?“

В началото гневен, гласът на Шепнеция сега жално мърмореше. Адам не му обръщаше внимание. Не го интересуваше. Всъщност ако научеше, че Маги Риди е претърпяла фатален инцидент, изобщо нямаше да го е грижа, като се изключи фактът, че тя му бе обещала да го освободи от спътника му.

Беше наблюдавал от балкона, докато слънцето се издигаше над Вселенския град, вслушвайки се в гласовете на търговците, трополенето на каруците върху паветата, песента на птиците и виковете на момчетата за доставки — всички онези познати звезди на живота, които сега му се струваха много далечни.

Трудно му беше да си представи, че някога ще се върне към този живот, а още по-трудно — да си припомни, че е бил част от него. За пръв път от много месеци той откри, че мисли за Малбри. Беше толкова нетърпелив да избяга, да усети градския живот. Сега си спомняше Хълма Червен кон, Мечешката гора и брега на реката, където заедно с останалите момчета играеше през дългите сладостни лета от детството си. Спомни си майка си, странноприемницата „Седемте спящи“ и собствената си малка стая под стрехата, както и за войниците играчки, наредени върху перваза, и сливата, която растеше до прозореца му.

Всичко това сега изглеждаше толкова далечно — беше сънувал сънища, които бяха по-реални, и усещаше болка в гърдите си, тъпа, едва доловима пулсация като рана, която е забрала. Адам не беше особено склонен да разсъждава за чувствата си. Ако беше, може би щеше да разпознае в тъпата болка тъгата по дома. Шепнецият обаче я разпозна и демонстрира язвителното си презрение към него. Но за изминалите три години Адам се беше научил да не обръща внимание на подигравателния Глас в главата си.

И така, той просто седеше до прозореца и чакаше Маги да се върне от Сън, без да осъзнава, че по лицето му се стичат сълзи или че юмруците му са стиснати толкова болезнено силно, че ноктите му са се впили в кожата. Всъщност той толкова беше изгубил чувството си за реалност, че когато Маги най-сетне се прибра, му беше необходимо известно време, за да осъзнае, че тя не е част от някакъв сън напаяве, а жената, на която той беше обещал сватба в „Свети гроб“ на следващия ден.

Каза си, че тя изглежда ужасно. Дрехите ѝ бяха обгорени, едната ѝ обувка липсваше, а бергата ѝ беше разкъсана. Драскотина над веждата ѝ беше изцапала с кръв косата ѝ. Имаше синина на лицето, а кокалчетата ѝ бяха ожулени и кървяха.

— В името на Хел, какво се случи? — попита Адам.

— Малко груба езда — отвърна му Маги с уморена усмивка. — Нуждая се от почивка. Има ли нещо за ядене?

Адам огледа стаята.

— Аз... мога да отида да взема нещо от някой ресторант. Но...

— Добре — съгласи се Маги. — Умирам от глад, но го направих. Справих се с всичко.

В съзнанието на Адам Шепнещият кипеше от възмущение.

— *Да не би вече да съм ѝ слуга? И да трябва да изпълнявам всяко нейно желание? ИСКАМ тя незабавно да ми каже какво се е случило! Кажу ѝ, че няма да позволя да ме държи в неведение!*

Адам предаде съобщението по възможно най-тактичния начин, на който беше способен:

— Господарят ми се чудеше...

— Знам — прекъсна го тя. — Кажу му, че го направих. Разправих се със Стареца. Това е всичко, което трябва да знае.

— Но как! Къде е той? — изстена Адам.

— Унищожих го. Изпратих го в Хел, както каза Магистърът.

— *КАКВО?* — извика Шепнещият. — *Какво си направила?*

Маги можеше да види как спътникът на Адам наблюдава през очите му. Имаше усещането, че гледа в дупка, пълна със змии и паяци.

Като говореше тихо с гласа на Адам, Шепнещият каза:

— *Но аз исках да видя как го правиш.*

— Знам това — увери го Маги. — Ако можех да върна нещата...

— Да го видя изправен пред мен, безпомощен, напълно осъзнал, че е загубил, и разбрал, че именно аз съм причината за неговото поражение. **ТОВА** е, което исках, момиче. За **ТОВА** се договорихме.

Маги виждаше как с всяка дума яростта на Шепнеция нараства. Тя знаеше, че сега трябва да е внимателна — съществото беше нащрек и щеше да нанесе удар при първия признак за слабост. Тя непоколебимо се изправи насреща му, макар че сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх, и се обърна към него с глас, който беше толкова спокоен, че звучеше почти безразлично.

— Така удоволствието щеше да е по-голямо — призна тя, — но трябва да приготвим тигана за по-голямата риба. Не можем да си позволим лукса да злорадстваме над враговете си.

— Да не би да си мислиш, че можеш да ме поучаваш? — Очите на Адам се разшириха невярващо.

— По никакъв начин — увери го Маги, като все така не отвърщаше очи под гневния поглед на Шепнеция. — Но знаеш, че Старецът беше опасен. Видя как се опитваше да ме подмами на своя страна. Не можех да си позволя да го оставя да живее.

Посочи себе си.

— Погледни ме, изтощена съм — каза тя. — Още една битка на волята с него щеше да ме довърши. Ето защо сторих онова, което трябваше. Спазих обещанието си. И ти ще направиш същото.

Шепнецият дълго я наблюдава от очите на Адам. Маги хладно издържа на погледа му, защото знаеше, че от това зависи всичко — бъдещето ѝ с Адам, детето ѝ, животът ѝ. Докато тя гледаше тези очи, си каза, че след двама и четири часа в тях ще вижда само Адам. Спътникът му щеше да си е отишъл завинаги и нямаше да има повече лъжи и страх...

— А сега трябва да се нахраня и да поспя. Имам нужда от гореща баня. Утре е моят голям ден и дотогава не искам нито да те виждам, нито да те чувам. Разбра ли ме?

Шепнецият мълча доста дълго. Маги усещаше гнева му, но имаше и нещо друго — нещо подобно на развеселеност, почти задоволство.

— *Най-сетне започваш да порастваш* — каза той накрая. — *Один щеше да се гордее с теб.*

След това той се отдръпна и Адам се върна отново — сините му очи бяха широко отворени и уплашени.

— Наистина ли го направи? Наистина ли уби това нещо?

— Не искам повече да говоря за това — отвърна Маги. — Моля те, Адам, остави ме сама.

В задната част на съзнанието му Гласът на спътника му прошепна тихо предупреждение:

— *Не ѝ задавай повече въпроси. Прави каквото ти каже. Не можем да ѝ позволим да изложи на опасност бебето.*

Адам сви рамене.

— Добре — рече той. — Ще отида да ти взема нещо за ядене.

Маги се обърна, за да скрие облекчението си, и се приготви да се изкъпе. Водата течеше във ваната от кран във формата на сребърен лебед.

— Тогава донеси ми една дузина „Дебели момчета“ — каза тя, — печено агнешко с пържен ориз, бобена чорба, о, и малко кестени. И свински кнедли, ако има. Питка с маслини и аншоа, рулца с бекон, пиле с подправки, рибен пай, наденички, плодова торта и тарталети с конфитюр. Обожавам тарталети с конфитюр...

„Още един ден“ — каза си тя, когато той се отправи да изпълни желанията ѝ. След това щеше да е свободна. Съпруга, майка, дете на хората. Ездачът Клане щеше да изчезне и всички събития от изминалите девет дни — сестра ѝ, Червеният кон, Старецът — можеха да се върнат в Книгата Слово, където им беше мястото, и след това бързо да бъдат забравени. Стига да успееше да бъде достатъчно силна. Стига това да проработеше...

Моля те, направи така, че да проработи!

И докато Адам обикаляше Алеята на Екзаминаторите, за да намери всички храни, поръчани от Маги, Ездачът Клане, който беше станал ездач по неволя, влезе във ваната на четири крака и отми праха на Сън с помощта на милиони мехурчета, ухаещи на рози. А когато Адам се завърна, въпреки умората си тя успя да отдаде дължимото на изобилието от храна, което би засрамило дори Кралицата на свинете, преди най-сетне да се просне в леглото и да потъне в сън без сънища до сутринта.

Слънцето залязваше над Катедралния площад, но Мади никога преди не беше изпитвала по-малко желание за сън. Тя остана край фонтана дълго след като птиците на Один си бяха отишли, наблюдавайки как хората, дошли на съботния пазар, минават край нея, обвити в някакво подобие на мъгла от сънищата. Когато сенките се издължиха, тълпите най-сетне започнаха да се разпръсват. Но дори след като хората си тръгнаха, техните следи продължаваха да живеят на площада — продавачи, амбулантни търговци, жонгльори, крадци, туристи, танцьори и всякакви артисти. Мина последната сватбена процесия за деня — булката беше в бяло, с дълъг жълт воал. Смееше се и хвърляше цветя.

Мади я проследи как влиза в „Свети гроб“, хванала за ръка годеника си. Следите им се издигаха в притъмняващия въздух, преплетени като колонии звездна светлина.

„Би могла да е сестра ми“ — помисли си Мади.

Откри, че трепери. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Помисли си, че явно плаче от доста време, защото кожата ѝ беше мокра. Мади Смит, която никога не плачеше и не трепваше пред нищо.

„Я се стегни — каза си тя. — Сега не е време да изпадаш в криза. Какво обичаше да повтаря Лудата Нан? Отчаяните времена изискват отчаяни планове...“

Но що за отчаяние беше това? Откога плановете на Генерала включваха убиването на невинни?

„Е, може би не е невинен“ — помисли си Мади с крива усмивка. Но Адам не беше заплаха за боговете. Беше просто синът на съдържателя на странноприемницата. Да го отстрани, щеше да е убийство, а ако Маги наистина го обичаше, това щеше да разбие сърцето ѝ.

Можеше ли да причини това на Маги, дори съдбата на Световите да зависеше от него? И дори да можеше, то тогава дали двойницата ѝ някога би простила на Аезир?

Мади си пое дълбоко дъх. Один беше поискал от нея да му се довери. Но как можеше да му вярва, когато очевидно той самият не ѝ вярваше? Каза си, че поне може да ѝ даде някаква *причина*, вместо да раздава заповеди по този типично арогантен начин.

Ако сватбата се състои, всичко, за което сме се борили, е загубено.

Но как сватбата можеше да се състои? Боговете бяха на двайсет мили от тук. До сутринта щяха да са в града и вторият Рагнаръок щеше да започне. Свършекът на Световите нямаше да чака едно момиче да се омъжи. Особено ако това момиче беше и Ездачът Клане...

Мади се намръщи. Зачуди се какво ли ще се случи, ако Ездачът Клане не язди? Възможно ли беше Один да се страхува от *това*? Тази война беше просто средство — целта ѝ беше да си върнат Асгард. Възможно ли беше по този начин той да се опитва да си гарантира, че Маги е готова да изпълни своята част от пророчеството? Ами самата Мади? Дали и тя играеше роля? Или и двете не бяха нищо повече от фигури на шахматна дъска, подредена от grosмайстор, чиято единствена мисъл е да *спечели играта*?

„Один никога не би сторил това — помисли си. — Би било твърде жестоко.“

И все пак, докато сърцето ѝ се противеше, разумът ѝ си даваше сметка, че той би го направил, Мади познаваше Один твърде добре, за да бъде заслепена от чувствата си към него. Той *можеше* да бъде жесток и манипулативен, дори коварен. Колкото и да ѝ беше трудно да го признае, Один имаше дълга история от предателства, насилие и измами. И сега, когато се беше върнал в Световите (макар и в каменна Глава), тя предположи, че вероятно ще е съгласен на почти всичко, за да възстанови крепостта си и своя Облик.

Мади вдигна поглед и с изненада установи, че нощта се е спуснала над площада. Няколко ярки звезди пронизваха небето — те се сториха мрачни и студени на Мади. Отново беше огладняла и се чувстваше уморена и скована. Когато протегна крайниците си, осъзна, че стои тук и размишлява от часове. И все пак чувстваше се по-добре — някак ѝ беше по-леко. Сякаш беше стигнала до някаква трудна за откриване истина. На лицето ѝ се появи неумолимото изражение, което Адам би разпознал незабавно, ако го видеше.

Каза си, че сега е моментът да реши коя *наистина* иска да бъде. Ездачът Предателство? Близначката на Маги? Внучката на Один? Приятелката на Перт? Бъдещето на Аезир? Защитничката на хората? Или нещо съвсем различно — нещо, което тя *самата* е избрала за себе си?

Мади се изправи и закричи. Знаеше къде точно отива. Най-сетне й беше омръзнало от пратеници и играчки. Каквато и да беше ролята й в този цирк, тя нямаше да бъде ничия маша. Ако трябваше да избира между това да предаде сестра си или племето си, нямаше повече да се занимава с нечий слуги.

Помисли си, че гарваните могат да вървят в Хел.

Мади трябваше да говори с Главата.

ОСМА КНИГА

БИФРОСТ

Когато Дъгата се счупи, Люлката ще падне...

Детска песничка от
Северните земи

От създаването на Вселенския град бяха минали петстотин години. Човекът, който го беше проектирал, отдавна си бе отишъл и уменията, използвани за построяването на Края на света, бяха забравени от векове. Но както казват — нищо никога не се губи и ако Маги Риди беше обръщала повече внимание на онези скучни стари истории, вместо да изучава разкази за приключения, може би щеше да си спомни името на архитект (някога професор по математика в Университета на Неизменните истини), който в края на Зимната война проектирал почти сам наново Края на света и го построил, като започнал с един-единствен камък от падналата Цитадела, и след като издигнал множество шпилове и куполи, го преименувал на Вселенския град.

Името на този мъж било Джонатан Гифт и след смъртта си той бе погребан в градската катедрала, чийто гигантски куполен покрив бе най-амбициозното му начинание. Но още преди появата на Ордена името на Джонатан Гифт било забравено и останало само наследството му. Гробницата му — Крайъгълният камък — се беше превърнала в най-почитаното място в целия Край на света и Южните земи.

Върху Крайъгълния камък на Края на света (или Камъка на целувките, както отскоро беше станал известен) бяха издълбани руни и кантики, които вече никой не помнеше, и той беше придобил митичен статут. Хората идваха тук, за да се оженят, да бъдат благословени или за да целунат камъка за късмет, и имаше много истории за чудеса, разкази за неочаквано изцеряване, за гласове и видения от Отвъдните светове.

Тези разкази бяха толкова широко разпространени, че накрая Ордена беше обявил Гифт за светец — Свети гроб на Светия огън — и в Добрата книга имаше разказ за това как с помощта на Безименния е построил отново града за седем дни, без да използва нищо друго, освен постене и кантики.

Один можеше да им разкаже още неща, но точно в момента имаше свои проблеми и смъртта му беше само един от тях. Локи също

знаеше истината, макар че понастоящем имаше други, по-належащи грижи от запълването на празнотите в историята на Края на света. На шестия ден от пътуването им, когато шпиловете на града вече почти се виждаха, за голямо разочарование на всички на Джобния цирк пандемониум на Лъки му се наложи да спре.

Тази сутрин, докато се приближаваха към града, насреща им се бе появила носеща се на талози над земята мъгла. В началото не ги беше обезпокоила — пътят беше широк и добре отъпкан и макар едва да виждаха края му, всички знаеха в каква посока вървят.

Но мъглата беше студена и упорита — изсмукваше цялата им енергия. Хюи и Манди, които преди това се носеха във въздуха във вида си на гарвани, кацнаха върху покрива на единия фургон с настръхнали от студа пера. Анджи се присъедини към тях в птичия си Облик. Ярките ѝ цветове бяха притъпени от мъглата. Демоните вълци започнаха да се движат по-близо един до друг и да вият. Дори Веселко загуби част от вродената си агресивност и пристъпваше тежко подир господаря си, като си мърмореше мрачно под нос.

— Още мъгла — изръмжа Хеймдал и мрачно оформи руната *Сол*.
— Мислех си, че е останала зад нас в Ридиан.

— Не е нужно да ми напомняш *това*. — Локи го стрелна със злобен поглед.

Хеймдал не го забеляза, защото мъглата го скри. Всъщност извън мястото, до което достигаше *Сол*, нямаше нищо за гледане, дори и през руната *Бяркан*. Имаше само лабиринт от пресичащи се следи и мъглата, която поглъщаше всичко.

— Добре — рече Хитрецът. — Да видим как изглежда това от въздуха.

И така, гарваните на Один бяха надлежно изпратени да огледат местността отгоре. Часове по-късно те все още не се бяха върнали, а мъглата не показваше никакви признаци, че ще се вдигне.

Боговете пътуваха бавно. Минаха часове. Ако изобщо нещо се беше променило, то това бе, че мъглата се сгъстяваше.

Накрая започна да се спуска нощта.

— Не наближихме ли вече? — попита Веселко, чийто стомах му подсказваше, че отдавна трябваше да е вечерял.

— Да, за девети път — отвърна Локи.

Етел му хвърли кос поглед.

— Нещо не е наред ли? — попита го тя.

— Не, съвсем нищо — сви рамене Локи. — Какво изобщо би могло да не е наред?

Всъщност той се чувстваше неловко. Отсъствието на звезди му пречеше да е сигурен, но беше почти убеден, че досега трябваше да са стигнали до града. Тази сутрин го бяха *видели* — шпиловете му, доковете, дори океана, в името на боговете, издигаха се към тях от мъглата като някои от островите на Сън, а сега...

Нищо. Само път без край.

Каза си, че нещо не е наред, и докато продължаваха през мъглата (която май нямаше намерение да се вдига), той започна да изпитва неприятно усещане някъде между плешките си. Реши, че причината се крие в изопнатите му нерви, в нощта, в умората и глада, но когато три-четири часа по-късно Стражът извика на колоната да спре, Локи най-сетне бе принуден да признае, че боговете някак бяха успели да се загубят по единствения път към Края на света.

Разбира се, всички обвиниха него.

— Това е нелепо — заяви Фрейя. — От часове се въртим в кръг!

— Не се въртим в кръг — възрази Хитрецьт. — Има само един път и ние сме на него.

— Тогава защо още не сме стигнали? — попита Веселко, който искаше да получи вечерята си.

— Не гледайте мен — сви рамене Локи. — Не аз водех групата. Може би Дребосъкът е заспал.

Захар му хвърли злобен поглед.

— *Не* съм спал — запротестира той. — И *не* ме наричай Дребосък.

— Ами, предлагам просто да направим лагер тук — намеси се разумно Ньорд. — Сутринта мъглата ще е изчезнала и ще намерим пътя.

— *Сутринта?* — попита Локи.

Хеймдал оголи златните си зъби.

— Едва ли сме на повече от няколко мили разстояние — предположи Фрейр.

— Тогава защо да не продължим? — настоя Локи.

— Защо не гласуваме? — предложи Ньорд. — Да видим какво мислят останалите?

Локи погледна надолу към пясъчната земя и обмисли положението. Вече имаше добра представа какво ще кажат всички останали. От шест дни изпълняваше ролята си и изцяло и безсрамно се възползваше от ситуацията, като принуждаваше всички да играят по свирката му, защото разбираше, че ако не успее да ги закара до Края на света в рамките на договореното време, ще се лиши от и бездруго неохотната защита на Хеймдал. Да изчака до сутринта, означаваше да признае поражението си. Можеше да предположи, че последствията от това няма да са приятни.

Но сега през ума на Хитреца мина друга възможност. Той коленичи да огледа терена и гребна малко от почвата. Пътят напред беше пясъчлив, осеян със слюда и парченца кварц. Наблизо нямаше никаква растителност, нито имаше нещо, което да показва, че са се отклонили от пътя към Края на света.

Без да разкрива нарастващото си безпокойство, Локи се изправи и се обърна към самодоволния Страж.

— Нашето малко споразумение е в сила до зазоряване. Това означава, че официално аз все още ръководя нещата.

— И...? — повдигна вежди Хеймдал.

— И ако снемеш властта ми — продължи Локи с кривата си усмивка, — за голямо съжаление всички облози ще отпаднат, включително и всички, хъм, наказания за неизпълнение.

— Казах ви, че е умен — ухили се Анджи.

— Просто така е честно — сви рамене Хитрецьт.

— Това означава ли, че мога да го ударя с Чука? — попита Тор.

Хеймдал се намръщи.

— Още не — отвърна той.

— Кога ще мога да го ударя с Чука? — настояваше Тор.

— Призори на седмия ден, разбира се — намеси се Анджи и усмивката ѝ се разшири.

— Което означава, че ще продължавате да правите каквото ви кажа — продължи Локи, — освен ако признаете, че споразумението ни е невалидно. И така, аз казвам да продължим нататък.

Хеймдал го погледна гневно за момент. Той се запита дали Хитрецьт *наистина* има план, или просто се опитва да печели време. Бързо оформи руната *Бяркан* и за награда успя да зърне за частица от секундата истинските цветове на Локи — проблясък на безпокойство,

припламване на хитрост и сребриста струйка перчене — преди Хитрецьт да ги прикрие, като използва форма на руната *Ир*, но не и преди Хеймдал да установи, че в крайна сметка Локи блъфира.

Нямаше план. Хитрецьт се беше загубил — точно както и всички останали. Стражът предположи, че по някое време през нощта Локи вероятно ще се опита да избяга — в птичата си форма или в Облика си на горски пожар — и Хеймдал щеше да го очаква. Тази перспектива беше толкова приятна, че той наистина се усмихна, излагайки на показ златните си зъби, и каза:

— Добре. Ти печелиш.

— *Аз печеля!* — попита леко озадачено Локи.

— Да. В ръцете ти сме. Поне до утре.

— Сигурен ли си? — Сега вече Хитрецьт изглеждаше разтревожен. — Искam да кажа, на всички ни ще дойде добре малко сън...

— Не, не бих се надявал на това — увери го Хеймдал с най-сладкия си глас. — Все пак ти ни доведе чак до тук — справедливо е да ти позволим да довършиш онова, което си започнал. Освен ако искаш да признаеш, че си се загубил...

— Знам *точно* къде сме.

— Чудесно. Значи няма проблем.

Локи се усмихна със стиснати зъби. Умът му трескаво препускаше. Беше успял да спечели малко време, макар да не му беше ясно каква ще е ползата от това. Положителното беше, че има време до зазоряване. От друга страна, ако беше прав, можеше да се окаже, че ще чакат сутринта по-дълго, отколкото предполагаше дори той.

Останал сам — с изключение на Сигин, разбира се — Локи обмисли с какви възможности разполага. Той предположи, че всеки опит за бягство ще доведе до незабавно отмъщение. Въпреки това, ако подозренията му бяха основателни, те може би се бяха отклонили толкова много от пътя си, че бягството вече не беше възможно. Защото Хитрецьт беше разпознал този път, с песъчливата му почва, ефимерното му блещукане и смразяващия студ, който проникваше във всичко.

— *Защо все на мен?* — изрева той и зарови лице в ръцете си. — *Защо тези неща се случват все на мен?*

— Хайде стига — заутешава го Сигин и нежно сложи ръка върху главата му.

Пролича си колко е изтощен, защото в този миг на терзание дори съчувствието на най-досадната жена в Деветте свята не му беше съвсем неприятно. Каза си, че ако е прав, то той *знае* накъде отиват. Някак си, докато се придвижваха към Края на света, се бяха отклонили по друг път. Той водеше до място, където зората никога не изгрява. Можеха с години да се движат по него, без да стигнат до *никъде*.

Това изобщо не беше пътят към Края на света.

Беше пътят към Хел.

След като напусна площад „Свети гроб“, Мади се отправи към „Водните плъхове“. Там тя откри под кея Йормунганд, който изглеждаше дори по-мързелив от обикновено. Обликът на змия, който той явно предпочиташе, биеше по-малко на очи, а и така можеше да задоволи желанието си да похапва мекотели, без да привлича нежелано внимание.

От поведението му Мади предположи, че цял ден е бил на лов за тюлени, което обясняваше подутия му вид и очевидното му нежелание да прави каквото и да било, освен да се прозява и да се излежава (и от време на време да се оригва с дъх на риба).

Мади знаеше, че няма смисъл да се опитва да събужда у него чувство за срам. Йорги нямаше никаква етика и щом не желаше да помръдне, нямаше много начини да го принуди да го стори. Все пак можеше поне да опита.

— Йорги, имам нужда от помощта ти — започна тя.

Той ѝ отвърна със страшно оригване, което разтърси целия кей.

Мади изправи рамене.

— Сериозно, Йорги — продължи тя. — Аз наистина, *наистина* се нуждая от помощта ти.

Демонстрацията на безразличие от страна на Йорги беше почти съкрушителна.

— Хайде — бодро го подкани Мади, — ти си Черният кон на Предателството, в името на боговете! Ти си един от предвестниците на Последните дни. Не можеш просто да се криеш под кея и само да плюскаш през цялото време...

Йорги се изви противно, неговият еквивалент на свиването на рамене.

— *Моля те* — не се отказваше Мади. — Трябва да намерим Генерала. За тази цел трябва да спасим Перт. А той е в тъмницата. Което означава, че се нуждая от помощта ти, за да се вмъкна там. Защото очевидно няма просто да вляза там и да поискам да го

освободят, нали разбираш? Докато, ако ти ме преведеш през Сън... Йорги, слушаш ли ме изобщо?

Йорги отвори едното си око.

— Така е по-добре. Обещавам ти, че като свършим, ще можеш да изядеш всичката риба, която искаш. Но сега трябва да потърсим Перт. Разбра ли?

Йорги прие отново Облика си на Черния кон и сега изглеждаше по-жалък от всякога. Освен това миришеше и доста силно на риба, макар с положителност да не вонеше чак толкова, колкото в Облика си на змия. Дългата му черна грива беше мазна — Мади си помисли, че вероятно това се дължи на тюленската мас — но иначе изглеждаше достатъчно послушен, когато се отправиха в лек тръс към градската тъмница.

Тя се намираше на десет пресечки от площад „Свети гроб“, в комплекс от сгради, известен като Арсенала. Ордена го беше използвал като център за обучение на младите ученици, далеч от развлеченията на Университета. Сега там имаше затвор, казарми, оръжеен склад и място за екзекуции.

Освен това имаше и тунел, който минаваше под Арсенала и водеше към Магистърския двор, простиращ се край Университетската библиотека. Дори в дните на Ордена малцина знаеха за него, а сега единственият човек, комуто бе известен, беше онзи, отговорен за сцената, на която се натъкнаха Мади и Йорги при приближаването си към мястото.

Мади зърна руническата светлина още преди да види огъня. Следата на сестра ѝ в небето беше като гигантски подпис — огромна и неясна, но не можеше да бъде сбъркана. Тя осветяваше небето над Арсенала като втори залез с удивителни пръски от руническа светлина, които висяха над покривите, оцветяваха сградите в охра и червено и закриваха звездите.

Мади разбра, че тук се е състояла битка, при това съвсем скоро. Отдалече се усещаше миризмата на дим и се виждаше тъмночервеното сияние на горяща сграда. Тя пришпори Йорги по тесните улици, докато не стигнаха до сърцето на Арсенала — градския затвор на Главния площад, — където пред очите ѝ се разкри истинска касапница.

Затворът беше изчезнал. Две от стените още стояха, но самата сграда беше натрошена на парчета. Мади беше чувала за земетресения

— особено в далечния Север — които имаха същия ефект: дълбоки пукнатини в земята и сгради, превърнати в купчина камъни. Дървените греди бяха разхвърляни като сламки, имаше пожари, а въздухът беше изпълнен с прах. Тя си каза, че каквото и да се е случило, трябва да е било само преди часове, защото пожарите вече бяха овладени и мястото все още беше обградено от служители на закона.

Един от тях я забеляза.

— Стой настрана — предупреди я. — Някои от тези сгради може да се срутят.

— Какво се е случило? — попита Мади.

— Не знаем — сви рамене приставът. — Може би земетресение.

Той не спомена руническата светлина или сиянието, което се стори необичайно на Мади — в един или друг момент повечето от тези служители на закона бяха работили за Ордена и трябваше да са наясно с признаците за използване на магия. Мади заключи, че това означава, че мъжът нарочно не ѝ казва истината. И защо ли би го направил? Тя беше никой. Просто някакво момиче от Северните земи.

Въпреки това трябваше да разбере какво се е случило с Перт. Дали е бил в тъмницата, когато нападението е започнало? И ако беше така — дали бе оцелял? В името на боговете, мястото беше в развалини! Единственото, на което можеше да се надява, бе точно тогава да са го премествали другаде или поне краят му да е бил бърз.

— Някой успял ли е да се измъкне? — попита тя. — Някой от затворниците...?

Но приставът, изглежда, не я слушаше. Йорги беше привлякъл вниманието му. Може би беше заради миризмата или заради мътния му поглед, или пък заради отблъскващия начин, по който се движеше. Мади внезапно осъзна, че това не е място, където е добре да бъде забелязана. Тук може би все още имаше хора, които разпознават действието на магията — някакво вътрешно ядро от служители на закона, които все още помнят Ордена.

— Този кон е много необичаен. — Гласът на пристава беше спокоен и любезен.

— Да. Принадлежи на мой роднина.

— Какъв е, да не е някаква порода от Външността?

— Така мисля — кимна Мади.

Тя започна да обръща коня, но ръката на пристава внезапно сграбчи юздата на Йорги.

— Мисля, че е по-добре да дойдете с мен, госпожице — каза той и тогава Мади разбра, че няма да се измъкне просто така, разбра го от изражението на лицето на служителя на закона.

— Проблем ли има? — попита тя и оформи с пръсти зад гърба си *Иза*.

— Получихме сведения за бегълка, госпожице. Млада дама, отговаряща на вашето описание, която язди необикновен кон. Имаме основания да предполагаме, че тя може да е отговорна за, *ъъъ, щетите*, нанесени на градската собственост.

— Наистина ли? — учуди се Мади. — Колко ужасно.

Тя вдигна поглед и забеляза още трима служители на закона да се приближават към нея. Още миг и щяха да я обградят. Знаеше, че трябва да се маха от тук. Но се разкъсваше между инстинкта си да побегне и желанието да научи повече.

— Какво е направила?

— Наистина ли не знаете? — усъмни се приставът.

Беше човек на средна възраст, висок и с широки рамена под униформата. Сивеещата му коса беше спретнато прибрана назад. Очите му бяха студени и пронизващо сини.

Прилича на Екзаминатор.

Маги веднага си каза, че това, разбира се, не е възможно. Всички Екзаминатори бяха загинали. Но си помисли, че Ордент е имал охрана — мрежа от шпиони и служители на закона. Кой знаеше колко от тях са останали? Кой знаеше какви тайни пазят?

— Конят беше червен — каза приставът (макар че Мади вече не вярваше този мъж *наистина* да е пристав). — Червен кон, а сега и черен...

Ръката му сграбчи китката на Мади. Очите му се впиха в нейните.

— *Познавам те* — заяви той. — В теб има нещо. Нещо необичайно. Точно както в онзи мъж, когото днес вкарах в ареста. Онзи, който не поиска да ми каже името си...

Мади внезапно осъзна, че той се опитва да я омагьоса. Не със Словото, а с някаква сила, която самата му личност притежава. Зад нея

тримата други пристави бяха само на десетина крачки разстояние. Само след миг щяха да са до нея.

Тя призова ледената *Иза* и я запрати срещу служителя на закона. Мъжът веднага замръзна на място. Другарите му стреснато отстъпиха назад и докато се окопитят, Мади вече беше сграбчила юздата на Йорги, след което пришпори хълбоците му и изкрещя:

— Йорги! Да се *махаме от тук*!

Последва миг на объркване. Сенките се размазаха, проблесна руническа светлина и въздухът внезапно се изпълни с прах. Спусна се мрак — толкова плътен, че Мади почти можеше да го докосне. Усещането беше като от докосването на прах, на сажди, дори миришеше на пушек.

Йорги отново беше променил Облика си с този на Световната змия, Мади можеше да почувства гривата му под ръцете си — сякаш се беше хванала за пипалата на мъртва сепия.

След това той спря и Мади слезе от гърба на змията, като стъпи върху камък.

— Къде сме? В Сън ли?

Все още не виждаше нищо. Тя оформи *Сол* и откри, че се намира в тунел, изграден от тухли, пълен с паяжини и покрит с мек прах.

— Не сме ли били тук и преди?

Гласът на Мади отекна в камъка и тя започна да разбира. Това не беше Сън. Бяха под земята. Йорги вероятно ги бе отвел под града, точно както беше сторил и в деня на пристигането им. Това беше един от тунелите, водещи към Университета, които не бяха използвани от края на Ордена насам, обвити в праха на столетията.

— Добра работа, Йорги!

Тя осъзна, че се намират *под Арсенала*. Част от тунела пред тях частично се беше срутила и помещението под него беше осеяно с тухли и останки. И сега, когато погледна през руната *Бярдан*, Мади забеляза нещо, което я накара да извика. Скорошна следа — слаба, но различима — минаваше през купчината отломки и водеше към мрака.

Перт?

Там имаше и още нещо — сребриста следа от руната *Ак*, която като острие прерязваше сенките, както и яркосиня завъртулка, която можеше да принадлежи само на Генерала.

Тя си помисли, че ето *така* го е направила Маги — първо е минала през Сън върху Слейпнир и след това през подземния лабиринт, за да нанесе удар на най-неочакваното място.

— Йорги, направо бих те *разцелувала*! Само да не *миришеше* толкова лошо.

Йорги се оригна и разшири Облика си, докато не запълни целия тунел. Сега приличаше на гигантски плужек — слузест и много самодоволен.

— Можеш ли да ме отнесеш там, където води това? — посочи следата Мади.

Йорги отново сви рамене и с гърчене започна да се придвижва през тунела, Мади се държеше колкото се може по-здраво и се притискаше върху му, докато той се промушваше през разни препятствия. Напредъкът им беше бавен и белязан със слуз, но Световната змия беше подвижна и изненадващо добра в промъкването през тесни пространства. Не след дълго напуснаха Арсенала и поеха през тунел, в който почти нямаше други следи, освен трите дири, водещи в мрака.

Сега Мади вървеше по следата пеша. Сиянието на Перт беше много слабо. В сравнение с него следите, които го покриваха, бяха направо ослепително ярки и слой от руническа светлина по стените наподобяваше останки от някаква силна експлозия. Тя си помисли, че вероятно е имало битка. Но кой беше победителят?

Откри Перт на стотина метра по-нататък, на място, където покривът частично се беше срутил. Беше се свил и почти не се виждаше зад купчина отломки и прах и за момент Мади бе убедена, че е мъртъв.

Тя нададе вик и започна да разчиства останките. Под тях приятелят ѝ лежеше неподвижен. Сиянието му беше толкова слабо, че тя едва го виждаше дори през руната *Бярган*. Той едва беше в съзнание, задушен от праха, одран, насинен и кървящ. И въпреки това още дишаше — беше жив.

Перт се закашля.

— Вода. Моля.

Мади бързо намери място, където през тавана се процеждаше вода. Изглеждаше чиста. Тя събра малко в шепите си и го накара да я изпие. Това сякаш го съживи, той се закашля отново и с усилие седна.

— *Какво сънува робът?*

— Какво? — намръщи се Мади объркана.

— Това е стара гатанка, която често си казвахме, когато бях на галерите. *Какво сънува робът? Робът сънува, че е господар.* Само преди миг се сетих за нея, за пръв път от много, много години. — Той докосна главата си. — Боли. Сигурно съм се ударил в нещо.

— Без майтап — натърти Мади. — Какво се случи? Изглеждаш ужасно.

— Имаше спор. — Перт вдигна поглед към Мади и се ухили. — В един момент бях в килията си и се опитвах най-сетне да си почина и изведнъж бум! Изненада! Казвам ти, ако знаех, че ще се забъркам в такива неприятности, в името на Световете, нямаше да открадна тази Глава.

Мади трепереше от облекчение.

— Трябваше да ти кажа истината — призна тя. — Можеше да те убият. Ако беше...

— Ако желанията бяха коне, просяците щяха винаги да яздят — сви рамене Перт.

Мади усети как сърцето ѝ се сви.

— Имах приятел, който често казваше това.

— Наистина ли? Какво се случи?

— Няма значение — поклати глава тя. — И ако Главата е у сестра ми...

Перт изглеждаше изненадан.

— Но тя не е у нея.

Мади се втренчи в него.

— Какво?

— Нали ти казах — ухили се той. — Имаше спор. И трябва да ти кажа, че съм разочарован от предположението ти, че в битката между мен и някакво момиченце, момиченцето непременно ще спечели...

Мади усети как главата ѝ се замая.

— Моля те, Перт. В името на боговете, спри да *бърбориш!*

Перт доби засегнат вид.

— Да не искаш да кажеш, че е още у теб? — не повярва тя.

Перт отново се ухили. Той се протегна към купчината останки зад гърба си и извади парче вулканична скала, което Мади помнеше

много добре. За последен път го беше видяла в равнините на Хел, когато Захар го беше хвърлил в Сън...

За момент беше толкова изпълнена с емоции, че не можеше да говори. Тя протегна ръце към каменната Глава. Дали наистина в нея беше Генералът? Дали можеше да й каже какво да стори, за да избегне предстоящия Апокалипсис?

Взе скалата с треперещи ръце. След това призова руната *Бяркан* и погледна в каменното ѝ сърце.

— Один? Еднооки? Там ли си?

Нямаше отговор. Нямаше никаква следа от сияние.

— Мади е. Один, там ли си?

Продължаваше да няма никакъв проблясък.

Опита отново с цялото си сияние, но *Бяркан* не разкри никакви признаци на живот. Никаква магия не можеше да го събуди. Гласът на Мади пресипна от викане.

Накрая, след като беше опитала всяка руна, всяка магия, която беше научила, тя най-сетне разбра. Главата беше просто празна черупка. В нея не беше останало и най-слабо блещукане. Камъкът беше само камък и нищо повече.

Каквото и да е било вътре, вече го нямаше.

Има стара поговорка от Северните земи, която гласи: „*Когато лъжите не помагат, опитай се да кажеш истината*“. Разбира се, Локи добре я знаеше, но предпочиташе много повече собствената си версия, която беше: „*Когато лъжите не помагат, измисли по-добри лъжи*“.

Той беше превъзходен лъжец. Когато осъзна накъде са се отправили, реши да печели време и придавайки си безгрижен вид, увери разтревожените богове, че всичко върви по план.

— Какъв план? — поинтересува се Скади. — Планът ти да не ни отведеш никъде?

Хитрецьт жизнерадостно махна с ръка.

— Ще оставим фургоните. Те само ни бавят — обясни той. — Онези, които могат да приемат Облик на птица, ще го направят. Що се отнася до останалите, тях можете да оставите на мен.

Аезир, изглежда, се усъмниха в думите му. Ванир и онези от Хаоса можеха да променят Облика си както пожелаят, но те, със своите счупени руни, не можеха да сторят това.

— Опитваш се да печелиш време — реши Скади. — Това е номер, за да ни разделиш, така че да можеш да избягаш.

— Моля те — поклати глава Локи. — И колко далеч мислиш, че мога да стигна?

— Добре. Какъв е планът? — попита тя.

— Само почакай и ще видиш — сви рамене Хитрецьт.

Боговете прекараха следващите няколко часа в опити да обмислят как Локи би могъл да направи така, че Етел, Тор и Кралицата на свинете да прелетят неопределена част от местността, като, разбира се, не трябваше да се забравя, че същото се отнасяше и за оръжията и дрехите, от които Ванир без съмнение щяха да се нуждаят, когато възвърнат човешкия си Облик.

Никой не вярваше, че той ще успее да го постигне. Всъщност Тор очакваше с нетърпение момента, когато Локи най-сетне ще признае поражението си и той ще може да го удари с Чука.

— Ще промениш Облика им — предположи Идун, която също като Браги харесваше хубавите истории и се беше присъединила ентусиазирано в играта на отгатване (всъщност тя беше единствената, която още вярваше в обещанието на Локи). — Ще превърнеш всички ни в жълъди и ще ни отнесеш до града.

— Не — поклати глава Хитрецьт.

Идун го погледна с широко отворени очи.

— Добре. Ще поискаш Народът от тунелите да построи чудна летяща машина...

Локи въздъхна и каза:

— Грешиш.

— Ще призовеш чудовищния си син Йормунганд, за да ни отведе до града през Сън... — предположи Браги.

— Не — отвърна Хитрецьт. — Отново грешите.

Всъщност това щеше да е чудесно решение, стига да нямаше две прости пречки. Първата беше, че Локи нямаше представа как да призове Йормунганд. А втората — че беше много по-вероятно Световната змия да го схруска като бисквитка, отколкото да му помогне, по какъвто и да е начин.

Не, решението на Хитреца беше по-просто. Той планираше да избяга.

Единственото препятствие на пътя му беше закачено за китката му със Съпружеството, а Локи знаеше, че ако избяга, Сигин със сигурност ще вдигне тревога, след което шансовете му за оцеляване ще са нищожни.

Беше опитал всичко възможно — всичко, освен истината, разбира се. Нищо не беше свършило работа. Сигин не се поддаваше на ласкателство, на доводи, на чара му или на обясненията в любов. Тя беше разумна, но непреклонна и силно напомни на Локи за жената, която преди петстотин години събираше капчиците отрова, стичащи се от зъбите на змията, която Скади беше провесила над лицето му, като същевременно нежно, но категорично отказваше на молбите му да го освободи от оковите му.

Накрая той беше изчерпал лъжите си. Вървяха целия ден и през по-голямата част от нощта и все още не виждаха нищо — нито зората, нито морето, нито пък птиците на Один или назъбените крепостни стени на Вселенския град. Пътят пред тях беше безкраен, пейзажът

наоколо плуваше в мъгла и дори Тор започваше да се уморява, което само го правеше още по-нетърпелив да удари с Чука причината за своето раздразнение.

Изглежда, само Сигин все още вярваше, че Локи наистина има план. Хитрецът намери това за толкова дразнещо, че накрая я превърна отново в жълъд и нареди на трупата да спре.

— Тъъ, чуйте ме, хора — обърна се той към боговете. — Не бях съвсем откровен с вас. *Добрата* новина е, че зная къде сме. *Лошата* новина е...

— *Целите* сме в слух — натърти Тор.

Локи им каза лошата новина.

После седна и зачака шумът да утихне. След около пет минути това стана и той отново се опита да обясни, че този път вината *наистина* не е негова.

— Знам как изглежда — призна той.

— *Изглежда* като клопка — отсече Хеймдал и присви стоманеносините си очи. — *Изглежда* така, все едно си ни довел тук за зелен хайвер, размотавайки ни с твоите планове, и си похабил колкото се може повече от времето ни, за да ни държиш далеч от случващото се в Края на света.

— Да, но не съм го направил — увери го Хитрецът.

— Моля те. Нека го ударя с Чука — примоли се Тор.

— Казвам *истината* — настоя Локи.

— Така или иначе, позволи ми да го ударя с Чука.

Хитрецът се изправи за момент, опитвайки се да удържи разгневените богове.

— Моля ви! — изкрещя той. — Просто ме изслушайте! Мисля, че знам какво става тук!

Малко по малко шумът утихна отново. Чуваше се само ядосано мърморене.

Тогава Локи си пое дълбоко дъх и призова на помощ цялото си красноречие.

— Знам, че повечето от вас ме мразят — започна той. — И никой не ми вярва наистина. Но, моля ви, просто *помислете* за миг. — Той умолително разтвори ръце. — Как бих могъл аз да направя всичко това? Да отворя Световете, да пренеса всички ни през тях и да създам тази мъгла, за да ви заблудя... — Сви рамене. — Никога не съм

притежавал сиянието, което е необходимо, за да ви извъртя такъв номер, а дори и да го притежавах, досега щях да съм напълно изтощен. Така че преди да започнете да си играете на въже с гръбнака ми...

— Може да са ти помогнали — прекъсна го Хеймдал.

— Да, понеже имам *толкова* много приятели — горчиво натърти Хитрецьт. — Кажете ми, някой спомня ли си какво се случи последния път, когато бях тук? Поисках услуга от Хел, която се закле, че ще ме убие, ако някога си покажа лицето отново тук, така че повярвайте ми, като ви казвам, че не съм особено *радостен* да се върна на това място.

— Той има известно право — призна Анджи, която досега беше мълчала. — Ти каза, че знаеш какво се случва — добави тя, обръщайки се към Хитреца.

— Да, но няма да ви хареса.

Етел повдигна вежди.

— В момента — тихо рече тя — не мисля, че имаш много за губене. Защо просто не ни кажеш?

Локи се усмихна с кривата си усмивка.

— Трябва да призная, че този път ме хвана — рече той. — Добре ме пипна. Съпружеството... — Той погледна китката си, където все още блещукаше *Ех* и Сигин висеше от верижката под формата на жълъд. — Предположих, че идеята да ме държите далеч от неприятности, е била на Скади. Но това не е така, нали, Пророчице?

Етел се усмихна и поклати глава.

— Разбира се, трябваше да се досетя, че нещо не е наред. Кога *те* е било грижа какво се случва с мен? Кога си се опитвала да ме защитаваш? Ти винаги си ме мразила. И може би — само може би — съм си го заслужил. Така че защо точно ти би искала да *ми* помогнеш? В началото си помислих, че е защото имаш нужда от мен, за да стигнеш до Края на света. Но не това е била причината. Бил съм ти нужен за нещо друго. Нещо, за което никой друг не е знаел.

— Много добре. — Кафявите очи на Етел проблеснаха. — Чудех се дали ще го разбереш.

— Ами, *наричат* ме Хитреца. И знаех, че няма как Анджи да действа сама. Тази нейна руна можеше да е дошла само от някой с достъп до Новото писмо. Някой, който може да се движи между световите. Някой, който може да говори с мъртвите. Някои, който е *Оракул*...

Етел се усмихна.

— Продължавай — подкани го тя.

— Въпреки това беше страхотно изпълнение. — Усмивката на Локи беше студена и сурова. — Успя напълно да ме заблудиш. Мислех си, че в Световите вече няма нищо, което да може да ме учуди. Но ти — ти, с твоя чай и сладкиши и с майчинското си отношение — о, богове! Какво майсторско *изпълнение*! Само ако знаех...

— Какво да си знаел? — попита Гор.

— Още ли не си разбрал? Оракулът предсказа това. Тя през цялото време е знаела, че ще дойдем тук. Може би дори ни е докарала на това място. Знаела е, защото е сключила сделка. *Затова* съм й бил нужен.

Сега Локи гледаше някъде зад тях, към някаква точка, намираща се по-нататък по пътя.

— *Виждам високо да се издига Дъга, наследство от измамената Смърт.* Измамената Смърт. Трябваше да се досетя. — Той извиси глас и извика в мъглата: — Живот за живот, Хел, нали така? Не е ли това изборът? Не е ли била *винаги* такава сделката, която предлагаш?

За момент никой не му отговори. После мъглата бавно започна да се отдръпва, разкривайки пътя пред тях и познатия пейзаж наоколо.

Всички бяха виждали преди царството на Хел и въпреки това безплодието на отвратителната пустош навсякъде около тях и небето, наподобяващо капак върху казан, изпълниха сърцата им със страх и ужас. Нищо не нарушаваше празнотата му. Никоя пустиня на Средните земи не можеше да се мери с мрачната му величественост.

И в този момент пред тях се изправи фигура — жена с лице като луна, което се променяше, когато тя го завърташе наляво или надясно. Усмивката й, когато обърна мъртвото си око към Хитреца, беше като уста, пълна с натрошени кости.

Бяха минали години, откакто Наполовина родената Хел беше изпитвала нещо, което дори далечно наподобява радост. Тя си помисли, че въпреки това чувството, което изпитва в момента, може да се нарече така. Да види Локи по този начин, изцяло под нейна власт и предаден от някой от собствения си род. Мъртвото й око се спря върху него. То видя толкова повече неща от живото й око. Страх, омраза,

страдание и отчаяние — това бяха цветовете, които Хел обичаше най-много, и в момента те изобилстваха.

Но когато заговори, тонът на Хитреца беше все така безгрижен и подигравателен както винаги.

— И така, кажи ми — кой е? — попита Локи. — Чия вина изкупвам днес? На Златното момче ли? Твърде е очевидно. Освен това той е прекалено добродетелен, за да се забърка в нещо такова. Не, трябва да е някой друг. Сега ми позволи да отгатна — кой ли *би могъл* да бъде? Кой може да заслужава такава жертва?

Етел сви рамене.

— Хвана ме — призна тя. — Повярвай ми, в това няма нищо лично. Всички вие чухте пророчеството. Бъдещето на Асгард зависи от това. Ако можех да намеря друг начин да върна съпруга си от мъртвите...

— Значи си сключила сделка с Хел. Моят живот за този на Генерала. Това твоя идея ли беше или неговата?

— И на двамата — усмихна се Етел.

— Е, добра сделка си сключила.

Хитрецът огледа кръга от богове около себе си. От израженията им беше ясно, че повечето от тях са съгласни с думите му. Само Идун изглеждаше тъжна. Сините ѝ очи се местеха между Етел и Локи, сякаш очакваше някой от тях да свали маската и да извика „*Изненада!*“.

— Това не е възможно — каза тя най-сетне. — Етел никога не би предала един от нас. Дори и за да спаси Генерала. Дори и ако Локи...

— Идун, скъпа — прекъсна я Локи, — ние сме *богове*, а не светци. Всички лъжат. Всички мамят. Всеки от нас се подиграва с другите. Е, може би без *теб*. Онова, което не разбирам, е следното — как стигнахме дотук, Пророчице? Не може да си ни докарала сама при Хел. Някой трябва да ти е помогнал.

Етел само се усмихна в отговор.

Хитрецът се замисли дълбоко.

— Гарваните! — досети се той. — Пратениците на Один. Те могат да пътуват от Свят до Свят — през Смърт, Сън и Проклятие, Те трябва да са действали като посредници. Скъпата ми дъщеря е направила останалото. И, Анджи — мислех, че ме *харесваш*...

Съблазнителката сви рамене.

— О, скъпи, така е. Но исках да имам своя зала в Асгард. Исках да съм на печелившата страна. И исках *това*... — Тя му показва руната върху ръката си, проблясваща във виолетова светлина.

— Значи това, че ме защитаваше, е било просто хитрост, за да си сигурна, че ще оцелея и така да гарантирам сделката ти. Наистина ли сте съгласни с това? — призова Локи групата богове. — Ще стоите и просто ще гледате как ме жертват? Сив, имали сме своите различия, но...

Богинята на милосърдието и изобилието се усмихна.

— Можеш да се обзаложиш, че ще гледам — увери го тя. — Само ми се иска да имахме и пуканки.

— Тор — подзе Локи, — стари приятели сме...

— Какъв избор имаме? — сви рамене Тор. — Трябва да избираме между теб и Генерала.

— Хеймдал... Браги... Тир...

— Ще кажем на всички, че си загинал храбро — оголи златните си зъби Стражът.

— Ще напиша за теб епическа поема — успокои го Браги.

— Идун... Ньорд... Фрейя. *Моля ви...*

Един по един боговете извърнаха очи. Захар го погледна мрачно. Веселко разтвори ръце и се ухили. Идун избърса една сълза. Браги изсвири кратка тъжна мелодия. Ангрбода му изпрати въздушна целувка.

— Труден избор, мой човек — рече Фенрис.

— Е, много ви благодаря — промълви Хитрецът. — Хубаво е човек да знае кои са му приятелите. И като си помисля, че рискувах *живота* си за вас! — Зелените му очи внезапно се присвиха. — Затова Мади не е тук. Предположила си, че тя няма да ти играе по свирката. Затова си изпратила гарваните да я подмамят с някаква измислена история за близначката й. — Той леко се засмя. — Чудех се защо ми помагаш, Пророчице, защо ми предлагаш защитата си. Мислех си, че си решила да се държиш по-мило с мен. Може би дори да ми простиш. Оказва се, че си се нуждаела от някого, когото да пожертваш...

— Да ти *простя*! — сви рамене Етел. — Ти беше причината за смъртта на моя единствен син. Мислиш, че ще допусна да ти се размине?

— Това беше *недоразумение*...

— Живот за живот — отсече Етел. — Време е да спазя сделката ни.

Хел се наведе и пристъпи напред. Дори през живота си око тя можеше да види, че Локи е уплашен. По тялото ѝ премина тръпка на задоволство и тя поспря за момент, за да се наслади на мига. Удоволствията бяха толкова редки тук, в Царството на мъртвите. И ако Свършекът на всичко беше толкова скоро, както се говореше, то тя смяташе да се наслади на всяко възможно удоволствие, преди мракът да ги погълне до един.

Тя вдигна въжето от руни, което беше най-силното ѝ оръжие. Изтъкало от руната *Наудр*, то проблясваше с яростна злоба.

— Дадох ти обещание, Локи — каза тя. — Направих го точно тук, на това място. А Хел винаги спазва обещанията си, както със сигурност вече знаеш...

След тези думи тя запрати руната *Наудр*, която се уви здраво около врата на Хитреца и го дръпна. Той падна на колене. Хел отново затвори живота си око и се съсредоточи върху следата на Локи. През руната *Бяркан* тя светеше като виолетова плетеница на фона на мрака. Хел протегна съсухрената си ръка и сграбчи виолетовата нишка между пръстите си на скелет. Развесели се, когато Хитреецът напразно се опита да се освободи от задушавашата хватка на *Наудр*. Той знаеше, че това е невъзможно. Смъртта покорява всичко — дори и горския пожар.

Локи вдигна поглед към кръга от богове. *Наудр*, Връзващият, захапа гърлото му. Той се опита да говори — да се защити — но въжето заглушаваше гласа му.

— Живот за живот — напевно изрече Хел и пхна виолетовата нишка в устата си. — Один, сине на Бор, възкръсни!

Настъпи момент на очакване. Той продължи. В пустините на Хел белият като кост вятър вдигаше прах над дюните.

— Один, сине на Бор — повтори Хел, — баща на Тор, Генерал на Асгард, Бащата на Средните земи, призовавам те за живот! Възкръсни!

Отново не се случи нищо. Вятърът свиреше над ужасяващата земя. Мъртвите, почувствали, че се случва нещо важно, се носеха на вълни в мразовития въздух. Но никой не възкръсна. Мъртвият си оставаше мъртъв.

Етел се обърна към Хел:

— О. Това е доста смущаващо.

— Кое? — объркано попита Хел.

— Ами, очевидно моят съпруг не е тук.

— Невъзможно — възрази Хел. — Той умря. Всички вие го *видяхте* да умира. — Дръпна въжето около врата на Локи. — Ти ми обеща. Имахме сделка...

— Но ти не можеш да спазиш своята част. Защо да ти давам Локи?

— Тогава вземи някой друг — предложи ѝ Хел, която започваше да изглежда обезпокоена. — Ако искаш, ще ти дам сина ти Балдер. Или когото и да е друго. Но Локи е *мой*!

Етел за момент сведе поглед към стоящия на колене Хитрец. *Наудр* го беше лишил от гласа му, но очите му продължаваха да изразяват красноречива молба.

Тя поклати глава.

— Не мисля — отвърна тя. — Сделката ни беше за Один и за никой друг.

На живата страна на лицето на Хел се появи невярващо изражение.

— Не — възпротиви се тя. — Той ми принадлежи. Този път не ме е грижа дали Деветте свята ще *свършат*...

И като шивачка, която почиства останалите конци, тя захапа линията на живота на Локи със зъби, които бяха бели от едната страна на устата ѝ и изтъркани черни корени от другата.

Хитрецът изрече неприлична молитва, усетил как тя прекъсва живота му.

Сбогом, жестоки Светове!

Той затвори очи...

И когато ги отвори отново, откри, че продължава да гледа нагоре към живия профил на Хел, но сега чертите ѝ бяха разкривени от гняв и объркване. Между пръстите ѝ блясъкът на следата му беше все така ярък и ненарушен както обикновено.

— Какво се обърка? — попита Хеймдал. — Мислех, че от теб се очаква да *прекъснеш* живота му, а не да си чистиш зъбите с него.

— Това означава ли, че Локи *не може* да умре? — възмутено попита Сив.

— Така изглежда — усмихна се Етел. — Както вече видяхме, пазителката на Смъртта не може да наруши обещанието си, без да

понесе сериозни последствия за това.

Още веднъж, с нарастващо нетърпение, Хел се опита да прекъсне виолетовата нишка. Не се случи нищо. Следата блестеше. Тя се помъчи да разкъса нишката с ноктите си...

— Може ли да престанеш? Това ме гъделичка — обади се Локи.

Той беше разхлабил въжето и сега седеше с кръстосани крака на песъчливата земя, като се опитваше да изглежда по-самоуверен, отколкото всъщност е. Все още нямаше представа защо Хел не бе успяла да вземе живота му. Но острото му чувство за хумор временно му беше помогнало да преодолее страха си.

Вдигна поглед към кръга от богове, които сега го наблюдаваха с изненада. Само Етел изглеждаше равнодушна и лицето ѝ беше все така спокойно както винаги.

— „Наследство от измамената Смърт“ — с усмивка изрецитира Локи. — Разбира се. Сега схващам. „Измамената Смърт“. Ти я накара да направи това, Пророчице. Ти измами Смъртта. Принуди Хел да наруши думата си, като ме използва за примамка. От самото начало ли го планира? Знаеше ли, че това ще се случи?

— Хел винаги е имала проблеми с етиката, когато се отнася до теб — сви рамене Етел. — Чудя се защо ли.

Сега живата част от лицето на Хел беше изпълнена с мрачна ярост. Дори и мъртвата ѝ страна изглеждаше разгневена. Помисли си, че изпитва ярост само когато Хитрецьт е наоколо. Как беше успял да измами Смъртта? Какво го предпазваше?

Тя фокусира мъртвото си око върху Локи.

Ето там! Как го бе пропуснала? Нещо почти незабележимо проблясваше около китката му. Златна верижка. Хел беше твърде заета да злорадства над врага си, за да забележи верижката или малкия амулет, който висеше от нея — лъскав златен жълъд. Сега всевиждащото и мъртво око видя значението му и тя гневно скръцна със зъби, когато разпозна Съпружеството.

Хвърли ядосан поглед на Етел.

— Какво е това? — попита тя.

Етел кротко ѝ се усмихна.

— Предпазна мярка, разбира се — отвърна тя, — в случай че се опиташ да не изпълниш сделката ни.

С едно заклинание амулетът жълд се превърна в бившата съпруга на Локи.

— Скъпи мой, какво са ти *сторили*? — разрида се тя, когато видя Хитреца.

Тя огледа яростно боговете около себе си. Погледът ѝ беше свиреп, кръглото ѝ лице — зачервено, а сините ѝ очи проблясваха като гневни звезди.

— Вие, страхливци такива! — изкрещя тя. — Как *можяхте*? След всичко, което е сторил за вас, как можяхте да се отнесете така с бедния ангел?

Боговете — дори и Хеймдал — изглеждаха слисани.

— Добра работа, скъпа — похвали я Етел.

Бедният ангел се ухили и вдигна поглед към съпругата си.

— Никога не съм си мислил, че ще кажа това — рече той, — но, Сигин, *радвам* се да те видя.

Устата на Хел се изкриви и тя отново насочи погледа си към Локи.

— Може и да не мога да го убия — подхвана тя, — но ще се погрижа никога да не си тръгне от тук. А ако все пак искате да се върнете, ви предлагам да ми го предадете.

Сигин се изпъна в пълния си ръст. Не беше много впечатляваща, но бързо застана решително между Хел и Локи.

— Да не си полудяла? — попита я Хел.

Сигин упорито поклати глава.

— Предупреждавам те, махни се от пътя ми...

— За нищо на света! — заяви Сигин.

В този момент Пазителката на Мъртвите вдигна поглед и забеляза светлина в небето, светлина, която блестеше със силата на слънце. И за втори път от петстотин и три години древното ѝ сърце подскочи от изненада, когато нещо се спусна към равнините на Хел — нещо, което изглеждаше (макар да бе невъзможно) точно като стар кош за пране, просветващ с неземеи огън...

В онази сутрин Маги се събуди уморена. Разбира се, това трябваше да се очаква. В края на краищата беше сватбеният ѝ ден. Беше нормално да е нервна, особено в нейното състояние. А и беше утрото на Рагнарьок и небето на зазоряване беше оцветено в апокалиптично златисторозово, но Маги беше достатъчно наивна да приеме това за добър знак.

Тъй като Мади беше израснала в суровия Север, тя знаеше какво означава това. *Червено небе вечерта е на овчаря радостта. Червено небе на зазоряване овчарят приема като предупреждаване.* Във Вселенския град можеше и да няма много овчари, но тя си помисли, че в деня на Свършека на Световете не би било зле всеки да се вслуша в бабешките приказки.

Беше тъмно, когато двамата с Перт се върнаха, възседнали Йорги, във „Водните плъхове“, и на двамата не им се говореше много. Перт беше изтощен, сиянието му беше изчерпано и тялото му беше покрито със синини. Мади също се чувстваше като изстискана и надеждата ѝ неизбежното да бъде избегнато беше попарена от изчезването на Стареца. Само Йорги изглеждаше радостен — вероятно заради изгледите още една нощ да ловува тюлени — и когато пристигнаха, побърза да приеме змийската си форма и да се плъзне във водата. Мади не направи опит да го спре. Ездачът Предателство нямаше нужда от кон за онова, което трябваше да направи на следващия ден. Макар сърцето ѝ да се свиваше при мисълта, че ще предаде близначката си, Генералът не ѝ беше оставил друг избор, освен да убие Адам Скатъргуд.

Тя се беше опитала да поспи през нощта, но сънят ѝ убягваше както никога досега. Вината, тъгата и тревогата я държаха будна и в три сутринта вече беше толкова разсънена, че изостави всякаква надежда да си почине, стана и се приготви за своето предателство.

Перт на свой ред беше дълбоко заспал и не помръдна, когато Мади влезе в стаята му — дори когато тя оформи руната Сол и погледна приятеля си на нейната светлина. Би се зарадвала на компанията му в предстоящата задача, но заспал, той изглеждаше толкова невинен с наклонената по детски глава, че не ѝ се искаше да го буди.

И така, тя тръгна сама по Алеята на Екзаминаторите, когато първите проблясъци на светлината от Последния ден започнаха да оцветяват източното небе, и тръпнеща зачака появата на Маги.

Маги също се беше събудила доста преди изгрев-слънце. Макар никога да не се беше поддавала на суетата, тя изпита известно удоволствие от къпането и другите глезотии, като избора на парфюм, боядисването на дланите в традиционните шарки с цвят на охра и накрая в пристягането на бялата берга, върху която под гирлянда от рози се спускаше сватбеният воал.

Беше почти осем без четвърт.

— Не си ли готова вече? — попита Адам, който крачеше напред-назад из апартамента.

Маги се обърна и го погледна. Беше красив, облечен в бяла коприна, хубавата му коса беше подстригана по най-новата мода в Края на света и приличаше на истински ангел. Помисли си, че може би е малко блед, макар че това беше разбираемо. Всички млади мъже бяха нервни в утрото на сватбата си.

— Почти — отвърна тя. — Как изглеждам?

Тя пусна воала си — онзи, който беше направила от жълтата коприна, донесена ѝ от Адам — и след като постави гирлянда от рози върху главата си, погледна към отражението си.

Адам се усмихна. Усмивката му не беше особено дружелюбна, но Маги, която продължаваше да се оглежда в огледалото, пропусна да забележи липсата на сърдечност в нея. Тя мислеше за церемонията, която скоро щеше да се проведе в „Свети гроб“, когато тя и Адам щяха да се изправят пред Камъка на целувките и да обявят любовта си с ритуалните думи от Добрата книга:

*Моята ръка в твоята ръка.
Моята душа до твоята душа.
Моето име до твоето име...
Завинаги сме едно.*

Адам също мислеше за думите от сватбената церемония. Той нямаше представа защо спътникът му ги счита за важни, но в съзнанието му Шепнещият почти щеше да припадне от вълнение. Скоро всичко щеше да свърши. Спътникът му щеше да си отиде. И така, Адам се усмихна на бъдещата си съпруга и я увери с треперещ от очакване глас:

— Скъпа, изглеждаш готова.

Долу на улицата Мади изобщо не се чувстваше готова. Тя си помисли, че денят ще бъде съвършен — червеното небе постепенно стана ангелски синьо, слънцето грееше, нямаше облаци. Каза си, че само след няколко минути камбаните на „Свети гроб“ ще забият и Маги Риди ще изрече сватбената си клетва към Адам Скатъргуд.

Дори и скромните сватби привличат вниманието, а, изглежда, Адам не беше пестил пари. Свирач на гайда, барабанчик, покрита с цветя карета, теглена не от какъв да е кон, а от Червения кон на Последните дни към катедралата „Свети гроб“, където двойката щеше да бъде венчана пред Камъка на целувките по традиция, датираща от над петстотин години.

Около сватбената карета вече се беше събрала малка тълпа, която танцуваше под мелодията на гайдата. Повечето бяха деца, които бяха протегнали ръце и настояваха шумно за сватбени лакомства — малките бисквити във форма на сърце, които съгласно обичая биваха хвърляни на сватбарите.

Сърцето на Мади се сви още повече. Нямаше да е лесно. Идеята да убие млад мъж на собствената му сватба беше достатъчно лоша, но да го направи пред тълпа от деца, които можеха да пострадат, беше почти немислимо. Но такива бяха заповедите на Генерала — ясни и недвусмислени, и шансовете да постави под въпрос плана му бяха изгубени.

Щеше ѝ се сега той да е с нея. Не искаше да върши това сама. Всичко в нея ѝ казваше, че е погрешно, но при положение че оставаше толкова малко време до съдбоносното събитие, Мади не можеше да измисли друг начин да спре сватбата на сестра си.

Имаше още десет минути до обявения час. Булката закъсняваше повече, отколкото беше модерно. За момент Мади се осмели да се надява, че сестра ѝ може да е размислила, някак си да е осъзнала каква ужасна грешка прави...

И тогава тълпата нададе оглушителни викове и булката и младоженецът се появиха.

Мади ги наблюдаваше от скривалището си в уличката. Близначката ѝ беше забулена в жълт воал и носеше кошница със сватбени лакомства. Адам беше облечен в ослепително бяло. Когато се появиха, малката тълпа ги приветства с одобрителни възгласи. Децата закрепяха за лакомства, а гайдарят засвири весела народна мелодия, наречена „Танцът с целувката“, която Мади тутакси разпозна от сватбите в собственото си село.

Тя се приближи. Присъедини се към малкото сборище, повлечена от тълпата от деца и хипнотизирана от оживените лица, от розовината по страните на сестра ѝ и от начина, по който тя се смееше и разменяше шегички с хората, които вече се бяха наредили по Алеята на Екзаминаторите (някои от тях се тълпяха край каретата, а други просто ѝ махаха). Мади нямаше нужда от магическото си зрение, за да разбере, че това не е представление. Щастие то на сестра ѝ беше истинско — всъщност тя направо грееше от радост.

Мади се запита дали е възможно Адам да се е променил? Възможно ли беше злото малко момче да се е превърнало в мъж, когото сестра ѝ да обича? Възможно ли беше той да я обича?

Не. Мисълта за това беше непоносима. Единственият начин да изпълни заръката на Генерала бе да си каже, че Адам е истинска заплаха. Но колкото повече се опитваше да си представи това, толкова повече си припомняше онзи далечен ден на Хълма Червен кон, когато беше запратила мисловна мълния по него и Адам беше опикал панталоните си от страх...

След малко процесията щеше да потегли. Трябваше да го направи скоро. Да го направи скоро и да го направи както трябва — нямаше да има втори шанс. Тя се приближи още малко. Сватбената

карета сега беше на не повече от двайсет крачки от нея и когато пристъпи още по-наблизо, Мади се наведе, сякаш за да вземе едно от лакомствата, паднали на паветата, и започна да призовава руната *Хагал*.

Но може би по прищявка на съдбата жестът, който би трябвало да я прикрие, всъщност привлече вниманието на Маги. Момичето замръзна в мига, в който хвърляше шепа лакомства на тълпата, и когато Мади инстинктивно вдигна поглед, откри, че гледа в две любопитни сиви очи, изпъстрени със златисти точки като нейните...

За един кратък миг очите ѝ се разшириха.

Маги стреснато притаи дъх.

Нещо премина между тях — сила, която беше много помощна от *Аеск* или *Ак* и която проблесна в сдвоеното им съзнание. Когато видя Мади, Адам трепна и инстинктивно вдигна ръка нагоре. „*Някогашният Адам*“ — помисли си Мади и се зае да подготвя мисловната мълния...

Но Маги протегна ръка и на устните ѝ се появи стеснителна усмивка.

— О, Мади, знаех, че ще... — започна тя.

Когато по-късно се върна към този момент, Мади разбра, че това е бил нейният миг — тази секунда на готовност и върховно изпитание на лоялността ѝ.

И тя я пропусна. Руната *Хагал* се удари в земята, без да нанесе вреда точно в момента, в който Маги осъзнаваше какво се случва.

— Маги, почакай... — извика Мади.

Но Маги вече беше недостижима. Очите ѝ, в които само преди миг имаше толкова надежда, сега пламтяха предателски и ужасено. Тя вдигна юмрук, който внезапно се озари от руническа светлина.

— Мислех, че ти си различна — каза тя. — Мислех, че си на моя страна. Оказва се, че ти си една от тях, точно както ми каза онова нещо...

И като запрати цяла шепа заклинания, тя пришпори Червения кон на Клането и го подкара в бърз тръс по Алеята на Екзаминаторите, разпръсвайки малката тълпа (децата продължаваха да настояват за лакомства). Руните пукаха по цялата павирана улица като фишеци, барабанчикът и гайдарят тичаха след тях, а гирляндата от рози падна от главата ѝ и се изтърколи в канала.

Хората реагираха различно.

— Фойерверки! — изкрещя някой.

Други затанцуваха. Трети зяпаха небето, осъзнали, че са видели *нещо* странно, но неспособни да го опишат с думи. Някои пък чуваха гласовете на отдавна умрели хора. Някои се смееха малко налудничаво, други плачеха — но пък не плачат ли всички на сватбите?

Маги погледна веднъж ужасено назад, под воала очите ѝ изглеждаха смъртоносни. След това двамата с Адам изчезнаха.

Мади наблюдаваше как сватбената карета трополи надолу по пътя. Съзнанието ѝ беше замъглено от мъка. Какво щеше да прави сега? Беше съсипала всичко. Беше провалила Генерала и боговете. Но да искат от нея да убие човешко същество, пък било то и Адам Скатъргуд...

Дали Один *наистина* вярваше, че би могла да го направи? Той със сигурност беше способен на безпощадност, коварство, студенина и дори на жестокост. Но винаги беше имал слабост към хората и Мади се чудеше дали дори Смъртта би могла да го промени толкова.

Один, съжалявам, че те подведох.

Но вече беше твърде късно за съжаление. Толкова много шансове бяха пропуснати. Толкова много възможности бяха загубени. И при положение че оставаше толкова малко време, дори вината беше лукс, който трябваше да почака. Сега беше твърде късно да спаси Один, твърде късно да направи онова, което ѝ беше заповядал да стори, но може би не беше твърде късно да се намеси.

Тя се беше оказала неспособна да убие Адам Скатъргуд, но дали нямаше някакъв друг начин да отклони пътя на Хаоса?

„Само да знаех откъде да започна“ — помисли си тя.

Изведнъж осъзна, че може би знае. Защо не го беше видяла досега? Беше пред очите ѝ, откакто бе дошла в Края на света. През цялото време е било в пророчеството като пръст, сочещ нагоре към небето:

*Люлката падна преди векове, но Огънят и Хората
ще я
вдигнат отново
с една целувка, само за дванайсет дни, на Края на
света,
дар от...*

— *Гроба!* — Очите на Мадри се отвориха широко. — Катедралата „Свети гроб“! Там трябва да отида!

— Ъхъ — обади се глас зад гърба ѝ, — тогава защо още стоиш тук, девойче?

Мадри изненадано се обърна и видя край пътя да стоят Съзнанието и Духът на Един. Те бяха повече или по-малко в човешката си форма, макар Манди още да беше с гарвановите си криле, сгънати като наметало от пера над слабите ѝ, покрита с бижута ръце. И двамата изглеждаха нервни и напрегнати, с разрошени пера и лукави очи.

До тях беше Йорги в Облика си на Черен кон, който изглеждаше особено мазен и сив на сутрешната светлина. Мадри забеляза, че дори сватбарите стоят настрани от Черния кон. Някои правеха знаци с пръсти срещу зла участ. А зад Коня на Предателството стоеше фигура в синя роба, с лице, полускрито под шапка.

— Перт! Какво правиш тук?

— Мога ли аз да те попитам същото — намеси се Хюи. — Предполагам, че не си се вслушала в указанията на Стареца.

— Не — поклати глава Мадри. — Не можах да направя онова, което той иска от мен.

— Аха — изграка Хюи подигравателно. — Трябваше да се досетя, че ще стане така. Сърцето ти е твърде добро, за да убиеш някого. Въпреки това може би все още имаме шанс. Стига да успеем да попречим на тази твоя сестра.

— За какво да ѝ попречим? — попита Мадри.

Манди изграка нетърпеливо.

— *Грак. Ак. Няма време* — каза тя.

Хюи отново се обърна към Мадри.

— Сега няма време за обяснения. Ще трябва да ми се довериш. Ще го направиш ли, девойче?

Мадри кимна в съгласие.

— Ще ми се наложи — отвърна тя. — Но ако вие сте Духът и Съзнанието на Един, то как тогава изобщо сте тук? Искам да кажа, че той е мъртъв, нали? Намерих Главата. В нея нямаше нищо.

— Бил е мъртъв и преди — сви рамене Хюи.

— Искаш да кажеш...

— Ак, той сигурно има план. Генералът *винаги* има план.

— Не разбирам как... — Мади го изгледа безпомощно.

— *Грак. Грак. Няма време!*

— Добре. — Тя погледна Йормунганд. — Предполагам, че няма да ми позволиш да те яздя, а? Трябва да стигнем до там възможно най-бързо, а не мисля, че на този етап ще ни е от полза да бъдем незабележими...

Йорги се оригна с миризма на риба. Въпреки това явно я разбра. Миг по-късно конят изчезна и на негово място се появи Световната змия в истинския си Облик — огромна, черна и страховита. Гривата ѝ блестеше с руническа светлина. Очите ѝ бяха като амбразури от черно стъкло.

— Нали няма да яздиш *това*? — попита Перт. — Мирише ужасно.

Той вдигна ръка и се хвана за гривата на Йорги, готвейки се да го яхне.

— Не. Не и ти — спря го Мади. — Искам да кажа, че може да е опасно...

— И двамата видяхме колко добре се справяш без мен — ухили ѝ се Перт. — Освен това става дума за сватба, нали? Кесии за задигане? Джобове, които да бъдат изпразнени? Наистина ли мислиш, че бих пропуснал такъв шанс?

— Не — поклати глава Мади. — Изгубих твърде много приятели. Не искам да загубя още един...

Перт ѝ се ухили отново.

— Мога да се грижа за себе си — увери я той. — Сега, ще се качваш ли вече, момиче? Тръгнали сме на сватба!

— Какво, в името на Хел, е това? — попита Тор, когато забеляза предмета, който се носеше към тях.

Погледнат през лещата на раната *Бярдан*, той приличаше на летящо създание — Въздушен кон или може би небесен дракон — макар че за невъоръженото око Обликът му беше просто на старица, седяща в кош за пране, увила раменете си в износен шал и с вееща се подире ѝ коса. Небето зад гърба ѝ се въртеше и разтваряше като детски калейдоскоп и на хоризонта разцъфваха цветове, каквито никога до този момент не бяха виждани в царството на Хел.

— Хей! Вие! — изкрещя Лудата Нан. — Направих го! Направих го! С помощта на хората!

Хел наблюдаваше Нан през мъртвото си око. Тя се чувстваше изключително изтощена. Общуването с Локи често имаше такова въздействие върху ѝ и сега тя не искаше нищо повече от това да спи непробудно през следващите петстотин години.

Тя въздъхна дълбоко — не че имаше *нужда* да диша, разбира се — и целият Хел около нея въздъхна. Камъните и скалите внезапно се разместиха и пясъчната пустиня на царството на Смъртта сякаш сви уморено и обезсърчено рамене.

Обърна окото си към Локи.

— Защо тези неща се случват само когато ти си наоколо? — попита тя.

— Защото нямам късмет, предполагам — отвърна Хитрецът.

Лудата Нан приземи кошницата си и излезе от нея доста неуверено. В равнините на Хел Обликът ѝ вече не беше на старица, а на жена в разцвета на силите си, с бяла коса до кръста и искрящи, дяволити сини очи.

Някога счупената ѝ руна сега блестеше в ярко сребристо, Етел веднага я разпозна. Беше *Яр*, Бобърът — четвъртата руна от Новото писмо, руна на земята, водата и въздуха. *Яр*, Строителят...

— Радвам се да те видя, Нан — усмихна се тя. — Получи ли вече някакви вести от Стареца?

Нан се ухили.

— Нали знаеш как е. — Погледът ѝ се спря върху Хитреца и тя весело попита: — Значи не си мъртъв?

— Не, но не и благодарение на когото и да било от вас — натърти Локи. — Вижте, не искам да бъда нахален, но може ли някой да ми каже какво се случва, *моля*?

— Не ти харесва да си на тъмно, а? — Очите на Нан проблеснаха насмешливо. — Е, всичко е в пророчеството. Ако просто беше положил усилия да се справиш с проблема, вместо да се опитваш да избегнеш отговорността...

— Обвиняваш *мен*? — Очите на Хитреца се разшириха. — Не аз съм виновникът. През последните две седмици бях окован, обвинен, малтретиран, удрян, заплашван, връзван, женещ продаден и използван като разменна монета с Хел, а сега...

— О, стига вече — сопна се Пазителката на мъртвите. — Значи в *един-единствен* случай за петстотин години си се оказал невинен. — Тя се обърна към малката група от богове. — И предполагам, че това *ви* дава право да влезете в моето царство и да правите всичко *това*? — Тя посочи с мъртвата си ръка небето, където цветовете, съпровождащи пристигането на Лудата Нан, сега изпълваха хоризонта със свръхестествена светлина. — И какво изобщо *е* това?

— Добър въпрос — отбеляза Хеймдал.

След пристигането на Нан никой не беше поглеждал към небето. Сега го сториха, лицата им се обърнаха нагоре и очите им се изпълниха с удивление.

Реката Сън имаше много притоци, които извираха и се вливаха в Средните земи. Дори Стронд, реката на Малбри, беше свързана с тази най-стара от всички реки. Но Сън също пресичаше и Небесния свод, където течеше към реката от звезди, която хората наричаха Млечния

път. И когато в Древните времена била построена Небесната цитадела, Сън свързала земята и небето под формата на Бифрост, легендарния Мост дъга, който рухнал на земята, когато паднал Асгард, в дните на Рагнарйок. Сега почти никой не си спомняше това, с изключение на боговете, феериите и стариците, които предаваха историята от поколение на поколение с детските песнички и стихчета:

И когато Дъгата се счупи, Люлката ще падне...

Никой от боговете не беше очаквал някога да види отново нещо подобно на Бифрост. И все пак сега той се възправяше пред тях — дъга, достатъчно ярка, че да можеш да се катериш по нея, която се издигаше от внезапно появилата се мъгла, докато отвъд нея небето примигваше и се задъхваше от цветове,менящи се от леденосиньо до яркозелено, до кехлибарено и розово като в представление с гигантски магически фенер, при което, ако боговете присвиеха очи и наблюдаваха внимателно през руната *Бяркан*, може би щяха да успеят да видят учудващото разнообразие от форми и сенки, които сякаш го създаваха и се появяваха и изчезваха от полезрението като далечните острови на Сън.

Имаше полета с цветя и горички, имаше котенца и кученца и кълба с прежда, имаше люлеещи се дървени кончета, забранени плодове, антикварни мебели, сребърни монети. Имаше сънища, при които се събуждаш внезапно, заобиколен от женско бельо. Имаше дракони, гоблини и пиратски кораби. Имаше ростбиф и шоколадови торти. Имаше ангели, двуглави кучета, пътища, които не водеха доникъде, и замъци в небето.

Всъщност *всички* сънища от петстотин години насам се носеха над равнините на Хел и дори на боговете им беше трудно да повярват, докато наблюдаваха блещукането им.

И в края на дъгата имаше златен диск, който като блестящо слънце отразяваше хиляди призми светлина.

— *Не е възможно* да е онова, на което прилича — заяви Тор. — Сигурно е Северно сияние или нещо подобно.

Фени, Черепът и Големият К обърнаха жълтите си очи към небето.

— *Мой човек* — замечтано каза Фенрис, — няма начин това да е Северно сияние. Не може да бъде...

— Хората го наричат Огъня на Свети гроб — обясни Етел с тихия си глас. — Предполагам, че дори те все още си спомнят. *Нищо сънувано никога не се губи и нищо не се губи завинаги.* Разбира се, Нан знаеше това от самото начало. Лудата Нан Фей, Строителят.

Всички богове се обърнаха да погледнат към Нан, която направи реверанс.

— Не е напълно готов — скромно рече тя, — но... Е, схващате за какво става дума.

Локи гледаше към небето не с благоговение, а с нарастващо разбиране.

— Вижте, може и да пропускам нещо тук — подхвана той саркастично, — но ми се струва, че Пророчицата е скрила доста тайни, които може би ще ни е полезно да узнаем. И простете ми, ако ви изглеждам наивен — той посочи златния диск, — но това не е ли Слънчевият щит?

— Разбира се, че е — сви рамене Етел. — Нали не си мислеше, че наистина ще позволя да бъде изгубен? Гарваните ми го извадиха от реката и го занесоха на някого, на когото можех да се доверя, че ще го използва правилно и за доброто на всички нас.

— Искаш да кажеш, че през цялото време си знаела, че е там? И ме изпрати, знаейки отлично какво ще... — Хитрецьт се задави.

За миг се случи нещо почти толкова рядко, колкото гледката, която току-що бяха наблюдавали — Локи остана без думи.

Накрая той се обърна към Нан.

— И ти... *ти* направи това? Съвсем сама? — попита той, като посочи Моста-дъга.

— Е, не бях само аз — отвърна Нан. — Помогнаха ми хората, разбира се, и щитът, както и моят стар кон Епона.

Боговете проследиха погледа на Лудата Нан.

— Но това е просто една стара *кошница*... — отбеляза Фрейя.

— Не знаеш ли детската песничка? — усмихна се Етел. — Онази за старата дама, която лети до Земята на говеждото в кошница?

Хитрецьт, който я *знаеше*, направи гримаса.

— О, така ли? Защо не каза по-рано? Ако знаех, че битката на Рагнарьок ще се води с помощта на бабини деветини...

— Бабите знаят повече, отколкото си мислиш — увери го Етел и хвърли кос поглед на Сигин, чиято китка все още беше свързана с тази на Локи. — *Бившите* съпруги също, като стана дума за това. Всъщност мисля, че твоята току-що ти спаси живота. Може би трябва да си й благодарен.

Хитрецьт сви рамене.

— Както и да е — каза той. — Въпросът е защо сме тук? Защо да не продължим направо към Края на света? Предполагам, че не си ме докарала тук, за да ни одобряваш.

— Ти си непоправим — въздъхна Етел. — Но си прав. Мостът дъга от Древните времена не е бил просто пътят към Асгард. Бил е най-прекият път, който ни е осигурявал свободен достъп в пълен Облик до осем от Деветте свята. Но аз знаех, че Хел никога не би ни позволила да стъпим в нейното царство — поне не и без нещо, за което да се пазарим. Разбира се, веднага се сетих за теб.

— Благодаря, чувствам се поласкан — рече Локи. — Ами ако беше сгрешила? Ако Один се бе появил? Щеше ли да ме предадеш на Хел?

— Както би казал вълкът Фенрис: „*Труден избор, Хитрецо, мой човек*“.

— Богове — поклати глава Локи. — А си мислех, че аз съм непочтеният. И така, какво ще правим сега, а? Или не трябва да питам?

— Ами, може би няма да е зле да бягаш...

— Да бягам ли? — учуди се Хитрецьт.

— Да, да бягаш — потвърди Етел и скочи в коша на Нан.

Той веднага промени облика си и се превърна отново във Въздушния кон, който беше като съня на някой безумец за бял кон с крака, простиращи се през цялото небе, и грива, летяща като облак.

— Ако тръгнеш към моста възможно най-бързо, може да успеем да стигнем до Портата на „Свети гроб“, преди те да се доберат до Края на света...

— *Те?* — повтори Локи и се огледа.

И тогава Хитрецьт разбра какво предстои да се случи и незабавно прие Облика си на горски пожар. Зад него Тор се пресегна за Чука си, а Хеймдал извади мисловния си меч, след което размисли и вместо да се опитва да се бие, побърза да приеме птичата си форма.

Останалите — дори и Тор — последваха примера му и се превърнаха в чудата и разнородна група от богове, вълци и митични птици, които се разпръснаха из владенията на Смъртта и побягнаха към Моста дъга.

Последния път, когато Хел беше нарушила думата си, разкъсването за кратко бе преминало през портите на Задгробния свят и бе предизвикало преливането на Сън, съпроводено с невиждани щети. Този път разкъсването беше довело до нещо повече от появата на пролука. Сега от Деветия свят се беше появила подобна на вълна стена от мрак, която бе преминала през равнината на Хел. Отдалече тя изглеждаше бавна и сякаш бе беззвучна. Но с приближаването ѝ стана напълно ясно, че се движи с чудовищна скорост и унищожава всичко по пътя си — земя и небе, цялата околност.

Хел хвърли поглед на вълната и побягна. Дори мъртвите усетиха приближаването ѝ и изчезнаха от пътя ѝ като прах, издухан от силен вятър. След това, минути по-късно, дойде звукът, който беше толкова оглушителен, че наподобяваше удара на мисловна мълния, и от който и Деветте свята отекнаха.

В долината на Стронд хората го чуха като страхотен тътен, идващ от отворения Хълм.

В Края на света Маги го чу като еката на камбаните от Катедралния площад.

Фрейя го чу като счупване на хиляди огледала.

Тор го чу като толкова силен гръм, че ушите му започнаха да кървят.

Тир го чу като звънтене на мечове.

Браги го чу като изгубен акорд.

Гарваните на Один го чуха и се ухилиха.

Братята вълци го чуха и завиха едновременно.

В Хел Хитрецът, приел формата на ястреб, за малко не падна от небето от звуковия удар и беше спасен само от намесата на Ньорд, морския орел, който го сграбчи в ноктите си и се понесе по ударната вълна към Моста, където Лудата Нан и Етел яздеха една до друга Въздушния кон, а към тях високо горе над дъгата вече се бяха присъединили останалите богове.

Великата катедрала „Свети гроб“ беше известна в цялата Вътрешност като едно от малкото запазени чудеса на Деветте свята. Бедствието беше погълнало по-голямата част от останалите — Небесната цитадела, Моста дъга, Университетската библиотека, Залата на героите, Обсерваторията, Планетариума, Стогодишния часовник, Фонтана на дванайсетте месеца и дори флотата от търговски кораби, които някога бяха плавали чак до Отвъдното.

Петстотин и три години по-късно уменията, необходими за построяването (а дори и за измислянето) на подобни творения, отдавна бяха забранени или забравени. Малкото запазено предизвикваше почти религиозно благоговение в умовете на хората от Вселенския град, благоговение, което Орденът бързо беше открил и използвал за собствените си цели.

Сега тази последна останка от чудесата на Древните времена се беше превърнала предимно в средство за печелене на пари — това беше причината за нашествието на търговците и за все по-високия катедрален данък, който всеки жител на Края на света трябваше да заплати.

Маги до голяма степен беше типичен жител на Края на света. Докато посетителите от цялата Вътрешност се редяха на опашка (и плащаха), за да видят катедралата, тя никога не беше влизала в нея и предпочиташе гледката откъм площада — гледка, която можеше да получи безплатно. Поклонниците плащаха допълнително, разбира се, но местните жители се стараеха да не го правят. Всеки, който плащаше, за да види забележителностите на града, заслужаваше да бъде оскубан или поне така бе смятала Маги, преди Адам да промени мнението ѝ.

Но Адам, разбира се, беше романтик. Той искаше те да се оженят по правилния начин, в катедралата. И то *поне* от епископ — Маги не смееше и да си помисли колко струва такъв лукс. Адам обаче беше решил твърдо и сега, когато Маги приближаваше площада, тя не можеше да не изпита тръпка на благоговение, когато погледна нагоре

към огромния стъклен купол, проектиран от архитекта на Края на света — мъжа, чието име много години след смъртта му беше сменено на Свети гроб.

Маги знаеше неговата история, защото я беше прочела в една от старите си книги от Отдела на архивите, но така и не беше направила връзката между математика Джонатан Гифт и светеца, разказът, за чието широко известно мъченичество (от ръцете на тайнствени сили, които така и не бяха напълно обяснени) беше една от малкото приказки, които на децата им бе позволено да слушат преди лягане в дните на Ордена.

Всъщност истината беше по-странна от измислицата. Според архивите Джонатан Гифт просто беше изчезнал един ден след спор с главния зидар. Мъжът, чието име било Джеймс Карвър, изглежда, оспорвал заповед на Гифт за изграждането на мраморен фриз и бил чут да го заплашва в същия ден, в който Гифт изчезнал. Избухливият нрав на зидаря бил добре известен и когато по-късно станало ясно, че архитектът е изчезнал, решили, че Карвър го е убил. Той отрекъл това, но така се и очаквало. Когато се качил на ешафода, продължавал да отрича престъплението си и легендата за Гифт вече била наполовина създадена, а слухът се разпространил като горски пожар. До края на века (в действителност за изпълнението на великия архитектурен проект на Гифт били нужни трийсет години, а не само седем дни, както се твърдеше в по-късната версия на Ордена) от него били останали само слухове и истории и никой вече не си спомнял самия човек.

Сега, докато Маги се приближаваше към площада, тя се опита да усети отново радостта, която беше почувствала по-рано тази сутрин. Срещата с Мади беше съсипала всичко. Дори фактът, че Адам скоро ще бъде свободен, не успя да потисне усещането ѝ, че нещата изобщо не са наред.

Може би тя го долавяше в лицето на Адам: или в прашния въздух, или дори в катедралните камбани — тяхното звънтене беше странно фалшиво, сякаш се чуваше под вода.

Тя вдигна поглед към небето. Дори то се беше променило — сега на североизток се беше появила зеленикава светлина. Не беше зората, а нещо друго. Може би Северното сияние? Огънят на Свети гроб? Тя не можеше да каже. Но усещаше промяната.

Червеният кон спря при портата на катедралата и тълпата от сватбари, които го следваха, най-сетне започна да се разпръсва. Сватбените лакомства бяха свършили. Момиченце, което вървеше подир каретата от Алеята на Екзаминаторите, погледна към Маги и се изплези.

Адам вече слизаше от каретата, като внимаваше да не изцапа бялата коприна, в която беше облечен.

За момент на Маги ѝ се стори, че видя странно изражение на лицето му и потисна желанието си да го попита дали *наистина* е сигурен, че иска да се ожени. Но това означаваше да признае пред себе си, че все още и в нея самата има съмнение, а що за булка е тази, която има съмнения по отношение на съпруга си в сватбения ден?

Адам я погледна и се усмихна.

— Маги — каза ѝ, — дължа ти толкова много. Как изобщо бих могъл да ти се отплатя някога?

Той протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе от каретата. Червеният кон изпръхтя и тупна с копито по земята.

— Наистина ли го мислиш? — попита Маги.

Адам отново ѝ се усмихна.

— Маги, ще бъда свободен — отвърна той. — Сега принадлежим един на друг. Ти, аз и нашето бебе.

И той я прегърна и нежно я целуна по устните.

В главата му един едва доловим Глас, който дори не беше шепот, го похвали: „Добре“.

— Какво беше това? — попита Маги.

— Просто сърцето ми — отвърна той.

След това двамата младежи влязоха, хванати ръка за ръка, в катедралата, където Камъкът на целувките на Свети гроб (олтарът, който хората от Края на света използваха и почитаха от векове, без да разбират какво всъщност е той) най-сетне беше готов да изпълни целта си.

Каза си, че щяха да стигнат навреме, ако не беше количката на продавача на риба. Изкушаващата купчина от омари и скариди, апетитно обвити във водорасли, върху една от многото сергии в далечния край на Алеята на Екзаминаторите беше точно закуската с морска храна, която Йормунганд обичаше най-много. Въпреки настоятелните молби на Мади той спря и започна лениво да си похапва.

— Не можеш да правиш това сега! — извика Мади. — Трябва да ни отведеш до Катедралния площад!

Тя хвърли поглед към небето. Светлината се беше променила от слънчево синьо в неспокойно зелено. Беше красиво, но зловещо — завеса от светлина, която скриваше слънцето.

— Какво е това? Северното сияние ли? — попита Мади.

Над главата ѝ Манди изграка:

— *Бързо! Бързо! Няма време!*

Черният кон на Последните дни замислено хрускаше омар.

Перт дръпна юздата му, но не успя да го убеди да помръдне и на сантиметър.

Продавачът на риба — набит млад мъж с мръсна бяла шапка — ги изгледа неодобрително. Не харесваше чужденците и техния добитък от Външността, особено когато някое животно ядеше от стоката му, без да го питат.

— Дано имате пари — отбеляза той. — Щот' гледането е без пари, ама пробването се плаща.

Конят, чийто Ездач беше Предателство, довърши омарите и подхвана скаридите.

— Рекох, че се надявам да си платите за това — каза продавачът на риба по-високо.

— Разбира се, че ще го направим, добри ми човече — увери го Перт, след което бръкна в джоба си и извади шепа злато, призовано с руната Фе.

Продавачът на риба го изгледа подозрително.

— Що за пари са това? — попита той.

— Злато. Има ли значение? — заяде се Перт.

— Хайде, хайде! — почти изпищя от отчаяние Мади.

Продавачът на риба ги изглежда с присвити очи и след това отново се взря в златните монети. Той си помисли, че конете, които ядат риба (и в краен случай говорещите птици), са едно нещо, но монетите, подадени му току-що от Перт, не приличаха на нищо, което бе виждал преди — четири големи, наскоро изсечени златни монети с животно от едната страна и нещо като руна от другата.

Продавачът на риба нямаше представа какви са. Нито пък Мади — такива монети бяха в употреба петстотин години преди да се роди. Ако можеха да питат Один, той би им казал, че те (наричаха се отери) са били част от валутата на Края на света в Древните времена. Никой не ги беше използвал или виждал от петстотин години, а що се касаеше до точно тези...

Докато продавачът на риба ги наблюдаваше учудено, четирите монети станаха осем. После шестнайсет. След това трийсет и две. На земята заваляха златни монети. Продавачът на риба, който не беше особено интелигентен, погледна намръщено нарастващата купчина. Върху всяка монета весело блестеше руната на парите.

Перт извинително сви рамене.

— Предполагам, че не съм свикнал с тази руна — обясни той.

— Ей — рече продавачът, — няма да взема нечисто злато...

Никой не му обърна внимание.

Йормунганд довърши скаридите и се оригна, след това се захвана с водораслите. Камбаните на „Свети гроб“ зазвъняха. Мади дръпна юздата на коня.

— Йорги! Моля те! *Хайде!* — подкани го тя. — Това означава, че церемонията ще започне всеки момент!

Но Перт гледаше небето.

— Имаме си неприятности — отбеляза той.

Мади проследи погледа му.

— О!

Небето се променяше отново. Едно струпване от облаци се приближаваше бързо, заличавайки северните светлини. Тъмен, скорострелен и злокобен, облакът беше изпълнен с проблясващи

светкавици. И което беше най-лошото, той не се движеше по вятъра, а *срещу* него.

— Трябва да тръгваме — извика Мади. — *Веднага*.

Продавачът на риба сграбчи ръката й.

— Ами моята риба? — настоя той.

— Да върви по дяволите тая риба! — сопна се Перт. — Да вървим!

На лицето на продавача се появи опасно изражение.

— *Какво* каза току-що? — попита той и ръката му се прехвърли на врата на Перт.

Ето защо миг по-късно, когато Йормунганд възвърна истинския си Облик, той се беше сдобил с един допълнителен пътник. Перт не беше успял да се освободи навреме от ръката на продавача на риба и отказвайки се да се бори повече, просто се бе вкопчил с всички сили в Йорги, който, за да навакса пропуснатото време, се отправи към площад „Свети гроб“ с двайсет пъти по-висока скорост от тази на Сън и пристигна само минути по-късно. Огромните врати на катедралата бяха затворени и залостени със стоманени резета отвътре. Последните няколко сватбари се бяха разотиили. Дори камбаните бяха замлъкнали.

— Сега какво? — попита Мади.

— Май сме пропуснали празненството — сви рамене Перт.

Той слезе от Йормунганд и се отправи към червеникавокафявия петнист кон, който все още беше впрегнат към каретата. Червеният кон изцвили и буйно се задърпа в сбруята си.

— Успокой се, стари приятелю. Всичко е наред. — Гласът на Перт явно имаше успокоителен ефект и той успя да освободи Червения кон и да го поведе за поводите му към мястото, където вече го чакаше Мади.

Всеки друг можеше да бъде заблуден от кроткия Облик на Слейпнир, но руническата светлина, която го заобикаляше, бързо разкриваше природата му. Дори и без руната *Бяркан* Мади винаги би познала Коня на Один и тя беше удивена с каква лекота го укроти Перт.

— Внимавай — предупреди го тя. — Това не е обикновен кон.

— Бива ме с конете — сви рамене Перт.

Продавачът на риба, който наблюдаваше всичко това с нарастваща тревога и объркване, отвори уста като пъстърва на сухо, когато Червеният кон възвърна истинския си Облик и краката му

станаха като на паяк, а гривата му се превърна в пръски от разноцветни светлини.

— Ами моята риба? — попита отново той, вкопчвайки се отчаяно в единствената позната му реалност.

— Съжалявам. Няма време за това — заяви Перт и се качи на гърба на Слейпнир. — В момента единственото, което мога да ти предложа, е да бягаш. И то колкото можеш по-бързо.

— Перт...? — несигурно попита Мади.

Перт погледна надолу към нея и се ухили. И може би беше заради тази усмивка или смигването, което я придружаваше, или пък заради коня, но в този момент той толкова много ѝ напомни за Едноокия от детството ѝ, че тя почти забрави да диша.

— *Ти ли си Ездачът Клане?* — попита тя.

— Кой друг? — сви рамене Перт.

— Но Слейпнир принадлежи на...

— Жестоко — отбеляза Перт и погледна към небето зад нея.

И тогава се разнесе страхотен *трясък*, небето се разцепи и нещо се появи на фона на приближаващия облак. Беше дъга, но толкова по-ярка от всяка друга дъга, която Мади някога беше виждала, и в цветовете ѝ тя съзря следите на Аезир и Ванир в истинския им Облик, които яздеха по небето така, сякаш никога не е имало Рагнаръок.

— Брей — зачуди се продавачът на риба и побърза да последва съвета на Перт.

След секунди беше изчезнал, като остави Мади все още втрещена в приятеля си, който явно се чувстваше много добре на седлото на Коня на клането.

— Какво става, в името на Хел? — обърна се Мади към Перт. — И откъде изобщо *знаеш* това име?

Перт въздъхна.

— Може би изпитвам известни затруднения... да се приспособя — отвърна той, — но помня своите имена. А и ако беше направила онова, което ти бе казано, нямаше да се налага да се занимаваме с тази работа.

— Какво? — Очите на Мади се разшириха.

— Предполагам, че трябваше да се досетя — продължи той. — Не може да се каже, че много те бива да спазваш заповеди.

Мади продължи да зяпа Перт. Откри, че въпреки всичко, което се случва около нея, тя не може да свали очите си от него.

Оформи руната *Бярган* и видя, че в неговата червено-розова следа е преплетена яркосинята нишка, която би разпознала навсякъде.

Усмивката на Перт се разшири още повече. Сега беше широка почти колкото пътя. В сините му очи проблясваше дяволит смях и сега вече нямаше никакво съмнение — лицето му може би беше на Перт, но усмивката беше на Один.

— Один? Не може да бъде. Ти беше мъртъв...

— И преди се е случвало — сви рамене Перт. — Защо иначе според теб имам толкова много имена? Облиците идват и си отиват. Този път имах достатъчно късмет да намеря Облик, който да ми подхожда и да е със съвсем нова руна, точно когато ми беше най-нужен...

За момент Мади се разкъсваше между радостта и безмълвния ужас. Радост, че Один е оцелял, но на каква цена? Перт ѝ беше приятел. Ако Один го беше обсебил против волята му, значи не беше по-добър от Шепнещия. И макар че привързаността на Мади към Едноокия беше дълбока, тя усещаше, че той е способен на по-лоши неща от използването на чуждо тяло, ако неговото собствено не е налице.

— Каква ще стане с Перт? — попита тя.

— Благодаря, добре съм — саркастично ѝ отвърна той.

— Как изобщо се озова там, *вътре*?

Перт — или може би Один — сви рамене.

— Как мислиш, че съм се озовал там? — отвърна той. — По обичайния начин. Чрез сънищата, разбира се. *Робът сънува, че е господар*. — Той погледна Мади и добави: — Какво? Да не мислиш, че съм поробил приятеля ти? Благодаря ти за доверието в мен.

Той отново хвърли поглед към гледката над главите им. Дъгата беше впечатляваща — двойна арка от руническа светлина със Слънчевия щит отпред. Отвъд нея струпването от облаци продължаваше да наближава, изпъстрено с върховете на светкавиците.

— Мади — каза той, — Перт не е *изчезнал* повече, отколкото е изчезнала Етел Парсън или който ѝ да е от останалите. Етел даде на Пророчищата своя рунически знак и името си. Никой не може да направи това срещу волята им. Двамата с Перт бяхме свързани от

години в Сън — дори и ти ме почувства веднъж. Спомняш ли си първия път, когато се срещнахме? Мислеше, че си видяла нещо в следата ми. Реши, че ти се струвам познат...

— Помислих си, че приличаш на Локи — призна тя.

— Ние сме братя. Какво очакваш?

Мади изпусна дълга въздишка.

— Моля те, кажи ми какво се случи — настоя тя.

— Какво, *сега ли*? — Перт погледна небето. — Според теб точно сега моментът е подходящ?

— Трябва да знам — не се отказваше Мади. — Трябва да знам кой си ти в действителност.

— Винаги задаваш въпроси — каза Перт. — Ами, бях в капан в онази проклета глава. Бях затворен в нея и се носех насам-натам в Сън. И тогава те изпратих да ме откриеш. И двамата знаем *какво* се случи. Имаше един неприятен епизод, когато за кратко се срещнах отново с моя стар приятел Мимир Мъдрият. Сестра ти Маги ме измъчва. Между другото, тя много прилича на теб. Добро момиче, макар и прекалено напрегнато. Тя ме накара да ѝ дам Новото писмо. Изпратих ти своите инструкции, които ти както обикновено не изпълни. След това изпратих Хугин и Мунин да намерят Перт и да ми го доведат. Останалото го знаеш.

— Но какво стана със сестра ми? — попита Мади. — Ти каза... *Перт* каза...

— Сестра ти намери Главата също като теб — обясни Перт с нотка на нетърпение. — Предполагам, че това откритие я е накарало да стигне до същото заключение. Във всеки случай тя така и не отгатна, че просто съм освободил вместилището, за да се настаня на малко по-приятно място. И сега стигаме до последната глава. Предполагам, че си изучавала пророчеството?

Слейпнир отговори, като разтърси гривата си и започна буйно да рие земята с копито. Йорги, който до този момент беше останал спокоен, сега сякаш в отговор на Слейпнир изпръхтя и разтръска гривата си от руническа светлина. Мади успокоително сложи ръка върху хълбока му и точно в този момент Хугин и Мунин, които бяха следвали Йормунганд от разстояние, кацнаха на Катедралния площад.

— Генерале! — обърна се Хюи към Перт.

— *Каук* — каза Манди. — *Каук. Каук.*

Перт мушна ръка в джоба си и извади едно „Дебело момче“. Той го подхвърли на Манди, която го улови, и след това отново погледна Мади.

— Мади, моля те. Просто се качи върху коня си.

— *Каук*.

— Направи го, Мади — настоя той.

Мади се подчини.

— Какво *става*? — жално попита тя, като се опитваше да успокои Морския кон, който, усетил тревогата ѝ, ръмжеше, тръскаше слюзестата си грива и оголваше ужасните си зъби.

— Бедствието — каза Хюи.

— *Каук* — щастливо се обади Манди.

— Нямаме време да го обсъждаме — заяви Перт. — Врагът пътува насам. Останалите богове — ако са стигнали толкова далеч — скоро ще се изправят срещу самия Хаос, Сън в най-чистата му и смъртоносна форма. Така че нека за момента просто да приемем, че знам какво правя, става ли?

— А така ли е? — поинтересува се Мади.

— Не — призна Перт.

След което никой не каза нищо повече, защото Маги целуна Камъка, боговете пристигнаха и целият Хел се изсипа на главите им.

— Какво става, в името на Хел? — изкрещя Локи и се вкопчи в Моста, опитвайки се да махне Ньорд от гърба си. — Оценявам жеста ти, Ньорд, но ако можеш само да разкараш ноктите си от мен...

Но докато изричаше тези думи, старият морски вълк вече беше възвърнал Облика си. *Истинския* си Облик, с непокътната руна и в традиционната премяна — синя люспеста туника и харпун — в която винаги го изобразяваха хората.

— От това ще ми остане белег — оплака се Хитрецът, поглеждайки към рамото си, и след като огледа себе си, а после и колегите си, се ухили и добави: — О! О, да.

В Сън, разбира се, нямаше физически закони. Всичко беше възможно. В Сън обезобразяването, причинено от Времето и дори от Смъртта, можеше да бъде върнато назад. А Бифрост беше нещо от сънищата, родено от пролуката в Хълма Червен кон и понесло с необикновена скорост групата от богове и демони далеч от царството на Хел.

Сега всички те бяха точно като Ньорд — руните им не бяха обърнати, бяха неопетнени и млади и отново въплътени в своя древен Облик. Жътварят с проблясващия си меч, Ловджийката с камшика си от руни, Тор с Мьолнир в ръка, Фрейя, блестяща като слънцето. Етел вече не беше раздърпана. Нан Фей вече не беше стара. Сив (която вече не беше тантуреста) сияеше от щастие. Китарата на Браги отново беше настроена. Дори Идун, която обикновено не се вълнуваше от обичайните неща, изглеждаше по-съсредоточена от обикновено и ръсеше шепи цветя от бързо летящата дъга.

Тир, в Облика си на бог на войната, беше в пълна броня в червено и златно, а ръката му, която в Древните дни беше отхапана от Фенрис, сега сама по себе си беше мисловно оръжие — блестяща ръкавица от руническа мощ, която съскаше и пращеше от енергия.

Ангрбода, чиято природа като дете на Хаоса ѝ позволяваше да приема всяка форма, която избере, изглеждаше почти както обикновено, но Фенрис, Черепът и Големият К се бяха превърнали във

вълци. Бяха по-едри и по-зловещи, отколкото някога са били в Сън, и сега във вида им нямаше нищо тромаво или дори смътно забавно. Зъбите им бяха дълги колкото мъжка ръка до лакътя, козината им беше изпълнена с електричеството на руническата светлина. Тир, който, макар и да беше по-висок от обикновено, все още имаше предпазливия вид на Захар, пристъпи няколко крачки напред, когато ги видя и насмалко не падна от Моста дъга.

От гледна точка на Локи най-хубавото беше, че вече не е затворник. Фината златна верига около китката му беше изчезнала, макар Съпружеството още да беше там, сега под формата на прост златен пръстен, който проблясваше на средния му пръст и който не можеше да сваля колкото и да опитваше.

Сигин стоеше до него, облечена в зелено и сиво, а руната *Ех* проблясваше на челото ѝ. В този Облик тя беше красива и Хитрецът леко се изненада, че никога преди не го е забелязвал.

Той опита едно заклинание. Руната му се изпълни със сияние и от нея се изстреля поток от светлина, който беше като внезапно лумване на пламък.

— Това ми харесва! — рече той и отново се ухили. — Ако ще умирам днес, то поне мога да изглеждам превъзходно, докато го правя.

Етел попари ентусиазма му с поглед.

— Пази си сиянието — посъветва го тя. — Ще имаме нужда от всяка негова искрица.

Локи присви очи към черния облак, който все още ги следваше от Хел.

— Добре. Разбрах какво искаш да кажеш — увери я той. — И така, къде по-точно отиваме?

— Ще изпълним моето пророчество. Мислех си, че то е достатъчно ясно...

— *Ясно?* — не повярва Хитрецът. — И какво му е ясното?

— Как се чувстваш, когато те държат в неведение? — дяволито му се усмихна тя.

Локи отвърна с груб жест.

— Дръж се възпитано и тя ще ти каже — увери го Сигин.

— Добре, добре.

Етел отново се усмихна.

— „*Виждам могъщ Ясен, който стои до могъщ Дъб.*“ Разбира се, вече знаем кой е Ясенът и много скоро ще се срещнем с Дъба. И двамата са важни за повторното построяване на Асгард. „*Виждам високо да се издига Дъга, наследство от измамената Смърт.*“ Сигурна съм, че разбирате, че тази част се отнася за скорошните събития в Хел.

Хитрецът се намръщи.

— Това поне беше напълно ясно — отбеляза той с пресилена учтивост. — Аз бях примамката, с която възнамеряваше да подмамиш Хел да наруши клетвата си, което на свой ред щеше да освободи с пълна сила Сън в Световете, и предполагам, че с тази сила *ти* — вероятно с помощта на Генерала — предлагаш да построиш отново Асгард. Не е лошо той я погледна мрачно, — макар и малко... *рисковано.*

Локи мълчаливо си обеща, че ако някога види отново Генерала, ще му каже какво мисли за него. Вече два пъти Один беше използвал военна хитрост, която включваше предаването на Локи на враговете точно преди Рагнарьок. И двата случая бяха неприятни. И ако се съдеше от предишния опит, то вероятно следващите двайсет и четири часа щяха да приключат със смъртта на боговете, Свършека на Световете и много излишен шум. Точно сега Хитрецът чувстваше, че онова, от което най-много има нужда, е спокойствие и хармония, за предпочитане на някой остров с хамаци и много красиви момичета.

Етел продължи с пророчеството:

— „*Но Предателство и Клане, ведно с Лудост по
небето
яздят.
И когато Дъгата се счупи, Люлката ще падне...*“

— Кое то никак не ми звучи добре — отбеляза Локи. — Та ако може да ме оставите, преди да започнат предателството и клането...

— Твърде късно е — каза Етел без известна доза съчувствие. — Бедствието вече е започнало. Нямаме друг избор, освен да се бием и да се надяваме, че планът на Генерала ще проработи.

— Планът на Генерала... Така си и мислех.

Настъпи дълга и зловеща пауза, докато Хитрецьт преценяваше отново събитията. Каза си, че е трябвало да се досети, че няма да се измъкне толкова лесно. Надяваше се, че когато Генералът най-сетне се появи, настоящият му Облик ще се окаже нещо непривлекателно — прасе, Глава без тяло или може би беззъба старица. Локи реши, че това поне ще е някакво възмездие. Така щяха да са почти квит.

Пейзажът около тях се размазваше и въртеше, докато накрая спря да се движи, когато Мостът през Небесния свод зае мястото си над катедралата, която някога беше известна като Люлката на боговете, а сега беше мястото на Свършека на Световете или както го наричаха хората, *Апокалипсиса*.

— Апокалипсис — каза Локи накрая, — изобщо що за дума е това?

ДЕВЕТА КНИГА АСГАРД

*Свършекът на Света винаги започва с
целувка.*

Локабрена, 19:12

За момент Маги се изненада от самия размер и великолепието на катедралата. Знаменитият стъклен купол, който отвън изглеждаше като похлупак, направен от потъмнял месинг, отвътре беше толкова различен, колкото дори не си беше представяла. Слънчевата светлина струеше от тавана през хиляди, *десетки* хиляди стъкла от шлифован кристал, които бяха поставени находчиво под ъгъл, така че да уловят светлината по всяко възможно време на деня. Маги никога не беше виждала диаманти, но ако беше, куполът щеше да ѝ напомни за гигантски скъпоценен камък с множество фасетки, които разпръсваха светлината по стените, арките, колоните и пода на огромната катедрала, превръщайки я в светло място дори и в най-мрачните дни.

Днес тя беше особено сияйна и всяко от стъклата създаваше призми и дъги, така че Адам в белия си костюм изглеждаше като клоун на червени и зелени петна, а Маги, която не се поддаваше често на лекомислие, се засмя силно и възхитено, когато видя тържествената катедрала, превърната в сцена на представление с магически фенер.

Вътре беше почти празно. Разбира се, не бяха канили гости и Адам беше платил допълнително, за да затворят катедралата за петнайсетте минути на церемонията. Само хората, които се занимаваха с органа, и няколко души от персонала на катедралата — Изповедникът в дървената си изповедалня, Опростителят с дългите си черни ръкавици и Разпоредителят с кесията и звънеца си — се присъединиха към Епископа като свидетели.

Макина брава — органът, който беше толкова огромен, че бяха нужни пет човека, за да засвири, беше кажи-речи още от времето на Бедствието и Маги наблюдаваше с любопитство как гигантските тръби (всяка от които беше висока колкото дърво и бе гравирана от горе до долу с руни) започнаха да трептят и резонират, докато механиците работеха усилено с лостовите и колелата, събуждащи Макина брава за живот.

Органът издаде квичаш звук, последван от поредица от оригвания. Беше нещо древно и темпераментно, но когато накрая

възвърна гласа си, той не звучеше като нищо, което Маги беше чувала досега. Сякаш някаква гора внезапно се беше сдобила с глас. Беше като звука на морето и гласовете на мъртвите. Изпълни я със страхопочитание и обзета от неочаквана боязливост, тя пристъпи заедно с Адам към Камъка на целувките, където ги очакваше Епископът, за да ги благослови.

Воланът ѝ се закачи за токата на едната ѝ обувка. Тя се помъчи да го освободи. Неочаквано я обзе паника. Испита неотложна нужда да приключи с това и всичко да се свърши веднъж завинаги.

Епископът заговори:

— Събрали сме се днес тук, за да обединим две млади души в съпружество. Адам Гудуин и Маги Риди, заемете местата си пред Камъка.

Адам и Маги размениха погледи. Маги се опита да се усмихне. Каза си, че скоро всичко ще свърши. Скоро тя и Адам щяха да бъдат свободни да започнат новия си живот като едно цяло.

Мимир Мъдрият очакваше този миг много отреди Бедствието. Предишния път плановете му бяха осуетени, но огромната му амбиция така и не бе намаляла. Сега почти беше настъпил моментът, когато Мимир Мъдрият щеше да заеме мястото си в редиците на Аезир — кулминацията на петстотин години омраза и провалени намерения, при която враговете му щяха да бъдат победени, царството му — възстановено, а самият той, прероден като Бащата на всички.

И всичко това щеше да стане благодарение на една-единствена целувка...

Камъкът на целувките в „Свети гроб“ беше по-голям, отколкото очакваше Маги. Парче черна вулканична скала, широка пет крачки и висока дванайсет, и надписана като тръбите на органа с руни, които покриваха повърхността ѝ от долу до горе като подредени колонки от мравки и бяха твърде малки, за да може Маги да ги разчете. Върху повърхността, която беше по-близо до нея, една по-загладена част показваше мястото, което беше спечелило на Камъка на целувките името му, защото в продължение на петстотин години поклонници,

покайващи се, булки и младоженци го бяха целували там, където една следа, наподобяваща каменна целувка, беше издълбана дълбоко в скалата.

В този момент Епископът започна да чете на глас древната сватбена кантика. Маги и Адам повтаряха думите. Гласът на Адам леко трепереше, а този на Маги беше ясен и уверен:

*Моята ръка е твоята ръка.
Моята душа до твоята душа...*

Разбира се, на Маги никога не ѝ беше минавало през ума, че както всичко в Добрата книга, и тази кантика може да е нещо, което притежава сила. За нея това беше просто традиция като сватбените лакомства и булчинската рокля. Разбира се, Шепнещият знаеше, че това не е така, и жестокото му старо сърце ликуваше.

*Моето име до твоето име.
Завинаги сме едно.*

— Сега можете да целунете Камъка — каза Епископът, амбициозен мъж на средна възраст, на когото, както и на Опростителя, Изповедника, Разпоредителя и петимата механици, му оставаха само още пет секунди живот.

Маги коленичи, за да целуне Камъка. Той беше странно топъл на пипане, сякаш в него беше останала някаква следа от отдавна угасналите огньове на сътворението му. Имаше и вибрация и бръмчене като от кошер с пчели, които преминаха през върховете на пръстите ѝ и накараха сърцето ѝ да се разтупти.

Тя вдигна поглед към Адам и видя, че той се е вцепенил. Младото ѝ сърце се изпълни с щастие. Всички съмнения, които някога бе имала — страховете ѝ и несигурността ѝ — изчезнаха, когато видя лицето на Адам озарено от възторг.

Разбира се, радостта на Адам нямаше нищо общо с обета му към Маги. Но въпреки това се беше случило *нещо*, което го караше да иска да се разкрещи и заподскача от радост като дивак.

След три години робство Шепнещият най-сетне беше изчезнал. „Изчезнал завинаги — помисли си Адам. — Няма повече мрак. Няма повече сънища...“

Той сведе поглед към новата си съпруга и в този миг почти не я мразеше. Очите му сияеха, лицето му беше поруменяло, почувства се прероден и изпълнен със свършено блаженство...

Маги целуна Камъка...

И тогава...

Всички тези неща се случиха едновременно:

Стъкленият купол на „Свети гроб“ се разцепи точно по средата и разкри небето, което на свой ред беше разделено на две половини — една тъмна и една светла, с Бифрост като разделителна линия, като щит на фона на нощта.

В катедралата нахлу звук, наподобяващ едновременното затръшване на всички врати, които някога са съществували в Света.

От сърцето на Камъка на целувките се изстреля една-единствена мълния от сияние, която образува вълни от руническа енергия, разнасящи се във всички посоки. Същевременно от мястото, издълбано във формата на целувка, се появи лъч светлина...

И Епископът, и неговите колеги — всъщност всички живи същества там с едно изключение — се строполиха на земята и от носа и ушите им бликна кръв. Епископът, Изповедникът, механиците, Опростителят и доста голямата колония от катедрални плъхове умряха на мига, както, разбира се, и Адам Скатъргуд, който имаше достатъчно време да си помисли, че човек никога не трябва да вярва на Оракул, преди да напусне тялото си със скоростта на стрела и да бъде запратен по посока на нарастващия черен облак, който вече беше погълнал половината небе и който от новата си гледна точка той можеше да разпознае като Сън в най-хаотичния ѝ Облик — известен на хората като Пандемониума или Света на безбройните демони.

Хората от Вътрешността имат поговорка: *Пръчките и камъните ще счупят костите ми, но думите никога не могат да ме убият*. Локи си помисли колко глупаво е това, докато наблюдаваше приближаващия се облак. Думите далеч не бяха безобидни. Правилно използваната дума можеше да разгроми неприятеля, а добрата реч можеше да свали империя. Хитрецът познаваше силата на думите — те му бяха спасявали живота хиляди пъти — но освен това той беше наясно, че също като него самия думите могат да бъдат подвеждащи. Те обичаха да се крият, да се обръщат, да се изопачават и да се превръщат в нещо друго.

Да вземем например думата „Апокалипсис“. Предавана от поколение на поколение сред хората, тя беше загадъчна и могъща и значението ѝ се беше загубило през годините, докато накрая само децата вече знаеха какво означават благодарение на детските си песнички и игри:

*Виж как се Люлката люлей
високо над града...
Нацупени устни, нацупени устни
и всичко пада.*

Локи отново погледна черния облак. Той знаеше, че този облак е толкова истински, колкото и Сън е река, но имаше нещо успокоително в това да види нещо познато. Сянката му, която сега беше на по-малко от миля разстояние, вече беше пробила стените на града. В нея имаше бездна. Тя затъмняваше всичко.

Хитрецът хвърли поглед към парапета на Моста, където Аезир и Ванир чакаха и наблюдаваха. Никой от тях не беше особено разговорлив. Чукът на Тор беше в готовност, до него стоеше Фрейр със своя мисловен меч. Фрейя беше във вида си на мършояд, с крила на прилеп и с череп вместо глава. Дори и Сив беше в броня. Скади и

Ньорд стояха редом с Анджи и нейните демони вълци. Етел беше готова да издаде заповед веднага щом стане необходимо да се действа. Зад нея стоеше Сигин и нейната руна *Ех* под формата на златно въже (много наподобяващо руническия камшик на Скади) също беше в готовност.

Всички изглеждаха напрегнати, но съсредоточени и в очакване сред онази тягостна тишина, която предхожда най-кървавите битки.

Само Тир имаше несигурен вид. Макар и външно бляскав в своя Облик на бог на войната, той все още в сърцето си беше Захар-в-Чувал и червеното и златното на неговата следа бяха обагрени със сивото на безпокойството. Той хвърли нервен поглед на Локи.

— Какво чакаме? — попита.

— Защо питаш мен? — сви рамене Хитрецьт. — *Не аз съм шефът. Ако бях, щях да бягам като луд, вместо да чакам да се случи неизбежното.*

Захар стана още по-нервен.

— Искаш да кажеш, че според теб е невъзможно да спечелим?

— Разбира се, че е възможно — ухили се Локи. — С няколко армии, крепост и може би едно-две летящи прасета?

— Аха — рече Захар.

— Сега по-добре ли се чувстваш?

— Не особено.

— Няма да чакаме още дълго — усмихна се Етел.

— И това е хубаво? — попита Хитрецьт. — Виж, ти каза, че имаш план. Всъщност спомена, че това е план на Генерала. Така че ако си *скрила* Генерала някъде — в което силно се съмнявам — сега е моментът да разкриеш това. Иначе предложението да бягаме звучи по-добре.

— Твърде късно е за това — каза Етел. — А и вярвам на Генерала.

— Е, аз пък имам проблем с доверието — заяви Локи. — Особено когато става дума за живота ми.

Сигин, която беше следила целия този разговор със снизходителното изражение на болнична сестра, която се грижи за капризен малък пациент, сложи ръката си върху тази на Хитреца.

— Ще се погрижа за теб — увери го тя. — Няма нищо, от което да се страхуваш.

— Е, това е чудесно — отбеляза Локи. — Защото *точно нищото* — той посочи облака — се е запътило към нас. И... *какво, в името на Хел, е това?*

Точно в този момент избухна ослепителна светлина, последвана от мощна експлозия, която разтърси Моста, накара Аезир и Ванир да загубят равновесие и изпари няколкото бели облаци, останали в небето под Бифрост. Локи се хвърли по корем с ръце над главата. Тор яростно изръмжа и се приготви да размаха Мьолнир. Захар-в-Чувал с изненада установи, че новата му сияйна ръка сама е извадила мисловния меч и го държи в готовност.

Етел просто се усмихна и каза:

— Добре.

— Защо? Какво се случва? — попита Хитрецът. — Нападат ли ни?

— Не — поклати глава тя. — Още не. Но скоро ще го сторят. Ето защо, когато получим сигнала, ще трябва да действаме бързо.

— Какво трябва да правим? — попита Захар.

— Да строим — отвърна Етел — колкото се може по-бързо, защото, когато този облак сянка стигне дотук, ще имаме нужда от защита.

При тези думи очите на Локи проблеснаха. Върху белязаните му устни бавно разцъфна усмивка. Той погледна облака сянка, който вече беше само на десетина крачки разстояние. Скоро щеше да е над главите им, затъмнявайки светлината от Слънчевия щит и заличавайки руническата светлина, която блестеше в сърцето на Камъка на целувките. *Може би* щяха да успеят да го задържат най-много пет или десет минути. Но дали това щеше да е достатъчно...

— Да строим — повтори Захар. — Да строим какво?

— Асгард — тихо отвърна Локи и се ухили.

Пред катедралата Мади и Перт се затичаха да потърсят укритие, докато наоколо валяха парчета стъкло като градушка. Над тях се извисяваше Мостът дъга — единствената останала преграда между Реда и Пандемониума. Мади хвърли поглед през рамо и видя облака сянка — стената от мрак зад гърба ѝ — който неумолимо се придвижваше към катедралата.

Десетгодишна, Мади беше видяла слънчево затъмнение. Другите си бяха останали по домовете ужасени или се бяха събрали в църквата, където Нат Парсън им разказваше скалъпени истории за демоните вълци, които тичат през небето. Но Едноокият ѝ беше обяснил за движенията на слънцето и луната и за танца, който изпълняват заедно. Тя се беше учудила колко бързо се бе случило всичко. Колко бързо сянката на луната беше препуснала през долината. Спомняше си и колко *студено* беше станало и колко странно светлината на слънцето беше станала червена като кръв посред бял ден.

Облакът сянка не беше толкова бърз. И все пак тя виждаше приближаването му — движеше се към разрушената катедрала със скоростта на пешеходец. Знаеше, че двамата с Перт могат да го надбягат — Перт беше върху Слейпнир, а Мади яздеше Йормунганд. Помисли си, че е в по-неизгодно положение, защото макар Слейпнир да *изглеждаше* просто ужасяващ, Йормунганд *вонеше* ужасно.

Но Маги беше все още в сградата, макар Мади да не знаеше дали тя е жива, или мъртва, а Камъкът на целувките продължаваше да блести и излъчваше колона от ослепителна светлина към сърцето на дъгата, където Слънчевият щит улавяше лъчите му и ги отразяваше като искряща люлка в небето.

Перт запрати нагоре руната *Ир* като щит срещу ослепителната светлина. Мади стори същото с Ак руната, която беше научила от сестра си.

Те спряха на известно разстояние в една от страничните улички, тръгващи от Катедралния площад, откъдето можеха да наблюдават сгромолясването на купола на „Свети гроб“ и всичко, което последва.

Навсякъде жителите на Края на света се хващаха за кървящите си носове и падаха на колене, докато сътресението от случилото се при Камъка на целувките отекваше из целия Вселенски град и оставяше касапница след себе си.

Някои, които бяха най-близо до центъра, умряха. Повечето оцеляха след първоначалната атака, но бяха обхванати от паника и когато видяха небето, хукнаха към домовете си или полудяха, или започнаха да беснеят в търсене на кого да хвърлят вината. Едни обвиняваха Феерията, други — старите богове, а трети — чужденците. Някои паднаха на колене и започнаха да се молят, спомнили си разказите за Блаженството. Магазини бяха подложени на плячкосване, хора бяха ограбвани, под прикритието на Хаоса се уреждаха стари сметки.

Нещастията винаги заздравява вярата и в града старите вярвания, които толкова бързо бяха заместени от алчността, сега се събуждаха за нов живот. Госпожа Блекмор, старата съдържателка, за която преди работеше Маги, набързо преоткри молитвата, сложи си черна берга и побягна по улиците, като крещеше, че това са Последните дни и че всеки трябва да се покае или да бъде Очистен. Приставът, арестувал Перт, си спомни момичето върху Червения кон и вдигна останалите си колеги на оръжие. Пришълците от Външността и търговците, които се бяха настанили толкова удобно в стария Университет, се оказаха нападнати от всички страни от жители на Края на света, които подобно на повечето хора при криза се нуждаеха от изкупителна жертва и бяха решили да накажат чужденците за идващия Апокалипсис.

И по средата на всичко това Перт просто седеше върху своя кон и се усмихваше като комарджия, залагащ последната си монета.

Този му вид беше познат на Мади — за последен път беше виждала Один да изглежда така преди три години на бреговете на Хел и тя знаеше много добре какво означава това.

Мади хвърли поглед към разрушената катедрала, закривайки очи пред колоната от светлина.

— Какво се случи? — попита тя. — Сестра ми мъртва ли е?

Изглеждаше повече от вероятно да е така — сградата беше в развалини, куполът ѝ се беше натрошил като черупката на развалено яйце. От руините не се долавяше никакво движение и когато погледна към сцената през руната *Бярган*, Мади не успя да види никакви следи,

никакъв знак, че нещо е останало живо — имаше само зловец показалец от светлина, сочещ към бурното небе...

— Не го прави предупреди я Перт.

— Защо не?

— Просто не го прави. — Той приличаше на Один повече от всякога. — Веднъж вече не ми се подчини и всички Светове ще платят цената за това. Но ако и сега не изпълниш дълга си, всичко, за което сме работили, ще бъде изгубено. Сестра ти е жива. Радвай се, че е така. Ако искаш да остане жива, трябва да изпълним пророчеството.

— Но аз мислех, че *сестра* ми е предопределена да бъде Ездачът, чието име е Клане. Пророчицата на практика каза точно това!

— Никога не вярвай на Оракул. — Сега и гласът му беше като на Один и Мади почувства, че очите ѝ започват да парят. — Сестра ти изигра своята роля. За добро или лошо, детето на омразата отвори портата към Асгард. Сега нашата задача е да го защитим.

— Откъде знаеш?

— Защото бях мъртъв — отвърна Перт, — а това е доста уникален поглед към нещата. Сега, ако нямаш повече въпроси...

— Не разбирам. — Мади вдигна поглед към небето. — Как може сестра ми да е направила всичко това? Тя беше тук само за да се *омъжи*...

Перт сви рамене.

— Така ли мислиш? — попита той и посочи катедралата. — *Люлката падна преди векове, но Огънят и Хората ще я вдигнат отново с една целувка, само за дванайсет дни, на Края на света, дар от гроба.* Катедралата е люлка на вярата. Да не мислиш, че това е просто съвпадение? Ами архитектът? Откъде според теб Джонатан Гифт е намерил средствата, за да построи това място? И кой мислиш го е инструктирал как да го направи?

Очите на Мади се разшириха.

— Шепнещият?

Перт кимна.

— Точно така — потвърди той. — Вселенският град не просто е построен върху развалините на Асгард. Той е построен *от* развалините на Асгард. И онова, което вие, хората, наричате Камъка на целувките — целия гравирани с руни на силата — беше Първият камък на Асгард, Крайъгълният камък на Небесната цитадела, свързан чрез Бифрост,

Моста дъга, с всеки един от Деветте свята. — Той се намръщи нетърпеливо към Мади. — Този камък лежи тук от петстотин години в очакване някой да го събуди. Джонатан Гифт е знаел какво притежава. Той се е погрижил Камъкът да е на безопасно място, дълбоко в сърцето на града. Орденът го е пазил петстотин години, без да е наясно какво е това. Но Безименният е бил наясно. Той е знаел през цялото време, наблюдавал го е и е чакал подходящия момент, чакал е някой да се появи — някой, притежаващ достатъчно сияние, за да изрече Словото и да освободи силата.

Мади зяпна.

— Сестра ми — промълви тя. — Но защо Безименният — Шепнещият — би *искал* да построи отново Асгард?

— За да го притежава само той, разбира се — отвърна Перт с крива усмивка. — Въпреки цялата си сила в Края на света Мимир е просто затворник. Без тяло и лишен от сиянието си, той никога не би могъл да се надява да избяга. Един възможен изход за него е Свършекът на Световете, но далеч по-добре би било, ако успее да открадне Облика на някой от нас и да го използва, за да се вмъкне в Асгард.

— На някой от нас?

— Точно така — кимна той. — За предпочитане някой като теб, чиято руна е непокътната и изпълнена със сила. Опитал е с теб в Хел и се е провалил. Но сега...

— Той притежава сестра ми? — довърши вместо него тя.

Перт сложи ръка върху нейната.

— Вече нищо не можеш да сториш. Маги доброволно му се е предала. Тя е изрекла думите при Камъка на целувките, думите, издълбани с тази цел преди повече от петстотин години. И след това е запечатала клетвата с целувка... — Той нарисова набързо рунически знак във въздуха...

— Която също така е руната *Габе*, означаваща дар на езика на Древните времена. Макар че е доста вероятно нейният дар да се окаже нашата смърт.

— Това пророчество ли е? — попита Мади.

— Не, предположение. Така че какво ще кажеш да вземем да си свършим работата? Имаме да строим цитадела и Маги не може да участва в това.

Мади упорито поклати глава.

— Това нещо е взело сестра ми — каза тя. — Няма начин да я оставя така.

Перт издаде звук на нетърпение. Сега той приличаше на Едноокия от едно време, когато изпадаше в най-мрачните си и противни настроения.

— Толкова ли си глупава? — сопна се той. — Нищо не можеш да направиш за нея. Сега тя е загубена за нас. Станалото — станало. А ние двамата имаме работа за вършене. Това сияние е дар за Аезир... — Той посочи колоната от светлина, която излизаше от Камъка на целувките. — Можем да го използваме, за да се борим с врага. Да се въоръжим и да построим крепостта си или да наблюдаваме как то ще бъде похабено, докато ти губиш време заради чувствата си...

Но Мади почти не го слушаше.

— И преди съм се изправяла срещу Шепнещия. Мога да го сторя отново — увери го тя. — Заедно можем да го накараме да я напусне. — Сърцето ѝ биеше лудо. — Заслужава си да опитаме!

Перт я погледна разгневено.

— Проклета да си! — възкликна той. — Нима ще ме предадеш отново?

Мади издържа на погледа му.

— Не мога да изоставя сестра си. Щом Мимир я притежава...

— Не я притежава — прекъсна я той.

— Но ти току-що ми каза...

— *Казах*, че тя доброволно му се е предала. Но тя никога не е била основната цел. Шепнещият вече се е опитвал да я контролира веднъж. Той знае, че тя или *ти* ще го изхвърлите много преди да е стигнал до Асгард.

— Тогава какъв е проблемът? — попита Мади объркана. — Ако в крайна сметка той *не* притежава Маги, защо тя да е изгубена за нас?

Но Перт така и не получи възможност да отговори на въпроса ѝ, защото точно тогава откъм разрушения купол се разнесе шум, последван от раздвижване. Мина известно време, докато Мади успее да разпознае в приближаващата се фигура Маги Риди. Жълтият ѝ воал беше почернял от праха. Лицето ѝ беше безизразно и омазано със сълзи и сажди. Тя излезе от развалините, с очи, втренчени в каменистата земя, като пристъпваше толкова бавно и внимателно, сякаш беше на сто години. Следата ѝ беше белязана от злоещите зелени и червени оттенъци на скръбта и яростта.

— Мади, довери ми се — увещавахе я Перт. — *Наистина* не би искала да участваш в това.

Но Мади не го слушаше. Тя слезе от Змията и тихо изрече името на сестра си.

Маги бавно вдигна глава. Очите ѝ срещнаха две други златисто сиви очи. За момент Дъбът и Ясенът стояха изправени лице в лице под Бифрост.

Тогава очите на Маги изгубиха отнесения вид и се фокусираха смъртоносно. Върху изкривеното ѝ от скръб лице се появи странно мила усмивка.

— Бягай! *Сега!* — извика Перт и заби пети в хълбоците на Слейпнир.

Но вече беше твърде късно. Очите на Маги забелязаха Генерала. Руната на врата ѝ внезапно ярко засвети.

— Ти уби Адам, демоне — каза тя и руната Ак, преплетена с Ур и Хагал, изсвистя през прашния въздух.

Рефлексите на Перт бяха бързи, а когато се комбинираха с уменията, придобити по време на дългия живот на Один, резултатът беше впечатляващ.

Перт, комбинирана с *Раедо* и *Ур*, отрази мисловната мълния към стената и на Мади ѝ остана достатъчно време, за да се възхити на сръчността, с която старият ѝ приятел оформи руните, преди да премине в нападение и с удивителна скорост и сила да разстели шепа руни по посока на източника на атаката.

„*Такъв е бил значи, преди руната му да бъде обърната*“ — помисли си Мади точно когато мисловната мълния удари и обсипа Маги с късчета сияние. С тази мисъл дойде и увереността, че Перт ще

се опита да убие Маги — точно както и *тя* щеше да се опита да убие *него*, ако Мади не се намесеше.

— Ти уби Адам — повтори Маги и запрати шепа руни. Те не бяха особено умели, но бяха ефективни и всяка от тях се разпадна на малки остри парчета, които се разпръснаха като миниатюрни мощни снаряди. Едно заблудено парче удари Перт в лицето и той се свлече върху седлото.

Слейпнир веднага се издигна във въздуха и дългите му крака обкрачиха небето, така че Мади нямаше време да види къде е уцелен Перт и колко е пострадал. Тя вдигна щит, за да се защити — *Аеск* и *Ир* разпръснаха сиянието. Знаеше, че трябва да се измъкне, защото Перт беше ранен и се нуждаеше от помощ. Но въпреки това не можеше да изостави Маги.

— Маги, моля те. Позволи ми да ти обясня...

— Ти уби Адам — потрети Маги.

Гласът ѝ беше монотонен и безстрастен. Звучеше така, сякаш болката от загубата е прегорила сърцето ѝ.

— *Не съм го убила!* — извика Мади. — Искях да го направя, но не можах. Ти видя...

— *Защо?* — попита Маги. — Защо ни мразиш толкова много?

— Не! — отчаяно запротестира Мади. — Искях да те спася, да спра всичко това. Никой не е *искал* Адам да умре...

— О, да. Те го искаха — упорито поклати глава Маги. — Искаха го мъртъв, защото беше от хората. Защото беше влюбен в мен. И защото нося детето му...

Детето му? О, богове! Детето на сестра ми?

Внезапна Мади остана без дъх. Сега тя разбра какво имаше предвид Перт, когато каза, че Маги е изгубена за тях. Маги Риди никога не е била основната цел на Шепнеция. Момичето вече беше твърде силно и опасно, за да му послужи като гостоприемник. Но нероденото ѝ дете — Огнено дете, със сияние, наследено по майчина линия, би било податливо и лесно за оформяне. Все още неоформеният му характер щеше да се превърне в този на Шепнеция. И Маги, разбира се, щеше да защитава детето си от всеки, който го заплашва — което означаваше, че Обликът на Шепнеция щеше да е в безопасност, докато силите му не нараснат достатъчно.

— Маги, трябва да ме послушаш. — Гласът на Мади стана настоятелен. — Шепнещият е обсебил детето ти. Това означава, че го използва — и теб също — за да се върне в Асгард.

Но Маги не я слушаше. Две шепи мисловни руни полетяха като остриета на бръсначи и обсипаха стената около щита на Мади.

— Лъжеш! — с дрезгав глас извика тя. — Първо Адам, а сега и бебето ми! Искан ми се да те бях убила, когато имах тази възможност! Искан ми се да бях убила *всички* от Пророческото племе!

Мади отново се опита да вразуми сестра си, но в сърцето си тя знаеше, че вече е загубила. Маги готвеше руна, която да прореже мисловния й щит. Между пръстите й се оформи комбинация от *Ур* и *Хагал*.

Зад нея облакът сянка беше стигнал до стените на катедралата. Той се извисяваше огромен зад гърба на Маги и съскаше с разрушителната си енергия.

— Отдръпни се от сянката! — извика Мади. — Маги, независимо дали ми вярваш, или не, не се приближавай до облака сянка!

Маги запрати оръжието си по нея. То се разби в мисловния щит. С трескав поглед тя започна отначало, призовавайки най-силното си сияние.

Мади се опита да прецени разстоянието до Йормунганд. Реши, че може да го измине за трийсет секунди, стига мисловният щит да удържи толкова дълго. Тя оформи вариант на *Аеск* и запрати шепа назъбени малки руни, които се въртяха като кленови семена. Целта им не беше да наранят, а да объркат сестра й, за да й спечелят малко време. Една от тях поряза дланта на Маги и тя трепна и извърна поглед. В същата секунда Мади скочи върху гърба на Йорги и го пришпори. Над тях се извисяваше арката на Моста дъга. Под тях градът беше потънал в хаос.

И в центъра на всичко това светлината от Камъка на целувките все още блестеше, отразена в Слънчевия щит, сякаш приковала Края на света като огромно насекомо, а Маги Риди пращаше руни към небето с клетви, че ще си отмъсти на Аезир, докато в корема й нещо толкова малко, че почти нямаше сърце, което да тупти, се усмихваше, шепнеше на себе си и сънуваше Световете, които ще завладее.

Перт стигна до Бифрост точно навреме, за да присъства на нападението на Хаоса. Не че в началото успя да види кой знае какво — мълнията, която Маги хвърли, го удари право в лицето и през по-голямата част от пътя трябваше да разчита на Слейпнир, за да го отведе у дома. Очите го боляха, но когато се приближи, разбра, че не е ослепял, макар да му беше нужно известно време, за да осъзнае какво вижда.

Мастиленочерният облак се беше превърнал в стена, извисяваща се над Моста дъга. На фона на тъмната му маса Краят на света изглеждаше нищожен. В единия край на Моста имаше светлина, а в другия — само сенки, чиито бурни дълбини бяха изпълнени с въртопи и гъмжаха от ефимери. Беше впечатляващо. Дори и Генералът, който и преди беше виждал Облиците на Хаоса, не беше ставал свидетел на такава концентрация на толкова огромна площ. Десет хиляди пъти по-мощен от облака сънища, който беше изригнал от Хълма Червен кон, той съдържаше първичните неща, от които са изградени всички Светове, и беше източникът на Разрушението и Сътворението, който започва в Хаоса и намира своето място, понякога след милиони години, като естествена част от Редата на нещата.

Боговете бяха започнали да устройват защитата си върху парапета на Моста — Аезир отдясно, а Ванир от другата страна. И двете групи работеха трескаво, за да задържат приближаването на облака. Браги пееше бойна песен, която разпръскваше музикални шрапнели. Ньорд издигаше стена от морска вода. Тир огъваше пръстите на новата си ръка. Зоркият като ястреб Хеймдал проследяваше с далекогледа си придвижването на врага. Тор с Мьолнир в дясната си ръка очертаваше във въздуха смъртоносна дъга. Идун стоеше в готовност с лечебните си средства. Скади беше вдигнала леден щит. В центъра стоеше Анджи с вълците от двете страни — Скьол Гълтача отляво, а Хаити и Фенрис отдясно. Самата Съблазнителка беше в Облика си на Вещица, древна, кльоцава като скелет и студена.

Облакът сянка вече беше много близо — на трийсет крачки, може би по-малко. Мисловна мълния, запратена срещу него, забавяше напредъка му за една-две секунди, след което той започваше да се приближава отново и протягаше ефимерните си пипала към малката група от богове. Перт знаеше, че тези пипала могат да бъдат отрязани — мисловните мечове и нотите от руни биха свършили работа — но облакът сянка беше способен да създаде още толкова много, а защитниците на Световите (с него включително) бяха само двайсет и един.

Полузаслепен от мисловната мълния на Маги, Перт дръпна поводите на Слейпнир и го спря върху светлата страна на Моста. Хугин и Мунин, приели формата на гарвани, кръжаха около него и грачеха. Перт докосна с ръка очите си. Когато я отдръпна, пръстите му бяха обагнени в червено и той усети чистото, плитко порязване, минаващо между лявата му вежда и скулата. Окото му беше подутото и затворено. Болеше го, но все пак той знаеше, че може да е и по-лошо. Откъсна парче от ризата си и направи от нея марля и превръзка, която да държи на мястото. Етел дойде да му помогне. Сега не беше време да празнуват, но погледът ѝ му каза всичко, което трябваше да знае.

— Мина много време — усмихна се той.

— За нас беше още повече.

Междувременно Локи, чийто принос към защитата на Бифрост беше от по-безопасната страна на моста, дойде да провери какво става. Всеки друг на негово място би се чувствал малко по-смирнен след скорошните събития, но Хитрецьт беше в добро настроение, очите му проблеснаха злобно, а белязаните му устни се разтегнаха в широка усмивка.

— Добре дошъл на празненството — поздрави той Перт. — Надявам се да си донесъл някоя бутилка.

Перт неохотно се усмихна. Той си помисли, че Локи може и да е досаден, но въпреки това се радва да го види отново.

— И така, как беше в Хел?

— Би трябвало да знаеш — мрачно го погледна Хитрецьт. — Добър Облик между другото. — Той кимна по посока на стената от облаци. — И така, казаха ми, че имаш план?

— Нещо такова — отвърна Перт.

— *Нещо такова?* Какво означава това, в името на Хел?

— Ами, все още не е изпробван — сви рамене Перт. — Но както знаеш, умея да проявявам творчество.

— Чудесно — рече Локи. — И така, кога ще започваме?

Настъпи неловко мълчание. Накрая Перт се обади:

— Ами, точно там е работата.

— *Работата?* — не разбра Хитрецът.

— Очаквам развитието на още едно събитие — небрежно подхвърли Перт. — Почти всичко вече е на мястото си — Мостът, строителните елементи от Сън, Слънчевият щит, руните от Първия камък на Асгард. Сега се нуждаем само от Клане, Лудост и Предателство и ще разполагаме със строителна бригада. — Той се усмихна с най-широката си и блестяща усмивка.

Локи познаваше тази усмивка от много отдавна. Беше я виждал твърде много пъти преди (и при твърде много неприятни ситуации), за да повярва, че тя вещае нещо хубаво.

— Почакай — каза той, — ако това е така, значи вече разполагаме със Слейпнир и Епона. Къде тогава е Йорги? И Мади, разбира се...

— Всеки миг ще са тук.

— Така ли? — учуди се Хитрецът и надникна надолу през парапета на Моста. — Защото не знам дали си забелязал, но нещата там, долу, не изглеждат никак добре.

Локи беше прав. Свършекът на Световете най-сетне беше стигнал до Края на света. Половината град все още беше осветен, останалото беше потънало в сянка. Боговете бяха виждали тази сянка преди три години в Задгробния свят и знаеха, че е само въпрос на време Хаосът да пусне на свобода най-смъртоносния си Облик — този на Сурт, Разрушителя — същество, което беше по-скоро отсъствие, отколкото присъствие, и чиято сянка беше на черна птица, след която не остава нищо.

Смърт и Сън бяха част от световите, дори и Хаосът имаше своето място. Но под сянката на тази птица не оставаше нищо, нито дори Смъртта, а само една вечна празнота, простираща се отвъд въображението и изкуплението.

Локи *не желаше* да си го представя. Въображението му се чувстваше много по-щастливо да броди сред островите отвъд Единното море, може би да изпие един-два коктейла и да наблюдава

красивите момичета, които минават покрай него. Но Хаосът вече беше затъмнил повече от половината срутена катедрала и доколкото Хитрецът можеше да прецени, им оставаха броени минути, преди да настъпи краят.

— Не искам да се бъркам в плановете ти... — започна той.

— Заеми поста си — нареди му Генералът.

— Но...

— Капитане, *заеми поста си!* — повтори Перт и в този момент облакът сянка започна да се сгромолясва върху Моста като приливна вълна от мрак.

Първата вълна ги удари странично и разтърси Моста чак до основите. Слънчевият щит потрепери, двойната дъга се разтресе и от облака бликна вълна ефимери като гигантски рояк пчели убийци. Тези същества жилеха безмилостно, преодолявайки защитните руни. Мечовете и чуковете бяха безполезни срещу отровните им игли.

Тор нададе яростен рев и започна да вършее с Мьолнир из облака с ефимери. Фрейр беше ужилен по глезена и падна вцепенен. Браги взе китарата си и изсвири бърза поредица от ноти, които се насочиха към рояка с въртене. Сега пчелите се насочиха към свирещия и два потока от ефимери опитаха да го хванат в смъртоносната си хватка. Но музиката на Браги продължаваше да звучи — сега беше по-нежна и мелодична и пчелите станаха сънливи, оклюмаха и западаха от Моста дъга, сякаш бяха опушени с дим.

Идун раздаде парчета ябълка на всички ужилени. Боговете се подготвяха за следващата атака. Нан Фей стоеше до Етел и Перт и се оглеждаше за Мади.

Междувременно Мади и Йормунганд препускаха към Бифрост. Чудовищният облак сянка беше увиснал над Моста и от него нямаше измъкване.

Мади можеше да различи боговете само по техните следи, които пламтяха като факли на фона на нощното небе. Те се сражаваха в Облиците си с цялата сила на възстановеното си сияние. Над главите им блестеше Слънчевият щит, под тях колоната от руническа светлина, която се издигаше от разрушената катедрала, се въртеше, отразяваше и заплиташе като вълна на вретено.

Гледката беше странна и вълнуваща — Аезир и Ванир се биеха рамо до рамо, точно както го бяха правили при Рагнарьок, а заедно с тях се сражаваха и онези същества, които бяха причина за техния разгром — Вълкът Фенрис, Световната змия, Съблазнителката и Гълтачите.

Мади се запита дали това ще е достатъчно. Дали съюзниците им от Хаоса ще могат да обърнат хода на Сън? Дали обещанието за зала в

Асгард е наистина достатъчно, за да се купи тяхната лоялност? И ако Хаосът започне да надделява, дали Анджи просто няма отново да смени страните и да се присъедини към врага?

Но Хаосът не прощаваше — Локи беше доказателство за това. Хаосът не проявяваше чувства, разбиране или милосърдие. Въображението му беше безгранично, а наказанията, които налагаше — крайни. Хаосът не даваше втори шансове и Ангрбода знаеше това. Както боговете, тя и демоничното ѝ потомство щяха да участват в това до края.

Мади заби пети в хълбоците на Йорги и го подкара към Моста.

Беше започнала втората атака. Този път пчелите бяха заменени от вълна четирикраки хищници — диви кучета, бели мечки, черни вълци с огромен размер и челюсти, които хапеха бясно дори когато главите им бяха отрязани и телата им летяха право надолу към Края на света.

С широкия размах на Чука си Тор прочистваше Бифрост от съществата, докато Фрейя и Анджи в Облика на мършояди летяха от единия до другия край на Моста, за да свалят нападателите от него с огнените си криле и остриите си нокти.

Богът на войната обаче страдеше от вътрешен конфликт. Ръката му от сияние, изглежда, имаше свое мнение как да води битката, докато първият инстинкт на Захар-в-Чувал винаги бе да потърси къде да се скрие при най-малкия знак за неприятности. Освен това беше му трудно да приспособи стила си към новата си височина — скромните бойни умения на Захар бяха съобразени с ръста му (който малко или много не надхвърляше този на малко куче) и той откри, че е доста обезкуражаващо да е в позиция за нанасяне на удар по главата, когато преди би се радвал да стигне до коленете на врага си.

Фенрис във вълчата си форма му изръмжа. Той и другите двама демони вълци бяха заели такова положение върху Моста, че ако Тор паднеше, бяха готови да застанат на негово място.

— И ти си един бог на войната, няма що — изръмжа Фенрис, когато Захар заразмахва сияйната си ръка към приближаваща бяла мечка.

— Ами, не съм свикнал да се разправям с вълци — оправда се Захар и уби съществото с мисловния си меч (по-скоро по случайност).

— Мой човек, не помниш ли *Рагнарьок*? — изкикоти се Фенрис.

— Да, не съм го забравил — стрелна го с нервен поглед Захар. — Ти ми отхапа ръката. Но тогава бях някой друг. Сега се предполага, че сме съюзници.

— Да бе, съюзници — рече Фени. — Сякаш новобранец като теб някога би посмял да се бие с мен.

Той спря, за да отхапе главите на три приближаващи лакомеца — като куче, което си играе, откъсвайки цветовете на цветя.

— *Не* съм новобранец — възрази Захар. — Освен това те убиха при Рагнарьок. Във всички истории се разказва за това.

Демонът вълк се ухили и оголи зъби.

— Ще ти кажа нещо, което го *няма* в историите...

— Какво е то? — попита Захар.

— *Беше вкусен.*

Захар скръцна със зъби и се опита да се съсредоточи в настоящата битка. Не се чувстваше никак спокоен с Фенрис, застанал зад гърба му. Според него всеки демон вълк не се различаваше от останалите и това, че се предполагаше, че този зад него е на тяхна страна, не беше особено успокояващо. Той не вярваше на Фенрис, никога не му беше вярвал и предпазливо се отдалечи към другия край на Моста, където Локи мятеше огнени руни и не спираше да коментира битката, макар че никой друг, освен него самия не слушаше коментара му.

— И Тор застава зад Фрейр и... *Бам! Бум!* Това сигурно боли. И Локи *отбелязва* точка! *Огнено* е това момче!

Той изигра кратък танц върху парапета на Моста, като изстрелваше в небето руни, наподобяващи фойерверки.

— Успокой се и си пести сиянието — посъветва го Перт. — Мади е тук.

Локи погледна надолу.

— Крайно време беше.

Втората вълна приключи. Създанията се оттеглиха в облака, за да се прегрупират и да приемат друга форма. Идун обиколи боговете с ябълките си. Скади, която във вълчата си форма беше порязана и ухапана на няколко места, взе две.

С далекогледа си Хеймдал се опитваше да види какво предстои. Наблюдава с присвити очи няколко секунди, след което погледна Локи.

— Тия са за теб — ухили се той.

— Нека отгатна, змии — предположи Локи.

Наистина бяха змии. Сигурно поне десет хиляди излизаха с пълзене и гърчене от облака. Имаше змии с всякакви цветове, отровни, удушвачи и големи колкото дузина мъже. Те се плъзгаха по Моста дъга с отвратителен звук, подобен на шумолене на хартия, с надигнати глави и оголени зъби...

— Задръжете ги! — извика Перт. — *Спрете ги!*

Хитрецът премина в Облика си на горски пожар. От парапета на Моста се надигна воня на горящи змии. Перт се усмихна. Локи може и да създаваше неприятности, но винаги беше полезен в критичен момент. Той се обърна към Мади, която току-що беше пристигнала с Йормунганд в далечния край на Моста. В Облика си тя изглеждаше готова да се изправи срещу всичко.

Нан хвана юздата на Йормунганд.

Мади я зяпна.

— Лудата *Нан*?

— Дълга история — каза Перт. — Сега няма време за това. Двамата с Нан се нуждаем от помощта ти.

— Разбира се! — възкликна Мади и извади мисловния си меч.

— Не това — поклати глава Перт. — Останалите могат да се справят с облака сянка. Онова, което ние трябва да направим — и то бързо — е да строим.

— Да строим ли? — учуди се Мади. — С какво?

В самото начало на Древните времена, когато Один и Световите били млади, основата на Сътворението била Сън. Сън в най-чистия си и невинен вид, канализирана през едно-единствено съзнание. Но като всички реки и Сън беше крехка екосистема, подвластна на заразяване и замърсяване. През вековете тя се беше превърнала в място на различни влияния — някои от тях здравословни, други смъртоносни, а през това време феериите, хората, демоните и боговете се потапаха в силното й течение. Сега тя се бе превърнала в отровен бълвоч, която можеше да убива също толкова успешно, колкото и да възстановява. И въпреки това притежаваше сурова енергия, която (ако бъдеше обуздана и пречистена) може би все още притежаваше силата да излекува Световите.

Лудата Нан вече беше виждала част от тази сила при Хълма Червен кон. Там пролуката в Сън беше малка в сравнение с онова, което ги връхлиташе в момента, точно както въображението на хората беше по-малко в сравнение с това на боговете. Щом Нан беше успяла да използва пролуката в Хълма и сънищата на хората, за да построи Бифрост, то тогава с помощта на Слънчевия щит, сънищата на боговете и почти безкрайните ресурси на облака сянка можеше да бъде издигната нова Небесна цитадела...

Поне така смяташе Перт. Имаше само един начин да се разбере дали е така.

— Не е толкова план — обясни той, — колкото идея, върху която работя.

Зад тях Аезир и Ванир се мъчеха да възпрат живата стена от змии. Мади се опита да не им обръща внимание, но нямаше как да избяга от звука — противното плъзгане и хрущене, а освен това се носеше и воня на изгоряло и отрова. Разбира се, тя беше свикнала с Йормунганд, който изглеждаше напълно незаинтересуван от случващото се, като се изключеха заблудените ефимери, дръзнали да се приближат до него. Той просто отваряше челюстите си и поглъщаше нахалника. Мади изобщо не се изненада, че Йорги е канибал.

Всъщност щеше да се изненада, ако не е така. Апетитът му, изглежда, се разпределяше по равно между боговете, ефимерите и морската храна.

— Ще се нуждаем от трите Коня, за да свършим работата — изкрещя Перт, за да надвика шума. — Нан, ще си необходима там... — Той посочи една точка в основата на Моста. — Ти, Мади, трябва да си *там* — показва ѝ далечния край на Моста, — а аз ще бъда *там*, горе, със Слейпнир. Ще действаме заедно...

Той посочи нагоре и Мади си помисли, че никога не го е виждала по-щастлив. Свършекът на световите беше надвиснал над главите им и пастта на Хаоса вече се беше раззинала, а Генералът се беше заел с план, който в най-добрия случай можеше да бъде наречен недообмислен.

Въпреки това какъв друг избор имаха? Когато погледна надолу към Края на света, Мади видя, че катедралата почти е потънала в сянката. Опита се да не мисли какво ли прави сестра ѝ. Скочи отново върху Йормунганд, който тъкмо засмукваше една змия за опашката, и го накара да заеме позиция. Нан и Перт също възседнаха отново конете си и Мади внезапно проумя какво цели Генералът.

Но Предателство и Клане ведно с Лудост по небето яздят...

Сега тя виждаше, че светлината от Края на света вече не е колона, а кълбо, изтъкано от стотици, може би хиляди руни... а вероятно дори десетки хиляди руни, които се издигаха нагоре в небето от Камъка на целувките в „Свети гроб“. Маги беше пуснала на свобода това сияние, което се извиваше в небето като кълбо прежда.

Перт и Нан също бяха заели местата си. Нан въртеше Слънчевия щит като чекрък. Слейпнир в Облика си с крака на паяк беше стъпил върху осемте свята и предеше ли, предеше кълбото от руническа светлина във форми, които бяха почти познати на Мади — звездни, изящни, наподобяващи паяжини форми, които бяха увиснали на фона на притъмняващото небе като наниз на огърлица.

И сега в наниза имаше стотици руни, които се закрепваха една за друга, образуваха връзки, отразяваха се взаимно, съчетаваха се помежду си твърде бързо, за да може да ги проследи окото, и оплитаха тъканта на Световите в избухване от цветове и сияние.

„Богове! Красиво е...“ — помисли си Мади.

Разбира се, тя никога не беше виждала Один да отприщва силата си в първичния си Облик. Дори не беше смятала боговете за нещо повече от отминали величия. Сега започваше да разбира всичко онова, което Аезир бяха загубили, и всичко, за което се бореха. В Асгард Облиците им щяха да са пълни и щяха да възвърнат силата си такава, каквато е била някога. Кой би се отказал от възможността да притежава отново такава сила? Да блести ярко? Да бъде бог?

Нан също работеше усилено. Мади наистина не можеше да проумее защо Конят, чийто Ездач е Лудост, би предпочел да приеме Облика на стара кошница за пране вместо на нещо по-впечатляващо, но Лудата Нан изглеждаше доста доволна, докато се стрелкаше насамнатам около Слънчевия щит и сновеше между нишките руническа светлина. При всяко нейно преминаване паяжината ставаше все по-материална. Мади чуваше смеха ѝ.

— Кълбото, с което си играе котката! — изкрещя Нан. — Ние правим котешка люлка!

След това тя се насочи право към облака сянка...

— Нан! *Не!* — извика Мади.

Но вече беше твърде късно — Въздушният кон и Лудата Нан изчезнаха в сянката. Мади гледаше ужасено облака.

— *Сега, Мади!* — изкрещя Перт през кълбото от руническа светлина. — Сега, Мади, в името на боговете, *сънувай!*

Отдолу светлината от Камъка на целувките най-сетне взе да отслабва. Облакът сянка беше стигнал до него и един клин от мрак се беше забил в основата му. Руните, които блестяха толкова ярко, започнаха да изгасват една по една. И докато това се случваше, Мостът дъга също взе да се разпада и избледнява, а далечния му край — да потъва в облака. Едновременно с това ръбът на Слънчевия щит потъмня. Мади знаеше, че щом той угасне, Мостът няма да издържи повече.

— Сънувай, Мади! Сънувай за живота си! — Гласът на Генерала беше настоятелен.

Мади отвори уста да каже, че няма представа какво трябва да прави — тя беше просто едно момиче от Северните земи...

Но да *сънува*? Това *можеше* да прави. Беше сънувала през по-голямата част от детството си, докато хората като Нат Парсън не я бяха предупредили за опасностите, свързани с това. Сега виждаше с очите

си тези опасности, докато излизаха от облака сянка. Вълната от змии беше заменена от обща атака, докато облакът продължаваше да се спуска бавно над Моста и неговите пазители.

Сега целият Сън беше обсадил тази част от дъгата. Имаше бойни машини със зъби от пламъци, паяци, големи колкото къщи. Имаше колони от войници без лица. Имаше сънища за удавяне и осакатяване, сънища за безпомощност, глад, старост и забрава, сънища за миналото и, разбира се, имаше сънища за мъртъвци.

За Тор врагът беше старостта, за Ньорд бяха снегът и дъждът, за Скади беше удавянето, за Локи бяха змиите. А зад всичко това се чуваше плясък на криле — нещо *приближаваше*. Черна птица от сенки с пера от пламъци, след която се носеше тишина.

Мади видя само части от всичко това, докато пришпорваше Змията към облака. Нямаше време да се страхува за приятелите си, нито да се намесва в техните битки. Сега тя видя какво иска да направи Перт и си даде сметка, че разполагат с малко време. Дъгата беше само временен мост, който скоро можеше да бъде отнесен. И *когато Дъгата се счупи, Люлката ще падне* — което означаваше, че ако Мостът се счупи, преди Цитаделата да е довършена...

Тя заби пети в хълбоците на Йорги. Облакът беше само на секунди разстояние. Там беше центърът на Сън и сърцето на всичко ефимерно. Но Мади Смит си каза, че досега сънищата никога не са я подвеждали. *И нищо сънувано никога не се губи и нищо не се губи завинаги...*

„Сънувай за живота си!“ — беше й казал Перт.

Тя се гмурна с главата надолу в облака.

Затвори очи, когато го достигна, очаквайки да усети удар, но Йорги беше свикнал да се движи през Световите и сянката се раздели, за да ги пропусне като шумоляща завеса от черна дантела.

Маги Риди наблюдаваше небето от развалините на Края на света. Тя се намираше в пълна с отломки уличка от по-светлата страна на катедралата, от която можеше да следи развитието на събитията. Облакът сянка беше разполовил площада с такава лекота, сякаш беше ябълка — половин катедрала, половин арка, половин мраморен фонтан, чиито струи продължаваха весело да бликат от стотиците уста на херувимите...

При мястото на срещата между светлината и мрака колоната сияние от Камъка на целувките се виеше нагоре към бурното небе и създаваше решетка, която сияеше като северните светлини.

Без съмнение беше красиво и въпреки това Маги го мразеше. То беше причината за смъртта на Адам. Когато бъдеше завършено, щеше да се превърне в Небесната цитадела на Аезир — крепостта на Огнения народ.

Сега Маги разбираше защо хората го наричат „Люлката“. Тя самата беше правила някога такива плетеници от конци в дните преди Блаженството. Старите хора ги наричаха „котешки люлки“ и Маги си спомняше как майка ѝ и братята ѝ, ѝ показваха по какъв начин да държи копринените конци точно *така*, между пръстите — и да прави онези сложни форми, като например паяк, изплитащ паяжина...

Сълзите щяха да ѝ донесат облекчение, но тя докосна очите си и откри, че са сухи. Нямаше значение — това щеше да дойде по-късно. Дори отмъщението щеше да се наложи да почака. За момента тя трябваше да защити детето си.

Погледна надолу към кървящата си длан, където я бе порязала руната на Мади. Свали каквото беше останало от бергата (която сега не беше нищо повече от парцал) и го притисна силно към раната. Руната Ак на врата ѝ я сърбеше и пареше като ухапване от насекомо. Маги сгъна пръстите си. Добре. Щетите бяха незначителни.

Насочи поглед към онова, което непосредствено я заобикаляше. Улиците зад гърба ѝ бяха пуси, а срещу нея имаше облачна стена. Доколкото виждаше, тя можеше да е последният останал жив човек.

Взривът на сиянието от Камъка на целувките беше избил всички в катедралата и по нищо не личеше дали целият Край на света не е бил сполетян от същата участ.

Но Маги беше свикнала да е сама. Катакомбите под стария Университет можеха отново да ѝ послужат за убежище срещу онова, което излизаше от облака сянка. Там, долу, имаше храна, подслон и книги. Можеше да запечата входа с руни и след като облакът отминеше (което вероятно щеше да стане), щеше да има време да планира отмъщението си.

Тя отново погледна нагоре към Люлката, след това обърна гръб на облака сянка. Университетът не беше далече, можеше да стигне дотам за по-малко от пет минути. След това, що се касаеше до Маги Риди, Свършекът на Света можеше да настъпи — тя и нероденото ѝ дете щяха да са в безопасност, скрити под земята и обвити в сияние.

Тя побягна, докато сянката се спускаше върху Камъка на целувките и Слънчевият щит се превърна в малко късче светлина, а Мостът дъга започна да поддава и от него върху Края на света се посипаха парчета призматичен блясък.

Мади и преди беше пътувала през Сън. Първо в Хел преди пет години, а по-наскоро и с Йормунганд. Смяташе, че знае правилата — дори се надяваше, че вече може би е посвикнала. Но когато навлезе в облака сянка, разбра колко глупава е била тази надежда. В Сън нямаше правила, нито съюзници или закони. Сън беше самото възплъщение на Безредието.

Локи веднъж беше описал Задгробния свят като удавяне в морето на изгубените сънища. Точно така се чувстваше и Мади, докато двамата с Йорги потъваха все по-дълбоко в сърцето на облака сянка.

Тук тя потърси сънищата, които ѝ бяха носили успокоение в трудни времена. Сънища за далечни места, за океани и острови, сънища за маси, отрупани с храна, за демони и феерии, за воители и крале, за животни и говорещи птици. Сънища за летене, за кораби и далечни континенти. Но тук, в средата на облака сянка, сладките сънища на детството ѝ не бяха нищо повече от фрагменти, изгубени във времето — проблясъци от едно далечно минало.

Вместо тях тук бяха детските ѝ страхове — страхът от провал, от удавяне, от вълци, страхът от това да остане сама през нощта и оголените клони на дърветата да тропат по прозореца ѝ, а лунната светлина да блести по пода. Тук бяха също и студената пот на кошмарите и чудовищата от всякакъв вид. Имаше я и истината, криеща се зад всичко това — страхът от загубата, смъртта на приятел, страхът от тъмното и осъзнаването на смъртта.

„Сънувай за живота си!“ — беше ѝ казал Перт.

Но Мади нямаше представа откъде да започне. *„Какво изобщо търся?“* — запита се тя с нарастващо отчаяние. — *Тук няма нищо друго, освен мрак...*

И тогава чу гласа на Лудата Нан — *„Нищо сънувано никога не се губи и нищо не се губи завинаги...“* — и внезапно истината ѝ просветна. Каза си, че е очевидно. Не беше задължително да става така. Нищо не беше изгубено завинаги. Онова, което беше унищожено, можеше да бъде построено отново, невъзможното можеше да бъде

постигнато. Мъртвите можеха да бъдат припомнени. Падналите можеха да бъдат изправени отново на крака. А от тъмнината...

Нека бъде светлина!

И внезапно пред Мади се появи светлина.

Видя баща си Джед Смит, какъвто беше, когато тя беше дете. Спомни си огнището на ковачницата, светлината в средата му и как наблюдаваше баща си да усуква, да върти и да прегъва стоманата, докато я кове, придавайки ѝ най-различни форми. Там беше и сестра ѝ Мей, която си играеше с кукли на тревата, както и Едноокият, старият ѝ учител и приятел, познат на някои като Бащата на всички богове.

Там беше също и Лудата Нан Фей с котките и историите си. Както и Малбри, долината, зеленината, реката с малките ѝ лодки, пасбищата високо в планините, слънчевата светлина върху зимния сняг, мирисът на сено през Месеца за жътва, първите лъчи над Хайндарфел след цели три месеца мрак.

Тук бяха започнали сънищата на Мади, в Малбри, под Хълма Червен кон. Накрая тя схвана, че точно това има предвид Лудата Нан. Пое си дълбоко дъх, затвори очи и се опита да задържи онова, което беше намерила. След това заби пети в хълбоците на Йормунганд и го пришпори обратно към Моста. И когато излязоха от облака сянка, тя призова съня с цялото си сияние и го запрати към Слънчевия щит в сърцето на Люлката, така че цялата сила на Аеск, Ясена, Яр, Строителя и Перт, Комарджията, го държеше, увиснал в руническа светлина като капка върху паяжина — късче от Света над Световете.

„Богове! — помисли си Мади. — Красиво е...“

Дали Генералът беше планирал всичко това? Беше ли предвидил този момент? Беше ли възнамерявал още от самото начало да привлече силите на Хаоса, така че когато настъпи моментът, той и другарите му да могат да използват вражеската мощ — безкрайната сила на Сън — за да построят Люлката на боговете навреме, за да отблъснат неприятелската атака? *Знаеше* ли, че нещата ще се развият така? Или просто беше преценил шансовете си и бе приспособил плана си „в движение“?

Но сега нямаше време за въпроси. Мостът дъга вече беше изчезнал наполовина и следите, които пламтяха по дължината на смаляващата се арка, избледняваха и се изчерпваха. Мади се опита да не гледа, но дори и един бегъл поглед бе достатъчен да разбере, че

боговете са в лоша форма — изтощени, изправени срещу числено превъзхождащ ги противник и с кървящи рани, които *Идун* нямаше време да излекува.

С помощта на Мьолнир Тор все още успяваше да опази началото на Моста. От лявата му страна Локи в Облика си на горски пожар бранеше парапета, а зоркият като ястреб Хеймдал стоеше на стража. Фрейр и Фрейя удържаха дясната страна, Браги свиреше победен марш, а Ньорд и Скади се биеха рамо до рамо като двойка гигантски орли с криле, обгорени от ефимерите.

Сияйната лява ръка на Тир все още сечеше и вършееше срещу облака сянка, но дясната му ръка беше безполезна, с почти изчерпано сияние. Докато Мади се готвеше да се гмурне отново в Сън, Тир се спъна и падна на едното си коляно. Мостът се разтърси. Слънчевият щит примигна, а Вълкът Фенрис пристъпи да заеме мястото на Тир срещу напредващия неприятел...

Сега Мади бързаше отчаяно и се гмуркаше и изскачаше от Сън като совалката на тъкачен стан. Лудата Нан правеше същото и хвърляше сияния в небето. И от тези сияния бавно започна да се оформя Първият свят. Не приличаше на никоя от цитаделите, които Мади Смит някога беше виждала — все още нямаше нещо, което да я свързва в едно цяло. На едно място тя разпозна езеро в планините Фарнли Тайъс. На друго беше Залата на Спящите с висящите ѝ от тавана сталактити. На трето имаше малка къщичка с ружи пред вратата — Мади осъзна, че това е старата къща на Нан с котките на прага. Там беше и църквата на Малбри, както и доковете, където беше жилището на Перт. А по-нататък се намиреше катедралата „Свети гроб“ със стъкления купол и мраморния под. Ето там беше работилницата на Джед Смит. Там беше и уханието на дивия зюмбюл през пролетта и песента на дъждосвирците през лятото. Както и нивите с ечемик и козите високо по летните пасбища. А там — точно *там* — беше Хълмът Червен кон с тревата заешка опашка, растяща по единия му склон, а самият Хълм си стоеше, изваян от глина, сякаш никога нищо не се е случвало...

И след това всички го чуха — пляска на криле в облака сянка, подобен на туптенето на гигантско сърце.

Сурт, Разрушителят, най-сетне се беше появил.

Мади чу звука и спря наполовина във, наполовина извън Сън.

Хеймдал видя появяването му и изруга.
Скади го чу и разпери криле.
Сигин го чу и хвана Локи за ръка.
Браги го чу и засвири песен за смъртта в ритъма на туптенето му.
Ангрбода го чу, усмихна се и каза на тримата демони вълци до себе си:

— *Моментът настъпи, момчета. Накарайте Мама да се гордее.*

Тир Смелото сърце го чу и погледна към Вълка Фенрис...

Етел го чу и затвори очи...

Локи го чу и си помисли — „Започна се...“.

Генералът го чу и разбра, че времето е дошло.

— *Сънувайте! Всички вие! Сънувайте!* — изрева той и гласът му беше достатъчно силен, за да заглуши пляска на крилето.

Всички чуха заповедта и Аезир и Ванир се приготвиха да я изпълнят — дори Хеймдал и Скади, чиято лоялност към Один беше понесла не един удар през годините след Рагнарбок.

Даже Локи изпълни заповедта, прие Облика си на сокол и се гмурна с главата надолу в Сън, докато последното сияние от Камъка на целувките угасваше и вълната от сянка най-сетне се надигна и се сгромоляса върху Моста дъга, поглъщайки Слънчевия щит в търбуха си от мрак.

— *Сънувайте както никога досега не сте сънували!* — прогърмя гласът на Бащата на всички.

Нямаше време за повече обяснения. Нямаше време Мостът да бъде задържан повече. Той знаеше, че играта е отчаяна, а залозите — много високи. Беше опит да използват мощта на Сън срещу силите на Хаоса и с един-единствен удар да възстановят равновесието на Световете, да издигнат Асгард, да върнат могъществото на боговете и да запокитят махалото отново назад, като поставят Реда на мястото му.

Но ако Разрушителят се измъкнеше от облака, играта свършваше. Всичко беше на косъм — времето им беше свършило, Мостът беше изгубен, а Асгард — крепостта, в която можеха да се появят в истинския си и най-могъщ Облик, още не беше завършена. Което означаваше, че веднага щом Мостът изчезне, ще им се наложи да се изправят срещу врага в човешкия си Облик — с обърнати руни — и

Сурт ще ги унищожи завинаги с едно махване на обвитите си в пламъци криле.

— **СЪНУВАЙТЕ!** — гневно изкрещя Один за последен път, когато видя как счупеният Мост поддава. Всички Ванир — Хеймдал, Скади, Ньорд, Фрейр, Фрейя, Браги и Идун — преминаха в птичите си форми и се разпръснаха в облака от сънища. Късове руническа светлина проблясваха от облака, но в бъркотията никой не можеше да види каква част от Асгард остава да бъде построена. Беше ли просто замък в небето или можеше да е Цитадела?

Под него Тор с Мьолнир в ръка се опитваше да запази равновесие върху остатъците от строшения Мост. Тор не беше сънуващ, но разбираше неотложността на заповедта на Генерала. Той се опита да призове Асгард от облака с ефимери, но единственото, за което успя да се сети, беше Сив, жена му, която седи пред огледалото си и разресва златистата си коса...

Сив се справяше малко по-добре. Обзавеждането винаги е било по-важно за нея, отколкото за Тор, и тя разполагаше с пет години да измисли как ще изглежда залата ѝ в Асгард. Килими, колони, гоблени, мраморни подове и позлатени столове, легла с балдахин и кафези за гълъби — всичко това се оформяше със скоростта на Сън, докато Светлокосата Сив го призоваваше от облака.

Локи се чудеше какво да прави. Жената змия, изпратена да го убие в онзи първи ден на Хълма Червен кон, беше предсказала, че той няма да има зала в новия Асгард. Недоверието на Локи към оракулите може и да беше параноично, но от самото начало той беше приел, че или боговете ще му откажат да влезе в новата Небесна цитадела, или че ще падне в битката, преди тя да бъде завършена. Нито едната възможност не му се нравеше особено и сега той беше изправен пред труден избор — да сънува, че Асгард е на мястото си, без да има каквато и да е гаранция, че той самият ще има полза от това, или да се откаже, докато е време, да пести сиянието си и да побегне през откритото небе.

Само Съпружеството стоеше на пътя му, но докато Сигин беше заета, той реши, че в Облика си може би има шанс.

Присви очи и насочи сиянието си върху Ех. Тя проблесна върху средния му пръст като тясна златиста лента от светлина. Хитрецът

тайно оформи с пръстите си руна. Беше *Тир* и острието му беше малко, но остро.

Той хвърли поглед към профила на Сигин. Тя явно изобщо не се досещаше за плана му. Очите ѝ бяха затворени, а искреното ѝ лице беше дълбоко съсредоточено. Той се запита какво ли ще прави тя, ако я напусне? Тя не можеше да приеме формата на птица...

„*Хайде сега — каза си Локи, — не е това моментът да откриваш, че имаш съвест.*“

Той приближи още руната *Тир*. Съпружеството започнала свети. То гореше, а той продължаваше да държи руната и си мислеше — „*Съжбявам, Сиг. Трябва да тръгвам. Не съм от онези, които ги бива за съпрузи...*“.

Точно в този момент избледняващият Мост се наклони ужасно. Локи изгуби равновесие и падна. „*Стига толкова — рече си. — Махам се от тук...*“

Но докато се готвеше да смени Облика си, усети как ръката на Сигин хвана неговата и тя го повлече към някакъв сън за място, което наподобяваше пещерата при Спящите, само дето там той не беше затворник и в краката му играеха две момченца с червена коса...

Сигин от съня се усмихна на Локи. Усмивката ѝ не беше особено успокояваща — бе твърде майчинска — но въпреки това беше мила.

— Къде сме? — попита Хитрецът.

— У дома — отвърна тя.

— У дома? Къде?

— В Асгард, разбира се — каза тя с усмивка. — Не си ли спомняш? Твоята зала в Асгард?

— Аз нямам зала в Асгард — възрази Локи. — Забрави ли? Оракулът ми го каза.

— Тогава сподели моята — засмя се Сигин. — Има достатъчно място за двама.

— Не ме разбирай погрешно. Искам да кажа, това е много щедро, но аз всъщност не се нуждаю от...

— Всеки се нуждае от някого — настоя тя. — Всеки — дори някой като теб — се нуждае от дом, в който да се прибира.

Желанието на Хитреца да избяга отстъпи за момент пред любопитството.

— Какво? — не повярва той. — Ще ме прибереш? След всичко, което съм сторил? Все пак едва ли мога да бъда наречен верен съпруг...

— Разбира се, че ще го направя — увери го Сигин.

— Трябва да си луда — натърти Локи.

— Значи съм луда — съгласи се Сигин. — Кого го е грижа? Сега сънувай!

„Защо не?“ — каза си Локи и затвори очи.

След това влезе в облака сянка.

Около него боговете правеха същото. Фрейр сънуваше банкетни зали, Фрейя — огледала и бижута, Хеймдал — хоризонти и хълмове, а Етел сънуваше Балдер — отдавна изгубения си син, със съвършена, изпълнена с обич яснота.

Скади сънуваше зала от лед, Ньорд — зала в морето, Идун — овощни дървета и градини, Браги — музика.

А Перт и Слейпнир сънуваха *стени* — стени, дебели колкото човешки бой, назъбени бойници, валове, насипи, подвижни мостове, парапети и кули.

Вече им оставаха само секунди, но в Сън времето течеше различно и секундите им бяха напълно достатъчни — стига сянката на черната птица да бъде задържана. Сурт вероятно усети, че е неотложно да побърза. Плясъкът на крилете му стана по-силен. Върховете им докоснаха Моста...

Сега само Тир и демоните вълци стояха между Асгард и Хаоса. Фенрис, Черепът и Големият К бяха заели позиции край последната останала част от парапета, готови да нанесат удар, когато черната птица се появи. Макар че не бяха сънуващи, а опитни Гълтаци, тримата на свой ред влязоха в облака сянка с челюсти, готови да хапят, с пламнали от ярост очи и оголени зъби. Всяка секунда беше ценна. Всяка секунда беше шанс да откъснат победата дори когато Мостът дъга се разтвореше във въздуха...

— *СЕГА!* — разнесе се отгоре гласът на Перт. — *Дайте всичко, на което сте способни!*

Тир Смелото сърце, чиито сили никога, дори и в най-добрите времена, не му бяха позволявали да лети, усети, че започва да пада. Обликът му му изневеряваше. Сияйната му ръка примигна и взе да

угасва. Под него, *далеч* под него, беше Краят на света — шахматна дъска от светлини и сенки.

До него Вълкът Фенрис го изгледа преценяващо. Златисто сивите му очи блестяха.

— Мислиш ли, че можеш да яздиш на гърба ми, новобранец?

Захар погледна надолу.

— Къде отиваме? — попита той.

Фенрис кимна към облака.

— Мой човек — обади се Черепът, — нямаме никакъв шанс.

— Това е Сурт — додаде Големият К. — *Сурт*, човече. Разрушителят...

— Да — оголи зъби Фенрис. — Викам да влезем там, вътре, и да му сригаме задника.

Черепът и Големият К се спогледаха. Под тях от Моста не беше останало нищо, освен въздух.

Захар преглътна мъчително.

— Звучи като план. — Той се хвана с две ръце за козината на Фени.

Фени изръмжа одобрително.

— Новобранецът рече, че имаме план. С мен ли сте, момчета?

След това той разтвори челюсти и скочи към приближаващия облак, надавайки вой точно когато крайт на крилото на Разрушителя се спусна като острие върху Бифрост.

„*Нацупени устни, нацупени устни, всички падат долу*“ — се казваше в древната приспивна песничка. И разбира се, точно това започна да се случва, когато последните остатъци от Моста изчезнаха и Слънчевият щит и сънуващите пропаднаха в празното, безмилостно небе.

В същия момент облакът сянка потрепери като от земетресение и изплю Ванир във въздуха като семена, подхванати от ураган. Локи прие формата на птица и се стрелна над Асгард, понесъл Сигин между ноктите си като златен жълъд. Ванир се разпръснаха, някои зашеметени от въздушната струя, а други, отнесени встрани от бурната ѝ сила. Хаосът най-накрая беше разбрал каква опасност представляват сънищата им и беше затворил врати за тях с цялата мощ, на която беше способен.

Мади изстена и погледна нагоре към Люлката. Тя вече не беше ефимерна и блестеше като ледник на слънцето, издигайки се сияйна от облаците с хилядите си стъклени кули и шпилове. Това беше най-прекрасното нещо, което някога беше виждала или сънувала — град в Небесния свод, опасан с пръстените на северните светлини. Но докато Йормунганд влизаше и излизаше от Сън, тя усети, че градът *есе още* не е довършен, така че ако тя спреше, за да спаси приятелите си, цялата му деликатна и сложна конструкция можеше да се разпадне точно както Моста дъга и от нея да останат само пари и облаци.

Тя погледна към мястото, където Перт и Слейпнир стояха изправени върху зъберите на крепостта на града. Обликът на генерала беше много неясен, а сиянието му беше изчерпано докрай. През руната *Бяркан* тя видя, че той е почти в безсъзнание. Нан също беше спряла — Сън поглъщаше сиянието, а по-голямата част от нейното вече беше изразходвано заради енергията, необходима, за да строи. Сиянието на Мади беше избледняло до слаба искра, но тя се беше включила късно в битката и с малко късмет то щеше да ѝ стигне и да се окаже достатъчно само за още един опит — последен отчаян полет на фантазията...

„Време! Нуждая се от още време! — помисли си тя. — Една секунда, дори само още една секунда...“

Мади видя, че черната сянка на птицата се надига. Захар яздеше Фенрис. Тя извика, когато сянката се спусна и Захар погледна към нея. Златистите му очи блестяха, а ръката му беше протегната към облака сянка. Сияйната му ръка се появи отново веднага щом докосна тъканта на Сън, и за секунда (а може би и по-малко) Обликът му беше този на Тир Смелото сърце, следата му пламтеше в искрящо червено. Той яздеше демон вълк с козина, припукваща от руническа светлина.

Фенрис разтвори широко челюсти. Гълтачът се изправяше срещу Разрушителя. За секунда сянката се поколеба и Мади се гмурна още веднъж в Сън...

Тя почувства върха на крилото на черната птица да докосва рамото ѝ, докато минаваше покрай нея. Нямаше болка, но ръката ѝ се вцепени и сиянието ѝ намаля като угасващ пламък. Тя не му обърна внимание и за последен път се пресегна към кипящото сърце на Сън.

И сега най-сетне Мади започна да сънува приятелите си. Тя сънуваше Пророческото племе и Огнения народ, Хитреца с кривата му усмивка, Стража и Гръмовержеца, Пророчицата и Генерала, Лечителката и Поета, Ловджийката и Стареца на морето. Сънуваше Светлокосата Сив, Фрейр и Фрейя, Лудата Нан Фей и особено Тир Смелото Сърце, който някога беше Захар-в-Чувал — страхлив гоблин от Хълма Червен кон, и който храбро беше жертвал всичко, за да ѝ спечели тази последна скъпоценна секунда.

Пришпорвайки Йорги да излезе от облака, тя почувства как сянката на птицата се спуска отново толкова близо, че закачи лявата ѝ пета. Вцепенението плъзна по тялото ѝ, но Мади бързаше и се опитваше да не мисли за приятелите си, които падаха във въздуха към смъртта си. Тя призова Аеск, Светкавичния ясен, с всяка искрица от останалото си сияние.

Но вместо блясъка на руническа светлина се чу сухият *пукот* на счупена клонка, когато Аеск, Ясенът, трепна и угасна.

Руната не беше проработила.

Свършено беше.

Мади погледна знака върху дланта си. Тя познаваше формата му по-добре от всичко друго — носеше го от деня на раждането си.

Ръждив рунически знак — физически дефект, както казваха — който ѝ беше дал силата на боговете.

Но сега той се беше променил и в умората и объркването ѝ беше нужно известно време, докато разбере защо руната изглежда толкова странна и непозната...

Беше обърната.

— Моля те, не сега — изстена Мади, внезапно разбрала. — Не сега, когато сме толкова близо...

И в този момент тя видя крилото на черната птица да се появява от кипящия облак сянка. Сурт, Разрушителят, навлизаше в Облика си в Средните земи...

— *Не!* — изкрещя отново Мади и пришпори Йормунганд към облака, въпреки че с обърнатата си руна нямаше никаква надежда да успее.

Единственото, за което можеше да помисли, бе: „Ако поне не опитам да сторя нещо, то Захар ще е загинал напразно...“

Нещото, което всъщност не беше птица, усети приближаването ѝ и спря. То не изпитваше чувство на удоволствие или болка — в действителност този древен разум не изпитваше нито едно от чувствата, познати на Мади, но притежаваше хладно любопитство и дори някакво чувство за хумор.

След като разгледа внимателно момичето и змията, то заключи, че те не представляват заплаха, и отново започна да се придвижва напред, призовавайки огромните си ресурси, за да унищожи последните от онези, дръзнали да му се съпротивляват.

Тогава Мади вдигна дясната си длан с ръждивия си, избледнял знак. Обърнатата Аеск едва проблясваше. Тя слезе от гърба на Йорги и му прошепна едно последно указание. След това с лявата си ръка призова *Бярган* и влезе в устата на Хаоса.

Генералът наблюдаваше безпомощно от назъбената крепостна стена на Небесната цитадела. Хугин и Мунин кръжаха неспокойно над главата му. Слейпнир беше вързан наблизко. Генералът си помисли, че бяха много близо. Почти бяха спечелили войната. Но сега всичко беше свършено. Люлката щеше да падне. Вече нищо не можеше да ги спаси...

И тогава той видя нещо далеч ниско долу — блещукане в мрака. Сега почти целият Край на света беше в сянка, а кулите и шпиловете му бяха паднали. Но въпреки това тази точка светлина си стоеше там, толкова слаба, че може би той си въобразяваше — едно-единствено светло петънце като прашинка в мрака.

„*Маги Риди*“ — помисли си Генералът. Това сияние не можеше да принадлежи на другиго. Умът му, който винаги беше нащрек за всяко нещо, което може да се окаже полезно за него, започна да оценява потенциала на момичето. Над него неговото Съзнание и Дух изглеждаха все по-развълнувани и надаваха дрезгави, окуражаващи крясъци.

„*И така, Маги е жива*“ — помисли си той. Какво от това? Ами, тя все още притежаваше сияние. Но да я накара да го използва заради него — това със сигурност беше повече, отколкото можеше да очаква. „*Освен ако...*“

Здравото око на Перт се разшири.

Разбира се!

Той се обърна и погледна Слейпнир. Червеният кон стоеше върху назъбения парапет, а странно удължените му крака се простираха през по-голямата част от бурното небе.

Перт леко се усмихна и се обърна към гарваните си.

— Вървете — каза им той. — Знаете какво да правите...

И тогава със скоростта на Сън конят, чийто Ездач беше Клане, разтръска гривата си от руническа светлина и скочи право надолу към Края на света.

Всичко това се случи много по-бързо от времето, необходимо, за да бъде разказано. Но времето невинаги е нещо обективно. Една секунда може да се проточи минути или *часове* в зависимост от обстоятелствата.

Времето на сънуването е такова, както и миговете на болка, а сега Гръмовецът осъзна, че същото се отнася и за интервала между падането от голяма височина и неизбежния момент на удара, защото му се стори, че пада цяла вечност, а не близо шестте секунди, които в действителност бяха изминали след сгромолясването на Бифрост.

Краят на света се приближаваше към него със скоростта, с която Йормунганд се движеше през Сън. Започна леко да му се гади, той затвори очи (които сълзяха от ледения вятър) и се опита да не брои секундите.

Едно. Две. Три. Четири...

Със сигурност земята не можеше да е далеч.

Пет. Шест. Седем. Осем...

Тор предпазливо отвори едното си очи. После другото. Веселко, който беше приел неодушевления си Облик веднага щом започнаха да падат, се върна към гоблинския си вид и озадачено се огледа.

— Ей, к'во става тука?

Тор примигна. Той летеше. Под него беше Йорги, сега в Облика на черен небесен дракон, който се стрелкаше във въздуха като някаква много мазна светкавица. Той вече беше качил останалите Аезир, които се бяха вкопчили в покрития му с шипове гръб с неспокойни изражения, защото макар сега Змията да бе на тяхна страна, мотивите й за това така и не им бяха станали ясни.

По-нагоре една птица в червено и *пурпурно* с чудат външен вид и пропорции го следваше, като пляскаше с криле и се премятеше. Полетът на Змията създаваше доста завихрения, но това не беше нищо в сравнение с облака сянка, който сега се спускаше над Асгард. Той изпълваше небето, простираше се чак до хоризонта, като оставяше

само една съвсем тясна ивица светлина между себе си и крепостните стени на Небесната цитадела.

Докато бързо летеше през небето към Асгард, Гръмовержецът си помисли, че Хаосът все още се чувства несигурен. И имаше защо да е така — те можеше да са спечелили. Дори и сега, ако стъпеше с единия си крак върху завършените стени на Асгард, Обликът му (както и този на другарите му) незабавно щеше да се възстанови. Но Асгард все още *не беше* завършен и всички те бяха останали без сияние. Бяха загубили Тир в облака сянка. Вълкът Фенрис беше паднал. Слънчевият щит беше изчезнал, а Генералът беше изтощен. Даже сънищата на Нан бяха свършили. А що се отнася до Мади...

Той трескаво я затърси, но без успех. Следата ѝ минаваше през притъмняващото небе и изчезваше в облака сянка.

Сърцето на Тор отчаяно се сви, когато осъзна какво бе сторила Мади. Сигурно беше разбрала, че Йормунганд се нуждае от време, за да се измъкне, затова го беше изпратила да събере всички Аезир, докато самата тя се бе опитала да задържи облака.

За момент Гръмовержецът беше разкъсван между мъката и задушавашото го чувство на гордост. Никога не беше искал дъщеря и дори не се беше опитал да скрие смущението си, когато Модри, отдавна изгубеният му син и наследник, се бе оказал Мади. И не беше изпитал нищо друго, освен отвращение, когато вторият му син от пророчеството, Магни, се беше оказал не само предател, но и втора дъщеря (което беше дори по-лошо).

Сега той се почувства дълбоко засрамен. Мади беше постъпила толкова смело и благородно, че той самият не можеше да го проумее и сега нямаше да има възможност да ѝ обясни, че никакъв син не би го накарал да се чувства и наполовина толкова горд, колкото го бе накарала да се чувства тя.

— Искан ми се да ѝ бях казал... — промълви той, без да осъзнава, че говори на глас, и без да усеща сълзите, които се стичаха по лицето и огнената му брада.

— Да кажеш на кого какво? — попита Веселко.

Тор въздъхна.

— О, нищо — отвърна той.

Те полетяха към Асгард.

Долу, в града, Маги беше стигнала до мястото на стария Университет. Но сградите, които първо бяха приютявали учени и историци, после поклонници на Ордена, а след това търговци и продавачи, нахлули вътре след Блаженството, сега бяха пълни с бежанци — ужасени и треперещи от страх.

Някои бяха местни жители на Края на света, други бяха от чужденците, които Маги презираше. Едни бяха заможни, а други — роби. Някои бяха възрастни, а други — деца. Но пред лицето на облака сянка всички бяха равни. Бяха еднакво ужасени и съсипани. Раса, пари, влияние — нито едно от тези неща нямаше значение сега. Страхът най-сетне беше обединил Края на света. Страхът и нуждата от изкупителна жертва.

Тази мисъл достави на Маги някакво горчиво удоволствие. *„Това е чувството — помисли си тя — всички да са в една и съща лодка. Всички са загубили някого — приятел, дете, роднина.“* Една жена седеше на пода точно до амвона, зад който беше тайният вход към лабиринта под Университета. Маги видя, че жената е доста млада, косата над лицето ѝ беше разчорлена и тя пееше приспивна песничка. В ръцете ѝ имаше бебе, увито в одеяло.

Маги инстинктивно оформи *Бяркан*, но магическото зрение не ѝ беше нужно, за да види, че бебето е мъртво.

Жената я погледна с надежда.

— Лечителка ли сте, госпожо? — попита тя със силен акцент.

Маги видя, че е от Външността, ръцете ѝ бяха татуирани с характерните шарки. Жената протегна вързопчето към Маги.

— Моля ви. Моето бебе. Бебето ми е болно.

— Бебето ви е мъртво — каза Маги. — Съжалявам. Не мога да ви помогна.

Маги мислеше, че след като е видяла смъртта на Адам, в нея е останала само празнота, но вопълът, който нададе жената от Външността, я разколеба. Тя сложи ръка върху корема си, където семето на новия живот вече беше толкова силно в нея, че наистина

можеше да го усети, как я вика, как ѝ шепне, и любовта, която изпита към този малък живот, беше по-голяма от всичко, което някога беше чувствала — по-голяма от любовта ѝ към Адам и от желанието ѝ за мъст. Коленичи до жената от Външността и хвана ръката ѝ.

— Съжалявам — промълви тя. — Толкова съжалявам.

Жената от Външността вдигна поглед към нея.

— Имаш ли дете?

— Още не — отвърна Маги.

— Тогава не разбираш — заяви жената и продължи да люлее бебето си и да му пее. Маги чу думите на песента.

Спи бебче на клона и мама му пее.

Щом вятър задуха, Люлката ще залюлее.

Тя се опита да се сети за нещо, с което да утеши жената. Разбира се, Маги официално не беше обучена как да призовава руните. Но тя беше дете на Огъня и в този момент намери онези от тях, които можеха да смекчат мъката на една майка.

С новооткритото си умение оформи *Бяркан* — руната на разкриването и сънуването. След това беше ред на *Сол*, Блестящата, слънчевата светлина и обновлението.

— Затвори очи — прикани я Маги. — Сигурно си уморена. Опитай се да поспиш.

След това тя нарисова *Мадр*, руната на състраданието, върху челото на жената и я пресече с *Ур*, Могъщия бик, за да ѝ вдъхне сила и издръжливост.

Руните припламнаха за кратко и след това се разпръснаха. Жената от Външността затвори очи. Маги знаеше, че руните сами по себе си не могат да надделеят над смъртта на едно дете, но сънят също донякъде лекуваше и тя беше наясно, че Сън е убежище за онези, за които реалният свят е станал непоносим. Наблюдаваше как жената от Външността започна бавно да се отнася към Сън и с последно нежно докосване на ръката си извика новата руна_ Габе_, Дар, във въздуха над нея.

Каза си, че сега жената ще поспи. Ще поспи и ако има късмет, ще сънува. А ако никога не се събудеше от съня си, може би щеше да е

най-добре. Защото нещо идваше — някакъв мрак, от който единственото бягство навярно бе Сън.

Тя отвори входа към Долната земя, скрит зад амвона.

— Какво е това? — сънливо попита жената.

— Там отивам — отвърна ѝ Маги. — Ела с мен и може да оцелееш.

Внезапно ѝ се стори много важно да спаси поне някого от бедствието. Изправи се и се обърна към бежанците.

— Под града има скривалище — каза тя. — Била съм там и преди. С мен ще сте в безопасност. Някой иска ли да дойде?

Тишина.

— Някой? *Който и да е?*

Отново групата ѝ отвърна с мълчание. Жената от Външността беше заспала. Останалите закриха лицата си и направиха знака срещу злото. Всички я бяха видели да използва сияние върху жената от Външността.

И тогава Маги за пръв път разбра, че руническият знак, който блестеше на врата ѝ, не просто ѝ даваше сили — той я беше белязал завинаги като една от племето, разрушило Края на света повече пъти, отколкото хората можеха да си спомнят, племето, което беше унищожило Ордена и сега беше стоварило този Хаос върху главите им.

— Всичко е наред! — опита се да им обясни тя.

Пристъпи една крачка към тях.

Мъж, който приличаше на енорийски свещеник, ѝ препречи пътя.

— Връщай се в Задгробния свят, демоне! — изкрещя той и я блъсна с двете си ръце.

Това я свари неподготвена. Маги падна и тутакси почувства руните да се образуват във върховете на пръстите ѝ — *Хагал, Иса, Наудр, Ур* — и заедно с тях дойде изгаряща, заслепяваща ярост, която бликна от нея с неконтролируема жестокост.

— Как се *осмеляваш* да ме докосваш! — извика тя. — Как се осмеляваш да допреш ръцете си до мен! Мога да избия доста от вас...

И за момент почти щеше да го направи. Мисловната ѝ мълния беше насочена и готова да удари всеки, осмелил се да помръдне...

Свещеникът видя това и вдигна ръце.

— Господарке, милост... — Той падна на колене.

Останалите просто я гледаха ужасено и приличаха на уплашени деца.

Сломена, Маги изкрещя и удари мълнията в пода с достатъчно сила, за да напука мрамора.

„Аз съм демон — каза си. — *Можех да ги убия... Аз исках да го сторя...*“

За момент тя видя себе си през техните очи. Чудовище с гола глава, почерняла от праха на разрушението, на кожата ѝ блестеше рунически знак, а очите ѝ бяха мъртви като на убиец.

„А не съм ли убийца? *Нямаше ли Адам да е жив, ако бях послушала Стареца?*“

Мисълта дойде някъде отвътре в нея, от някакво дълбоко и тайно място на болка. Тя промуши сърцето ѝ — студеното ѝ мъртво сърце — и внезапно очите ѝ се навлажниха.

Очите на хората бяха безмилостни. Те гледаха чудовището, изрода, гледаха го с ужас, с омраза и страх, но най-вече с нарастваща враждебност. Нямаха представа за силата на Маги. Като се изключеше сиянието ѝ, тя изглеждаше точно като всяко друго седемнайсетгодишно момиче, само дето беше мръсна, дрипава, а сега и слаба.

Едно малко момче хвърли камък.

Не уцели, но Маги се стресна. Когато вдигна поглед, тя видя, че бежанците се подготвят за нападение с тояги, ножове, парчета скала.

— Моля ви. Не искам да ви нараня... — умолително рече тя.

Полетя нов камък. Този път я уцели. Маги почувства болка в китката. Болката беше по-остра от онази, която беше изпитала, когато сиянието поряза дланта ѝ. Това я изненада и тя отново усети влага по лицето си.

Призова сиянието си пак. Щит, направен от *Ир*, Защитника. Няколко камъка отскочиха от щита, докато малката тълпа все повече набираше смелост.

— Спрете! — извика Маги. — Не знаете какво вършите!

Този път от щита отскочи нож. Един мъж притискаше изкривеното си от ярост лице към празния въздух на Защитника.

Енорийският свещеник отново събра смелост.

— Молете се, молете се! — подкани той тълпата. — Демоните са безсилни срещу молитвата!

Маги отново се опита да се възпротиви. Но те надигнаха гласове срещу нея — шумотевица от брътвежи и викове, сред които тя чу да се повтарят многократно думите *демон, Огнен, Ордена, Очистена*.

Внезапно тълпата замлъкна. Погледите им се насочиха нагоре и небето внезапно се отрази в стотици очи.

Люлката на Огъня на Свети гроб пламтеше над Края на света и в този момент през разбития таван на изоставения Университет те видяха към тях да се спуска кошмар с грива от руническа светлина, огнена опашка и осем паякообразни крака, губещи се в небето.

Маги веднага разпозна Слейпнир, но в първичния си Облик той наистина беше страховита гледка и тълпата от бежанци отново се отдръпна назад и покри очите си. Някои направиха знака срещу злото, други започнаха да се молят на глас. Едни ридяха, други викаха майките си и плачеха.

— Ах, типичните хора — обади се един глас... — Никога не знаят какво е добро за тях. — Маги видя, че Хюи и Манди, приели човешкия си Облик, са възседнали Червения кон, който кацна върху напукания мраморен под. — Въпреки това все още не се е случило нищо лошо, нали?

— *Грак* — отбеляза Манди. — *Нищо лошо. Грак!*

— Дойдохме да те вземем, девойче — усмихна ѝ се Хюи с блестящата си усмивка.

— *Да ме вземете?* — обърка се Маги.

Хюи я погледна извинително.

— Ами, като се има предвид какво се случи с Края на света, Старецът смята, че *там*, горе, ще си в по-голяма безопасност... — Той кимна към Люлката, която пламтеше и се поклащаше в бурното небе. — Освен това сестра ти се нуждае от помощта ти.

Маги издаде сух звук, който можеше да е смях или стон.

— Съпругът ми е мъртъв — каза му тя, усещайки как руните отново започват да парят върху дланта ѝ. — Мислиш ли, че ме е грижа какво ще се случи с *нея*? Или с когото и да е от Огнения народ?

— О, съжалявам за загубата ти — Хюи подръпна сребърната халка, която висеше от ухото му. — Но нали виждаш как се отнасят към теб сега хората от Края на света. *Ние* сме твоето семейство. Винаги ще те обичаме, независимо какво...

— *Вие?* — прекъсна го Маги.

— Говорим от името на Стареца — сви рамене Хюи. — Ние сме неговото Съзнание и Дух, не знаеш ли? Казва, че не таи лоши чувства заради раната, която си му нанесла, когато си го ударила със сияние право в лицето. Признава, че може би донякъде си го е заслужил. Разбира се, освен това белезите каляват характера.

— Това *той* ли беше? — противно на желанието си, Маги изпита любопитство.

— Ъхъ, или поне един от Облиците му. Праща поздрави на своята внучка. Казва, че се съмнява да се срещнете някога отново.

След тези думи Хюи отново възседна Слейпнир, а Манди прие формата на гарван.

— Жалко за малкото — каза Хюи сякаш между другото.

Ръката на Маги се плъзна по корема ѝ.

— Какво?

— Ами, виждам, че *ти* вече не искаш да живееш, но си помислих, че може би ще промениш мнението си заради малкото. Имам *предвид* бебето — услужливо добави той и ослепи Маги с усмивката си.

— Какво искаш да кажеш? — не разбра Маги.

Той посочи облака сянка.

— Какво мислиш, е това, а? Дъжд, от който цветята ще пораснат повече ли? Това е Хаосът, който идва за всички нас, девойче, със самия Сурт начело. Когато облакът покрие Асгард, всички Светове ще загинат и никой — нито ти, нито аз, нито дори самата Смърт — няма да оцелее. Сигурно си чула пророчеството:

*Когато Дъгата се счуни, Люлката ще падне,
а с нея и бебето и всичко друго...*

— Но това е просто приспивна песничка — възрази Маги.

— *Грак* — обади се Манди. — *Грак Гра.*

Хюи сви рамене.

— Тя казва, че трябва да си вървим. Опасявам се, че не е от най-търпеливите... — Той отново хвърли поглед към пробития покрив, през който се виждаше пламтящото, пурпурночерно небе. — Можем да ти разкажем всичко по пътя, но се опасявам, че нямаме много време.

Ако се съгласиш обаче, Старецът тържествено ти дава дума, че ще ти предостави зала в Асгард и никога няма да вдигне ръка срещу теб и детето ти — нито той, нито който и да е от хората му — чак до Свършека на Световете.

— Откъде да знам, че ще удържи на думата си? — погледна го с присвити очи Маги.

— Защото е длъжен да го направи — увери я Хюи. — Какво решаваш, ще идваш или не?

„Прилича на удавяне — беше казал Локи, — удавяне в морето на изгубените сънища.“ Сега Мади наистина разбираше какво има предвид — без Йорги тя бе подмятана и въртяна насам-натам като вързоп парцали, носени от прилива. Над главата ѝ сянката на черната птица се издигаше като платната на смъртоносен кораб, а под нея в цялото си великолепие и безпорядък се простираше многообразието на Сън.

„Защо съм още жива? — запита се тя. — Какво може да иска Хаосът от мен?“

Отговорът дойде почти незабавно — макар, разбира се, не с думи. Думите са езика на Реда, докато в Хаоса единственият език е този на усещанията — безмълвен и непоковарен. Усещането, което Мади изпита, беше като потапяне в леденостудена вода. То докосна всеки нейн нерв и всяко чувство и в сравнение с него думите изглеждаха тромави и груби. През това време ловките пръсти на Хаоса ровеха в нея отново и отново и разплитаха тайните ѝ мисли, сякаш бяха вретено, намотано с вълнена нишка.

Присъствието, което правеше това, не приличаше на нито едно от съществата, които беше срещала Мади. Тя усети неговото любопитство и предпазливост, колко чуждо и непонятно беше то. Яростта му беше всепоглъщаща и въпреки това някак безпристрастна, като тази на гръмотевичните бури или земетресенията. Не беше покварена от допира с феериите или хората, а студена, далечна и безмилостна.

Сънуванесънуванесънуванесънув... В гласа на присъствието нямаше думи, а само бръмчене на съзнателни полета от статично електричество, които наподобяваха рояк пчели. *Списи задасънува...* Продължаваше да я върти насам-натам и да я разопакова, сякаш беше някакъв пакет...

— *Какво искаш?* — опита се да разбере Мади.

Сънсънуванесънуване. Сън. Статичното бръмчене се усили, подканвайки я настойчиво да се предаде. Тя усети как умът ѝ се

поддава и подсъзнанието ѝ започва да се разкрива.

„Най-добрият начин да опознаеш неприятеля е да разбереш сънищата му“ — помисли си тя. Докато осъзнаваше това (което беше съпроводено с вълна на спомени за това как четиригодишна спеше и сънуваше за гоблините на Хълма Червен кон), в ума ѝ проблесна внезапно разбиране — Хаосът се опитваше да влезе в съзнанието ѝ, но не по начина, по който го беше сторил Шепнещият, чрез силата на личността си, а посредством процес на внимателно наблюдение и бавен анализ, който щеше да разкрие не само защитите на Асгард, но и съкровения вътрешен свят на онези, които го бяха построили...

„Той не знае — помисли си Мади. — Не знае колко сме безпомощни...“

Тя скри тази мисъл колкото се може по-добре в друг свой спомен — съня за това как тича през гората на четири крака като ловуващ вълк. Луната подкачаше над главата ѝ, а земята под краката ѝ ухаеше приятно. Мади вдигна глава и започна да вие...

В далечината сякаш някакъв друг вой отвърна на призива ѝ. Звучеше ѝ познато — не беше част от съня — и сърцето ѝ подскочи от изненада и надежда.

Фенрис? Фени? Ти ли си?

Воят се разнесе отново толкова отдалече, че едва го чуваше. Бръмченето в ума ѝ се усили — *сънувайсънувайсънувай — СЪНУВАЙ* — докато накрая единственото, което Мади наистина искаше да направи, бе да се потопи в сянката на черната птица и да не чувства нищо повече...

Сънувай. Сънувай за Асгард. Сънувай... В този момент тя усети как съзнанието ѝ се разпада и тайните ѝ политат на свобода като листенцата на духнат розов цвят. Тук беше портата на Асгард с двойната редица колони, там — овощна градина с черешови дървета, чиито цветове се носеха на вятъра. На друго място имаше кула, а по-нататък — езеро, и Мади усещаше как те се разпадат, докато Хаосът си връща това, което тя е откраднала. Мади се опита да запази скрито близо до сърцето си онова, което ѝ беше най-скъпо, но въпреки всичко нямаше да мине много време, преди Хаосът да ѝ го отнеме.

Бяха близо, толкова близо! Но това със сигурност беше краят. Тя усещаше как съзнанието ѝ се отпуска като ръката на човек, хванал се за висок клон, който започва да му се изплъзва пръст след пръст. Скоро

нямаше да е останало нищо. Нищо, освен забрава. Толкова лошо ли беше това наистина?

Ето там беше усмивката на стар приятел, тук — сянката на роза. Руни, заклинания, спомени — всичко се разтваряше като дим и след него не оставаше нищо, освен мрак. „Сбогом, Захар-в-Чувал — помисли си тя. — Сбогом, Джед Смит, Сбогом, Мей, сбогом, Нан, сбогом на Малбри и Хълма Червен кон. И, Маги, сестричке моя, където и да си — иска ми се да можех да те опозная по-добре...“

И тогава зад нея се разнесе звук като от плясък на гигантски криле. „Свърши се — каза си тя с известно облекчение. — Няма да има повече битки, нито повече загуби. Съжалявам, Один-Перт, стари приятелю, но аз бях дотук...“

В този момент най-накрая сянката на черната птица се спусна отново. Мади дори не вдигна поглед. Защо да си прави труда да гледа? Нямаше къде да отиде. Тя затвори очи и се опита да задържи онези последни късчета спомени:

Уханието на клада през есента. Червенокосият млад мъж, наречен Лъки. Пътник с пътната си торба. Диви гъски над планините. Формата — *петното* — върху ръката ѝ, което по някакъв начин означаваше нещо важно...

Внезапно Мади чу звук от стремително движение и отвори учудено очи, когато някой каза: „О, не, това няма да стане“ и нещо я блъсна силно странично и я избута от сянката на черната птица, точно когато тя докосваше тока на обувката ѝ...

В този момент тя изхвърча от облака сянка със скорост, която вероятно щеше да е трудно постижима дори за Йормунганд. Тя инстинктивно се вкопчи в гривата на създаването, което я беше спасило. Беше Слейпнир — Мади си спомни, че името на Коня е Слейпнир. И върху гърба му бяха гарваните Хюи и Манди и...

— Маги?

Маги ѝ хвърли кос поглед, в който Мади прочете едновременно гняв и макар и неохотно, чувство на гордост.

— Какво правеше, в името на Световите? — попита Маги. — Какво мислеше, че можеш да направиш тук сама?

— Не може да се каже, че разполагах с много други възможности — сви рамене Мади.

— Е, имала си късмет. Късмет, че стигнах дотук навреме. — Маги отново погледна сестра си и добави: — Знаеш ли, че руната ти е обърната?

Мади кимна.

— Знам — отвърна тя.

— Уф — презрително рече Маги, когато с гигантски разкряч на паякообразните си крака Слейпнир ги изведе извън облака. Над главите им Люлката се поклащаше като гребна лодка при силен вятър, а боговете — вече отново в човешкия си Облик — надничаха надолу от назъбените ѝ стени.

Лудата Нан видя Мади и изръкопляска.

— Знаех си! — изкудкудяка тя. — Ти успя!

Перт стоеше до нея заедно с Хюи и Манди, които бяха долетели да се присъединят към него веднага щом бяха излезли от облака сянка и сега бяха кацнали на раменете му. Зад него Локи (който сега се беше върнал в човешкия си Облик) отправи отчаяна и сквернословия молитва към всяко божество, което може би го слушаше: *„Моля ви, в името на боговете, не позволявайте да умра по този начин — гол и женен...“*

— Сънувай, Мади, сънувай! — изкрещя той.

Перт го подкрепи. Скоро и останалите се присъединиха и гласовете им едва надникваха звука от приближаващата сянка.

Мади се обърна към Маги:

— Не мога. Ти трябва да ми помогнеш!

— Хвани ръката ми — кимна Маги.

Мади го направи и между двете сестри премина мълния от сияние. Когато я удари, Мади си помисли, че усещането е като да те порази гръм. Полузаслепена, тя се олюля, докато Ак, Гръмотевичният дъб, засия като лятна светкавица.

В същия момент Аеск, Светкавичният ясен, също блесна с внезапна сила. Беше обърнат, но въпреки това светеше и тя усети как по върховете на пръстите ѝ започна да се оформя съвсем слабо сияние. Не беше достатъчно за построяването на мост или за издигането на цитадела, но може би щеше да стигне за сънуване...

— Хайде, Мади! *Сънувай!* — подкани я Тор, който се беше навел над зъберите на крепостта.

— Можеш да го направиш, скъпа! — извика Сив.

Мади затвори очи и започна да сънува. До нея Маги стори същото. Само да можеха да разберат колко странно си приличат сънищата им. И двете сънуваха места, които обичаха — Мади сънуваше Мечешката гора през пролетта, а Маги — своите катакомби. И двете сънуваха приятелите, които бяха загубили — Мади си спомняше за Захар-в-Чувал, а Маги за Адам Скатъргуд. И двете сънуваха Вътрешността — ниските й живи плетове и виещите се пътища, фермите и пазарите, градовете и градчетата и най-вече хората...

„Нищо сънувано никога не се губи“ — помисли си Мади и отвори очи, когато от облака сянка се появи нещо тъмно, гладно и огромно — не сянката на черната птица, а...

— *Фени!* — извикаха Черепът и Големият К и затанцуваха върху парапета. — Ау, мой човек, мислехме, че си мъртъв!

Фени все още беше в Облика си на Гълтач с оголени зъби и пламтящи очи. Той скочи върху парапета, след това се обърна към сянката на черната птица, която вече се подаваше от облака, разтвори челюсти и мълчаливо се озъби.

— Направи го, Мади! Направи го *сега!* — изръмжа той и се обърна с лице срещу Разрушителя.

Тогава Мади призова последната си искрица сияние, протегна се към последните си скъпоценни късчета от Сътн и ги запрати към Цитаделата с всичката сила, която притежаваше. Маги обедини сиянието си с това на сестра си и известно време Дъбът и Ясенът стояха заедно под Люлката.

„Дали ще е достатъчно?“ — запита се Мади. — *Или беше твърде малко и дойде твърде късно?“*

Тя погледна отново към близначката си. Очите на Маги бяха насочени в точка някъде над Цитаделата и лицето й беше изкривено от съсредоточеност. Сребристата светлина на Ак, Дъба, струеше и бликаше от тялото й, изстрелваше се от пръстите, от очите й и дори от краищата на косата й. Но имаше и нещо друго — Мади забеляза, че Ак вече не е сам. Там имаше и друга следа, почти скрита в светлината, минаваше розова нишка, която наподобяваше червей в окото на бебе...

Тогава над Асгард внезапно блесна Северното сияние. Цялата Люлка пламна с толкова силна светлина, че почти заслепи Мади.

Придружаваше я музика — китарата на Браги отново беше настроена и той вече празнуваше.

Над Цитаделата Йормунганд направи триумфална арка.

Лудата Нан танцуваше.

Хугин и Мунин кръжаха и си грачеха един на друг.

Хеймдал извади далекогледа си, за да огледа внимателно облака сянка. Стори му се, че вече вижда някаква промяна — един съвсем лек намек за прозрачност. Разбира се, може би само му се искаше да е така, но работата беше там, че облакът беше спрял да се придвижва напред и сега просто си стоеше намръщено на по-малко от дванайсет крачки от портите на Асгард.

Върху парапета един по един боговете почувстваха как първичният им Облик се завръща. Локи откри, че вече е напълно облечен и в следата му блести руната *Каен* (която вече не беше обърната). Один, чиито две руни бяха възстановени, се изправи в целия си ръст. Тор изстреля Мьолнир в облака — сянката на черната птица се поколеба и спря.

Те усетиха объркването ѝ — „*Какво става?*“ — триумфът ѝ неуверено се превръщаше в тревога.

Тор отново нанесе удар с Мьолнир. От неговия блясък облакът сянка засвятка в прашно, раздуто пурпурно. Сянката на черната птица заотстъпва и пламъците по крилете ѝ също промениха цвета си.

— Какво става? — попита Маги.

Мади поклати глава.

— Мисля, че когато завършвахме Люлката, ние не строяхме просто крепост. Опитвахме се да възстановим Реда в Деветте свята. Изградихме отново Първия свят, където Аезир могат да възвърнат Облика си и да отблъснат сенките на Хаоса...

Маги погледна към черната птица. Тя почти се беше оттеглила, бе останал само върхът на едното ѝ крило. Фенрис в ужасяващия си Облик на Гълтач нанесе удар върху него. Чу се звук като от разкъсване или разцепване. Черната птица изчезна в облака.

— Струва ми се, че загуби няколко пера — отбеляза Маги.

— Май наистина е така — ухили се Мади.

Сега Слейпнир се движеше по-бързо, готов да отнесе сестрите у дома. Фенрис изръмжа и със зейнала челюст захапа за последно облака сянка и скочи обратно върху крепостните стени, а Обликът му се промени — от демон вълк се превърна в блед младеж, облечен в дрехите на Края на света и с обица във формата на череп на едното ухо.

— Фени! *Мой човек!* — Братята вълци не бяха на себе си от щастие. — Ти напрано разби това сенчесто нещо...

— Искам да кажа, като — *grrrrrr, wrarr...*

— Жестоко!

— Да! *Направо жестоко...*

— Защо говорят по този начин? — попита Маги, докато се спускаше от гърба на Слейпнир върху парапета на Асгард.

Но Мади имаше нещо друго наум. Тя пристъпи до Вълка Фенрис, който вече се готвеше да разгледа новата си зала в Асгард, както беше измислена от Братята вълци, богато украсена с черепи (според тях черепите бяха декорацията на бъдещето).

Той я забеляза да се приближава.

— Тъъ, да... — каза той.

Мади знаеше какво означава *това*.

— Сигурен ли си? — тихо попита тя, като си мислеше, че той навярно греши, че Захар може някак да е оцелял, както Один на бреговете на Хел. Тя си каза, че той е създание на Феерия. Хаосът би трябвало да е в кръвта му. А и в края на краищата Фенрис беше оцелял...

Фени сви рамене.

— Сигурен съм — потвърди той. — Въпреки това се справи доста добре за новобранец.

Мади кимна мълчаливо. Върху клепачите ѝ пареха сълзи. Беше ѝ толкова трудно да повярва, че Захар-в-Чувал си е отишъл завинаги. Смъртта на Один на бреговете на Хел я беше накарала да потъне в скръб, но смъртта на малкия гоблин сякаш беше оставила рана в душата ѝ. Може би защото Захар беше последната връзка между Асгард и Малбри или може би просто заради факта, че един страхлив гоблин, живеещ под Хълма, беше показал, че има толкова храбро сърце.

При портите на Асгард облакът сянка вече беше започнал да се отдалечава. Бледа светлина от изток озаряваше хоризонта. Задуха свеж вятрец. Мади си помисли, че той скоро ще изчисти всички следи от облака сянка.

Маги гледаше надолу към Края на света. Скоро и той щеше да бъде изчистен от облака. Оцелелите щяха да започнат да строят отново. Може би този път щяха да успеят да създадат по-мъдро, по-добро и по-щастливо място. Може би този път щяха да го направят както трябва.

Навсякъде около Мади се разнасяха звуците от тържеството на боговете. Докато Редът се възстановяваше, всичките ѝ приятели бързаха да разгледат какво се крие в новия Асгард. Построен от спомени и Сън, той не беше същият като първоначалната Небесна цитадела, макар, разбира се, да притежаваше Облика ѝ. Но имаше и Облика на Края на Света, включително целия площад „Свети гроб“, фонтана и катедралата, както и част от „Водните плъхове“ (вероятно сънувана от Перт), както и Облика на Малбри с Хълма Червен кон през късното лято и няколко от къщите — сред тях и къщата на енорийския свещеник, която Етел беше сънувала малко по-голяма (и с онези нови тапети, които от край време искаше да сложи).

Имаше и версия на ковачницата на Джед Смит, превърната в нещо малко по-внушително, с поредица от гардеробни за Сив и огромна сводеста зала за пиршества за случаите, когато Тор се събираше с приятелите си. Имаше стая и за Веселко, който беше запазил своя Облик на гоблин и беше поискал да има собствено място недалеч от Тор, но добре заредено с бира и достатъчно пай, в случай че огладнее.

Както ѝ беше обещано, Анджи получи собствена стая близо до Желязната гора, която Братята вълци бяха докарали (поне част от нея) и поставили недалеч от владението на Скади като естествено обиталище за вълци.

Всъщност всички богове и техните съюзници си бяха представили идеалната за тях обстановка, което означаваше, че новата Небесна цитадела беше колоритна смесица от планини и пещери, кули и тунели, части от уединени градски и селски имения, наблъскани на площ, която ако бе принудена да се подчинява на най-строгите закони

на пространството и пропорциите, в най-добрия случай би покрила не повече от няколко квадратни мили.

За щастие законите на Сън бяха променливи, както и самата му същност, и като се имаше предвид, че Асгард е построен от сънища, всеки беше получил онова, за което най-много беше мечтал. Браги имаше концертна зала, Идун — поредица от градини и горишки. Хеймдал притежаваше морски фар, а Скади — лабиринт от пещери. Ньорд имаше подводна зала, Фрейр — зала за пируване, а Фрейя — зала с огледала. Нан получи старата си къщичка, котките, чекръка и Епона, А Перт (освен скривалището си във „Водните плъхове“) се сдоби с Университета, който сега беше дори по-величествен отпреди, с камбанария за неговите гарвани, с личен кабинет и библиотека, в които да си отпочива, когато отговорностите в работата му станат прекалено натоварващи.

Само двама души нямаха зала — Маги, защото беше дошла твърде късно, за да допринесе с нещо повече от сияние, и Локи, който поначало никога не беше имал зала в Асгард и чиято енергия в по-голямата си част беше изразходвана в опити да прекъсне Съпружеството.

Разбира се, той не беше успял да направи това и сега откри, че стои пред мястото, което Сигин беше сънувала за двама им. Приличаше на пещерата край Спящите, но по-голяма и по-практична, с малка лека земя край вратата и поточе отзад. Мястото беше семпло, весело и скромно — всъщност беше всичко онова, което Хитрецът презираше най-много — и въпреки това в него имаше нещо приятно, почти отпускащо.

Той хвърли поглед към Съпружеството върху ръката си. Дори в Облика си не можеше да го свали. Но навярно можеше да се научи да живее с тази мисъл.

Пристъпи към вратата. Сигин седеше на стол вътре. Дългата ѝ кестенява коса се спускаше върху бялата ѝ рокля. Локи отново отбеляза колко е красива. Тази мисъл не беше типична за него и при други обстоятелства може би щеше да му се стори обезпокоителна, но днес той се чувстваше необичайно. *„Я края на краищата — каза си — не се случва често да се върнеш от мъртвите, да победиш Хел в собствената ѝ игра, да сригаш Пандемониума и да построиш отново Асгард в един-единствен ден...“*

Сигин вдигна поглед, когато той влезе.

— Скъпи — обади се тя, — какво те забави толкова?

Тя се изправи и го целуна по устните. Той си помисли, че усещането наистина е доста приятно — в края на краищата бяха минали петстотин години, откакто някой беше правил с устата му нещо друго, освен да се опитва да я запуши завинаги.

Той затвори очи. Ръцете на Сигин се преплетоха зад врата му и го притиснаха и за първи път от петстотин години насам Хитрецьт се предаде на нещо, наподобяващо...

Любов?

Но тогава зад тях се разнесе звук и Локи отвори очи.

На прага, хванати за ръце, стояха две момченца — може би на три или четири години, с яркочервени коси и очи с еднакъв пламтящо зелен цвят. Локи позна децата, които беше видял в съня, който беше споделил със Сигин, и когато се върна петстотин години назад, той си спомни за синовете си, как те бяха умрели толкова отдавна и как ги беше видял в царството на Хел...

„Те ни убиха — бяха му казали те в онзи ден в Хел. — Убиха и двама ни заради теб.“

— Не — поклати глава Локи. — Те умряха, Сиг, това е невъзможно.

Сигин се усмихна.

— Наистина умряха — съгласи се тя. — Но Хел беше отворен, Пазителят му го беше напуснал, а и в пророчеството не се ли казва: *„И нищо сънувано никога не се губи и нищо не се губи завинаги“*?

Мина му ужасяваща мисъл.

— Нали не смяташ, че Балдер може да се е върнал?

— И по-странни неща са ставали.

Не за пръв път през този дълъг и тежък ден Локи не знаеше какво да каже.

— Значи сега съм отново баща? — попита той. — Защото всички знаем как е свършвало *това* преди...

Сигин се засмя.

— *Скъпи*, настроен си толкова *отрицателно*. Получавах шанс да започнеш отначало със съпруга, която толкова те цени, с две прекрасни деца и с дома на мечтите и единственото, което правиш, е да се

държиш *пасивно агресивно*. Сега ела и поздрави момчетата, а аз ще се заема с вечерята.

Устата на Локи внезапно пресъхна.

„Съвършено — помисли си той. — Това звучи *просто съвършено*.“

— Е, какво чакаш?

— Ъъъ... трябва първо да се видя с Мади — заяви той и приемайки Облика на ястреб, избяга от мечтания си дом с такава скорост, сякаш целият Хел бе по петите му, без да изпитва каквото и да е съжаление, защото на мига беше решил, че съвършенството всъщност *не е* в негов стил.

Пет минути по-късно се приземи до малка и донякъде позната част от онова, което някога беше Мечешката гора, където Мади седеше сама до едно дърво и ридаше така, сякаш сърцето ѝ се късаше.

— Какво става? — попита Локи, след като си възвърна Облика (който, разбира се, беше напълно облечен в Асгард).

Мади извърна лице.

Хитрецът седна на покритата с мъх земя.

— Няма ли да се прибереш у дома? — попита той накрая.

— Това е той — отвърна Мади и безразлично махна с ръка. — Или поне всичко, което успях да спася — Хълма Червен кон, Мечешката гора, бащината ми къща, странноприемницата „Седемте спящи“ и онзи забавен, малък кръстопът на пътя към Фарнли Тайъс...

Локи сви рамене.

— Всеки си има предпочитания. Очевидно моите са за *дома мечта*. — Той погледна Съпружеството върху ръката си и усмихнат рече: — Ще си построя една барака, за предпочитане някъде *много* далеч от тук...

Мади му се усмихна уморено.

— Не мога да повярвам, че Захар вече го няма. Все още имам чувството, че ще го видя да наднича иззад някое дърво.

— По-вероятно от някоя изба — ухили се Локи. — Особено ако наблизо има странноприемница.

Очите на Мади се разшириха.

— *Какво* каза?

— Казах... — започна Хитрецът. — Хей, къде отиваш?

Мади вече беше скочила на крака.

— Избата — задавено отвърна тя. — Точно това е, Локи — *избата!*

Избата беше тъмна и миришеше на плъхове, Локи не беше никак впечатлен.

— Е, ако аз си строях своя дом мечта, щях поне да се опитам да го пооправя. — Той хвърли поглед към тухления под, където зееше дупка с големината на лисича бърлога, а в склада бяха разхвърляни парчета от счупени бъчонки, тухли, чакъл и пръст.

— Май тук е имало празненство — добави той и почука едно от празните буренца. — Изглежда, *някой* добре се е позабавлявал.

Но Мади не го слушаше. Вместо това тя коленичи до дупката, без да обръща внимание на праха и паяците, и прошепна нещо в тъмното.

— *Наричам те Забраденкрал.*

Тишина. Просто една празна къща.

— *Има ли име, питомно е* — продължи Мади. — Захар-в-Чувал... о, *моля те*, ако си там...

Иззад една купчина с буренца се разнесе съвсем слаб шум от движение, Мади се обърна и очите ѝ светнаха.

— Това е просто плъх — рече Хитрецът.

Мади се изправи и поклати глава.

— Познавам плъховете — прошепна тя. — Захар, там ли си?

Тя бутна бурето встрани (то ѝ се стори подозрително леко) и зад него се показва дребно мустакато лице и странни очи, златисти като сватбен пръстен, които надничаха изпод очукан шлем. Мади видя, че руната *Тир* вече не блести в следата му.

— Знам какво ще кажете, госпожице — Гоблинът вдигна покритите си с козина ръце. — Но се кълна — в живота на Капитана си — че не знам *какво* се е случило с всичката тая бира...

— *Захар!* — извика Мади и го вдигна в обятията си.

— Ей! — запротестира гоблинът.

— Мислех си, че си мъртъв! — възкликна Мади и отново заплака.

Захар я изглежда предпазливо. Очевидно беше луда. Но имаше силно сияние и...

— *Капитане?* — учуди се той, когато Локи се появи от сенките под стълбището на избата.

Хитрецът се ухили.

— Кой друг — отвърна той. — Върнал се е от света на мъртвите в *чудесна...* Сега пък защо плачеш, в името на Хел? — обърна се той към Мади, която явно не можеше да спре сълзите си, макар че едновременно с това се смееше на обърканото изражение на Захар.

— Той не си спомня, нали? — попита тя и избърса очи с опакото на ръката си.

— Какво да си спомням? — поинтересува се Захар.

— О, нищо особено — отвърна Мади. — Само това, че помогна Световете да бъдат спасени — на два пъти. Че прие Облика на Тир Смелото сърце, че се изправи срещу Сурт, яздейки демон вълк, че умря в битка и че беше мой приятел...

Очите на Захар се разшириха от изненада.

— Направил съм всичко това?

— Всичко това и повече.

— Тая бира трябва да е била по-силна, отколкото си мислех — изгледа я със съмнение Захар. — Сигурна ли сте, че и вие не сте си пийнали от нея, госпожице? Щото бирата има много неприятно действие върху ония, дето не са свикнали да я пият.

— Ще го имам предвид... — усмихна се Мади.

— Обаче нямам против да съм ваш приятел.

— Тогава всичко е наред — увери го Мади.

Тя излезе на слънчевата светлина.

Сега върху назъбените стени на Асгард беше останала изправена само една фигура. Докато сянката бавно изчезваше и Аезир и Ванир изследваха новите си територии, Маги Риди стоеше сама и гледаше надолу към Края на света. Мостът дъга, който беше построен отново, свързваше празнотата между земята и небето с ослепителна лента от цветни светлини. И докато облакът сянка се разпръскваше, над Края на света заваля лек дъждец.

Върху нея като одеяло се спусна ужасно чувство на умора и сълзите, които не беше проляла за Адам, сега започнаха да се стичат по лицето ѝ. Маги си помисли, че не плаче *наистина* за Адам или за развалините на Края на света, нито дори за нероденото си дете, което никога нямаше да познава баща си...

Върху парапета падна сянка. Някой стоеше зад нея. Висока фигура в синьо наметало, с очи, полускрити под шапка. През лявото му око минаваше белег, там, където сиянието на Маги го беше ударило. Приличаше точно на руната *Раедо* и светеше със слабо сияние.

Один в Облика си на Бащата на всички все още много приличаше на Перт. Ако Мади беше тук, щеше да види, че той много прилича и на Едноокия, но по-млад, по-силен и въпреки това по-самотен, сдържан и заплашителен. Хугин и Мунин кацнаха върху назъбената стена и изгракаха.

— И така, значи получи онова, което искаше — подхвана Маги, като продължаваше да гледа към Края на света.

„Значи това вижда Огненият народ — мълчаливо си каза тя. — *Малки поля. Малки улици. Океан, подобен на син плащ. Колко малко е всичко! Колко наистина малко!*“

Один въздъхна уморено. Плодовете на Идун може и да бяха излекували раните му, но не можеха да сторят нищо за страдащото му сърце.

— Да. Получих онова, което исках — отвърна той. — Срещу определена цена. А ти?

— Зала в Асгард. Ти ми обеща. И бебето ми да е в безопасност.

— Държа на думата си — потвърди Один. — Въпреки че детето, което носиш, може да накара всички ни да съжаляваме.

При тези думи Маги вдигна поглед.

— Сестра ми каза, че детето ми е обсебено. Че Шепнещият просто ме използва, за да се върне в Асгард. — Тя сниши гласа си и продължи: — Точно както използва и Адам, за да се добере до руните в Камъка на целувките.

— Тя може и да греши — сви рамене Один.

— Ти не мислиш така, нали? — попита тя.

— Не, Маги. Не мисля така.

Маги се замисли над думите му. Нещо вътре в нея му вярваше и беше убедено, че това е истината. И въпреки това чувството, което изпитваше към малкия живот, който постоянно нарастваше вътре в нея, беше толкова непреодолимо, толкова *силно*, че истината нямаше особено значение.

В каквото и да се превърнеше един ден, каквото и да не беше наред с него, то беше нейното дете — детето на Адам — и тя щеше да го защитава с цената на живота си. Каквото и да го беше обсебило така, както и Адам бе обсебен, щеше да му се наложи първо да се справи с Маги, а това не беше лесна задача. Маги Риди, както някога я наричаха, после Маги Гудуин, Магни Дъбът, а сега Маги Скатъргуд — вдовица и майка от Края на света.

— Ще задържа детето — заяви тя.

— Разбира се, че ще го задържиш — успокои я Один.

— И ще го нарека Адам, на баща му.

Один се усмихна криво.

— Но що се касае до онази зала в Асгард — тя вдигна златисто гранитните си очи и ги впери в неговите, — не мисля, че точно сега ще имам нужда от нея. Поне не и за известно време.

Один не каза нищо, но здравото му око проблесна замислено.

— Ти ми обеща, че Огненият народ няма да навреди на мен и на сина ми — продължи Маги.

— Имаш думата ми — кимна Один.

— Тогава ме отведи у дома — прикани го Маги и слезе от парапета. — Кажи на сестра ми, че се сбогувам с нея и да не ме търси. Аз ще я намеря, ако и *когато* му дойде времето.

Один я погледна.

— У дома? — попита той.

Маги кимна.

— Къде другаде да отида? Искам синът ми да бъде роден там. В Края на света, където умря баща му. А, и — горчиво се усмихна тя — кой друг може да построи отново това място? Да изкопае библиотеката, да издигне купола, да отвори Университета — в края на краищата, щом мога да издигна Асгард от Сън, възстановяването на Края на света ще бъде лесна работа.

Один се засмя дрезгаво.

— Много приличаш на сестра си — отбеляза той.

— Кажй й, че някой ден с нея ще се срещнем отново.

Маги стъпи върху Бифрост и след бързо проблясване на *Раедо* — руната на пътищата, които предстои да бъдат изминати, на ездачите, които препускат след бурята, на пътешествениците и боговете — тя изчезна надолу по дъгата и сред мъглите на Края на света.

— Но *защо*? — попита Мади отново, когато научи, че Маги е заминала. — Защо би направила това? Да напусне това място? Да напусне приятелите си, *семейството си*? В името на боговете, тя е седемнайсетгодишна! Бременна е и е съвсем сама. И ако сме прави, Шепнещият...

— Ако сме прави, то Краят на света е най-подходящото място за нея — довърши Один спокойно. — Ако Шепнещият *наистина* е обсебил детето й, единственото, което можем да сторим, е да се опитаме да попречим на това дете да влезе в Асгард. Защото ако някога успее да стигне дотук и Мимир възвърне Облика си, ще се изправим пред война и Редът, за които се борихме толкова упорито, отново ще потъне в Хаос.

Мади мълча известно време.

— О, значи още не е свършило — каза накрая.

— Мади, това *никога* не свършва.

Поседяха мълчаливо, наблюдавайки как светлината разцъфва над Края на света. Сянката се беше разпръснала напълно. Дъждът беше спрял и сега слънцето блестеше слабо през пръстена от бели облаци, които обкръжаваха Небесната цитадела.

— Още колко време имаме? — попита тя.

— До какво?

— Докато се случи отново.

— Кой може да каже как се случват тези неща? — сви рамене Один. — Световите са свършвали толкова много пъти преди. Толкова много богове са идвали и са си отивали. Редът и Хаосът имат своите приливи, точно както и Единното море има своите приливи и отливи. Може да минат стотици години, преди Хаосът отново да залее бреговете си. В името на Хел, *сега* пък на какво се хилиш?

— Просто ми стана някак смешно — усмихна се тя, — защото все още толкова много приличаш на Перт, а пък *звучиш* толкова много като Едноокия.

— Мади, ние сме богове — сви рамене той. — Трябва да бъдем всички неща за всички хора. Аз съм Один, Бащата на всички, син на Бор. Освен това съм и Ездачът Клане. За теб бях Едноокият. След това бях Перт. Сега съм всички тези неща и още нещо.

Мади въздъхна и затвори очи. Усещаше топлината на слънцето върху клепачите си. Чувството беше толкова познато и създаваше такова усещане за безопасност, че със същия успех можеше и да е върху Хълма Червен кон, легнала по гръб в тревата, дъвчеща стрък детелина и заслушана в песента на щурците. Вместо това тя беше на мили височина над Световете в Люлка, построена от руническа светлина и сънища.

— Изминахме дълъг път от Хълма Червен кон — рече тя, без да осъзнава, че говори на глас.

— Не толкова дълъг, колкото си мислиш — възрази той. — Забрави ли, че го взе със себе си?

— Наистина го направих — усмихна се Мади. — Искаш ли да дойдеш с мен? Да изпушим една лула? Да наблюдаваме облаците от Окоето на Коня? Да посънуваме малко? Да се помотаем? Да поиграем карти? Или Бащата на всички не прави тези неща? — леко тъжно попита тя.

— Съжалявам, Мади. Не мисля, че той ги прави. Бащата на всички има работа за вършене. Но що се касае до *Перт*... — Той замълча и я озари с ослепителната си усмивка на търговец. — Той никога не е твърде зает, за да сънува. Никога не отказва хазартна игра. А що се отнася до предложението да се помотае с теб — какъв подобър начин за прекарване на времето?

Тръгнаха по дългия път към Хълма Червен кон. Докато стигнат, светлината почти беше изчезнала. На западното небе се беше появила сияйна лента. Тя блещукаше и леко потрепваше като платната на гигантски кораб, а докато се носеше по небесния свод, цветът ѝ се променяше от зелен в розов, а после в син.

— Северните светлини — промълви Мади. — Винаги съм искала да ги видя. Знаеш ли, че казват, че носят късмет?

— Дай да видим какво можеш — потри ръце Перт.

Издание:

Автор: Джоан Харис

Заглавие: Руническа светлина

Преводач: Ангел Ангелов

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Петя Петкова

Художник: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 978-954-733-767-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5143>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.